

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANCE OF DEVILS

JAGGER COLE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ŞEYTANLARIN DANSI

KARANLIK BİR DÖNEM MAFYA ROMANSI

JAGGER COLE

Şeytanların Dansı
Jagger Cole © 2025
Tüm hakları saklıdır.
Kapak ve iç tasarım: Plan 9 Book Design

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Kitapta geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilere, olaylara veya kuruluşlara benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan basılı veya elektronik olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Bu telif hakkı ile korunan eserin izinsiz çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya AI eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasını ihlal eder.

CONTENTS

[Çalma listesi](#)
[Tetikleyici Uyarı](#)

[Bölüm](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48 Epilog](#)

[Aldatma Dansı](#)

[Jagger Cole'un diğer
eserleri Yazar](#)

PLAYLIST

Yarı Tanrı Yarı Şeytan - In This Moment
Monster - Colby!, Shaya Zamora Come
As You Are - Nirvana
Tanıdığım Şeytan - Allie X
Gangsta - Kehlani
Senin Olmak İstiyorum - Arctic Monkeys
Kötü Oyunlar - Wolf Alice
Daha Yaşlı - Isabel LaRosa
Eğer Beni Güzel Buluyorsan -
Artemas Böyle Seviyorum - Gangsta
Beatz Lokaðu Augunum - Ólafur
Arnalds Kol Uzunluğu Kadar - Sam
Fender
Kayıp At - Asaf Avidan Beni
Kiliseye Götür - Hozier Daha
Yakın - Kings of Leon
Gecenin Ortasında - Elley Duhé
İnançlı - Imagine Dragons
Bilmek İster Misin? - Arctic Monkeys
Kalpler Savaşı - Ruelle
Yolda Bir Şey Var - Nirvana Merhaba
Cennet, Merhaba - YUNGBLUD Artık
Korkmuyorum - Halsey Cravin' -
Stiletto, Kendyle Paige Sır - Sleeping
Wolf

Yanan Bir Odada Yavaş Dans - John Mayer
İstiyorum - Rosenfeld
Radyo Balesi - Eluvium
Dünyanın Kenarından Tükürmek - Yeah Yeah Yeahs, Perfume Genius Arzu
- Ryan Adams

Spotify'da çalma listesini dinleyin!

TRIGGER WARNING

Sevgili Okuyucu

Bu kitap, diğer kitaplarım gibi, karanlık ve açık sahneler içermektedir. *Dance of Devils*, hafif BDSM, hafif aşağılama ve övgü, şiddet içeren oyunlar, intihar ve kendine zarar verme, cinsel istismar ve fiziksel istismar ile geçmişteki cinsel istismar ve travmalara atıflar içermektedir.

Bu sahneler daha canlı ve derin bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucularda tetikleyici olabilir. *Lütfen* kendi tetikleyicilerinizi ve sınırlarınızı bilin ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

Okuduğunuz için

teşekkürler, Jagger

BROOKLYN

FAKİR OLDUĞUNDA, günler birbirine karışır.

Eğlenirken zamanın uçup gittiği söylenir. Ama önünüzdeki yirmi dört saat boyunca, cehennem gibi tekrarlanan tek göreviniz *hayatta kalmak* olduğunda, zaman düşmanınız olur. Zaman, bulmanız gereken yemekleri temsil eder. Çözmeniz gereken lojistik sorunları... Duş alacağınız yeri, dişlerinizi fırçalayacağınız yeri, tuvalete gideceğiniz yeri.

Zaman, arabanın arka koltuğunda saklanarak geçirdiğiniz uzun, korku dolu gecelerle ölçülür. Birinin arabanıza girmeye çalışması veya polislerin gelip sizi rahatsız etmesi ihtimaline karşı, yarı uykulu halde.

Yaratıcı olmanın ve yalanları sürdürmenin yollarını bulmak zorundasınız. Yakın arkadaşlarınızı evinize davet etmemek için nedenler bulmak zorundasınız.

...Çünkü hiç *yok*.

Tabii ki her zaman böyle değildi. Hayatım hiçbir zaman bir Hallmark filmiyle karıştırılmadı ve kimsenin beni kışkırttığını sanmıyorum, ama en azından eskiden "2001 model Honda Accord'da yaşamaktan" birkaç basamak yukarıdaydı.

Ama bu annem ölmeden önceydi. Üvey babam, sadece iki yıldır tanıdığı ve kendi çocuğu olmayan bir çocuğu yetiştirmeye çalışırken verdiği zorlu mücadeleyi kaybetmeden önce. Ben sisteme yutulup, bir korku filmi gibi bir koruyucu aileden diğerine ping pong topu gibi atılmadan önce, on altı yaşına gelip yasal olarak özgürleşmeden önce.

Bankalar ve itibarsız "kredi verenler" annemin borçları için kapımızı çalarak her şeyimizi alıp götürmeden önce. Hayatım uzun ve yavaş bir yenilgi serisine dönüştü.

Param. Onurum. Sonunda, bir yıl önce, dairem.

İşte o zaman Pearl, yani Honda'm, ve ben ilk kez tanıştık. Onu ne kadar sevsem de, bazen çok huysuz olabiliyor.

"Lanet olsun, *git* lanet olası," diye mırıldanarak dişlerimi sıkıp tekrar kontağı çeviriyorum.

Dokuz yaşındayken, Staten Island'da özellikle cehennem gibi bir koruyucu ailede kalıyordum. O bir canavardı, yani Bay Morris. Ama iyi tarafı, *Bayan* Morris yerel bir dans okulunda piyano çalıyordu. Kocasına ne kadar korkmuş olsa da, piyanonun başına geçtiğinde canlanıyordu, arkasında pembe saten elbiseli küçük kızlar barın önünde mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlardı.

Bir gün beni de yanına aldı. Bay Morris'in öfkesi ve gündüz içkilerinden uzaklaştırmak için mi yaptı, yoksa gerçekten hoşuma gideceğini düşündüğü için mi, bilmiyorum. Ama bu kadarı yeterliydi.

Bir gün.

Bir bale dersi.

Tamamen *bağımlı* oldum.

Ve on dört yıl sonra, işte buradayım.

Neredeyse eski bir arabada yaşıyor olmama rağmen, profesyonel olarak harika gidiyorum. Zakharova, New York'ta dans ettiğim şirket, dünyanın en iyilerinden biri olarak kabul ediliyor.

Zor ve acımasız bir iş. Ama ulaşmak için mücadele etmezsen, hayallerin ne anlamı kalır ki?

Tek *sorun*, balerinlik mesleğinin maaşı *berbat*.

Derrick'in avukatına temyiz süreci için gönderdiğim parayı da ekleyin, işte benim şu anki yaşam durumum.

"Siktir *git*," diye homurdandım Pearl'e, anahtarı tekrar sokup fren pedalına basarken çevirdim.

Pearl mırıldanır, şikayet eder ve muhtemelen osurur, sonra tekrar durur.

Siktir.

Etrafa bakıyorum. Neyse ki, son birkaç gecedir park ettiğim Murray Hill'deki sakin yan sokakta kimse yok. Yavaşça nefes alıp, rahat bir yataktan dağınık bir araca dönüşen arka koltuğa bakıyorum.

Profesyonel ipucu: Dağınık arabalar soyulmaz veya gözetlenmez. İçinde biri yaşıyormuş gibi görünen arabalar soyulur.

Direksiyona elimi geçirip cesaret verici bir şekilde okşuyorum.

"Kızım, dört gün oldu. Kuralları biliyorsun. Gitme zamanı.

önümüzdeki birkaç gece Hell's Kitchen'da kalmaya ne dersin? Belki Galaxy Diner'ın yakınındaki West 46th ve 9th köşesi?" Derin bir nefes alıp gösterge paneline hafifçe vuruyorum. "Bunu yapmak için kokuşmuş suratını temizlemeli, vajinandan kumu çıkarmalı ve *yola çıkmalı*sın. Tamam mı?"

Gaz pedalına üç kez basarım. Bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum, ama Derrick'in ben küçükken buna yemin ettiğini hatırlıyorum. Sonra bir nefes daha alıp, nefesimi tutarım, anahtarı tekrar takarım, gözlerimi kapatırım ve anahtarı çeviririm.

Mırıldanarak ve şiddetli bir mavi-gri egzoz gazı çıkararak Pearl hayata dönüyor.

"İşte benim *kızım*!" diye bağıyorum. "İşte bunu *kastetmiş*tim! Kim seksi küçük sürtük?!" Deli gibi gülüyorum. "Sen! *Sen* seksi küçük sürtüksün, Pearl!"

"Evet, *öylesin*, kızım!"

Sarsılıp, sabahın beş buçukta gece eğlencesinden *eve* dönmekte olan, el ele tutuşmuş, file tişörtlü ve göz kalemi sürmüş iki adamı görmek için dönüp bakıyorum.

Uyuşturucu ya da alkolün etkisiyle sırtarak bana gülümsüyorlar. Kar beyazı saçlı olan, partnerinden ayrılıyor ve kalçasını dışarı çıkarıyor.

"Evet! Pearl, kızım, sen lanet olası bir *kraliçesin*. Git ve bugünü *yaşa*, kaltak!"

Tamam, onlar *benim* Pearl *olduğumu* ve boktan küçük arabamda kendime dünyanın en utanç verici moral konuşmasını yaptığımı sanıyorlar.

Düşündüğümde, bu *trajik bir şekilde* acınası bir manzara

olmalı. Onlara zayıf bir gülümseme atıyorum. "Teşekkürler!"

"Hak ettiğin günü yaşa, Pearl!" Pearl'ü vitesle alıp kaldırımdan uzaklaşırken diğer adam arkamdan sesleniyor.

Hak ettiğim gün. Karma, kader ya da daha yüksek bir güce inandığımı sanmıyorum, ama inansaydım, bu kaderi bana kim verdiğini sorardım.

Önceki hayatımda seri katil miydim? Yoksa kadın pantolonlarında cep olmamasını kim karar verdi?

Her neyse.

Hell's Kitchen'a doğru yola çıkıyorum. New York'ta sınırsız, park metreleri olmayan park yerleri çok az ve çok uzak, ve burada arabasında yaşayan tek kişi ben değilim. Bu yüzden yeni yerime varıp, sabah trafiği çıldırmadan bir park yeri bulmak istiyorum.

"Hey."

Pearl'den inmeye başlıyorum ve iki bina arasından çıkan bir kadının bana kötü kötü baktığını görüyorum. Kırkına yakın görünüyor, ama bu şehirde evsiz olarak geçirdiğim bir yıl içinde, sokakların insanı yaşlandırdığını öğrendim. Belki de benim yirmi üç yaşımdan sadece birkaç yaş büyüktür.

Her neyse, çok sinirli görünüyor. "O

yeri ben ayırmıştım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Anlamadım?"

"O park yeri," diye tükürdü. "Adamım minibüsle geliyor. Orası bizim yerimiz."

Ne dediğini çok iyi anlasam da, yüzüme nazıkçe şaşkın bir gülümseme takındım.

"Şey, işe gitmem gerek, o yüzden..."

Gülmeye başlar. "Lütfen. Benim gibi insanları bir kilometre öteden tanırım." Pearl'ün önünden geçerek yaklaşır. Ben hala sürücü koltuğundan yarı çıkmış durumdayım. "Sana bir tavsiye vereyim, tatlım," diyor. "Birincisi, arkadaki o saçmalıklarla çok uğraşıyorsun." Pearl'ü park ederken arka koltuğa dağıttığım dağınıklığa işaret ederek başını sallıyor.

"Normal insanlar geçip gider ve boktan bir araba görür. Bizim gibiler mi? Çürümüş dişleriyle, metamfetamin kokan bir gülümsemeyle sırtıyor. "Biz ise içeri girmeye değer bir şey görürüz. Anladın mı?"

Yutkunuyorum. "Anladım." "İkinci

tavsiye."

Aniden bileğini hareket ettirip, korkunç görünümlü bir sustalı bıçak ortaya çıkardığında, içimi korku kapladı. Gözleri gözlerime dikildi.

"Park yerimden defol." Omuzlarım çöküyor.

Kahretsin.

Yirmi dakika sonra, mucizevi bir şekilde başka bir park yeri buldum, ama artık zaman geçiyor.

En yakın Fit World şubesine giden otobüsü beklerken, açlığımı gidermek için bayat bir Pop Tart'ı hızla yutuyorum.

Zakharova'nın bulunduğu Mercury Theater'ın bodrumunda dünya standartlarında bir spor salonu var. Ama Fit World'e spor yapmaya gitmedim.

Onların duşları ve tuvaletleri için buradayım.

Ve tek kişi de değilim.

Sabah saat 5:45, bütçe dostu ve sade Fit World kadınlar soyunma odasına iki farklı kalabalık çekiyor. İlk olarak,

gerçekten spor yapmak için gelen kadınlar var. Ama burası *Fit World*, gerçek, ciddi bir spor salonu değil: insanlar buraya aylık üyelik ücreti 7 dolar olduğu için geliyor, bu üyelikle şehirdeki 30 şubelerine giriş yapabiliyorsunuz.

Bu şekilde nasıl para kazandıklarını bilmiyorum, ama bu benim sorunum değil.

Benim sorunum, sabah altıdan önce buraya gelen ikinci grup kadınlar, yani *benim* gibi insanlar.

Çoğu harika insanlar. Evsizler sorun çıkarmak ya da gereksiz yere dikkat çekmek istemiyorlar. Görünmez olmak hayatta kalmak için çok önemli. Ama sağlık sistemi bu haldeki için, çoğu da... şey...

"Sürtük, o kabine girersen memelerini keserim."

Bir elim kabin kapısında gergin bir şekilde dururken, başımı arkama çevirip arkama bakıyorum. Kadın benim iki katım... ki bu zor bir şey değil, ama yine de. O iri. Korkutucu görünüyor. Ayrıca, ayakları üzerinde dengesiz bir şekilde sallanırken ve odaklanamayan gözlerle bana bakarken, gerçekten büyü yapıyormuş gibi mırıldanıyor.

"Ne dediğimi duydun mu, orospu çocuğu?!"

"Evet, ben..." Yutkunuyorum, soyunma odasındaki birkaç kişinin bana baktığını hissediyorum, ama kimse bu işin içine girmek istemiyor ve onları suçlayamıyorum.

Bana bakan kadın açıkça akıl sağlığı yerinde değil. Onu anlıyorum ama şimdi çekip gidecek ve benim varlığımı unutacak mı, yoksa üzerime saldırıp beni ısırmaya çalışacak mı, hiç bilmiyorum.

"Sadece çok çışım var," diye mırıldanarak bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.
"Sadece..."

O benim kişisel alanıma dalmadan önce, kabinin çerçevesine kadar geri çekiliyorum.

"*O benim* tuvaletim!" diye yüzüme bağırıyor.

"Tamam, tamam," diyorum, onunla kabin arasında sıkışmış halimden kurtulup ellerimi kaldırarak ondan uzaklaşıyorum. "Benim hatam."

"Doğru," diye bağıyor, başını sallayarak kabine girip kapıyı çarpıyor.

Bir kadın bana küçük, rahatlatıcı bir gülümseme ve "İyi misin?" der gibi kaşlarını kaldırarak bakar. Ben başımı sallarım. O da başını sallar. Sonra ikimiz de sabah abdestimize geri döneriz.

İşimi bitirip hızlıca durulanıyorum, duş kabiniinde dişlerimi fırçalıyorum. Saçımı provadan sonra, diğer işime gitmeden önce yıkayacağım. Provadan önce tiyatrodan duş alabilirim ama bunu alışkanlık haline getirmek istemiyorum.

Arkadaşlarım harikadır ve şu anki hayatımdan dolayı beni asla utandırmayacaklarını biliyorum. Aslında, muhtemelen birinin yanına taşınmam için birbirleriyle kavga ederlerdi.

Ama gurur çok kötü bir şey. Ve sadaka almayı da *hiç sevmiyorum*.

Bir saat sonra, eski dans çantamı sürükleyerek The Mercury'nin arkasındaki arka sokağa doğru ilerlerken, "evsiz Brooklyn" kimliğimden son izleri silip, nefes alıp maskemi takıyorum.

Artık resmen "balerin Brooklyn" oldum.

Burada kendimi güvende hissediyorum. Alaycı, eğlenceli ve dürtüselim, gardımı indirebiliyorum ve harika arkadaşlarımdan sevgisi ve sıcaklığıyla kendimi iyi hissedebiliyorum. Ve burada, *çok* iyi bir dansçıyım.

En azından öyle olsam iyi olur. Çünkü birkaç ay sonra, "burada" olmayabilirim —yani New York'ta.

Moskova'daki *Ballet Imperiya Korona*, yani Imperial Crown Ballet'te dans ediyor olabilirim —dünyanın en prestijli balet topluluklarından biri.

Bir anlığına kendime kızgın bir bakış atıyorum.

Hayır, Moskova'da dans "edebilirim" değil. *Açıkça söyle,*

kızım. Dans edeceğim.

Gideceğim...

"Dur tahmin edeyim, telefonun bozuldu, değil mi?"

Tek gördüğüm kırmızı noktalarla kaplı siyah bir ekran. Tek hissettiğim, James'in elinin sol şakağıma vurduğu yerden dışarıya doğru patlayan acı.

Görüşüm bulanıklaşıyor, nefesim boğazımda takılıyor, dengemi kaybedip sendeleyerek binanın duvarına tutunuyorum. Ona dönmeye daha yeni başlamıştım ki James beni kapüşonumun önünden yakaladı, yukarı çekip yüzüme doğru eğildi ve bağırdı.

"Dün sana beş kez aradım."

Burada doğru cevap yok. "Biliyorum" dersem, aramaları görmezden geldiğimi itiraf etmiş olurum, bu da onu daha da kızdırır. Bilmediğimi söylersem, aptal durumuna düşerim. Bu da onu kızdırır.

James gibi tacizcilerin gerçekliği çarpıtarak her şeyi senin suçu haline getirmesini çok iyi anlıyorum. Sana bağıyorlar çünkü *sen* yanlış bir şey yaptın ya da söyledin. Seni dövüyorlar, "istememelerine" rağmen, çünkü sen *onları buna zorladın*.

Kitapları okudum. Rah-rah-sisterhood podcast'lerini dinledim.
bunu

Bu, eski erkek arkadaşımın sinsi, acımasız bakışları altında korkuyla sinmekten, bir şey için özür dilemem gerektiğini hissetmekten beni alıkoymuyor.

"Ben... özür dilerim," diye mırıldandım. "Ben... James, son zamanlarda çok meşguldüm..." "Anlaşmamız böyle değildi, Brooklyn."

Anlaşmamız.

İçimde bir şey solup büzülüyor.

James ve ben çıkmıştık, ayrılmıştık, sonra tekrar çıkmıştık, sonra tekrar ayrılmıştık... Son bir yıldır böyle devam ediyor.

Kırık bir plak gibi, artık her notayı ezbere biliyorum.

Bende açıkça sorunlar var - güven ve yakınlık, özgüven, terk edilme. Baba sorunları, anne sorunları, ne derseniz, hepsi bende var.

Ve James bunu biliyor.

Senaryo mide bulandırıcı derecede tanıdık. Hayatım özellikle kötüye giderken o hayatıma giriyor ya da *geri giriyor*. Sahip olduğum her "sorunu" yatıştırmak ve savunmamı düşürmek için doğru şeyleri söylüyor — kısmen benim acınası halimden, kısmen de gerçek bir şeye *o kadar çaresizim* ki. Beni sıkıca saracak ve her şeyi düzelterek biri. Canavarları kovacak. Kabusları yok edecek.

James böyle biri değil. Ama dünya bu kadar uzun süre seni ezip geçerse, ihtiyacın olan şeyin titreyen bir serap bile yeterli gelir.

Ve ben de onu hayatıma geri almaya karar veriyorum. Bir süre soğuk davranıyor, beni umursuyormuş gibi davranıyor ve bir an için, bir dönüm noktasına geldiğini ve *bu sefer* gerçekten benim çaresizce ihtiyacım olan kişi olacağını merak ediyorum.

...Ve o anda iyi adam rolü biter.

Öfkesini dışa vurduğu an. Her şey benim hatam olduğu an. Asla doğru şeyi söyleyemediğim an.

Sonra yumruklar ve tekmeler gelir. Arka el darbeleri, tokatlar, itmeler.

...Kan ve gözyaşları, artık hayır kelimesini dinlemediğinde ve istediğini yine de aldığı anda.

Sonunda ona bittiğini, ondan nefret ettiğini ve bir daha görmek istemediğini söylerim ve kaçmayı başarırım.

Ve *bundan* bir süre sonra, ruhum biraz daha kırılır, savunmam düşer ve tüm bu üzücü, acınası, istismar dolu dans yeniden başlar.

"Geçen gece gelmeni istedim," diye homurdanıyor.

Yutkunuyorum. "James, bak, bunu konuşmuştuk. Bence yapmamalıyız..."

Nefesim kesilir ve kolumu sıkıca tutup sıkıldığında koluma acı yayılır.

"*Sana söyledim* lan," diye bağırır. "Bak, artık benimle çıkmak istemediğini anlıyorum. Bazen kendimi kaybettiğimi biliyorum."

Gülmememin tek nedeni korkmam.

"Artık çıkmayacağımıza anlaştık. Ama *tamamen* bitireceğimize hiç anlaştık." Yüzüme sırtıtarak bakar, dişleri parlar. "Nasıl olduğunu biliyorsun, B. Seni düşünmeye başlıyorum..."

Parmakları kolumda yukarı doğru kayarken donup kalıyorum. "Bizi düşünmeye başlıyorum..."

Midem bulanıyor, parmağını kapüşonumun içinden göğsümün yanına kaydırıyor, elini belime kaydırıp sıkıyor.

Lütfen git. Lütfen beni yalnız bırak. "O zaman sana gel dediğimde, bebeğim..."

"Brooklyn!"

James'ten uzaklaşıp kendimi onun elinden o kadar hızlı çekiyorum ki, kendimi bile şaşırtıyorum.

Arkamda, Mercury'nin arkasındaki, provadan önce hepimizin takıldığı sokağın girişine doğru Val'in bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Umarım o lanet olası eşcinseldir," diye James öfkeyle söylüyor.

Şu anda Val'in aslında *biseksüel* olduğunu hatırlatmanın yanlış bir zaman olduğunu hissediyorum.

James ve benim bir çift *olmadığımız* ve kiminle vakit geçirdiğim, erkek ya da kadın, onu hiç ilgilendirmez.

Ama bunu şu anda söylemek daha da kötü olur. "Ben..."

gitmem gerek," diyorum. "Prova başlıyor..."

"Tamam," diye homurdanıyor. Gözleri benimkilere dikiliyor. "Ama bir dahaki sefere aradığımda *telefonu aç*, tamam mı?"

Yutkunuyorum, gözlerine bakamıyorum.

"Brooklyn!" diye bağılıyor. "Duydun mu

beni?" "Evet," diyorum sessizce. "Duydum."

"İyi," diye mırıldanır. "Senin için sikim sertleşince beklemekten ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun, bebeğim."

Yine dirseğimi tuttuğunda buz kesiyorum.

"Beni bir daha bekletme, B," diye tıslar. "Yoksa seni bulurum." Sapıkça sırıtarak. "Siktir, belki o zaman daha da sert boşalırsın."

James'le hiç boşalmadım.

Şu anda bahsetmem gereken bir şey *de* değil.

Val, kaldırımda donmuş halde durduğum yere geldiğinde, James köşeyi dönmüş ve ortadan kaybolmuştu.

"O da kimdi öyle?" diye soruyor arkadaşım kaşlarını çatarak.

Bir şekilde yüzüme bir gülümseme zorluyorum.

"Oh, bilirsin," diye burnumu çekerek, etkileyici olsun diye gözlerimi deviriyorum. "Sadece bir adam."

Val geniş bir gülümsemeyle, "Ayyy, işte benim kızım," der, cebinden bir paket sigara çıkarır ve mükemmel şekilli dudaklarının arasına bir tane sıkıştırır. "Şuradaki Bayan Thang'a bak, sokakta yürürken numara topluyor."

Gözlerimi tekrar deviriyorum. "Hadi," diye iç çekiyorum ve maskeyi yerine takıyorum. Korkuyu gizliyorum. Kimsenin, en azından arkadaşlarımdan görmesine izin veremeyeceğim kirli, çiğ, pis Brooklyn'i gizliyorum. "Geç kalacağız."

* * *

PROVA GÜNÜ bulanık bir şekilde geçer. Diğer işime gitmeden önce biraz zamanım var, bu yüzden Val, Naomi, Milena ve Evie ile bir süre arka sokakta takılıyorum. Sonra düş alıyorum, bu sefer saçımı gerçekten yıkıyorum ve giyinip metroya koşuyorum.

Bir saat sonra, Greenpoint Ave'de G treninden iniyorum. Greenpoint'in modaya uygun sokaklarında, hipster bira barları ve kahve dükkanları yerini depolara ve bozuk sokak lambalarına bırakana kadar yoluma devam ediyorum.

Son köşeyi dönüp The Mirage'ın karşısındaki caddede bir saniye duruyorum. Binanın üzerinde "GIRLS GIRLS GI-LS" yazan yanıp sönen neon tabelayı, şık sokak yarış arabalarıyla dolu otoparkı ve çok sayıda motosikleti izliyorum.

Dediğim gibi, balerinlik *boktan* bir iş. Ve ironik bir şekilde, fakir olmak pahalı. Derrick'in avukat masrafları da öyle. Kokteyl barında, kafede ya da lanet olası kıyafetlerimi çıkarmadan çalışabileceğim başka bir yerde çalışmak kulağa hoş gelse de, maaşları da yeterince iyi değil.

Striptiz yaparsam para kazanırım.

Greenpoint'ten daha yakın, para için kıyafetlerimi çıkarabileceğim yerler var elbette. Ama bir yıl kadar önce bu adımı atıp striptiz yapmaya karar verdiğimde, Val beni bir arkadaşının doğum günü partisine götürdü ve hepimiz Midtown'daki Centerfolds'a gittik.

O gece, beni tanıyabilecek kimsenin tesadüfen giremeyeceği, daha uzak bir yer seçmem gerektiğini anladım.

The Mirage gibi.

Orası yapış yapış, pis bir delik, müşteriler genellikle kaba ve sahibi-müdür Lou...

Bir avcı.

Derin bir nefes alıp caddeyi geçmeye başlarken sırtımda bir ürperti hissettim.

Ama para çok iyi ve burada tanıştığım Maya gibi bazı kızlar muhteşem.

Bir kapının çarpması ve erkeklerin yüksek sesle gülmesi, dikkatimi kulüpten uzaklaştırıp depolardan birine çevirir. İçeride bir parti olduğu anlaşılan yerden iki adam sendeleyerek çıkar, fermuarlarını açıp binanın yanına işerken bira içiyorlar.

"Hayatımda kazandığım en hızlı bin dolar," diyor biri gülerek. "Hızlı bir kavgaydı dostum."

Ahhh, tamam. Parti değilmiş. Dövuş kulübü. Bunları kim düzenliyor bilmiyorum ama daha önce birkaç kez The Mirage'ın karşısındaki depoda yapılmıştı.

Kulübün arkasındaki çalışanlar girişine doğru yürümeye başlıyorum. "Hey!

Cherry!"

Bu, kulübün dışında duyduğum bir isim değil. "Cherry", "Cherry Pie" gibi, *oradaki* adım. Burada ise hala Brooklyn'im.

Bu yüzden, o ismi duymak beni durduramadan başımı o yöne çevirir.

Anında midem düğümlenir.

Dün geceki dört finansçı arkadaşları tanıdım — bir arkadaşlarının bekarlığa veda partisi için gelmişlerdi. Damat adayı biraz fazla sarhoş olmuştu ve biz bakmıyoruz sanarak kokain çekmeye çalışırken dikkatli davranmaya çalışıyordu ama *kendini tuttu*.

Maya'dan iki kez, Em'den bir kez kucak dansı yaptı ve hepsi bu kadardı.

Ancak arkadaşları, o pislikler, işi çok abarttı.

şimdiye kadar herkesin striptiz kulübünün yazılı olmayan kurallarını bildiğini sanırsın. Hayır, striptizcinin adı gerçek adı değil. Sana "*gerçek* adı"nı söylediğinde, hayır, o da değil.

Ne kadar para atarsan at, seninle yatmayacak.

Ama oyun bu. Kızlar flört eder ve kıyafetlerini çıkarır, erkeklerin azgın maymun beyinleri ise cüzdanlarını boşaltır... ta ki *eve gitme vakti* gelene kadar.

Ancak bu dördü bunu anlamamış. Dün gece, bu pislikler bana attıkları paranın beni satın aldıkları, bedenimi satın aldıkları anlamına geldiğini sandılar. O kadar el yordamına kalktılar ki, kovuldular.

Lou'nun birini The Mirage'dan kovması *ok* zordur.

Korku içimi kaplıyor, içlerinden biri gözlerini bana diyor — dün gece paranın beni sikebileceği anlamına geldiğini yüksek sesle söyleyen adam. Ama dudaklarıma yumuşak bir gülümseme zorluyorum.

Maya'nın her zaman dediği gibi, *nezaketle öldür. Erkek egosunu okşa.* Bu itaatkarlık değil. Hayatta kalma mekanizması.

"Selam millet." Daha geniş bir gülümsemeyle. "Döndünüz! İşe yeni başlıyorum, içeri girerseniz, kırk beş dakika sonra sahneye çıkacağım..."

"Sanmıyorum, fahişe."

Bu kelime yüzüme bir tokat gibi çarptı ve aniden yüzlerindeki bakışların ne kadar acımasız olduğunu fark ettim.

"Bakın, çocuklar..." Kulübün arka kapısına doğru ilerlerken zorla gülümsemeye çalışıyorum. "Sanırım dün gece herkes biraz fazla eğlendi, ha? Dinleyin, patronla konuşurum. Arkadaşımdır."

Hayır, değil.

"Ve eğer tekrar gelmek isterseniz, dün geceyi unutabiliriz..."

"Buraya bunun için gelmedik," diye bağılıyor içlerinden biri, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Dün gece bizden üç bin dolar aldın," lideri tükürürcesine söyler. Evet, dün gece üç bin dolar ile yürüdüm.

...Ve onu Pearl'ün gece park ettiği yerin yakınındaki bir barda Derrick'in avukatı Diego'ya hemen verdim.

"Dün akşam *harikaydınız*," diyorum gülümseyerek. "Cidden, teşekkürler. Eğlendiğinize sevindim! Ama gerçekten, gitmem gerek..."

Liderin sağındaki adam beklediğimden daha hızlı hareket ediyor. Tam kapıya dönmek üzereyken üzerime atılıyor ve beni geri çekilmeye zorluyor. Beni geçip kapıyı kapatıyor ve kollarını göğsünde tehditkar bir şekilde kavuşturuyor.

"Tamam, çocuklar..."

"Üç bin dolar, seni siktiğimin orospusu," diye mırıldanıyor lider. "Ve hiçbirimiz sikimizi bile ıslatamadık."

Öfke içimi kaplıyor, çenem sıkılıyor.

"Çünkü ben *dansçıyım*," diye tersliyorum. "Fahişe değil."

Arkamdaki adama bakarken nabzımın hızlandığını hissediyorum, diğer üçüne dönmeden önce omurgamdan korku tırmanıyor.

"Şey, biz konuştuk," lider karanlık bir gülümsemeyle devam eder. "Ve bize göre bu o kadar basit değil. Bize vaat edilen hizmeti almadık. *Para ödediğimiz* bir hizmeti."

"Kimse size bir şey vaat etmedi!" diye bağıryorum. "Kızlar göğüslerini çıkarıp dans ediyor, siz para atıyorsunuz. İşlem bu. Cidden daha önce hiç striptiz kulübüne gitmediniz mi?"

Sanki James'e sesimi yükseltiyormuşum gibi. Yüzünde saf, karanlık bir öfke yayılır — sadece erkeklerin, kendilerinden aşağı gördükleri ya da kendilerine borcu olduğunu düşündükleri kadınlara bakarken gözlerinde gördüğünüz türden bir öfke.

"Siktir et," diye homurdanır. "Oldukça açıkça ima edilmişti."

"Bence gitmelisin," diye patlarım.

Sırıtır ve arkadaşlarına bakar, hepsi de kıkırdamaya başlar.

"Olmayacak." Bana doğru bir adım attı. "Hepimiz sırayla konuşmadan olmaz." *dönüşümüzü yapana kadar olmaz."*

İçgüdülerim ve gözlerinde açıkça okunan tehdit, beni döndürüp *kaçmaya* itti.

Korku, göğsümde bir bomba gibi patladı ve ben park yerinden koşarak uzaklaştım. Ben spor ayakkabı ve etek giymiştim, onlar ise takım elbise ve ofis ayakkabıları. Ama park yerinin arka tarafına doğru koşarken ve yolu geçmek için sprint yaparken arkamda ayak seslerini duyuyordum.

Sokağın yukarısında 24 saat açık bir lokanta var. Depoların arasında zikzak yaparsam, başarabilirim...

Çığlık boğazımdan çıkıyor ama terli bir el ağzımı kapatınca anında dudaklarımdan çıkamıyor. Arkamdan ağır bir vücut bana çarpıyor ve beni yere sürüklüyor. Dizlerim betona sürtünüyor, avuç içlerim de yere çarptığında acı beni kesiyor ve ağzımdan bir çığlık çıkıyor.

Kafatasım betona çarpar, midem bulanır ve görüşüm bulanıklaşır.

"Evet, dostum!"

"*Evet*, dostum!"

Sersemlemiş ve çırpınıyorum, bacaklarımı tekmeliyor ve elimden geldiğince saldırmaya çalışıyorum. Ama onlar dört kişi, hepsi birden üzerimde, beni yere bastırıyor, bileklerimi ve ayak bileklerimi tutuyor ve ağzıma bir bez parçası tıkıyor.

Tişörtüm boynumdan göbeğime kadar yırtılmış. Eller

göğüslerimi okşuyor. Diğerleri eteğimi yukarı

çekiyor. *Lütfen, yapmayın.*

Lütfen yapma...

"*Uuuggghfff!*"

Her şey bir anda oluyor. Bir an önce, pençeleyen, taciz eden eller sütyenimi ve iç çamaşırimi çekip çıkarmaya çalışıyor, kemer tokaları kulaklarımda bıçakların çarpışması gibi sesler çıkarıyor.

Bir saniye sonra, dört adam da otobüs çarpmış gibi üzerimden uçuyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ama adamlardan biri geriye doğru sendiyor, çığlık atarak bana çarpıyor ve ikimizi de yere düşürüyor. Ağzımdaki tıkaçla çığlık atmaya devam ederken onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Kafası yana düşüyor ve yüzünü görüyorum.

Kahretsin.

Baygın, burnu ve ağzı parçalanmış, kanı akıyor.

Ağzımdaki bezle tekrar çığlık atıyorum, baygın adamdan uzaklaşmak için tekmeliyor ve ırpınıyorum. Başka bir çığlık dikkatimi ondan uzaklaştırıyor ve aniden, hiç kıpırdamıyorum.

Şaşkınlıktan hareket edemiyorum.

Üçüne birden saldıran bir şey var. Bir adam olduğunu söylemek istiyorum, ama her yerde aynı anda. Siyah giyinmiş, sırtı bana dönük, bu da onu insandan çok canavara benzetiyor.

İkinci finansçı yere düşüyor. Sonra üçüncü. Dördüncü dönüp kaçmaya çalışıyor ama siyah giysili adam aniden eğilip kırık bir asfalt parçası kapıyor ve ona fırlatıyor.

Adam, taş kafasının arkasına çarptığında inler ve yere düşer.

Her şey titriyor. Karanlık şekilden uzaklaşmaya çalışırken, dünya ellerimin ve ayaklarımın altında dönüyor. Ağızlığım ağzımdan düşmüş, ama yine de ses çıkaramıyorum, en azından kulaklarımda çınlayan nabız sesinin üstüne çıkacak bir ses çıkaramıyorum.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlarken siyah giysili figür bana dönüyor.

Kollarım güçsüzleşip beni yere düşürürken dünya çeşitli yönlerde sallanıyor.

Şekil yaklaşıyor ve yanıma ömeliyor. Sislerin, korkunun, beni tamamen yutan karanlığın içinden yukarı bakıyorum...

Karanlık, siyah, şeytani

gözlere. Sonra her şey

kaybolur.

KIR

ÖFKELİ BİR HAREKETLE kolumu uzatıp yumruğumu terden ıslak ete indiriyorum. Rakibim homurdanıyor ve yüzünün üst yarısını kaplayan maskenin arkasından gözleri biraz geriye kayıyor.

Benim de yüzümde bir maske var.

Ama o *anında* toparlanır ve bu sefer, artık korumasız kalan karnıma yumruk attığında inleyen benim.

Siktir.

O orospu çocuğu kaburgalarımın hemen altındaki üst karın kaslarıma vurunca ciğerlerimden tüm hava boşalır.

Sağduyu, *şimdi* pes etmenin iyi bir zaman olduğunu söylüyor. Sonuçta, maske olsun ya da olmasın, yeteneğine, nefesinden gelen alkol kokusuna ve göğsündeki dev boynuzlu boğa dövmesine bakarak, bu gece yeraltı ringindeki rakibimin kim olduğunu oldukça eminim.

Bunu bitirmek için daha da fazla neden var.

Roman Nikitin benden birkaç santim uzun ve yaklaşık on kilo daha kaslı. Üstelik on beş yaş kadar genç. Tüm yumruklar yüzünden yorulmaya başlıyorum, oysa bu adam daha ısınmaya başladı bile.

Ayrıca, bunların hiçbirini umursamıyorum.

Çevremizde bağırarak kalabalığın hala bahis oynaması da umurumda değil. Ben de bu dövüşe para yatırdım, çünkü neden yatırmayayım ki? Ama hayatımın bu noktasında, bu kısım umurumda bile değil.

On hayatımda harcayamayacağım kadar çok param var. Bu kavgada bu kavgada *bir servet* kaybedebilirim ve farkına bile varmam.

Aynı şey "şöhret" için de geçerli. Dövüş söz konusu olduğunda egonun fısıltılarına yabancı değilim. Çocukluğumdan beri dövüşüyorum. Moskova sokakları bana gurur ve onurun, kazanmasan bile kaybetmemen gereken şeyler olduğunu öğretti. Daha sonra, Sibiryadaki Zavolzhsky Cezaevi On Sekiz'de geçirdiğim altı yıl bana kazanmanın *her şey* olduğunu öğretti, çünkü kaybetmek ölmek demektir.

Her ikisi de şu anda içinde bulunduğum, hakemli, eldivenli, "tap out'a kadar dövüş" ringinden biraz farklı. Ama yine de, pes etmeye hazır olduğunuzda, korku ya da nefret gibi öfkeye dönüştürebileceğiniz her türlü duyguyu bulmak için daha derine inersiniz... Bu da öfkenizi körükler.

Bugün çok fazla kazmaya gerek yok.

Tek yapmam gereken Dimitri'yi

düşünmek. *Anlaştık mı, Bay Nikolayev?*

Şu anda parmak eklemlerim zonklamasa bile, elimde bugün erken saatlerde *anlaşmayı* pekiştiren el sıkışmanın acısı hala hissediliyor.

Görünüşte, Dimitri Moskovici ile yaptığım yeni anlaşma karşılıklı yarar sağlıyor. Ailelerimiz arasında kırk yıla yakın süren çatışmalardan sonra, Dimitri ve ben nihayet ateşkes anlaşmasına vardık ve açıkçası, tamamen makul şartlar altında.

Artık rekabet yok. Artık şiddet yok. Artık, ikimiz de kendi imparatorluklarımızı yönetmeye başlamadan çok önce babalarımızın başlattığı aptalca kavgayı sürdürmek yok. Hatta, "imparatorluk" bile *denemeyecekken*.

Tek bir sorun var.

Dudaklarım kıvrılırken, düzensiz bir nefes alıyorum. Ter, çıplak göğsümden damlıyor. Etrafımızdaki adamların alaycı seslerini ve bağırıışlarını duyuyorum. Öfkem öfkeye ve enerjiye dönüşürken, kolum ve omzumdaki kaslar ve

sinirleri kasılmasını hissediyorum. İçimdeki öfkeyi hiddete ve yakıt haline dönüştürürken.

Dimitri'nin ve benim aramdaki bu son derece makul anlaşmanın sorunu ne mi?

Dimitri ile aramızdaki bu son derece makul anlaşmanın sorunu ne?

Sorun *benim*. Ve ben çoğu zaman makul bir *adam* değilim.

Adil bir çözüm istemiyorum. Fethetmek istiyorum. Zafer. Kazanmak istiyorum. *kazanmak istiyorum*.

Bir aslan, gelecekte belirli bir programda yiyecek teslimatı için yaban domuzu ile *anlaşma* yapmakla ilgilenmez. O lanet domuzu ikiye bölüp kanında yıkanmak ister, böylece tüm orman kimin kral olduğunu hatırlar.

Bu anlaşmanın temelde Dimitri'nin ABD'den uzak durması, benim Rusya'dan uzak durmam ve bağlantılarımı kullanarak kızı Inessa'nın ultra elit *Ballet Imperiya Korona*'ya girmesine yardım etmemden ibaret olması umurumda değil.

Kimse büyük çekler yazmıyor ya da önemli topraklarından vazgeçmiyor. Artık doğduğum ülkeyi neredeyse hiç ziyaret etmiyorum ve orada yürüttüğüm işler önemsiz. Dimitri'nin New York'ta parmağı olan küçük pastalar için de aynı şey geçerli.

Öyleyse neden kendimi aldatılmış hissediyorum? Akşam yemeği için el sıkışmak zorunda kalan aslan gibi mi?

Roman... ya da her kimse... dişlerini gösterip yumruklarını kaldırarak benim saldırımı savuşturuyor. Ama tam o anda, atasözündeki zil bizi kurtarıyor.

DING-DING-DING!

Beş raunt, bu geceki dövüşler için belirlenen sınır. Bu organizatörlerin düzenlediği başka dövüşler de var, herhangi bir sınır yok, ama o benim tarzım değil. Şahsen *yaşamayı* tercih ederim.

Rakibim ve ben, ikimiz de nefes nefese, kısa bir baş selamıyla eldivenlerimizi tokuşturup köşelerimize çekiliyoruz. Etrafımızda kalabalık gürültü içinde, bahislerini toplamak veya kazançlarını ödemek için bağırıp çağırıyor.

Dişlerimle bandı yırtıp şişmiş ellerimden eldivenleri çıkarıyorum.

"Fena değildi, ihtiyar."

Kesinlikle Roman olan, artık eldivenleri de çıkarmış, ringin köşesinde önümde duran adama sırtarak bakıyorum.

"Babanız size büyüklerine daha fazla saygı duymayı öğretmiş olmalıydı, Bay Nikitin."

Adıyla seslendiğimde gözle görülür şekilde sinirlenir.

"Burada *kurallar* var, Kir," diye hırıldıyor. "Maskelerin nedeni de bu."

"Peki," diye gülümsüyorum, "maskeler ve yeraltı komploları konusunda benden daha fazla şey biliyordur."

Bu sözüm ona sert bir bakış daha kazandırdı.

Roman, New York'un diğer dört genç yeraltı kralı ve prensiyle birlikte, Kara Mahkeme adında bir oluşumun parçası. Bence hepsi çok dramatik: hayvan maskeleri, yeraltı sığınağı, "suçlu" bulunan tarafın, özgürlük için beş kişiden biriyle dövüşmek ya da yeraltı labirentinde onlardan birinden kaçmak arasında seçim yapması.

Yine, hepsi *çok* abartılı ve benim için pek ilginç değil.

Ancak çoğu, benim mahkemeyeyle bir alıp veremediğim olduğunu düşünüyor. Sanki "bahçemden çıkın" diyen yaşlı bir adam gibi davrandığımı ve onların kanunsuz yeraltı adaletine derin bir güvensizlik duyduğumu düşünüyorlar.

Yanılıyorlar. Roman ve küçük arkadaşlarının ne yaptığı umurumda bile değil. Benden ve işimden uzak durdukları sürece, istedikleri kişiyle kavga edebilirler ya da peşine düşebilirler.

Bununla birlikte... Onlarla uğraşmaktan *gerçekten* zevk alıyorum. Ve çabuk öfkelenen Roman, gülünç derecede kolay bir hedef.

"Gölgelerin arasında sinsice dolanmayı bırakıp yüzümüze karşı gelmek istersen, biz her zaman hazırız, ihtiyar," diye homurdanıyor Roman,

biri ona kesinlikle ihtiyaçı olmadığını bildiğim bir bira uzatırken.

"Ne kadar nazık bir davet, Bay Nikitin," sıkılmış bir sesle iç çekerek göğsümü havluyla kuruluyorum. "Asistanıma bir ara sizin için cevap vermesi gerektiğini söylemeliyim."

Roman birasını yarısına kadar içip bana soğuk bir bakış attı. "Şimdi halletmemiz gereken bir sorun var mı, ihtiyar?"

"Sen bana *yaşlı adam* demeye devam edersen, bir sorun olur," diyorum sıkı bir gülümsemeyle.

Ben kırk dört yaşımdayım, seksen yedi değil, lanet olsun. Ve az önce o küçük pislikle berabere kaldım, yani...

Roman bira şişesinin kalanını içip şişenin dibiyle göğsüme saldırganca vurur.

"Sürekli kavga arıyorsun Kir, ve sonunda..."

"Evet, pekala, bu *çok* ilginçti, Bay Nikitin," sıkılmış bir sesle iç çekiyorum. "Ama bu konuşma ne kadar heyecanlı olsa da, almam gerekeni aldım ve gitme vaktim geldi."

"Bu *bir beraberlikti*," diye arkamdan homurdanıyor. "Galibiyet değil. Kafan karışmış olabilir diye söylüyorum."

Geri dönüp sırtıarak gülümsedim. "Oh, buraya kazanmak için gelmedim."

Buraya Dimitri ile yaptığım "anlaşma"nın ardından içimde biriken öfkeyi atmak için geldim. Bu açıdan bakılırsa, görev başarıyla tamamlandı.

Bir gün gerçekten terapiye gitmeliyim.

Terli kalabalığın arasından sıyrılarak, gömleğimi ve ceketimi sandalyenin arkasına düzgünce katlayıp bıraktığım yere doğru ilerledim.

Bu gece mekan tıklım tıklımdı. Bütün salonda tek bir boş koltuk yoktu, bu koltuk hariç. Kimse buraya oturmaya çalışmadı, çünkü gömleğim ve ceketim tam bıraktığım yerde, hiç dokunulmamış halde duruyordu.

Maske taksın ya da takmasın, buradaki herkes benim kim olduğumu biliyor.

Göğsümü ve omuzlarımı kuruladıktan sonra maskemi çıkarıp, parmaklarımı koyu renk saçlarımın arasından geçirip gömleğimi giydim. Sırada ceketim vardı, omuzlarımı esneterek ceketimi giydim.

Birkaç el sıkışma ve "her zaman sizi görmek güzel, Bay Nikolayev" dedikten sonra, yan kapıdan çıkıp New York gecesine adım attım.

Deponun bunaltıcı, soyunma odası kokusu, nispeten serin şehir havası üzerime serinleyince dağılıyor. Boynumu çevirip parmaklarımı kırıstırıyorum ve arabama dönmek üzereyken bir şey dikkatimi çekiyor ve bırakmıyor.

Bu geceki dövüşün, The Mirage striptiz kulübünün tam karşısındaki bir depoda gerçekleşmesi ironik.

Mirage'ın sahibi Dimitri. En azından, altı ay sonra anlaşmamızın şartları yürürlüğe girene ve onu satmak zorunda kalana kadar. Ama dikkatimi çeken, o bok çukurunda neler döndüğüne dair bir karışıklık varmış gibi "GIRLS GIRLS GI-LS" yazan Dimitri'nin yanıp sönen neon tabelası değil.

Dikkatimi çeken genç kadın.

Buradan bakıldığında, o sadece etek ve tişört giymiş, benden yarı dönük, göğsüne eski bir spor çantası gibi görünen bir şeyi tutan başka bir sarışın. Ama ona erkek olarak ilgi duyduğum için bakmıyorum.

Ona bakıyorum çünkü şu anda dört lanet sırtlan tarafından çevrilmiş durumda.

Görünüşe göre finansçı pislikler, hepsi Dockers pantolonlar, polo tişörtler ve saatler giymişler, bunları ancak Black Rock, Ironclad Holdings ya da çalıştıkları diğer lanet hedge fonlarında bir sonraki üç aylık toplantıda uzun vadeli kısa pozisyonları tutarsa alabilirler.

The Mirage gibi neon ışıklı bir çöplüğün dışında olmaları hiç yakışmıyor, kızın etrafında leş kuşları gibi dolanıyorlar.

Bu her neyse, pek dostça görünmüyor.

Benim işim *de* değil gibi. Bu yüzden anahtarlarımı çıkardım, Aston Martin DBS Superleggera'mın motorunun gürültüsünü hissetmeye, hoparlörlerden Nirvana'yı son ses dinlemeye ve *eve gitmeye* hazır olarak arkayı döndüm.

Beni durduran onun çığlığı.

Tehlikede olan bir kızın çığlığı değil. Daha çok savaşa hazırlanırken attığı bir savaş çığlığı gibi. Ama striptiz kulübünün arkasındaki sahneye geri döndüğümde, bir savaş görmüyorum.

Sırtlanların avını kovaladığını görüyorum.

Kız arka otoparkta koşuyor, caddeyi geçerken çantasını düşürüyor. Çakallar hemen arkasında, hızla yaklaşıyorlar.

Çenem geriliyor. Kaslarım geriliyor. Ellerim, daha önce olduğu gibi yumruk haline geliyor.

İçlerinden biri onu eski, harap bir otoparkın betonuna deviriyor ve diğerleri de üstüne çullanıyor.

Neredeyse üstlerine çıkıncaya kadar koştuğumun farkında bile değilim. Onlara çarpmadan milisaniyeler kala iki caddeyi ve başka bir otoparkı geçtiğimin farkında değilim.

Ve tam da bunu yapıyorum.

Orospu çocukları kızın kıyafetlerini yarı yarıya yırtmışlar, ama ben boğazımdan gelen bir kükremeye üzerlerine çullanınca bowling pinleri gibi dağılıyorlar. Ondan sonra, dört kişi olmalarına rağmen kavga bile olmuyor.

Birincisi, görünüşe göre hepsi korkak. İkincisi, kanımda Roman'la ringdeyken bile hissetmediğim bir öfke var.

İlkini burnunu kırıp ön dişlerini de iyice parçalayınca yere yığıldı. Neden olmasın ki, bir kez daha vurdum ve bu sefer gözleri karardı, sonra onu geri fırlatıp arkadaşlarına döndüm.

Bir başkası daha yere düşer. Sonra üçüncü, küçük bir orospu gibi kaçmaya çalışırken.

Dördüncü pislik gerçekten kaçmaya başlıyor. Ama on adım bile atamadan, ona fırlattığım kırık asfalt parçası tam kafasının arkasına isabet ediyor ve onu yere seriyor.

Dördünü sıraya dizip burada infaz etmek için can atıyorum. Ama dörtlü cinayeti nasıl işleyeceğimi düşünemedim, arkamdan yumuşak, kırık, *yürek parçalayan* bir inilti geliyor.

Dönüyorum ve gözlerim sonunda kıza takılıyor.

Tanrım, onu çok kötü etmişler. Ona doğru ilerlerken, her adımda dişlerimi daha da sıkıyorum. Yüzünün yarısı kanla kaplı, uzun sarı saçları kanla karışmış ve diğer yarısını örtüyor.

Çıplak göğüslerine, yırtık gömleğine ve yarısı kopmuş sütyenine bakmamaya çalışıyorum. Eteğini iç çamaşırının üzerine çekmek için küçük bir hareket yapıyor. Ona yaklaşırken, gözleri benimkilere çevriliyor, parlak, kristal mavisi. Acı, gözyaşları ve kanın içinden bile.

Ama yanına diz çökmeye başladığımda gözlerimiz kilitlendiğinde, gözlerinde bir şey kararır ve vücudu sanki pes etmiş gibi tamamen yere yığılır.

Ringde yapmam gereken mantıklı şey, benden on beş yaş küçük olan o iri herifle dövüşmeyi *bırakmaktı*. *Şimdi* yapmam gereken mantıklı şey de ambulans ya da polis çağırmak, ya da ikisini birden çağırmak ve onun ihtiyacı olan yardımı almasını sağlamaktı.

Ama bu gece mantıksız davranışların gecesi olmalı, çünkü ne yaptığımı fark etmeden, kendime karışmamam gerektiğini söylemeden, kollarımı onun gevşek vücudunun altına kaydırıp onu kirli, sert yerden kaldırıyorum.

Lanet olsun, onu göğsüme yasladığımda hiç ağırlığı yoktu. Evet, polislerin ya da ambulansın buraya gelmesini beklemek siktir et. O benimle geliyor.

KIR

Onu Aston Martin'e taşırken kollarımda kağıt bebek gibi. "Çantam..."

Göğsüme gelen sesine şaşıırarak adıımııı durduruyorum. Neredeyse duyulmuyor. Fısıltıdan da az.

"Merak etme," diye homurdanarak adımlarımı hızlandırıyorum. "Sana yardım edeceğim."

"Çanta..." diye tekrar boğuk bir sesle söyledi. "Pearl... *bana ihtiyacı var.*"

Kaşlarım çatıldı. Pearl'ün kim olduğunu hiç bilmiyorum. Ama belli ki onun için önemli biri ve çanta da bunun bir parçası.

Siktir et.

Hafif bir sapma yaparak, çantasının hala The Mirage'ın arkasındaki caddenin ortasında durduğı yere geri dönüyorum. Onu tek kolumla kolayca tutarken, eski püskü çantayı yerden alıyorum. Bir an için Pearl'ün çantasında lanet olası *bir evcil hayvan* mı var diye merak ediyorum. Ama bir bakışla bu düşüncayı kafamdan atıyorum.

Arabaya vardığımda, onu nazikçe yolcu koltuğına oturtup kemerini bağıladım, değerli çantası ayaklarının dibinde duruyordu. Yine baygındı, yüzü hala kan ve saçla kaplıydı, net olarak göremiyordum. Ama bakışlarımı vücudunun geri kalanına gezdirdim.

Sonra ceketimi çıkarıp çıplak vücudunu örttüm.

Güzel göğüsleri yok değil. Ama bu ne zaman ne yer. Gözlerimi tekrar ona kaydırırken kaşlarım çatıldı.

Spor ayakkabılar. Hafif punk tarzı etek. Sade beyaz, yakası açık tişört, çoğu yırtılmış.

Topuklu ayakkabı, tanga ya da file çorap yok. Belli ki The Mirage'da çalışan kızlardan biri değil. Bu da şu soruyu akla getiriyor: O dört pislik gibi oksijen israfının onu bulup bu hale getireceği bir yerde *ne* işi vardı?

Bakışlarım onun yaralı dizlerine, sıyrılmış avuç içlerine ve kanlı yüzüne kayınca çenem sıkılaştı.

Denemediler.

Onlar onu incitmişlerdi.

Alnındaki kesik yüzeysel, ama kafalar çok kanar. Her halükarda birinin muayene etmesi gerekiyor. Fazla düşünmeden kapısını kapatıp arabamın yanına geçtim, içeri girip motoru çalıştırdım.

Aston Martin, geceye doğru yola çıkarken ve NYU Langone Medical'ı GPS'e girmeye başlarken, gizli bir savaş uçağı gibi gürültüyle çalışıyor.

Kız başını sallayarak ağzını zar zor hareket ettirerek bir şeyler mırıldanıyor.

"Sakin ol, bebeğim." Ona bir bakıp tekrar yola odaklanıyorum. "Seni hastaneye götürüyorum. Seni tedavi edecekler, sonra polise anlatabilirsin..."

"Hayır..."

Sözcük, omuzları koltuğa çökerek, sanki dudaklarından çıkarmak için son gücünü kullanmış gibi ağzından dökülüyor.

"Hayır... *polis.*"

Bu işe karışmamalıydım. Ve şimdi pişman olduğumdan değil, ama bu iş hızla beklemediğim ve hazırlıklı olmadığım bir şeye dönüşüyor.

"Sorun yok," diye homurdandım, ona tekrar bakarak. "Sana saldıran adamlarla yüzleşmek zorunda kalmayacaksın. Ama polis robot resmini çizebilir ve oradaki kulübü arayıp güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol ettirebilir..."

"*Polis olmaz...*" Başını gevşekçe bir yandan diğer yana salladı, gözleri hala kapalıydı. "Lütfen..."

Çenem titriyor. Bulmacanın bir parçası yerine oturuyor, ona tekrar baktığımda içimi sızlatıyor, küçük vücudu gösterge panelinin ışığıyla aydınlanıyor.

Ben de onun yerindeydim. Güç ve para kazanmadan önce, ben *de oradaydım*: incinmiş, kırılmış, dövülmüş ve polisin bir seçenek olmadığını bilen biriydim.

Bu işe neye bulaştığımı bilmiyorum. Ama nedense, polise gitmenin getireceği incelemeyi istemiyor. Ve bu halde hastaneye giderse?

Polisler olaya karışır.

Yavaşça, derin bir nefes alıyorum.

Siktir et.

Dokunmatik ekrandaki haritayı tekrar tıklayıp varış noktasını değiştiriyorum. Frene basıp caddenin ortasında U dönüşü yapıyorum ve farklı bir yöne doğru hızla uzaklaşıyorum.

Yardıma ihtiyacı var.

Ona yardım edeceğim.

* * *

Bronx'taki geniş arazimin kapıları, ben daha durmadan açılıyor. Uzun, beyaz çakıllı yolu süzülerek ilerliyorum ve sonra

ana evin arkasına doğru ilerliyorum. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı patron?"

Isaak'ın sesi arkamdan duyulur. Yolcu koltuğuna eğilip kızı kollarımın arasına alırım. Onu kolayca kaldırıp ikinci adamıma dönerim. Kaşları, kollarımdaki baygın kıza bakarken anlamlı bir şekilde kalkar.

"Hayır."

Bakışları tekrar bana döner. "Emin misin?"

"*Kesinlikle*," diye homurdandım. "Ama misafir odasına bir ilk yardım çantası getirirsen çok iyi olur."

"Hangi misafir odası?"

Haklı bir soru. Evde on yatak odası var.

"İkinci kat, merdivenlerin en üstünde."

Isaak başını sallar, kıza tekrar bakar, sonra içeri girer. Ben de onu takip ederim, ama o ana mutfağın yanındaki depoya doğru yönelirken, ben merdivenlere doğru giderim. Merdivenleri çıkarken kız hala baygın durumda, onu kollarımın arasında dikkatlice tutuyorum, sanki çok hızlı yürürsem onu kırabilirmişim gibi.

Misafir odasına girince onu nazikçe yatağa yatırıyorum, ceketim hâlâ üstünde. Yan odadaki banyoda bir bez ıslatırken yatak odasının kapısı çalınıyor. Isaak elinde ilk yardım çantasıyla içeri giriyor ve çantayı yatağın yanındaki masaya koyarken bana bakıyor.

"Sormam gerek..."

"Hayır, gerek yok."

Kaşlarını çatıyor.

"Kir..."

"Muhtemelen girmemem gereken bir şeye bulaştım," diye homurdandım. "Ve şimdi sonuna kadar gideceğim. Hepsi bu kadar, Isaak."

Bana öfkeyle bakar. "Ben senin uşağın değilim," diye homurdanır.

"O zaman içki siparişimi bekler gibi orada durmayı kes."

Isaak gözlerini devirdi. "Bilgin olsun..." Kızın üzerine baktı. "Bence bu, her ne ise, kötü bir fikir."

"Anlaşıldı. İyi *geceler*, Isaak."

O gittikten sonra, yatağın kenarına oturup nazikçe havluyu alnına götürdüm. Alnındaki yarayı silerek temizlerken neredeyse hiç kıpırdamadı. Çok kötü değildi. Dikiş bile gerekmeyecekti. Ama yine de, kafa yaraları *çok* kanar.

Yavaşça, yüzündeki kurumuş kanı temizlemeye başladım, yapışmış sarı saçlarını çekerek.

Güzel, kırık bir oyuncak bebek gibi.

Son keçeleşmiş saç tutamını bezle silerek kurumuş kanı temizledikten sonra nazikçe kenara çekiyorum ve sonunda yüzünü ortaya çıkarıyorum.

Aniden donakaldım.

Çünkü kırık bebeğin bir adı olduğunu aniden fark ettim ve o isim Brooklyn Ellis.

Onu tanıyorum.

Çok iyi ya da şahsen değil tabii. Daha önce neredeyse hiç konuşmadık. Ama Mercury Tiyatrosu ve onun dans ettiği Zakharova Bale Topluluğu benim.

Gördüğüm kadarıyla nispeten normal birine benziyor. Kesinlikle harika bir dansçı. Ve Zakharova'da takıldığı çoğu kızın aksine, mafya ailesinden gelmediğinden eminim.

Öyleyse neden Tanrı aşkına o mahallede, lanet olası bir striptiz kulübünün arkasında dolaşıp, o tür dikkatleri üzerine çekiyordu? Ve neden, bunu yeterince vurgulayamıyorum, mafya aileleriyle hiçbir bağı olmayan bu tamamen normal kız, "polis çağırma" konusunda bu kadar ısrarcıydı?

Dudaklarımı sıkıp, elmacık kemiğindeki şişliği, ağzının köşesindeki yarayı ve alnındaki kesikleri inceliyorum. Tanrıya şükür, kanama durmuş.

Elleri sıyrılmış, dizleri kan içinde.

Sebebi ne olursa olsun, bayginken hiçbir soruya cevap vermeyecek.

İşe koyulma zamanı.

Temel ilk yardım konusunda oldukça bilgiliyim: Moskova'da öğrenemediklerimi, henüz ergenlik çağındayken ceza kampında geçirdiğim dönemde hızlandırılmış bir kursla öğrendim.

Çürükleri buzla soğutmayı ve basit kesikleri dikmeyi bilmek, daha sonra özel okulumdaki çocuklar benim onlar gibi olmadığımı ve yüzlerce yıl öncesine dayanan bir servete sahip olmadığımı fark ettiklerinde çok işime yaradı.

Alnındaki kesikten başlıyorum, antiseptikle temizledikten sonra kelebek bandajla kapatıp üzerine yumuşak bir gazlı bez koyuyorum. Sonra ellerine, ardından dizlerine geçiyorum. Kaşlarımı çatarak, özel dikilmiş ceketimi vücudundan çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum.

Moskova sokakları bana gurur ve onuru öğretti. Sibiryaya bana asla kaybetmemeyi öğretti. Özel okul ve ardından Oxford bana kıyafetlerin gerçekten de insanı oluşturduğunu öğretti.

İlk yardım çantasından bir makas alıp yırtık gömleğini kesmeye başladım. Sütyeni yırtılmıştı, onu da kestim.

Hayır, gizlice bakmak ya da elle taciz etmek için değil. Yani, o kaç yaşında, yirmi bir mi? Yirmi iki mi?

Muhteşem, ince, tonlu, dansçı vücudu var.

Küçük, avuç dolusu göğüsleri. Pembe meme uçları. Yumuşak teni.

Çenem sıkılaşıyor, makası atıp bezle göğsünü biraz örtüyorum, bunun lanet olası bir röntgencilik gösterisi olmadığını kendime hatırlatıyorum.

Fermuarını açıp eteğini de çıkarıyorum, *yine* gözlerimi vücudunda gezdirmek için değil, fark etmediğim başka yaralar olup olmadığını kontrol etmek için. Tabii ki, omzunda başka bir kesik daha görüyorum ve onu da bantlıyorum, ayrıca siyah külotunun belinin hemen üstünde, hızla moraran bir sıyrık var.

Bunu da bantlarken çenem kilitli kalıyor, sadece havlu ve küçük siyah tangayla örtülü sıcak vücuduna olan yakınlığımı görmezden geliyorum.

Kalçasını sargıdan çıkarırken kaşlarım derin bir şekilde çatıldı. Sonunda, içimde siyah bir öfke yükselmeye başlarken, bakışlarımın vücudunda dolaşmasına izin verdim.

Başı, dizleri, elleri, omuzu ve kalçası bu gecedен. Diğer morluklar daha eski.

Dirseklerindeki, el izi şeklinde olanlar. Kaburgalarının yakınındaki, çirkin yeşilimsi mor izler.

Şakağındaki morluk taze görünüyor, ama bu geceki kadar taze değil.

Ölümçül bir soğukluk damarlarıma sızarken, bakışlarımı uyuyan yüzüne geri çeviriyorum, gözleri kapalı göz kapaklarının arkasında hafifçe titriyor.

Seni kim incitti?

Bilmiyorum. Ama bir anda, bunu öğrenmenin hayatımdaki en önemli görevim haline geldiğini anlıyorum.

BROOKLYN

RÜYAMDA Pearl bir roket gemisi ve ben, arkadaki patlayıcı iticiler bizi ileriye doğru sürüklerken, eski püskü direksiyonuna canımı dişime takarak tutunuyorum.

New York sokaklarında hızla ilerliyoruz. Binaların üzerinden geçip gökyüzüne doğru yükselebilmek için açılı bir şekilde ilerliyoruz, her şeyi geride bırakana kadar, gözlerim kapalı ve kollarım açık, etrafımı saran gecenin kara uçurumu.

Sonra nefes nefese uyanıyorum, *her yerim* acıyor.

Beynim yavaşça bilincine dönerken, iniltiyi bastırarak yüzümü buruşturuyorum. Kafam sanki çekiçle vurulmuş gibi. Dizlerim ağrıyor. Omuzlarım ve kalçalarım yanıyor, ellerim...

Gözlerimi sıkıca kapatıp açıyorum, yüzümün önüne ellerimi kaldırarak sersemliği gidermeye çalışıyorum.

Bandajlar nasıl sarılmış?

Yatakta tekrar kıpırdanıyorum, ipek çarşafların kaymasını

hissediyorum... Dur.

Ne. Lanet. Yatak.

"Sana saldıran adamlar kimdi?"

Bir ıgık boğazımda dğğmlenir ve birden dik otururum. Vücudumun her yerinde acı patlar, yüzümü buruştururum, sonra bakışlarım odanın diğğ ucuna kayar ve kalbim durur.

Kafamda yüzlerce soru çınlıyor. Ama en önemlisi
Kir Nikolayev neden burada?

Hemen ardından "*burada da neresin sen?*" sorusu geliyor.

Oda sessizleşir, o kadar sessiz ki, Zakharova'nın sahibi ve benim patronum olan Kir Nikolayev'in bir sandalyede oturmuş, gözlerinde hafifçe ürpertici ama aynı zamanda kalp atışlarımı *hızlandıran* bir ışıltıyla bana baktığını anlamaya çalışırken kulaklarımda nabzımın atışını duyabiliyorum.

Bu... onun tarafından bakılmaya alışılmadık bir tepki değil. En azından benim için değil.

Bu adamı "yakışıklı" olarak nitelemek, Madam Kuzmina'nın zorlu provalarından birini "biraz zorlu" olarak nitelemek gibi bir şey.

O lanet olası bir tanrı gibi. Neredeyse *fazla* çekici. Koyu saçları, belirgin elmacık kemikleri, keskin çene hattı ve kare çenesi, onu gerçek bir kraliyet mensubu ile lanet olası bir Armani mankeninin karışımı gibi gösteriyor.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve Milena'nın Mercury'deki ağırlık odasında onu ağırlık kaldırırken gördüğüne göre, özel dikim takım elbiselerinin altında, yarı yaşında Zakharova'daki erkek dansçıların çoğuna rakip olacak bir vücudu var.

Ve gözleri...

Yutkunuyorum, o koyu gözlerin benimkilerle kilitlendiğinde hissettiğim günahkar bakışları hissediyorum.

Koyu, siyah, şeytani

gözler. Boğazını temizledi.

"Bilmiyorsan diye..." Bakışları gözlerimden göğsüme kayıyor ve kaşları kalkıyor.

Aşağıya bakıyorum ve kalbim neredeyse boğazımdan çıkacak gibi atıyor.

Tanrım, kahretsin.

Yorganı çıplak vücudumun üzerine çekiyorum. Yüzümde ateş patlıyor.

"Neredeyim?" diye patlar, bakışlarımı kaçıtırırım. Şu anda ona bakmam imkânsız.
"Giysilerim nerede?" diye eklerim, sesim hafifçe titriyor.

Kir yavaşça, derin bir nefes aldı.

"Evimde. Saldırıya uğradın. Sana bakmak için buraya getirdim..."

"Giysilerim nerede?" diye tekrar soruyorum, sesim yarım oktav yükselirken ellerim yorganın üstünü sıkıca kavırıyor. Yorganı biraz çekip aşağıya bakıyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

En azından külotum hala üzerimde.

"Eğer o adamları hatırlayabilirsen..."

"Giysilerim nerede *lan*?"

Bu sefer onun bakışlarıyla karşılaşıyorum — meydan okuyan, dudakları sıkı sıkı kapalı, boğazı çalışıyor. Kaşları çatılmış. Belki de sözünün kesilmesinden rahatsız olmuştur?

"Seni *muayene etmek* için kestim," diye homurdandı, "Brooklyn."

Sıcaklık içimi kaplıyor, kalbimi sıkıştırıyor. K a h retsin, bu adamın adımı söylemesinde... *lezzetli* bir şey var.

Aksanı da bunun bir parçası. Kir'in Rus olduğu belli, ama aynı zamanda İngiltere'de de bir süre yaşamış, sanırım oldukça uzun bir süre. Sonuçta ortaya çıkan, çoğunlukla üst sınıf İngiliz aksanı, hafif bir Doğu Avrupa tınısı ile bu aksana günahkar bir hava katıyor.

Sesi, görünüşü ve odayı tamamen domine eden varlığı, Val ve benim bu adama hayran olmamızın, onun "büyük penis enerjisi" hakkında şaka yapmamızın nedeni.

Yani... hadi ama.

Bu bir şey ve sözlükte aradığınızda göreceğiniz yüz Kir'in yüzü.

"Tekrar soracağım," diye fısıldadı. "Bu gece sana saldıran adamlar kimdi?"

"Onlar..."

Ne? Lanet olası striptiz kulübündeki müşteriler mi?

Evet, odanın diğer ucunda oturan muhteşem milyarder Bratva patronuna bunu mutlaka anlatacağım.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, başımı eğerek. "Onlar sadece... bana saldırdı." Dudaklarımı ısııyorum, hala ona bakmıyorum. "Sen yaptın, değil mi? Onları sen mi savuşturdun?"

Kir uzun bir süre sessiz kalır. O kadar uzun ki, yavaşça gözlerimi ona doğru kaldırıyorum.

"O mahallede ne işiniz vardı, Bayan Ellis?" diye sorar, benim sorumu duymamış gibi.

Dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrılır. "Aynı şeyi sana da sorabilirim."

"Ama biz bunu yapmıyoruz," dedi, ses tonunda hiç şakaya yer yoktu. "Sana bir soru sordum. Cevap vereceksin."

İçimdeki o kaygan sıcaklık biraz daha sıkışır ve vücudumda tuhaf bir titreme yaratır.

Onun sert otoritesi beni hem rahatsız ediyor hem de vücudumdaki her siniri titretiyor. Bu, karşı gelmek istediğim ama garip bir şekilde tamamen boyun eğmek istediğim bir otorite.

"Ben sadece... dışarıdaydım,"

omzumu kaldırıyorum. "Striptiz

kulübünde."

Dudaklarım yine dişlerimin arasına çekildi. "Bu... bir hataydı. Orada olmamalıydım."

"Hadi *canım*," diye mırıldanıyor, koyu renkli gözleri sertçe kısılıyor.
"Dansçılarımın tek parça olmasını tercih ederim, Bayan Ellis."

Başımı salladım, sonunda onun bakışlarıyla karşılaşınca dudaklarım
garip bir şekilde büküldü. "Teşekkür ederim," dedim sessizce.

"Gerçekten. Her şey için."

Kir çenesini hafifçe eğip sandalyesine yaslanır, ellerini çok güzel yüzünün
önünde birleştirir. Uzun, erkeksi parmakları birbirine vurur, ellerindeki damarlar
ve tendonlar ile kaslı ön kolları dalgalanır.

"Şey... kıyafetlerim..."

"Sana söyledim: Sana yardım etmek için onları
kestim." "Şey, artık eve gitmek istiyorum..."

Kir yavaşça nefes alır. "Bu olmayacak." Ben
kaskatı kesilirim. "Ben... *Ne?*"

Kir olduğu yerde kalır, bir ayak bileği diğer dizinin üzerinde, yüzü ifadesiz.

İnanamadan gözlerimi kırptırırım. "Ben
tutsak mıyım?" Kaşlarını kaldırır. "Yaralısın
ve..." "*Ben tutsak mıyım?!*" diye bağırırım.

"*Hayır*," diye gürlür.

"O zaman eve gitmek istiyorum. Lütfen."

Ayak bileğini dizinden indirir ve öne eğilir, dirseklerini özel dikim pantolonunun
uyluklarına dayar.

"Bana yaptıkların için teşekkür ederim," dedim sessizce, taktik değiştirerek.
"Ama ben..."

Aniden ayağa kalkıp tek kelime etmeden odadan çıkınca sözüm yarım kalır.

Saniyeler geçiyor.

Ne *oluyor* lan?

Gergin bir şekilde etrafa bakınıyorum, delice zarif yatak odasını iyice inceliyorum — muhteşem panelli duvarlar, ağır, lüks perdelerle kaplı devasa pencereler, tavandan sarkan, loş ışıkla kaleydoskopik fraktallar saçan kristal avize.

Ağır ayak sesleri onun geri döndüğünü haber verdi. Bir saniye sonra, adam kendisi bir fırtına bulutu gibi geri geldi, şimşek ve gök gürültüsüyle birlikte.

Elinde bir paket var, onu yanıma bırakıyor.

Giysiler. Kadın giysileri, daha spesifik olarak: ev pantolonları, hırka, bralette.

Kir boğazını temizler, sonra kaşlarını çatarak telefonuna bakar. "Bir saniye izin verir misiniz?"

Pencerelere doğru yürür ve öfkeyle klavyeye basmaya başlar, keskin çenesi gerginlikten mi, öfkeden mi sıkılmıştır?

Dikkatimi tekrar kıyafetlere çevirdiğimde gözlerim fal taşı gibi açılır.

Onlar... tam benim bedenim. *Tam olarak*. Etiketlere baktığımda ise ağzım açık kalır. Hırka Khaite marka. Bralet Brunello Cucinelli. İpek ipli lounge pantolon ise *Chanel*.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda, Kir telefonundan ayrılmış, pencerenin yanında durmuş, uzun boylu, sert ve heybetli bir şekilde çenesini eliyle okşuyor.

"Benim bedenimi nasıl bildin...?"

Sessizliği her şeyi anlatıyor.

Beni soydu.

Yani, iç çamaşırlarım hala üzerimde. Profesyonel bir balerin olarak çıplaklık konusunda utangaç değilim. Hatta *striptizci olduğumu* da bilirsin.

Ama striptiz yabancılar içindir. Bale'de ise diğer dansçılarla birlikte sahne arkasında yapılır.

Nedense, *bu adamın* kıyafetlerimi kesip her yerimi görmüş olması, başka bir tür çıplaklık gibi, garip bir şekilde samimi geliyor.

"Bunlar..."

"Senin için. Tabii eve *çıplak* gitmek istemezsen."

Giysilere bakıp Kir'e dönünce yüzüm kızarıyor.

...Hâlâ odadan çıkmak için hiçbir hareket yapmıyor. "Teşekkür

ederim," diyorum sessizce.

O başını salladı.

"O zaman... bunları giyeyim mi?"

Kir boğazını temizler ve başını çevirir. Sanırım şu anda alabileceğim en fazla mahremiyet bu. Ama zaten beni neredeyse çıplak görmemiş değil ki.

Yataktan dikkatlice kalkıyorum, ayaklarım titriyor, sonra yıpranmış vücuduma giysileri yavaşça geçirmeye başlıyorum.

Vay canına. Sandığımdan daha çok hırpalanmışım. Üstelik... kalbim durmak üzere... İşe gitmedim, haber bile vermedim. Lou çok kızacak. O paraya *ihtiyacım vardı*.

Her zaman paraya ihtiyacım var. Derrick dünyanın en iyi üvey babası olmayabilir, ama elinden geleni yaptı ve benim tek gerçek ailem o.

Bu geceki gelir kaybını telafi etmek için fazladan mesai yapmanın lojistiğini düşünmeye başlıyorum.

Belki bunları satabilirim, diye düşünürken, şimdiye kadar giydiğim en pahalı kıyafetleri giymeyi bitiriyorum.

Kir, giyindiğimi hissederek bana döndü.

"Hazırsan seni eve bırakayım." *Kahretsin*.

"Önemli değil," diyorum zayıf bir sesle. "Metroyla giderim..."

"Saat sabahın ikisi kırk. Seni eve bırakacağım."

Söyleyiş şekli, sanki kraliyet emriymiş gibi, içimde yine o garip, kıvrılan hissi uyandırıyor.

Beni odadan çıkarır ve *delice* güzel evinde gezdirir. Dürüst olmak gerekirse, sanki bu adam Versailles'da yaşıyor. Yürüdüğüm boyunca ağzım açık kaldı, yatak odasından başlayıp, koridordan geçip, Disney saraylarından çıkmış gibi geniş bir merdivenden inip, zemin kattaki devasa, profesyonel mutfak geçip, sonra da mütevazı bir arka kapıdan çıkıp, beyaz çakıllı garaj yolunda park etmiş *muhteşem*, şık siyah *Aston Martin'e* kadar.

Yani, Kir'in zengin olduğunu biliyordum. Ama lanet *olsun*.

Emniyet kemerini takarken motor çalışmaya başladı, gösterge panelinin ışığı pahalı yeni kıyafetlerimi aydınlatırken, parmaklarımı lüks kumaşın üzerinde dikkatlice gezdirdim. Aşağıya bakıp ayaklarımın yanında kirli dans çantamı görünce rahat bir nefes alıp gülümsedim.

Kir boğazını temizledi. "Adresin?"

Buna hazırlıklıydım. Tabii ki, beni bu arabanın tek bir jant kapağının fiyatından daha ucuz olan park edilmiş boktan bir arabaya bırakmasına izin vermeyecektim. Ki o da *benim evim*.

Hayatta olmaz.

Ona Val'in West Village adresini veriyorum.

Sessizce arabayla giderken, o yola bakıyor, ben ise *ona* bakmamak için çabalıyorum. Yol boyunca, yeni kıyafetlerime dokunmadan duramıyorum, sanki hayatımda hiç bu kadar şık ve zengin hissetmemişim gibi.

Yani, hiç hissetmemiştim.

Muhteşem araba Val'in apartmanının önünde duruyor. Zayıf bir gülümsemeyle Kir'e dönüyorum, o da bana bakıyor, o karanlık şeytani gözleri her düşüncemi delip geçiyor.

"Tekrar teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Her şey için. Cidden." Zayıf bir gülümsemeyle. "Teşekkür ederim, Bay Nikol..."

"Efendim."

Sertleşiyorum, ağzım kuruyor ve içimden bir sıcaklık yayılıyor.

Az önce öyle mi dedi? *Bay Nikolayev* değil, *efendim* mi dedi?

Ama yüzümdeki soruyu görebiliyorsa, cevap vermek için hiçbir şey söylemiyor ya da yapmıyor. Sadece bana bakmaya devam ediyor, o karanlık, muhteşem gözleri beni içimi dışıma çıkarıyor, arabanın içi sessizlikle doluyor.

Bir an dudaklarımı ısıırıyorum.

"Teşekkür ederim... *efendim*," diye

mırıldanıyorum sonunda.

Kahretsin, bu neden bu kadar müstehcen ve seksi geliyor?

"Gelecekte daha dikkatli olun, Bayan Ellis," diye homurdanarak cevap veriyor.

Val'in binasının ön kapı şifresini biliyorum, onu girerken Aston Martin'in motorunun sesini dinliyorum, o şeytani gözlerin hala üzerimde olduğunu hissediyorum. Kapıyı açıyorum, içeri giriyorum ve ona gülümsemek için dönüp, anında pişman olduğum aptalca bir el sallıyorum. Yani, utanç verici.

Arabasının uzaklaştığını duyduktan sonra bir iki dakika bekledikten sonra dışarı çıkıyorum.

Val'e bu saatte, yaralı, bandajlarla sarılmış ve altı bin dolarlık "gündelik kıyafetler" giymiş halde neden onun evine geldiğimi açıklamaya çalışmayacağım.

Muhtemelen biriyle birlikteydi. Ya da birkaç kişiyle.

Onun yerine metroya yürüdüm, tren bekledim, sonra Pearl'e, "eve" gittim.

Oraya vardığımda neredeyse şafak sökmek üzere ve birkaç saat sonra provam var. Ama o zamana kadar uyumam lazım.

Pencereleri kapatıp kapıları kilitliyorum, sonra iki ön kapının kollarına kablo kilidi takıyorum.

Tedbirli olmakta fayda var, değil mi?

Yeni kıyafetlerimi giyiyorum, battaniyeyi üzerime çekip arka koltuğa kıvrılırken biraz titriyorum ve benim hayatımla Kir'in hayatı arasındaki *keskin* farkları düşünüyorum. Bu gece olan her şeyi.

Ve uyku beni çekip alırken, karanlık, siyah, şeytani gözleri.

BROOKLYN

Birkaç saat sonra uyandığımda, Pearl ve benim için "taşınma" günü değil, şükürler olsun. *Yorgun* olduğum için Fit World'e gitmemeye karar veriyorum ve gitme vaktine kadar bir saat daha gri sabahın erken saatlerinde uyumaya devam ediyorum.

Uyurken giydiğim pahalı kıyafetleri dikkatlice çıkarıp katlıyorum, bir kanvas çantaya koyup dans çantamın dibine yerleştiriyorum.

Sabah şirket dersleri başlamadan bir buçuk saat önce Mercury Tiyatrosu'na vardığımda orada tek başımayım. Bu kasıtlı bir şey, sadece duş almak için değil.

Esnemeye başladığımda, prova stüdyosu tamamen sessiz. Ellerimi baldırlarımın aşağısına kaydırırken sırtım yumuşak bir şekilde bükülüyor ve nefes verirken parmaklarımı ayaklarımın kemerine doluyorum.

Ve yine de, sakinleştirici esnemeler, derin nefesler ve mutluluk verici sessiz, boş stüdyoya rağmen, zihnimde hiç de "sakin" bir hal yok.

Kolay cevap, dün gece saldırıya uğradığım olurdu. Ama üzücü gerçek şu ki, "sadece" saldırıya uğramış olsaydım, bu Pearl'de yaşadığım ve koruyucu aile sistemimde geçirdiğim yıllar arasında başıma gelen en kötü on olay arasında bile yer almazdı.

Siktir. Belki de ilk yirmiye bile girmezdi.

Kir müdahale *etmeseydi*, o dört pislik tarafından tecavüze uğramak - ya da akıllarında başka ne varsa - muhtemelen hayatımın en kötü anı olurdu.

Ama *o* orada olduğu için bu olmadı.

Onlarla dövüştü, beni saray gibi evine götürdü ve bana baktı.

Ve kıyafetlerini yırttı, seni neredeyse çıplak ve tamamen baygın halde gördü.

Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum, sabahın erken saatlerinde egzersiz stüdyosunda tek başıma esneme hareketleri yaparak elde ettiğim sakin Zen hissine ulaşmak için çaresizce.

Ama bugün Zen yok.

Kir Nikolayev ve şeytani gözleri düşüncelerimde çılgınca dolaşırken olmaz.

Zihnimin en karanlık köşelerine girip, oradaki sırları yiyip bitiriyorlar.

En tuhafı, hala o yatakta çıplakken hissettiğim gibi hissediyorum, onun karanlık bakışları altında titreyerek, içimde o kaygan hisle. Dün gece Val'in evinin önünde onun arabasından indiğimden beri böyle. Uyandığımda da oradaydı. Tiyatroya metroyla giderken de.

Ve hala orada, karnımı sıkıştırıyor ve içimden içime tüketiyor.

Sonunda, esneme hareketlerimden kalkıp bir dizi ısınma hareketine geçerken, onu zihnimin bir köşesine hapsetmeyi başardım.

Dans ederken her şey kayboluyor.

Parçalanmış ailelerin ihmalinin kokusu. Beni kucaklayacak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek kimsenin olmaması. Gözlerinin kapanmasını bekleyen, parmaklarını bacaklarının arasına sokmak veya göğüslerini okşamak için fırsat kollayan "üvey kardeş"in tehdidi.

Ayak ve kollarımın beş pozisyonunu alırken, tenduya geçerken veya bir pirouette yaparken, tek bildiğim budur. Tek hissettiğim budur.

Bu yüzden şu anda olan her şeye razıyım. Pearl. Sabahın erken saatlerinde bütçe spor salonunda, gıda bankasında ya da nadiren bulabildiğim kadın sığınma evinde delilerle uğraşmak. Giysilerimi çıkarıp, canavarca adamlar bana buruşuk dolar banknotları atıp bana yapmak istedikleri iğrenç şeyleri bağıırırken direğin üzerinde kıvranmak.

Bütün bunları *dans* için yapıyorum
ve katlanıyorum. Dünyadaki en
büyük aşkım için.

Arkadaşlarımın hiçbirisi, *Ballet Imperiya Korona*'da bir rol için seçmelere katıldığını bilmiyor. Neden onlara henüz söylemedim bilmiyorum — belki de bu bana gereksiz bir baskı yaratır diye, belki de rol alırsam ve ayrılmak zorunda kalırsam New York'ta özleyeceğim tek şey onlar olur diye. Ama eğer bilselerdi ve neden bu şirkete girmek için bu kadar kararlı olduğumu anlamak isteselerdi, onlara balenin benim tek büyük aşkım olduğunu, *Ballet Imperiya Korona*'nın ise benim için en mükemmel prens olduğunu söyledim.

Val böyle söylediğim için benimle alay ederdi. Milena da öyle. Naomi ve Lyra muhtemelen gülümser ve başlarını sallar, en azından anlamış gibi davranırlardı.

Ama Evelina? O bunu tamamen anlardı, çünkü o, şarkı söyleyen, dans eden, hayvanlarla konuşan Disney prenseslerinin gerçek hayattaki versiyonu. Prens Charming benzetmesini anlayacak *biri* varsa, o da odur.

Nefes nefese ama gülümseyerek bitirdiğim antrenmandan sonra, Kir'in bandajlarını yavaşça ve acı verici bir şekilde çıkarmaya başlıyorum.

Yaralar bugün herkesin soracağı sorular anlamına geliyor ve onlara ne diyeceğimi bilmiyorum.

Dizlerimdeki sıyrıklar o kadar da kötü değil ve taytlarım onları kapatacaktır. Ellerim de çok kötü değil: O izleri "tökezledim" gibi saçma bir bahaneyle açıklayabilirim. Kalçam ve omzumdaki morluklar, günün sonunda üstümüzü değiştirirken dikkatli bakanlar tarafından fark edilebilir. Ama James sayesinde, istemediğim konuşmalardan kaçınmak için izleri arkadaşlarımdan uzak tutmayı öğrendim.

Alın daha zor, ama sonunda Kir'in bandajını çok daha küçük bir yara bandıyla değiştirip, morluğa kapatıcı sürüp, saçlarımdan

üzerine düşmesine izin veriyorum.

Duş aldıktan sonra, diğerleri gelene kadar dışarıda beklemek için dışarı çıkıyorum. Tiyatronun arkasındaki sokağa çıktığımda, henüz kimsenin gelmediğini fark ettiğim anda telefonum çalıyor.

Arayan Diego, Derrick'in avukatı.

"Brooklyn, merhaba," diyor kısaca. Bu, bizim aramalarımızın neredeyse hepsinde kullandığı selamlama şekli - ki bu noktada, açıkçası, çok fazla arama oldu.

Üvey babam Derrick, her zaman belaya bulaşan adamlardan biri olmuştur. Kötü bir adam değildir ve annem aşırı dozdan öldükten sonra beni hiç yardımı olmadan büyütmek için *gerçekten* çaba harcadı.

Her türlü işi yaptı, YouTube videoları izleyerek saçımı örmeyi öğrendi ve beni güvende tuttu, giydirdi ve besledi. En azından çoğunlukla.

Okula bitli, çorapsız, *kesinlikle* yıkanması gereken kıyafetlerle ve öğle yemeği olarak küflü ekmekle sandviçle geldiğim ikinci seferde, okul sağlık kontrolü için CPS'yi aradı.

Tekrar söylüyorum, Derrick kötü bir adam değil. Benim için gerçekten elinden geleni yaptı. Ama herkesin şanssız günleri olur. Bu da Derrick'in şanssız günlerinden biriydi.

Sağlık kontrolü için geldiklerinde, Derrick uyuşturucu etkisindeydi ve arkadaşlarına bir torba oxy satmakla meşguldü.

Açıkçası, *benim* yanımda hiç kafası iyi değildi, en azından benim bildiğim kadarıyla. Ama o gece bir arkadaşşımda kalıyordum ve sanırım sadece rahatlamak istedi.

Kötü zamanlama. Kötü şans. Kötü koşullar. Ne dersiniz deyin, o gün "sisteme" girdim.

O günden beri Derrick'in şanssızlığı hiç bitmedi. Çoğunlukla küçük hırsızlıklar yüzünden birkaç kez hapse girdi. Muhtemelen yemek yemek ya da başını sokacak bir yer bulmak içindi, ama yine de suç suçtur.

Onu en son gördüğümde, iki yıldan biraz fazla bir süre önce, hayatı gerçekten düzeliyordu. Ayık, toplantılara gidiyor, temiz bir rehabilitasyon merkezinde kalıyor

ve sokak yarışı arabalarına aftermarket ve lüks boya işleri yapan lüks bir mağazada iyi bir işi vardı. Hatta bana vermek için oldukça büyük bir zarf dolusu para bile biriktirmişti ve almam için *ısrar etmişti*.

Sonra, bir ay sonra, federal büyük hırsızlık suçlamasıyla karşı karşıya kaldı. İşte o zaman Derrick'in avukatı Diego Padilla ile tanıştım.

Araba dükkanının sahipleri, Derrick'in geceleri dükkanın arkasından yarış malzemeleri satarak bir milyon dolar kazandığını iddia ettiler. Ama Derrick'in bunu yapmadığını *biliyorum*. Hapishaneden beni aradığında sesinden duyabiliyorum. Dükkanın sahipleri, kimsenin inanmayacağı bir adam gördüler, "çalıntı parçalar" için bir tür sigorta dolandırıcılığı yaptılar ve tüm suçu üvey babama attılar.

Yoksulsen hukuk sistemi *acımasızdır* ve o günden beri bürokrasi, saçmalıklar ve faturalarla dolu bir kabus yaşıyoruz. Diego'nun ücreti var, çünkü Derrick'in kaderini bir kamu avukatının belirlemesine izin veremem. Adli muhasebeciler. Üçüncü taraf kanıt denetçileri. Tanık koçları. Mahkeme masrafları.

Ve böyle devam ediyor. Bu işe harcadığım *dağ* gibi paralar ve süperstar olmadıkça balenin sefalet ücreti ödediği gerçeği arasında, buruşuk dolar banknotlar için direk üzerinde kışını sallamanın birdenbire makul bir seçenek haline geldiğini anlayabilirsiniz.

"Selam Diego," diye gülümsedim. "Uzun zaman oldu."

Bu bir şaka. Onu iki gece önce gördüm, Derrick'in yeni adli muhasebe uzmanı için ona bir deste para verirken.

O iç çekiyor.

Siktir.

O uzun, derin iç çekmeyi biliyorum. Anlamı "Bunu sevmeyeceksin ve cüzdanın daha da az sevecek."

"Gordon kardeşlerin avukatı, adli uzmanımızın işe yaramaz olduğunu iddia ediyor. Açıklanmayan bir sabıka kaydı var."

Gözlerimi kırıyorum.

"Ne?"

"Adam bir mağazadan Mets forması çalmış. On yedi yaşındaymış, ama yetişkin olarak yargılanmış." Diego yine iç çekiyor. "Belli ki aptalca bir çocukça saçmalık ve üstelik kırk yıl önce olmuş. Ama... avukatları, bunu açıklamadığı için ona itiraz etme hakkına sahip."

İnlerim. "Tamam, peki. Para iadesini alıp başka birini buluruz..."

"Maalesef, işe alınır alınmaz defterlere şöyle bir göz attı. Teknik olarak, hizmetler çoktan verilmiş sayılıyor."

Midemi bir ağrı kaplar. "Yani... para iadesi yok."

On bin dolar. Gitti. Öylece.

"Üzgünüm, Brooklyn," diye iç geçiriyor Diego. "Bak, başka birini buldum ve onu şahsen iyice araştırdım. İyi biridir, ama ücreti de on beş bin dolar."

Ağlamak istiyorum.

Derrick'in adını temize çıkarmak için sürekli büyük meblağlar ödemek zorunda kalmamdan dolayı Honda Accord'da yatıp kalkmam *değil*. Aynı zamanda, elimden geldiğince para biriktiriyordum.

Çünkü *Ballet Imperiya Korona*'ya girdiğimde, bu tam zamanlı bir iş olacak. Ama çıraklık olduğu için *maasız*.

Yani, bir şekilde zaman bulabilirsen çalışabilirsin. Ama bu sadece Rus vatandaşıysan geçerli. *Imperiya Korona*'da yabancı çıraklar çalışma vizesi alamıyor.

"Orada para kazanmanın başka yolları da var..."

The Mirage'dan Carrie'nin Maya ile bu konuyla ilgili konuşmamıza karışıp ona iki kuruşluk tavsiyede bulunduğunu hatırladığımda içim burkuluyor. "Yani, gençsin, güzelsin, Amerikalısın..." Omuz silkti. "Erkekler para öder..."

Bunu söylediğinde midem bulanmıştı.

Evet, olmaz. Ama bu, şimdi elimden geldiğince para biriktirmem gerektiği anlamına geliyor. Derrick'in davası bu şekilde para akıtmaya devam ederken bu biraz zor.

böyle devam

ederse zor.

"Brooklyn?"

İçimi çekip inledim. "Hâlâ buradayım. Üzgünüm."

Diego boğazını temizledi. "Bu adamı istiyorsak... ve ben onu tavsiye ediyorum... Para gelecek haftaya kadar lazım. Mümkün mü?"

Yapabilir miyim? Evet. Zor mu? Evet, hem de çok.

"Tabii," diye mırıldanıyorum, Val ve Evie'nin sinemanın arkasına yaslandığım yere doğru yürüyenleri görmek için başımı kaldırıyorum. "Sana getiririm."

"Harika. Çok teşekkürler. Üvey babana iletmemi istediğin bir şey var mı? Birkaç gün sonra onunla görüşeceğim."

Kafamı salladım. "Sadece... Dayanmasını söyle."

* * *

"*SEN.*"

Arkamdan gelen sesini duyunca yüzümün kanı çekildi. Maya'nın yüzünde de benimkinde olduğu gibi endişeli bir korku gördüm ve ondan uzaklaşıp Lou'ya döndüm.

Dün gece gelmediğimden beri ondan bir düzine cevapsız arama ve bir sürü öfkeli mesaj aldım. Maya'ya dün gece başıma gelenleri ve işe neden gelemediğimi anlattım. Kir'in beni kurtardığını söyleyeceğime ya da yalan söyleyip kaçtığımı söyleyeceğime karar vermemiştim. Ama şimdi Lou'nun araya girmesi beni bu seçimden kurtardı.

Lou orta yaşlı ve muhtemelen Kir'den on yaşından fazla değildir, ama aralarındaki fark şaşırtıcıdır. Seyrek, tel tel gri saçları, sürekli dağınık, bakımsız sakalları, puro ve ucuz viski kokan nefesi ve dokunmayı, çimdiklemeyi, tutmayı ve dokunmaması gereken şeylere taciz etmeyi seven elleri.

O, bira göbeğinin altında ucuz pantolonlar giymeyi seven, yuvarlak yüzlü bir adam. Pantolonları belinden sarkıyor ve üç düğmesi fazla açık, saçlı göğüs kıllarını ve altın zincirlerini göstermek için giydiği, rahatsız edici derecede gürültülü "ipek" İtalyan gömlekleriyle kombinliyor.

Eğer birincisi benim patronum ve ikincisi *tam* bir sapık olmasaydı, komik bir şekilde iğrenç bir 1970'ler nostaljisi olurdu.

Şu anda dudaklarının köşelerinde şehvetle kıvrılan gülümsemesi midemi bulandırıyor.

"Ofisime," diye tersledi. "Hemen."

Dönüp soyunma odasından fırlayarak çıkar. Bana cesaret verici bir bakış atmaya çalışan Maya'ya bakıyorum, ama bakışları endişeyle bulanıklaşmış.

"Henüz içki içmedi," diyor sessizce. "En azından burada." Ağzı bükülüyor. "Dün gece *çok sinirliydi*, kızım. Ama Lou'yu bilirsin. Bağırır ve pislik gibi davranır. Ama sen ve ben buradaki en yüksek maaşlı iki kişiyiz." Bana sarılıyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun, tamam mı?"

Ama ben kovulmaktan endişelenmiyorum. Lou'nun peşinden koridordan geçip, pis ve kokuşmuş ofisine girerken endişeliyim.

"Kapıyı kapat," diye homurdanıyor, dağınık masasının arkasındaki gıcırtılı sandalyesinden.

Kapının arkamda kapanma sesini duyunca sırtımdan bir ürperti geçer.

Lütfen hayır.

Yine mi bu?

"Dün gece neredeydin?" Lou, küçük gözleriyle bana dik dik bakarak bağırdı.

"Lou, *çok* üzgünüm," diye haykırıyorum. "Arkada dışarıdaydım ve önceki geceden dört adam bana saldırdı. Bekarlığa veda partisindeki finansçılar hatırlıyor musun?"

"Tek duyduğum saçmalıklar ve bahaneler, Brooky."

Kahretsin, bu ismi *nefret ediyorum*. Çok çocukça. Annem de bana öyle derdi, bu da başka bir karmaşık duygu yumağını ortaya çıkarıyor.

"Lou, *bana saldırdılar*." Ellerimi ona gösterip saçlarımı alnımdan kaldırdım.

Lou bana kayıtsızca bakar.

"Dördü birden peşimden koştu ve beni yere attılar," diye devam ediyorum, panik içinde. "Bak." Eteğimi yukarı çekip dizimi kaldırıyorum. "Görüyor musun?"

Lou sırtıyor. Ama dizime bakmıyor.

Hızla bacağımı indirip eteğimi düzeltirken midem bulanıyor.

"Dördü mü?"

"Evet," diye başımı sallıyorum.

Lou alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Hepsini becerdin mi?" Midem

burkuluyor. "*Hayır*, ben..."

"Dün gece beni bekletip gittin, Brooky."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Lou, *üzgünüm*, ama bu benim kontrolümün biraz ötesindeydi..."

"Buraya gel, Brooky."

Hayır. Lütfen Tanrım, hayır.

"*Buraya gel*," diye homurdandı, yüzünde iğrenç bir sırıtışla önündeki masayı tıkladıp tekerlekli sandalyesini geriye itti.

Vücudum uyuşuyor. Bu daha önce sadece bir kez olmuştu. Kulübe yeni katılmıştım, cebimde birkaç *dolarım* vardı ve çaresizdim.

Ve Lou bunu biliyordu. Bir köpekbalığının sudaki kan kokusunu aldığı gibi kokmuştu.

Bana "en sevdiği kızların" bazen bunu onun için yaptığını söylemişti. "Sen bana yardım et, ben de sana iyi vardiya veririm," demişti, gözyaşları içindeki yüzüme sırıtarak

yüzüme sırtarak ve beni dizlerimin üzerine iterek söylemişti.

Olanları düşünmemeye çalıştım. Baleyi düşündüm. *Swan Lake*'in *Black Swan Pas de Deux'sunun* kodaında otuz iki *fouetté* yaptım ve Lou'nun ince, iğrenç penisi dudaklarımın arasında zayıfça ileri geri giderken *La Bayadère*'den Nikiya'nın güzel solosu aklıma geldi.

"Brooky..."

Gözlerimi kırkıyorum, Lou'ya bakarken yüzümün rengi atıyor, o da bana öfkeyle bakıyor. "*Buraya gel* dedim."

"Lou, özür dilerim..."

"Özür dilediğini biliyorum," der alaycı bir şekilde. "Şimdi de *ne kadar* üzgün olduğunu bana tam olarak göstereceksin." Omuzlarını silker. "Ya da..." Dudakları acımasızca kıvrılır. "Kapı orada."

Bir an için neredeyse yapıyordum. *Neredeyse* dönüp çıkarken ona parmağımı gösteriyordum.

Ama lanet olsun, bu işten para almam lazım. Hayatta kalmak, Moskova'daki geleceğim ve Derrick'in hukuki saçmalıkları için. Tüm dünyanın çökmesini engellemek için.

Odanın diğer ucuna, masasının arkasında oturan ve kemerini gevşetmeye başlayan avcıya doğru sürünürken, nabzımın yerini uyuşukluk aldı. Masasının kenarından dolaşarak onunla masanın arasına geçtim ve kollarımı koruyucu bir şekilde göğsümün üzerinde kavuşturarak geriye yaslandım.

"Hadi Brooky," diye homurdanıyor. "Kendi kendine emilmeyecek." Midemde safra ve kusmuk dönüyor.

"Bak, bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız, evlat?" diye bağırır. "Yapmayacaksan, kapı orada."

Bileklerimi yakalayıp kollarımı yanlara doğru çeker. Göğüslerimi elleriyle okşarken sırtarak, sıkıp, hastalıklı bir zevkle inlerken, ben zihnimin içindeki kara deliğe kaçmaya çalışırım.

"Mmm, bebeğim, küçük olabilirler. Ama yine de çok tatlılar," diye homurdanır. "Göster bana."

Kendimden, hayatımdan, dünyadan, Lou'dan nefret ederek gözlerimi kaçırıyorum ve tişörtümü kaldırıyorum. Sütyenimin kupalarını tutup aşağı çekerek çıplak tenimi okşamaya başladığında titriyorum.

"Dizlerinin üzerine çök, Brooky," diye boğuk bir sesle söylüyor, yüzü kızarmış, gözleri parlıyor, nefesi hızlanıyor. "İyi yap, bebeğim. İşin tehlikede. Eğer iyi olmazsa..." Bana göz kırpmıyor. "Her zaman sikim için başka delikler de var, değil mi?"

Midem bulanıyor. Yavaş çekim gibi dizlerimin üzerine çökerken kusmuk boğazıma kadar yükseldiğini hissedebiliyorum.

Aniden kapı çalınır.

"Lou, sorun var!" Lou'nun baş fedaisi Zak, kapıdan bağılıyor. "Buraya gelmen lazım!"

Rahatlama, arındırıcı bir ateş gibi içimi kaplar.

"*Lanet olsun!*" Lou, yüzü ter içinde, sandalyesinden kalkarken ve pantolonunun düğmelerini ilikleyip kemerini bağlamaya çalışırken tıslar.

Ayağa kalkıp uzaklaşmaya çalışırken Lou uzanıp yine göğüslerimi yakaladı.

"Bir dahaki sefere Brooky," diye hırıltıyla söyler, beni itip kapıya doğru ilerler. O kapıyı açarken ben sütyenimi yerine çekip gömleğimi indiririm.

"Hey, Lou, şükürler olsun."

Maya. Ağlayabilirim. Ya da onu öpebilirim. Ya da ikisini birden.

Lou'nun arkasından bana doğru hızlıca bakar ve başını hafifçe sallayarak bana haber verir.

Anladım.

"Birkaç yüksek bahisçi tipli adam. Ermeni mafyası olabilir mi?" Sinirli bir şekilde içini çekiyor. "Biri bir adamın süet ceketine içki dökmüş ve adam

garsonlardan birini suçluyor..." Başını salladı.

"Ortalık karışıyor Lou," Zak mırıldanıyor ve patronunun arkasından bana hızlıca bir bakış atıyor. Ama bu endişeli bir bakış değil. Öfkeyle karışık.

Belki kıskançlığa yakın bir şey.

Harika.

"Hepsini dışarı atardım ama VIP listesindekiler, o yüzden..."

"Siktir," diye iç geçirir Lou. "Tamam, ben hallederim."

İkisini geçip VIP odalarının yönüne doğru fırlatır. Zak, kulaklığından diğer güvenlik görevlilerinden birine bir şeyler mırıldanırken, Maya Lou'nun ofisine girip yanıma yaklaşır.

"Hey," der sessizce, gözleri solgun yüzümü arar. "İyi misin?" Belirsiz bir gülümsemeyle "Evet..." derim.

"O orospu çocuğu..."

"*Son anda beni kurtardın,*" diyorum boğuk bir sesle, elimi uzatıp onun elini sıkarken sesim titriyor.

"Maya!" Zak çenesiyle ona işaret ediyor. "Lou'ya yardım etmen için seni üçüncü odaya çağırıyorlar. Hadi, kıçını kaldır."

"Tamam, tamam, kabalık yapmaya gerek yok," Maya, Zak'e genellikle en pis, en saldırgan müşterilere ayırdığı türden bir gülümseme atar.

Onları nezaketle öldür.

Odayı terk etmeden önce bana bir kez daha bakar. Peşinden gitmek isterim ama Zak önüme geçerek yolumu keser.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Gözlerine bakmadan başımı salladım. Zak, spor salonunda yaşıyor ve kahvaltı, öğle ve akşam yemeğinde kreatin ve steroid yiyormuş gibi görünen iri, kaslı bir adamdı. Uzun saçlarını sıkı bir erkek topuzu yapmıştı ve işinde

insanlara vurmak da dahil ve sağ gözünün çevresinde ve yüzünün bir tarafında tamamen psikopatça bir kabile dövmesi var.

Teorik olarak dansçıları korumak da görevine dahil olan güvenlik şefi olabilir. Ama dürüst olmak gerekirse, beni çok korkutuyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum. "Sadece Lou ile program hakkında konuşuyordum." O homurdanıyor.

"Bir ara çıkalım." *Hayatta olmaz, dostum.*

"Evet..." diye mırıldanıyorum. "Kulağa... eğlenceli geliyor?"

Onun korkunç yüzüne gizlice bir bakış attım.

Lanet olsun, o dövme *delice* ve çok korkutucu. Zak sırtıyor.

"Evet? Ne zaman?"

Siktir.

"Yakında," diye ona solgun bir gülümsemeyle gülümserim. "Dinle, vardiyam için üstümü değiştirmem lazım."

"Beni bekletme," diye seslenir arkamdan. "Yoksa seni bulmak zorunda kalacağım!"

Korku, utanç, nefret, endişe ve bunların arasındaki her şey omurgamdan sırtımdan aşağıya doğru yayılır ve göğsüme yerleşir.

Neden tüm erkekler böyle?

Şey... hepsi değil tabii, içimden bir ses söylüyor.

"Sen benim evimdesin. Saldırıya uğradın. Sana bakmak için buraya getirdim."

"Sana saldıran adamlar kimdi?" "Gelecekte daha dikkatli olmaya çalışın, Bayan Ellis."

"Teşekkür ederim, efendim..."

KIR

"Seni bir süredir burada görmemiştim."

Magda'nın masasında otururken başımı kaldırıp gülümsüyorum, o da... şey... ofisine giriyor.

Mercury tiyatrosunun sahibi benim ve kısa bir süre önce diğer hissedarların hisselerini devralarak Zakharova bale topluluğunun da sahibi oldum. Ama bu ofis hala, tartışmasız bir şekilde, Magda'nın alanı.

"Özür dilerim," ayağa kalkarken boğazımı temizledim. "Aramalıydım..."

"Lütfen, Kir." Sanki benim cazibemi görmüş gibi sırtarak gözlerini devirir.

Yani, gerçekten görüyor.

"Ne istiyorsun Kir? Belki yardımcı olabilirim."

Kenarlarında ipek saçakları olan uzun siyah şalını düzeltir, parmaklarındaki on beş kadar gümüş yüzük ışıktan parlar.

Herkes, ama gerçekten *herkes*, dünyaya gösterdiği bir "yüz"e sahiptir. Bazıları için, örneğin benim için, bu "yüz" bir maske değil, belki de altında yatan canavarca tarafını örtmek için bir kaplamadır.

Özel okul ve Oxford bana bunun önemini öğretti.

Bazıları güvensizliklerini, korkularını veya dünyadan gizlemek istedikleri diğer özelliklerini saklamak için maske takar.

Ama sonra, sadece bir rol üstlenmeye ve ona sadık kalmaya karar veren birkaç kişi vardır. Magda Kuzmina, bu üçüncü grubun en tipik örneğidir.

Bahsettiğim ikinci gruba benzer şekilde, onun da kimseyle paylaşmak istemediği bazı yönleri var, özellikle geçmişi, ailesi ve bugünkü konumuna gelene kadar geçirdiği süreç.

Hiç kimseyle.

Bunu bilmemin tek nedeni, o yolculuğun bir kısmında *orada* bulunmuş olmam ve bir dereceye kadar onun ailesiyle ve geçmişiyle ilgilenmiş olmamdır.

Magda'nın ağabeyi Gavriil, Oxford'da sınıf arkadaşındı ve... şey, bu uzun ve acı bir hikaye.

Ama Magda'nın dünyaya gösterdiği diğer "yüzü", "buz gibi bir kalbi olan, siyah şallara, yüzüklere ve gizeme bürünmüş acımasız bir balet direktörü"dür. Bu, yıllar önce ve trajedilerle dolu bir dönemde tanıdığım Magda ile bugün onu bulmaya çalışanlar arasında bir kalkan oluşturur.

Bu *işe yarıyor*. Zakharova'daki dansçılar çoğunlukla ondan korkuyor. Ve akıllı başında hiç kimsenin onunla uğraşmaya cesaret edeceğini düşünemiyorum.

Tabii ki yaparlarsa, bunu öğrenirim ve onları ikiye bölerim. Ama bu hiç sorun olmadı. Erkeklerin gözünden kaybolmak için elinden geleni yapması da zarar vermiyor: şekilsiz siyah elbiseler, pelerinler, her zaman taktığı şallar. Gözlerinin etrafında ağır siyah makyaj, ama dudaklarında ve yanaklarında hiç yok. Etrafında gizemli bir hava var, ama bu, çözmek isteyeceğiniz baştan çıkarıcı bir kadın değil, daha çok, sikinizi düşürmek için lanet okuyabilecek bir Roman falcısı gibi.

Bu, onu gerçek yaşı olan otuz dörtten *çok* daha yaşlı gösterir. Dansçılarının çoğu onun kırk yaşın altında olduğunu tahmin edemezdi.

Bir an için, bugün tiyatronun üstündeki ofisine gelme sebebimi yalan söylemek istiyorum.

Bunun yerine, nedenini söylemeden gerçeği

söylüyorum. "Personel dosyalarınızı arıyordum."

Koyu renkli kaşları merakla kalkar. "Dansçılarımın mı?" Başımı sallar.

Beni bir an düşündükten sonra yanımdan geçip gitti. Az önce boşalttığım masaya oturdu, alt çekmeceyi açıp bir dizüstü bilgisayar çıkardı, açtı, şifreyi girdi, bir klasörü tıklayıp ekranı bana çevirdi ve kenara çekildi.

"Özel olarak biri mi?"

Magda, yalan söylenemeyecek kadar zeki bir kadındı. Beni çok iyi tanıyordu, yalan söylemeye cesaret edemezdin.

"Brooklyn Ellis."

Ekrana geri dönüp alt klasörlerden birine tıklayarak bir belge açarken dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme belirir.

"Sanırım bu, Ivan'dan haber aldın demek."

Kaşlarım çatıldı. "Ivan...?"

Magda bana keskin bir bakış attı. "Yelchin."

Kafam karışmıştı.

"Ivan'ın Brooklyn'le ne ilgisi var?"

Ivan, yatılı okuldan eski bir arkadaşım, benim gibi Rusya'dan sürgün edilmiş ve parlak bir dans kariyeri yapan, şu anda Moskova'daki *Imperiya Korona'nın* sanat yönetmeni olan adam, yani Inessa Moskvic'i şirkete sokmak için yardım isteyeceğim kişi.

Magda bana merakla bakar. "Bilmiyor muydun?"

Magda iç çekerek başını sallar, beni kenara itip Brooklyn'in dosyasını aşağı kaydırır.

"Bir ay önce, Liliya Rostova *Imperiya Korona'nın* balet öğretmeni olarak New York'a geldiğinde, onun seçmelerine katıldı."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi?"

Magda alaycı bir gülümsemeyle, "Evet, öyle. Ve ne yazık ki Liliya onu beğendi ve bu yılki tek çıraklık pozisyonu için kısa listeye aldı."

Brooklyn'in dosyasında yazan notu okurken içime acı ve kin dolu bir duygu çöktü, çenem sıkıştı.

Kahretsin.

Onu dans ederken görmüştüm elbette, ama özellikle analitik bir gözle değil. Çok iyi ve son derece disiplinli. Ama *Imperiya Korona* gibi yüksek hedeflere ulaşmak istediğini tahmin edemezdim.

Magda'ya dönüp bakıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

O somurtarak cevap verdi. "O... oldukça iyi. Aslında inanılmaz, ama arka planda kaybolup kendini hiç gösteremiyor. Naomi Kim veya Dove Marchetti ile aynı seviyede diyebilirim... Hayır, açık konuşacağım. O Zakharova'nın en iyi dansçısı. Onu kaybetmek bize zarar verecek."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yani çıraklık işini alacağını mı düşünüyorsun?"

Magda burnunu çekerek parmaklarını kıvrıp açar, parmaklarındaki yüzükler ışıktaki parlar. "Elde edeceğinden eminim. Kısa listeyi gördüm. O ve diğer üç kız arasında seçim yapılacaktır: Çin'den Zhūjiāng Bālěiwǔtuán'dan Lin Xiuya, Floransa'daki Teatro dell'Aurora'dan Allegra Vitale ve L'Académie de Paris'ten Camille Blanchet."

Dönüp ofisin diğer ucundaki pencerenin yanındaki elektrikli su ısıtıcısına doğru yürüdü ve onu açtı.

"Çay ister misin, Kir?"

"Hayır, teşekkürler."

Başını salladı ve çekmecedен bir kupa ve küçük bir tahta çay kutusu çıkardı, sonra küçük bir pamuklu keseye biraz çay yaprağı koydu.

"Hepsi çok yetenekli. Ama..." Başını sallar. "Bunu *Brooklyn'in* öğretmenini olarak değil, tarafsız bir bale öğretmenini olarak söylüyorum... O en iyisi. Diğerleri onun yanına bile yaklaşamaz. Onu almazlarsa aptal olurlar." Magda iç geçirir. "O

bunu çok istiyor," diye ekledi. "Brooklyn'i kastediyorum. Hem yeteneği *hem de* arzusu var." İlginç.

İlginç ve trajik. Brooklyn Brooklyn bu öyle.
Çünkü çünkü bir çıraklık yeri zaten başkasına verilmiş.

Ve bunun gerçekleşmesini sağlayacak pislik de benim.

Magda'nın suyu kaynarken, Brooklyn'in dosyasını yukarı doğru kaydırıyorum. Tam tahmin ettiğim gibi, adresi dün gece onu bıraktığım adresle uyuşmuyor. Su ısıtıcısı ısınmaya başlayınca gerçek adresi not alıyorum.

"Neden durdun, Kir?"

Magda çay yapraklarının üzerine kaynar suyu dökerken ona bir göz atıyorum, sonra poşeti birkaç kez suya batırıyor.

"Neyi durdurdum?"

O sırtarak cevap veriyor. "*Dans etmeyi.*" Kupasını dudaklarına götürüyor ve buharın kokusunu içine çekiyor. "Hatırladığım kadarıyla oldukça iyiydin."

Alaycı bir gülümsemeyle kıkırdarım. "Çok nazıksın."

"Kir." Gözlerini devirir. "Daha fazla iltifat bekliyorsan, zahmet etme. Benim için bitti. Ama ben ciddiym, sen de biliyorsun. *Harikaydın.* Sonra birdenbire... durdun."

"Şu anki işimle pek uyumlu olduğunu sanmıyorum," diyorum kuru bir şekilde. "Gelenekleri siktir et, Kir."

İç çekip başımı salladım. "Gerçekten."

Geleneklerin canı cehenneme. Ve *benim* de canım cehenneme, çünkü yakında Brooklyn Ellis'in hayallerini ayaklar altına almak zorunda kalacağım.

Ve garip bir şekilde bunu yapmak istemiyorum.

* * *

MAGDA, dansçıları arasında terör estirmek için aşağı indiğinde, ben ofiste kalıp biraz izlemeye karar verdim. Magda'nın ofisi, tiyatronun arkasındaki ışık kabininin üzerinde, balkonda yer alıyor ve sahneyi net bir şekilde gören iki penceresi var.

Zakharova'daki *herkes* - ve bunu, diğer yatırımcıları satın aldığımdan beri artık *benim* şirketim olduğu için olabildiğince alçakgönüllü bir şekilde söylüyorum - yetenekli olmanın ötesinde. Magda'nın da doğru bir şekilde belirlediği gibi, en göze çarpanlar Naomi ve Dove gibi insanlar. Ama Lyra Ostrova, Milena Kalishnik ve Evelina Nikitin de *olağanüstü* ve çoğu zaman onun serseri tavırlarını iğrenç bulsam da, Val Bancroft'un da olağanüstü bir dansçı olduğu inkar edilemez.

Ama bugün, kendimi özellikle bir dansçıyı izlerken ve diğerlerini görmezden gelirken buluyorum.

Sadece misafir odamın yatağında sadece tanga külotla uzanmış görüntüsü beynime kazınmış olduğu için değil.

...Ancak sahnede dans ederken o görüntünün kafamda dans etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Onu izlerken, Magda'nın az önce bana söylediklerini gözümün önüne getiriyorum. Kahretsin. O haklı.

Daha önce hiç fark etmemiştim, çünkü Magda'nın da doğru bir şekilde belirttiği gibi, Brooklyn yeteneğini saklamayı biliyor. Kendini tutuyor. Tam gaz basmaya cesaret edemiyor.

Ama lanet olsun, o muhteşem.

Bale'nin gerektirdiği zorlu ve katı disiplini ilk elden biliyorum. *Yıllarca* o hayatı yaşadım.

Bale, Sibiry'a'daki gulag'da geçirdiğim zamanın ardından gönderildiğim yatılı okulda erkeklere aşıl原因 zorlu fiziksel rejimin bir parçasıydı, jimnastik ve teke tek dövüşle birlikte. Kariyer ya da başka bir amaç için değil; sanırım size aşıl原因 inanamaz öz disiplini seviyorlardı. Bir öğretmen bir keresinde bana şöyle demişti: "O kası kullanmanı istediğim kadar söyleyebilirim. Bunu gerçekten yapabilecek tek kişi sensin."

Oxford'a gittiğimde dans etmeye devam ettim. Ama Magda haklı: ondan sonra, ben... bıraktım. Boks daha çok bana göre bir şey oldu. Yine de, stüdyoda geçirdiğim o günlerin disiplini, hareketleri tekrar tekrar yapıp pozisyonları ezberleyene kadar çalışmayı hiç unutmadım.

Bu zihniyetle, Brooklyn'in sahnede dans edişini izliyorum.

O *çok* iyi. İyi ötesi: olağanüstü. Ama izlerken, Magda'nın bahsetmediği bir şeyi fark edince merakla kaşlarımı çatıyorum ve Magda'nın bunu fark edip etmediğini merak ediyorum.

Brooklyn *çok* yetenekli. Ama aynı zamanda *korkuyor*. Kendini tamamen bırakmaktan korkuyor ve bu onu engelliyor.

Bir parçam "*İmperiya* bu zihniyetle onu asla kabul etmez" demeye başlıyor, ama sonra kendimi yakalıyorum.

O *hiç* giremeyecek. Benim yüzümden.

* * *

ASTON MARTIN pek de göze çarpmayan bir araba değildir. Ancak Willis Avenue Köprüsü'nün yukarısındaki East Harlem'de daha da dikkat çekiyor.

Grafiitiyle kaplı, berbat görünümlü bir binanın ve yanındaki sokağı yarısı kaplayan yanmış bir çöp konteynerinin önünde duruyorum.

Hala binaya somurtarak bakarken, bol kapüşonlu bir genç yaklaşıp pencereme yumruklarını vurur.

Camı biraz indirince, "Ne var?" diye sorar. "Ne arıyorsun?"

"Hiçbir şey, teşekkürler," diye homurdandım.

Kaşları çatıldı. "O zaman siktir git dostum. Burası birinci sınıf bir alışveriş bölgesi."

Uyuşturucu, fentanil ya da sattığı her ne haltsa için birinci sınıf. "Bir dakika burada kalacağım," dedim sakın bir sesle.

Gözleri kısıldı. "Dinle, orospu çocuğı. Ya satın al ya da siktir git..."

"İyi değilim, teşekkürler." Ceketimi hafifçe açarak silahımın kabzasını gösteririm. Bu onu korkutmaz, korkmasını da beklemiyorum. Ama benim para peşinde koşan salak bir turist olmadığımı gösterir. Ben büyük liglerde oynarım.

"Tamam, tamam dostum," diye mırıldanır, bana bakarak.

"Al." Klipsimden dört yüzlük çıkarır ve ona uzatırım. "Sattığın şeyi almayacağım. Ama trafiğini engellediğim için teşekkür ederim. Anlaştık mı?"

O gülümser ve parayı cebine atar. "*Siktir*. İstedığın kadar kal, dostum."

"Teşekkürler." Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, sonra ona bir yüzlük daha uzatıyorum. "Arabaya da kimse dokunmasın."

Gülerek başını sallar. "*Mi casa es su casa*, dostum." Harika.

Brooklyn'in adresi, park ettiğim binanın karşısındaki caddedeymiş. Oraya gidip kapı zillerini onun adını arayarak taramaya başlıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Dönüp baktığımda, kesik kot şort ve kapüşonlu sweatshirt giymiş, bir kolunda market poşetleri, diğer elinde anahtarlık tutan ve yüzünde şüpheli bir ifade olan güzel bir Latin kadın beni süzüyor.

"Belki," diyorum yavaşça. "Burada mı yaşıyorsun?" Şüphe seviyesi on bir dereceye çıkıyor.

"Burada yaşadığını düşündüğüm birini arıyorum," diye ekledim. "Brooklyn Ellis?"

Omuzları anında biraz gevşer. "Oh, pardon. Avukatın ofisinden misiniz?"

"Ben... evet," diyorum gülümseyerek. "Öyleyim."

Kahretsin.

Yeterince hızlı davranamadım ve bu kız anında fark etti.
anında anladı.

"Şu anda burada değil," diyor, beni süzerken tüyleri diken diken oluyor.

"Anlıyorum. Peki, belki başka bir zaman tekrar uğrarım."

"O zaman da dışarıda olacaktır," diyor hemen.

Gülümsemeyi zor tutuyorum. Bu kızı sevdim.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler,
bayan...?" "Sanmıyorum."

Bu sefer gülümsememin dudaklarıma ulaşmasına izin verdim. "Haklısınız."

Zakharova Bale için geldiğimi söyleseydim çok daha kolay olurdu. Ama bu doğru *değil* ve Brooklyn'in yaşadığı yerde dolaştığımı bilmesini istemiyorum.

Siktir, neden bunu yaptığımı bile bilmiyorum.

Caddenin karşısına geçip arabama doğru yürürken, yolcu camının yansımada kızı izlerken telefonumu kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. Kapıyı açıp içeri girmeden önce birkaç saniye daha sırtıma bakıyor.

Arkasından kapıyı sertçe kapatmasını da fark ettim.

Uyuşturucu satıcısı yeni arkadaşım, birkaç arkadaşıyla birlikte başka bir merdivenin üzerinde otururken yanına gittiğimde sırtıyor.

"Köpeğini gezdirmemi ya da taksi çağırmamı ister misin?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "O da bir yüzlük daha eder."

Beş dolar daha çıkarıp iki parmağımın arasında tutuyorum.

Kıkırdamalar kesildi.

"Birini arıyorum, sanırım orada oturuyor." Dönüp başımı binaya doğru sallıyorum. Sonra telefonumu çıkarıp Zakharova'nın web sitesine giriyorum ve Brooklyn'in sanatçı fotoğrafını yakınlaştırıyorum. Telefonu onlara göstermek için kaldırıyorum. "Bu."

Birkaç adam omuz silkiyor ve başlarını sallıyor. Ama liderleri, yeni en iyi arkadaşım, yavaşça gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Oh, lanet olsun, evet. Sarışın mı?" Isık çalar. "Kız seksi." Çenem gerilir.

Dikkatli ol, tam olarak anlamadığım nedenlerden dolayı ona bağırarak istiyorum. "Orada mı yaşıyor?"

"Cevap hoşuna gitmezse yine de ödeme yapacak mısın?"

"Tabii, eğer doğruysa."

O başını sallar. "Adil. Hayır, dostum. Orada yaşamadığını sanıyorum."

Kahretsin.

"Ama buraya sık sık geliyor. Arkadaşı, senin konuştuğun Latin kız mı? O orada yaşıyor. Sanırım Blondie postalarını buraya getirtiyor. Gelip zarfları, bazen de paketleri alıp gidiyor."

İlginç.

Çok ilginç.

Ona teşekkür edip parasını öderim ve arabaya binerim. Kafamda buraya geldiğimden daha fazla soru var.

Onu bıraktığım yerde yaşamadığını biliyorum. İçimden bir ses, Magda'nın ofisindeyken arkadaşlarının dosyasına bakmamı söyledi ve o gece beni yönlendirdiği yer *Val'in* dairesiymiş.

Orada yaşamıyor. Burada da yaşamıyor.

Peki nerede yaşıyor? Neden bu kadar büyük bir devlet sırrı bu? Neden *umursuyorum*?

Çenem sıkılaşıyor.

Nedenini biliyorum. Onu ya da morluklarını kafamdan atamadığım için.

...Ya da daha doğrusu, *ona* bu morlukları kim *yapıyor* ve ben onları nasıl yok edebilirim?

Bir şekilde Brooklyn Ellis, içime sızmayı başardı ve şimdi tüm dikkatimin odağı oldu.

Tanrı ona yardım etsin.

BROOKLYN

Herkes eve gittikten sonra ben geç saatlere kadar kalıyorum. Görünüşte, provadan sonra yediğimiz yemeğın temizliğini yapacağımı arkadaşlarıma söylediğim için. Naomi ve Lyra'nın kayınpederi Vito Barone, biz geceyi *devasa* bir İtalyan yemeğı ve tavuk parmesan sandviçleri ile bitirirken uğradı, yanında müstehcen miktarda cannoli de vardı.

"Sicilyalı olsalar bile," diye ekledi göz kırparak.

Herkese, Lyra ve Naomi'ye yemek için borcumu temizlik yaparak ve artıkları sokağın aşağısındaki gıda bankasına götürerek ödeyeceğimi söyleyerek büyük bir gösteri yaptım.

Bunu yapacağım. Ama aynı zamanda Pearl'ün bagajındaki soğutucuya sığacak kadarını da eve götüreceğim.

Yani, bedava yemek bedava yemektir.

Gıda bankası için her şeyi kutulara koymuştum, kendime de deli gibi tavuk parmesan ve cannoli almıştım ki, aniden bir ses beni irkitti, kalp atışlarım hızlandı ve stüdyonun dışındaki karanlığa baktım.

"H-merhaba?" diye çıkardım ağzımdan.

Dove gölgelerin arasından çıktı, dans çantası omzunda, ıslak pembe-gümüş rengi saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Dove, daha iyi bir kelime bulamadığım için, doğal şıklığı ve rock'n'roll tarzıyla "havalı" bir kız. Öncelikle gümüş rengi pembe saçları, dövmeleri ve etrafında sürekli dolaşan gizemli havasıyla çok güzel. Onun, Marchetti İtalyan mafya ailesinin başı Cesare Marchetti'nin kızı olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

"Soğuk" onu tanımlamak için kullanabileceğiniz bir kelime değil, ancak bazen öyle olabilir. Zakharova ile sadece birkaç aydır birlikte ve canı istediğinde yeterince arkadaş canlısı olsa da, çoğunlukla kendine saklı biridir. Onun "havalı" olmasının sırrının, daha önce nerede olduğunu *kimsenin bilmemesi* olduğunu düşünüyorum.

Kesinlikle New York değildi, ama bunun dışında söylentiler İtalya'da görücü usulü evlilikten, Fransa'da ıslah evine, İsviçre'de lüks bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezine kadar uzanıyor.

Bunların hiçbirinin doğru olduğuna inanmıyorum ama nerede olursa olsun, bu kız ciddi bir dans eğitimi almış. *İnanılmaz* yetenekli ve dansı çok doğal görünüyor. Açıkçası, bu çok korkutucu.

"Kahretsin, özür dilerim. Burada hala biri olduğunu fark etmedim," diyor ve sandviç kutularını istiflediğim yere doğru yürürken. "Aşağıdaki koşu bandında biraz koşmaya karar verdim ve sonra duş aldım." İtalyan sandviçlerinin olduğu kuleye bakıyor ve çantasını yere bırakıyor. "Yardım ister misin?"

"Aslında... evet," diye gülümsüyorum. "Sakıncası yoksa, bunları 54^{cad}dedeki First Congregational gıda bankasına götürecektim."

"İki yüz kilo tavuk parmesanı tek başına oraya mı taşıyacaktın?"

Gülümserim. "Vito *gerçekten* abartmış, değil mi?"

O inler ve karnını tutar. "Tanrım, sence neden koşu bandına çıktım?"

Sonunda paketleri bölüşüp, kilisenin gıda bankasına kadar birkaç blok yürürken sohbet ediyoruz.

"Hey..." Dove yüzünü buruşturur, dudakları bükülür ve bana bakar. "Bu garip, ama..." Başını sallar. "Yok, boş ver. Yarın görüşürüz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdi meraklandım..."

Dove yüzünü buruşturur. "Sadece merak ediyordum, şu anda meşgul değilsen... Bana bir şey taşımada yardım edebilir misin?" Boğazını temizler. "Yani... gizlice?"

Umm...

Kafamdaki alarm zillerini hissederek gülüyor. "Ceset değil, yemin ederim."

The Mirage'daki vardiyam bu gece geç saatlere kadar başlamıyor, bu yüzden gülümsüyorum. "Varım." Ve işte böylece, Dove ile ilk kez takılmaya başlıyorum.

"Babamla yaşıyorum," diyor aniden Uber'in loş arka koltuğunda, Brooklyn Heights'a giden köprüyü geçerken.

"Bu... güzel bir şey olmalı?"

Bana bakarak yüzünde alaycı bir ifade belirir. "Babamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ona gülümserim. "Duymuş olabilirim."

Omuzlarını silkiyor ve pencereden dışarı bakmaya başlıyor. "Kendi evime çıkmaya çalışıyorum ama..." Kaşları hafifçe çatılıyor. "Karmaşık bir durum."

"Duyduğuma göre, aile her zaman öyledir," diyorum.

"İnan bana," diye iç çekiyor. "Bir şey kaçırmıyorsun. İstedğin zaman benimkini ödünç alabilirsin."

her zaman kullanabilirsin."

Marchetti ailesi hakkında pek bir şey bilmiyorum. Dove'un Chiara adında bir kız kardeşi olduğunu biliyorum, görünüşe göre filmlerdeki mafya prensesleri gibi. Ayrıca Dove'un babası Cesare'nin gerçek bir pislik olduğunu duydum.

Orada yaşamak çok eğlenceli olmalı.

Yüksek taş duvarlarla çevrili ve devasa meşe ağaçlarıyla yarısı örtülü devasa bir gotik malikaneye yaklaşırken hayranlıkla pencereden dışarı bakıyorum.

Bunun moralimi bozmasına izin vermiyorum, çünkü *veremem*, ama bazen aynı şehirde yaşayan insanların bu *kadar* farklı hayatlar sürmesi beni gerçekten şok ediyor.

Ben bir Honda Accord'da yaşıyorum. Dove ise New York'un en şirin mahallesinde bir malikanede yaşıyor. Tabii ki *hayaletli* bir malikane. Ama yine de.

"Bu benim, arkada."

Dove, Marchetti malikanesinin heybetli ön kapısından kasten uzak durur. Bunun yerine, Uber'i evin yanından geçip gotik *porte-cochère'den* geçen araba yolundan yukarıya, süper sevimli bir araba garajının önüne kadar sürer.

"Eve geri dönmenin tek avantajı," diyor kuru bir şekilde. "Aslında evin *içinde* olmak zorunda değilim."

Yan kapıdan içeri girdiğimizde ışıkları açıyor ve ağzım açık kalıyor.

Ne?

Gözlerimi kırıp yavaşça dönerek, duvarlara yaslanmış, canlı renklerle kaplı düzinelerce *devasa* tuvali, çatı katına çıkan merdivenleri, kanepenin arkasında yığılmış tuvali, hatta buzdolabının yanına yaslanmış bir tuvali bile içime çekiyorum.

Sıçramalar, koyu, şiddetli boya izleri. Öfke veya tutku dolu patlayıcı desenler.

Dove'a dönüp açıkça bakıyorum.

"Bunlar... *senin mi?* Sen mi boyadın?"

Utangaç bir gülümsemeyle omzunu kaldırıyor. "Evet," diyor omuz silkerek.

"Bunlar benim." "*Defol* git," diyorum gülerek, başımı sallayarak. "Bu *çok* haksızlık."

Gergin bir şekilde gülümsedi, at kuyruğundan saçlarını saldı ve gümüş rengi pembe saç telleri yüzünü çerçeveledi. "Ne haksızlık?"

"Sen *deli gibi* iyi bir dansçısın ve müthiş bir sanatçısın. *Hadi ama!*"

Gülerek gözlerini devirir. "Şey, teşekkürler. Ama bu sadece... Bilmiyorum. Bir hobi. Terapötik, sanırım?"

Kafamı sallayıp, ağzım açık bir şekilde tekrar onun eserlerine bakmaya başladım. "Dove, ben ciddiym. Bunlar *gerçekten* çok iyi. Bunları insanlara göstermelisin."

O, garip bir gülümsemeyle cevap verdi. "Uh... Aslında senin yardımına ihtiyacım var da."

Kafam karışır ve kaşlarım çatılır, ama o gülümser ve çenesiyle merdivenleri işaret eder. "Yukarıda."

"*Siktir.*"

Merdivenlerin tepesine çıkıp, aceleyle yapılmış yatağın üzerindeki duvarda asılı duran devasa sanat eserine bakınca, ağzımdan istemeden bu kelime döküldü.

Muhteşem: mavi ve beyazın patlayan sıçramaları üzerinde kocaman, cesur kırmızı ve siyah çizgiler.

"*Vay canına,*" diyorum, ona dönerek, gözlerimi kocaman açarak. "Çok güzel, Dove."

O gülümsüyor. "Teşekkürler. Yarın sergide sergileyeceğim." Sinirli bir şekilde dudaklarından hava üflüyor. "Aslında ilk sergim."

"Dove!" Ona doğru dönerek bağıryorum. "Bu harika!"

Dudaklarında büyük, samimi bir gülümseme belirir. "Teşekkürler, Brooklyn." Resme bakarak yüzünü buruşturur. "Ama yarın galeri nakliyecileri için aşağıya indirip paketlemem lazım ve... biraz ağır."

"Daha fazla söyleme," diye gülümsedim. "Ben varım." Sonra kaşlarımı çattım. "Bekle, neden bunu *gizlice* taşımamız gerektiğini söyledin?"

Bana küçük bir gülümseme attı. "Çünkü kamyonetimin arkasına koymam lazım, ama babam sergiye katıldığımı bilmemeli." Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "O... şey..." Gözlerini kaçırdı. "Öğrenirse çok sinirlenir."

"Anladım," derim, ciddiyetle başımı sallayarak. "O zaman yapalım ve yakalanmayalım."

Bu resim çok ağır, çünkü *çok büyük* ve ahşap bir çerçeve içinde. Ama sonunda onu merdivenlerden aşağı indirip Dove'un hazırladığı balonlu naylona sarmayı başarırız. Oradan hızla dışarı taşıyıp, araba garajının yanında park edilmiş olan çılgın havalı eski Land Rover Defender'ın arkasına yerleştiririz.

"Sergi ne zaman?" diye soruyorum ona, bu muhteşem sanat hırsızlığı macerasından sonra içeri geri döndüğümüzde. "İşyerindeki herkese söylemeliyiz. Senin eserlerini görseler *çıldırırlar*."

O, başını iki yana sallayarak yüzünü buruşturur. "Ben... bu konuda çoğu insana açık değilim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Resim işleri mi? Cidden mi?"

O başını salladı. "Evet. Garip, biliyorum. Ama yapmazsan..."

Gülümserim ve dudaklarımı sıkı sıkı kapatırım. "Kimseye bir şey söylemem. Gizliliği anlıyorum, güven bana."

"Teşekkürler," diye gülümsedi. Sonra bana baktı, kaşları çatıldı. "Senin *çok* iyi bir dansçı olduğunu biliyor musun?" Kaşlarını çattı. "Sana bunu daha önce söylediğimi sanmıyorum, ama... Sen inanılmazsın. Dansını izlemeye bayılıyorum."

Gülümserim ve kızarıyorum. "Üzgünüm, iltifat almakta berbatım. Ama...

teşekkürler?" O gülüyor. "Görüyorum ki aynı çocukluk travması var bizde.

Harika!"

Ben de gülümserim, ama sonra o boğazını temizler ve bana biraz daha

yaklaşır. "*Ballet Imperiya Korona'nın* seçmelerine katıldığını biliyorum."

Ağzım istemeden açılıyor. "Uh... ne?"

Bana sırtıtarak bakıyor. "Bir ay kadar önce Liliya Rostova New York'tayken? Hatırladın mı?"

İnlerim. "Tamam, tamam. Suçluyum."

Dove gülerek kanepenin bir ucuna oturur, ben de diğer tarafa otururum.

Kaşlarım çatıldı. "Bekle. Bunu nereden biliyorsun?"

Yüzünde gizemli bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Bazı şeyler duyarsın, bilirsin."

"Evet, şey, lafını kesmekten bahsetmişken..."

Kafasını sallar. "Oh, işyerinde kimseye söylemediğini duyunca anladım." Yavaşça başını sallar. "Kimseye söylemem, merak etme."

"Teşekkürler."

Dişlerini ısırır, parmaklarını saçlarında gezdirir. "Biliyorsun, girmek *çok* zor. Ama..." Kaşlarını çatıyor. "Bu... sadece dans edişinden daha fazlası."

Yüzüm buruşuyor. "Oh, biliyorum."

Bu yüzden geçen gece, birinin beni bir yere götürdüğünü ve yardım çağıracağını söylediğinde, bir anlık açıklıkla "polis olmasın" gibi aptalca bir şey söyledim.

Bunun nedeni, bir yığın ödenmemiş park cezası olduğundan ya da Pearl'ün arkasında uyuduğumdan *değildi*. James ya da Lou'nun yaptığı iğrenç, canavarca şeyleri yetkililere hiç bildirmememin nedeni de buydu.

Çünkü Dove haklı: *Ballet Imperiya Korona* sadece dans etmeyi ne kadar iyi yaptığınıza bakmaz. Sınıf ararlar. *Soy* ararlar.

...Tabii ki, aile içi şiddet suçlamaları ya da çalıştığın *striptiz kulübünün* önünde soyulduğun için polisin seni soruşturması, imajına pek yardımcı olmuyor.

Dove bana gülümsüyor. "Soy ağacı saçmalığını unut. Siktir et. Sen çok yeteneklisin Brooklyn. *Ballet Imperiya Korona'nın* yetenekli olduğu kadar. Ailenin kim olduğu, ne kadar paran olduğu ya da elitist saçmalıkları umurlarında bile değil."

Yüzüm kızarıırken teşekkür etmek için kekeliyorum. Ama sonra biraz moralim bozuluyor. "Ama şirketle mevcut bağlantıları da arıyorlar," diyorum yavaşça. "O konuda şansım yok."

Dove kaşlarını çatarak bana şaşkın ve karışık bir bakış attı. "Ne? Hayır, şansın yok mu?"

Sadece ona bakıyorum.

Dove'un kaşları çatıldı. "Brooklyn, *bilmiyor* musun?" "Neyi bilmiyorum?"

Kafasını salladı. "Kir, Ivan Yelchin'in arkadaşı. AD."

* * *

DOVE, babasının adamlarından birinin beni eve götürmesi konusunda ısrar etti.

"Hey, böylece etrafta kaçmamı engellemek için dolaşan bir goril azalır," diye alaycı bir şekilde şaka yapmıştı.

Ama beni Pearl'ün yakınına bırakmasını istemek yerine, çantamı ve kalan sandviçleri bıraktığım Mercury Tiyatrosu'nun arkasında bırakmasını rica ettim.

Karanlık soyunma odasında dolabımdan eşyalarımı çıkarırken telefonum bir mesajla aydınlandı.

MAYA GARZA

Siktir, dostum, az önce bir işim çıktı ve sana mesaj atmayı unuttum.

MAYA GARZA

Bugün benim dairemde bir adam seni arıyordu.

Ekrana kaşlarımı çattım.

Diego'nun ofisinden biri mi?

MAYA GARZA

Hayır. O tuhaftı.

MAYA GARZA

Lanet olası bir gösteriydi ama
lol

BEN

gölme emoji

MARYA GARZA

Hayır, kızım, çok güzel. 10/10, herkesin içinde yapar ve hamile bırakırım.

BEN

lol

BEN

Kim olduğunu söyledi mi? Ya da kartvizit bıraktı mı?

MAYA GARZA

Hayır. Daha sonra geri geleceğini söyledi ama içimde garip bir his vardı ve ona o zaman senin de gitmiş olacağını söyledim, lol

Gülümsüyorum. İşte benim Maya'm.

MAYA GARZA

Üzgünüm, seni korkutmak istememiştim. Muhtemelen avukatınla birlikteydi. Sadece haber vereyim dedim.

Ona tekrar teşekkür ettim, sonra dans çantamı omzuma yükleyip başımı salladım ve nihayet o gün oradan ayrıldım.

Tiyatronun arka kapısından dışarı çıkıyorum ve onu Aston Martin'e yaslanmış dururken görünce anında bir adım geri atıyorum.

Kir başını eğdi, gözleri beni bir şekilde süzdü ve içimde yine o kaygan sıcaklık uyandırdı.

"Hadi gezmeye gidelim, Bayan Ellis."

BROOKLYN

Şık, siyah spor araba New York'un neon ışıklı sokaklarında hızla ilerlerken içimde bir ISI DALGASI yayılıyor. Bu adamla aynı kapalı alanda bulunmak bile beni gerginleştiriyor.

Ama aynı zamanda garip bir şekilde beni tamamen rahatlatıyor.

Nirvana, arabada sessizce çalarken, biz sessizce yol alıyoruz. Nereye gittiğimizi bilmiyorum ve o da bu bilgiyi paylaşmadı, ama nedense umurumda değil. Kesinlikle endişelenmiyorum.

"Seni görmek istedim," diye mırıldanıyor sonunda o yumuşak, bal gibi, hormonları harekete geçiren sesiyle.

"Oh."

Siktir, "oh" mu?

Öldür beni şimdi.

Neden onun yanında bu kadar garip davranıyorum bilmiyorum. Neden beni bu kadar gergin, heyecanlı ve tedirgin ediyor?

"Geçen gece için tekrar teşekkür ederim..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Efendim."

Kahretsin, bunu söylemek neden beni bu kadar heyecanlandırıyor?

Kir başını salları, gözleri yolda, amaçsızca şehirde dolaşıyoruz.

"Şokun biraz atlatmak için zamanın oldu, şimdi saldırganların kim olabileceğini düşünmeni istiyorum."

Başımı yana çeviriyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Sarhoş pisliklerdi."

Kir'in gözleri hafifçe gerilir, direksiyonu daha sıkı kavrar.

"Peki, Bayan Ellis, o mahallede tek başına ne yapıyordunuz?"

Sert ve katı tavırlarının, şefkatli ve koruyucu tavırlarıyla karışması, içimi biraz eritiyor.

"Bir arkadaşım la buluşuyordum," diye yalan söylüyorum, boğazımdan utançla bir kahkaha çıkmaya çalışıyorum. "Striptiz kulübünde. Onun fikriydi," diye bitiriyorum, sanki bu tamamen uydurma olayda kendimi suçsuz gösterebilecekmişim gibi.

"Bir arkadaş," diye

tekrarlar Kir. Başımı

sallar. "Evet."

"Bale okulunda kayıtlı adresinde oturan arkadaşın mı?"

Başımı yana çevirip şok içinde ona bakıyorum. Kir sakın bir şekilde yola bakıyor, bir eliyle direksiyonu, diğer eliyle vites kolunu tutuyor.

"Yani, aslında yaşamadığın yer mi?" Siktir. Siktir,

siktir, siktir.

"Ben... iki ev arasında," diye mırıldanıyorum. "Birkaç haftalığına bir arkadaşımın kanepesinde kalıyorum. Hepsi bu."

Zayıf bir gülümsemeyeyle gülümsedim. Kir bana bir bakış attı, koyu kaşlarını günahkar bir şekilde kaldırdıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi.

Dokunmatik ekranın üzerindeki parlayan saate endişeyle bakıyorum.

"Ben... aslında işe gitmem gerek." Kaşlarımı çatıyorum. "Diğer işime. İkinci işime."

Kir sadece başını sallar, hala yola bakıyor. "Seni götüreyim."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Durum gittikçe kötüleşiyor. Neden bu adamın arabasına bindim diye kendime soruyorum. Ama sonra cevabın, onun çok yakışıklı olması ve benim muhtemelen seri katilin minibüsüne bile isteyerek binecek kadar aptal olduğum olduğunu anlıyorum.

Her neyse, şu anda beni Mirage'a götürmediği kesin. "Oh..." Ona gülümsemek için dönüp, "Teşekkürler, ama merak etme" diyorum.

"Israr ediyorum."

Lanet olsun.

"Şey, teşekkürler..." Yutkunuyorum. "Bayım."

Telefonumu açıp Midtown'da rastgele bir ofis binası buldum ve adresi hızlıca söyledim. "Daha yeni başladım," diye açıkladım.

Kir başını sallar ve başka bir sokağa döner.

"Peki, Bayan Ellis, *Ballet Imperiya Korona*'ya olan ilginizi anlatır mısınız?"

Kafamı yana çevirip, ona hiç soğukkanlılıkla bakmadan bakıyorum. "Uh... ne?" diyorum. *Çok akıllıca, kızım. Çok akıllıca.*

Kir bana eğlenceli bir bakış atar ve yüzüm anında kızarır.

"Nasıl... Bunu nereden biliyorsunuz?" Sonunda sessizce soruyorum, kurabiye kavanozunda elini yakalanmış bir çocuk gibi hissederek.

"Çünkü Zakharova benim şirketim," der o, sakın bir sesle. "Ve dansçıların ne zaman ayrılacağını bilmek isterim." Gözleri bir saniye bana kayar. "Özellikle de çok yetenekli olanların."

Yüzümün yandığını hissederek hızla ellerime bakıyorum.

"Biliyorsun, Ivan Yelchin ve ben eski arkadaşız."

Dove'un sözleri aklıma gelince kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Biliyorum, bu çok zor bir şey," diyorum sessizce. "Ama o toplulukla dans etmek benim hayalim."

"Neden?"

Dudaklarım gülümsemeye çekiliyor.

"Çünkü en iyisi." Hatalı sözlerimden çabucak kurtuluyorum. "Yani, Zakharova hariç tabii."

Kir sessizce gülümser ve kaldırıma yanaşır. Oh.

Geldik.

Nedense, bu arabadan hemen çıkmak istemiyorum. Ya da hiç çıkmak istemiyorum.

Kir, ön camdan şüpheyle devasa ofis binasına bakar.

"Burada mı çalışıyorsun?"

Sesindeki şüpheli tonu kaçırmadım.

"Sadece geçici bir iş," diye omuz silkiyorum. "Biraz ekstra para kazanmak için yaptığım bir iş." Kir başını sallar.

"Şey... neyse..." O karanlık şeytani gözler gösterge paneline kayıp benimkilerle buluştuğunda, nabzımın hızlandığını hissederek ona gülümsüyorum.

"Tekrar teşekkürler... her şey için," diyorum sessizce.

Gitmek için dönmeye başlıyorum. Aniden Kir kaşlarını çatıyor ve elini uzatıp çenemi kavırıyor. Çenemi yukarı ve yana doğru kaldırırken nefesim kesiliyor, gözleri şakağıma odaklanıyor ve ağzı bir çizgiye dönüşüyor.

"Seni kim
dövüyor?"

Donup

kalıyorum.

O çok yakın.

Elini çeneme koymuş, tenime dokunuyor.

Tam benim alanımda. Benim havamı
soluyor. Sıcak bir zonklama içimde
sıkışıyor.

"Oh, o..." Şakağıma dokunurken boğazım titrer. "Geçen gece o dört pislikten.
Sanırım onlar..."

"Çürük daha eskiden kalma." Kir'in eli çenemi bırakıyor, gözleri gösterge
panelinin loş ışığında parıldıyor. "Başka biri."

Hızla başımı salladım. "Önemli değil, gerçekten."

Alt karnımda bir başka zonklama hissediyorum, sonra çantamın askısını tutup
kapıyı açarak dışarı çıkıyorum.

"*Önemli*," diye homurdandı. "Sana zarar veren birini neden koruyorsun?"

Bazen düşünmeden tepki verirsiniz ve sonra neden *böyle* bir şey yaptığınızı merak
edersiniz.

Bu da o anlardan biri.

Ona doğru dönüp eğildim ve açık kapıdan ona bakarak sordum.

"Çünkü *Ballet Imperiya Korona* yetenek ve soy ağacı bekliyor!" diye patladım.
"Onlar şıklık ve klas bir imaj istiyorlar, benim polisle başımın belaya girmesi
buna yardımcı olmaz!"

Kahretsin.

Söyledikten sonra bir anlık şaşkın bir sessizlik olur ve içimden bir ürperti
geçer. "Ben... gitmeliyim."

"Tabii. *Geçici işine* geç kalmak istemezsin," diyor Kir sessizce. Ön camdan
tekrar ofis binasına bakıyor. "Tamamen karanlık, terk edilmiş bir ofis binasında...
gece saat onda."

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim. Kir de gülümsedi. "Umarım dışarıda
daha güvendesinizdir, Bayan Ellis."

"Geçen gece için tekrar teşekkür ederim," diye cevap veriyorum sessizce.
"*Efendim.*"

BROOKLYN

The Mirage'ın arka kapısından girip soyunma odasına doğru ilerlerken içimi korku kaplar. Neyse ki kızlardan biri Lou'nun Bratva'nın infazcılarıyla dolu VIP odasıyla meşgul olduğunu söyler.

En azından şimdilik ondan kurtuldum.

Islak sandviçlerimi soyunma odasının yanındaki küçük mutfakta buzdolabına koyduktan sonra, geri kalan eşyalarımı dolabıma yerleştirdim. Çeşitli kostümлерimi karıştırdıktan sonra, hafifçe çekince yırtılan "seksi polis kadını" kostümünü seçtim.

"Mmm. Bu akşam dışarıda bir emeklilik partisi var."

Arkamda duran Maya'yı görmek için döndüm. Karamel rengi bronz teniyle muhteşem bir kontrast oluşturan neon yeşili tanga bikini giymişti.

"Özel okul müdürü için." Gözlerini devirir. "Ben olsam en fazla para için yaramaz okul kızı kostümü giyerdim."

Yüzümü buruşturuyorum. "İğrenç!"

"Parayı kazanmak lazım, kızım."

Çok doğru söyledin, arkadaşım.

Sokak kıyafetlerimi çıkarıp, süper esnek, kolayca çıkarılabilen bir külot ve ona uyan bir demi sütyen giydim, sonra kostüm rafımdan okullu kız kıyafetini aldım.

"Peki, beni arayan adam...?"

Maya yüzünü buruşturur. "Seni korkutmak istemedim. Evet, garip bir hisse kapıldım, ama sadece öyle birini beklemediğim için."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle biri mi?"

"Dediğim gibi, *çok seksi*," diye gülümser Maya. "Şaka yapmıyorum. Zengin görünüyordu. Öyle bir havası vardı ve *çok* şık giyinmişti." Çenesine dokunur. "Kokusu da güzeldi."

Kaşlarım çatıldı. "Roman mıydı?"

Maya kaşlarını çatı. "Bazen gelen, büyük, sevimli, kafası karışık olan mı?" Kıkırdadı. "Hayır, o değil."

"Garip."

"Takma kafana. Dediğim gibi, muhtemelen avukatının adamlarından biriymi."

Makyajımı yaparken telefonumdan bir arkadaşımın mesaj geldi, vardiyam bittikten sonra bir şeyler içmek ister miyim diye soruyordu.

B

Bugün bunun ne kadar gerekli olduğunu bilemezsin. Sonra ararım.

* * *

AYLAR ÖNCE, oldukça kötü bir durumdaydım. Yani, şu anda harika bir durumda olduğumdan değil, ama o dönem *kesinlikle* en kötü dönemlerimdi. Pearl'de yaşamaya başlayalı birkaç ay olmuştu, sürekli uykusuz ve açtım, param da *çok* azdı.

Gurur duyduğum bir an değildi, ama kendimi OnlyFans hesabı açarken buldum. Takipçilerin, izleme başına ödeme karşılığında içerik veya belirli özel fotoğraflar ya da videolar için bir yaratıcıya "abone" olabildiği, neredeyse tamamen yetişkin içeriğine yönelik bir sitede olacağımı hiç düşünmemiştim, ama ne yaparsın, yapman gerekeni yaparsın.

Zaten striptiz yapıyordum, neden olmasın diye düşündüm. Yüzümü asla göstermedim, gerçekten müstehcen hiçbir şey yapmadım, çoğunlukla dramatik ışıklandırma, iç çamaşırları ve birkaç kısmi çıplaklık içeren "erotik" fotoğraf çekimleri yaptım.

Sonunda, porno yapıyormuşum gibi hissetmeye başladım, bu yüzden bıraktım. Bunu geçim kaynağı olarak kullanan insanları yargılamıyorum *ya* da utanmıyorum. Sadece bana göre değildi ve beni olumsuz bir yere sürüklüyordu.

Bu sarmal yaklaşık dokuz ay önce en düşük noktasına ulaştı.

Evelina'nın ağabeyi Roman, babalarının evinde sık sık yaptığı gibi bir parti veriyordu. Zakharova'dan bir grup arkadaşım da oradaydı, ama çoğu arkadaşım eğlenmek için gelmişken, ben *kendimi tedavi etmek* için gitmiştim.

Kendimden nefret etmeyi ve hayatımın kontrolden çıktığı hissini uyuşturmak için.

Sonunda arkadaşlarıma gideceğimi söyledim. Ama birkaç içki içtikten sonra, gizlice üst kata çıkıp Bay Nikitin'in ana banyosuna girdim. Belli ki evde değildi ve çaresiz, yarı sarhoş halimle, Bratva *pakhan'ın* ultra lüks mermer ve cam banyosunun OnlyFans hesabım için mükemmel bir fon olacağını düşündüm.

Ama sonra sitede son zamanlarda paylaştığım bazı şeyleri kaydırmaya başladım ve yorumları okumaya başladım.

"Sürtük."

"Ne fahişe." "10/10

tecavüz ederdim."

O gece hayatım bir anda dibe vurdu. Aylarca kendimi berbat hissetmişim gibi, bir anda her şey bir anda patladı ve ben... vazgeçtim.

Umursamayı bıraktım. Karşımda duran ezici engellerle savaşmayı bıraktım.

Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde banyo penceresinden dışarı baktığımı ve parti sona ererken arkadaşlarımla grup halinde dışarı çıktıklarını gördüğümü hatırlıyorum. Onlara eve gideceğimi söylemiştim, yani beni terk etmiyorlardı *ya* da

ama kendimi evrende *çok yalnız* hissettim ve onların hayatlarıyla benim hayatım arasındaki farklar bir anda gözlerimin önüne serildi.

O zaman Bay Nikitin'in reçeteli oxycodone şişesini buldum ve bir tane aldım.

Sonra iki tane daha. Sonra üç tane daha, sonra şişeyi cebime koydum. *O* gece benim için ayrılma zamanının geldiğine karar verdim. Savaşmayı bırakmaya karar verdim. Artık yaşamak umurumda değildi.

O an, hayatımın en dip noktasıydı.

Ama hemen ardından, boş porselen pençeli küvette çökmüş halde otururken, dönüp pencereden dışarıya, daha önce partinin yapıldığı arka bahçedeki havuza baktım.

...Ve içinde birinin yüzdüğünü gördüm.

Kelimenin tam anlamıyla bir ceset olabilecek şeyi görmek beni ayılttı ve gerçekliğe geri döndürdü. Hemen tuvalete koştum ve hapları kusmaya zorladım, sendeleyerek aşağı indim ve kendimi havuza attım.

Bir şekilde adamı havuzun sığ kısmına sürükleyip, ağırlığını merdivenlerden yukarı taşıyarak güverteye çıkardım.

O zaman onun Evelina'nın ağabeyi *Roman* olduğunu anladım.

Gerçekten doğru kalp masajı yapmayı bilmiyorum, ama mucizevi bir şekilde, göğsüne vurup uyanması için bağırarak onu bilincine getirebildim. Sonra yana yuvarlandı ve klorlu su ve alkol kusmaya başladı.

"Kustum," diye sersemlemiş bir şekilde homurdandı, sonra dönüp kapüşonuma baktı. "Siktir, sana bulaştırdım mı?"

"Hayır, hepsi benim."

Tembel, bitkin bir gülümsemeyle sırıttı. "Öyle bir gece, ha?"

O anda iki şey oldu: Kapüşonumu çıkarıp suyunu sıkmak için sardım ve oksikodon şişesi aramızdan düştü. Sonra Roman

, ıslak cebinden telefonunu çıkarıp havuz kenarında kuruması için bıraktı: telefonun ekranında... ilginç bir şey vardı.

O telefonu beceriksizce aldı, *ben* de oksikodonun nereden geldiğini bilmediğimi beceriksizce söyledim ve birbirimize utangaçça baktık.

O günden beri garip ama rahatlatıcı bir şekilde gizli arkadaşız ve o gece hakkında asla, *asla* konuşmuyoruz.

"Brook."

Roman, barın arkasından adımları çağırırken elini kaldırdı... sanki 1,95 metrelik boyuyla beni görmeyeceğimmiş gibi.

Herkes benim Brooklyn adıyla tanır ve "Brooky" diye çağrılmaktan *nefret ederim*. Ama Roman bana "Brook" diyor ve nedense bununla hiçbir sorunum yok.

"Selam, koca adam," diye gülümseyerek yanına yaklaşıp ona sarılırken, o kalın kollarıyla beni sardığında sırtımdan gülümserim.

"İş nasıl gitti?"

Garip bir şekilde arkadaş olduğumuz için Roman ve ben birbirimize hemen her şeyi anlatabiliriz. Tamam, her şeyi değil, şu anki yaşam durumumu ya da maddi sıkıntılarımı bilmiyor. Ama Mirage'ı sadece o biliyor.

"Berbat," diye iç çekiyorum. "Özel bir okul müdürünün emeklilik partisi vardı."

Roman yüzünü buruşturur. "Dur tahmin edeyim, okul kızı

kıyafetleri mi?" "*Bütün* gece."

"Biri o piçin bilgisayarını aramalı." Roman barmene işaret ederken

kıkırdamaya başladım.

"Ne içiyorsun?"

"Eh, suyla idare ederim."

Belli ki birkaç kadeh içmiş olan Roman gözlerini devirir. "Ben ısmarlıyorum Brook. Ne içiyorsun? Cidden?"

Benim maddi sıkıntılarımı bilmiyor. Ama benim için bir içki ısmarlamanın zor olduğunu anlıyor.

"Bir Pilsner alayım lütfen," diye gülümsüyorum barmene. Bardağı önüme koyduğunda, dönüp Roman'ın bardağına kadehimi çakıyorum. "Şerefe. İçki için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," diye homurdanıyor, birasını birkaç büyük yudumla içip kaşlarını çatıyor.

"Ee..." Ona bakıyorum. "Konuşmak istediğin özel bir şey var mı? Yoksa sadece takılmak mı istiyorsun?"

Roman dişlerini emerek, önündeki bardağı çeviriyor. "O... şey..." Boğazını temizliyor. "O gece hakkında konuşmayalım..." "Konuşmamaya *devam edebiliriz*," diyorum sessizce.

Roman yüzünü buruşturur. "Şey..." Duraksar ve bir yudum daha alır. "Evie sana söyledi mi bilmiyorum ama babam bana birini ayarlamaktan bahsediyor." Ağzını bükerek bana hızlıca bakar. "Bir kız, tabii ki," diye homurdanır.

"Evet, tabii ki..."

Yine boğazını temizler ve bana bakar. "O gece... Yani, ben oldukça berbat durumdaydım..."

"Anlat bana," diyorum gülümseyerek. "Benim de öyle olduğumu zaten konuşmuştuk."

Bana yarım bir gülümseme attıktan sonra bira şişesine geri döndü. "Telefonumda bazı... bilmiyorum... garip şeyler olabilir..."

Cesaretimi toplayıp, ıslak cebinden çıkardığında açık olan telefonunda Grindr, eşcinsel erkekler için arkadaşlık uygulaması olduğunu varsayıyorum.

"Özellikle hatırladığım bir şey yok," diye yalan söylüyorum, omuz silkiyorum.

Roman bana temkinli ama biraz minnettar bir bakış attı.

"Şey, babamın bulduğu kız... Muhtemelen onunla evleneceğim." Kaşlarım havaya kalktı. "Vay canına. Tebrikler?"

Roman yavaşça başını sallar, içkisine bakar. "Ve... o gece gördüğün ya da görmediğin her neyse..." Kaşlarını çatıp bana döner. "Ben eşcinsel *değilim*."

Nazıkçe gülümserim. "Cinsellik akışkan bir şeydir, Roman."

"Benim için değil," diye sertçe söylüyor. "Ben heteroseksüelim, Brooklyn." Başımı sallıyorum. "Tamam."
"Öyleyim," diye ısrar etti.

"Bir daha söyle, belki daha inandırıcı gelir."

Bana dönüp sert bir bakış attı. "Para için kıyafetlerini çıkarmak nasıl gidiyor?"

"Tamam, *ucuz numara*," diye mırıldanıyorum, o gülünce orta parmağımı kaldırıyorum.

Bu, bizim garip dinamikimizin bir parçası. Birbirimizin sırlarını saklıyoruz. Striptiz yaptığımı kimseye anlatmak istemedim, ama Roman'a anlattım çünkü *ona anlatabileceğimi* biliyorum.

Roman içini çeker. "Siktir, bu çok alçaktı. Üzgünüm, neden öyle dedim bilmiyorum." Omuzlarımı kaldırırım. "Sorun değil."

Sonunda birer içki daha içtikten sonra, beni eve bırakmayı teklif eder. Ona, Mercury'ye bırakabileceğini söylerim, orada bir şeyler unuttuğumu söylerim.

Çıkmadan önce tuvalete giriyorum ve Diego'nun mesajına inleyerek bakıyorum.

DIEGO

Yeni adli tıp uzmanıyla konuştum. Aslında ücreti 17 bin dolar ve çok yoğun. Onu istiyorsak, önümüzdeki birkaç gün içinde ücretinin yarısını ödememiz gerekiyor.

Ugh.

Bunu "şu anda uğraşmayacağım şeyler" dosyasına koymaya karar verip tuvaletten çıktım. Dört dakika içinde Roman, sarhoş ve kıkırdayan bir kızı koluna takmayı başarmıştı.

"Brook, bu Sandy."

"*Mandy*," diye gülerek kız, Roman'ın sert göğsüne şakacı bir şekilde vurmak için dönüyor. Roman'a "Ciddi misin?" bakışı atıyorum. O sadece omuz silkiyor.

"Bakın, siz takılın," diye gülümsüyorum onlara. "Ben kendi arabamla giderim..."

"Yok, hadi."

Roman beni sinemaya götürmek için ısrar ediyor. Onunla arabaya binmeyi kabul etmemin tek nedeni, biraz içmiş olmasına rağmen *iri yapılı* olması ve hiç sarhoş görünmemesi.

Mercedes G-Wagon'unun arka koltuğuna kayıyorum, Mandy ya da Sandy ön koltukta, yol boyunca onun boynunu ısıyor.

Sinemadan indikten sonra, camdan ona seslenerek "Beni bıraktığın için teşekkürler" diyorum.

"Ne zaman istersen, dostum," diye gülümsüyor.

Kaşlarımı kaldırıp, onun arkasından yolcu koltuğunda selfie çeken Mandy'ye bakıyorum. Yavaşça nefes veriyorum. "Kendine karşı dürüst ol, Roman."

Roman'ın beni park edilmiş bir arabaya götürmesine izin veremezdim. Ama aynı zamanda Mercury'ye gelmek de istedim çünkü *kesinlikle* duş almam gerekiyordu ve Lou iş yerinde ekstra avcı havası yaydığı için iş yerinde duş almak istemedim.

Ayrıca, yeterince ayıldım ve biraz daha pratik yapmakta fayda var. *Imperiya Korona'nın* aday listesindeyim ve bir iki ay sonra Liliya Rostova ve Ivan Yelchin New York'a döndüklerinde geri çağırma görüşmem var.

Hızlıca duş alıp dans kıyafetlerimi giyindikten sonra stüdyoya gittim. Tavan lambalarını kapatıp sadece odanın çevresindeki düşük tavan lambalarını yakarak

, odayı sıcak bir ışıkla kaplıyorum. Yere uzanıp esneme hareketleri yapıyorum, zihnimi tamamen boşaltmaya çalışıyorum. Sonra ayağa kalkıp barın yanına yaklaşıyorum.

"Sen o binada geçici işçi olarak çalışmıyorsun."

Neredeyse yerimden sıçrayacağım, boğazımda bir hırıltı kalıyor ve kapıda duran karanlık siluete doğru dönüyorum.

Kir odaya girerken, gözleri benimkilere kilitlenmiş, içimden bir sıcaklık

yayılıyor. "Bana *son* kez yalan söyledin, Bayan Ellis."

KIR

Korkmuş, köşeye sıkışmış bir av gibi bana bakıyor.

Garip olan şey, onu düşüncelerimden silememem gibi, genellikle bir odaya girdiğimde bu tür bakışlardan *hoşlanmam*.

Zorba olduğum için değil, bir odaya girdiğimde gücün benimle birlikte geldiğini fark ettiğim için. Ve güç, insanları tehdit altında hissettirme özelliğine sahiptir.

Ama *Brooklyn'in* yüzündeki o ifadeyi gördüğümde, içimden hiç kimse bundan zevk almıyor.

Tam tersine. Bu kadını korkutmak istemiyorum. Aksine, onu korkutan şeyin arasında bir kalkan olmak için içimde yanıp tutuşan bir ihtiyaç var.

Bununla birlikte... Bana söylediği yalanlar hakkında bazı cevaplar istiyorum.

"Geçen gece neden iş yerin olduğunu söyleyerek beni rastgele bir binanın önünde indirdin?"

O, oltadaki balık gibi kıvrılıyor, keskin mavi gözleri benimkilerden kaçıyor. Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve ben onu nazıkçe yuvarlamasını izliyorum, cevap verememesi nedeniyle içimde kıskançlık ve hayal kırıklığı karışımı bir duygu büyüyor.

"Brooklyn."

"Ben..." Boğazı ağır bir şekilde titriyor. "Utanmıştım. Ben..." Omuzlarını silkiyor ve yere bakıyor. "Şu anda iki iş arasında, bu yüzden param biraz

biraz sıkıntılı." Tekrar yutar. "Ve sen... bilirsin." Kollarımı

göğsümün üzerinde kavuştururum. "Ben neyim?"

"Zengin...?"

Kafamı salladım. "Öncelikle..."

"Lütfen, yoksulluktan utanmamam gerektiğini söyleme," der sessizce. "Bunu daha önce duydum ve..."

"Aptalca?" diye onun yerine cümlesini tamamladım. "Yararsız? Küçümseyici? Genelde ayrıcalıklı bir konumdan söylenen sözler?"

Ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirir. Parlak mavi gözleri yavaşça benimkilerle buluşur ve içimde bir ateş yanar.

"Hemen hemen," der sessizce.

"Buraya sana ders vermeye gelmedim, Brooklyn. Yoksulluğun tadının nasıl olduğunu çok iyi bilirim, ne kadar değeri varsa."

"Sadece..." Kaşlarını çatıp tekrar aşağıya bakar. "Yani, balenin canımdan çok *seviyorum*. Sabahları bunun için kalkıyorum. Nefes almam gibi. Ama..." Omzunu kaldırır. "Zengin olmanın yolu değil."

Kafamı salladım. "Sanat nadiren öyle olur." Kaşlarımı çattım. "Burada kazandığınla geçinmekte zorlanıyor musun?"

Gözlerini kaçırır. "Öyle değil. Yani, para için dansçı olmadım. Sadece..." Sesi kesilir ve omuzlarını silker. "Bilmiyorum."

"Hayır, devam et."

Dudakları tekrar dişlerinin arasına çekildi.

"Şirketin sahibi değilim gibi davran."

On bin dolarlık takım elbise ve çeyrek milyon dolarlık saatle burada dururken, bu isteğin ne kadar saçma olduğunu göstermek istercesine sessizce burnunu çeker.

"Eğer başınız dertteyse size yardım etmek istiyorum Bayan Ellis," diye homurdandım. "Bunu şimdiye kadar yeterince açıkça ifade ettiğimi sanıyorum."

Yanakları kızarır ve gözleri benimkilere kayar. "Tekrar

teşekkür ederim..."

"Teşekkür etmeyin. Sadece neler olduğunu ve neden bu kadar paraya ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

"Sorun değil, siz..."

"Sana sormuyorum, Brooklyn. Sana *söylüyorum*."

Dudakları sıkılaşıır ve gözlerinde en ufak bir meydan okuma ışıltısı görürüm. Ne yapması gerektiğini söylemekten hoşlanmaz.

İlginç.

Ya da belki de ona emir vermeyi bilmeyen erkeklerden emir almayı sevmiyor.

"Ailen mi? Hasta bir akraban mı?" Ona doğru bir adım daha attım, ağzı hafifçe açıldı, gözleri büyüdü. "Bana söyleyebilirsin, ya da ben kendim... öğrenebilirim."

Yutkunur.

"Üvey babam. Yasal sorunları var... Yapmadığını bildiğim şeylerle suçlanıyor. Bununla mücadele etmeye çalışıyorum."

Yüzümdeki sıkılmış eğlenceyi gizlemeye çalışarak kaşlarımı

kaldırdım. Üvey babası, yapmadığı bir şey için suçlanıyordu.

Tabii.

Ya o bir kompulsif yalancı ya da başka bir yalancıya inanacak kadar saf.

"O *yapmadı*," diye ısrar ediyor, mavi gözleri benimkilere dikilmiş.

Başımı sallıyorum. "Devam et."

"Avukat masrafları bir servete mal oldu, o yüzden..." Gözlerini kaçırıyor.

"Üzgünüm, fazla paylaştım."

"Sana ben sordum."

"Bana söylediğini sanıyordum."

Sırıttım. "*Touché. Ballet Imperiya Korona'nın* çıraklarına maaş ödemediğini biliyorsun, değil mi?"

Yutkunur, gözleri yere düşer. "Anlıyorum."

"Başka bir ülkede bedavaya dans ederken üvey babanın avukat masraflarını nasıl ödeyeceksin?"

"Bir yolunu bulurum," diyor kararlı bir şekilde, biraz fazla hızlı. "Ve eğer bulamazsan..."

"*Bir yolunu bulacağım*" dedi soğuk bir sesle.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece ellerimi arkamda birleştirip gözlerimi ona dikiyorum.

"Madem buradayız," diyorum sakın bir sesle. "Benim için dans etmeni istiyorum." Brooklyn'in kaşları çatılır, dudağı titrer.

"Anlamadım?"

"Sen bir dansçısın. Dünyanın en iyi balet topluluklarından birinin prova stüdyosunda duruyoruz. Finansal sınırların ötesine geçip, sana para bile ödemeyecek daha acımasız bir kuruma gitmek için kendini profesyonel olarak sınırlarına kadar zorlamayı düşünüyorsun."

Sertçe başını sallar. "Ve?"

Gözlerimi kısıyorum. "*Ve* benim için dans etmeni istiyorum, böylece bu hayalin gerçekleşme şansı var mı, sana söyleyebilirim."

Yalan söylemeyeceğim. Bir parçam, yüzünde yayılan öfke ifadesinden hoşlanıyor.

"*Geri* arandım," diyor sıkı sıkı dişlerini sıkarak.

Omuzlarımı silkiyorum. "Lin Xiuya, Camille Blanchet ve Allegra Vitale de aldı. Hepsi *harika* dansçılar."

Brooklyn sinirlenir.

"Hedefini *çok yüksek* tutuyorsun," diyorum kısaca. "Ve dansını görmek istiyorum."

"Neden?"

Onun keskin cevabı karşısında kaşlarım bir anda havaya kalktı, sonra tekrar yerine indi. "Çünkü ben öyle dedim."

"Çünkü Ivan Yelchin'in arkadaşısın." Akıllı kız, bunu kabul etmeliyim.

"*Hayır*. Çünkü o pozisyona aday olmak istiyorsan, arkadaşım sanat yönetmeni olsun ya da olmasın, rehberliğe ihtiyacın var." Gözlerim kısıldı. "Ve ne olursa olsun, Ivan küçük çaplı kayırmacılığın *üstünde* biridir."

Brooklyn keskin bir nefes alır ve ben ona doğru bir adım daha atarken sertleşir. "*Ben* de öyle," diye homurdanırım.

Bana bakarken dudağını ısırıldı. "Dans etmemi mi istiyorsun?"

"Aynı şeyi tekrarlamak istemiyorum."

Ne halt ediyorum ben? Bu, hiçbir şekilde yapmamam gereken bir şey. Moskova'ya gitme konusundaki bu çılgın hayalini desteklemek çok acımasızca.

O gitmeyecek. Lin Xiuya, Camille Blanchet veya Allegra Vitale de gitmeyecek.

Inessa Moskovic gidecek, Dimitri ile yaptığım anlaşmanın bir parçası olarak.

Öyleyse neden bu kızı eğlendiriyorum? Muhtemelen onu kafamdan çıkaramadığım için. Neden *bu çekici* hissi, beni ona yaklaştıran bu hissi, özellikle de şu anda, stüdyoda baş başa kaldığımızda, karşı koyamıyorum?

Brooklyn beni meraklandırıyor. Sırları ve çok bariz yalanları da öyle.

Sanki onları keşfetmem için bana meydan okuyor. Yalanlarını yüzüne vurmam ve karanlık sırlarını ortaya çıkarmam için beni kışkırtıyor.

Cevap beklemeden, dönüp odanın diğer ucundaki piyano ve ses sistemine doğru yürüdüm. Ceketimi çıkardım, dikkatlice Steinway'in üzerine koyduktan sonra, kollarımı dirseklerine kadar ustaca sıvadım. Arkama baktığımda, Brooklyn merakla bana bakıyordu.

"*La Bayadere*'deki Gamzatti Tapınağı varyasyonunu biliyorsundur herhalde?"

Gözlerinde merak daha da derinleşir, ama başını sallar. "Uykumda bile yapabilirim."

"Kimse bunu istemiyor. En azından şimdilik. Baştan alalım."

Ses sistemine dönüp, iPad'de parçayı bulur ve ona tekrar bakarım.

"Hazır mısın?"

Omzunu kaldırır. "Tabii," der rahat bir şekilde.

Çok kendinden emin.

Bu... onda çekici olmayan bir özellik değil.

iPad'deki oynat düğmesine basıp piyanonun arkasına yaslanarak Brooklyn'in varyasyonu başlatmasını izledim.

Magda'nın ofisinin penceresinden onu izlediğimde, salonun arkasından bakıldığında muhteşemdi.

Yakından bakıldığında *muhteşem*.

İfadesi, müzikalitesi, akıcı kol hareketleri. Varyasyondaki her pirouetteyi, her sıçramayı, her adımı kusursuzca yapıyor.

Ve yine de...

Bir şey eksik.

İnanılmaz yetenekli olduğu şüphe götürmez, en iyinin en iyisi, muhtemelen dünyanın en iyi yüzde birinde. Ama yine de, onu izlerken, her adımında gizlenen bir şey var.

Korku mu? Vücudunda gördüğüm morlukları düşününce göğsümde karanlık bir his yükseliyor. Onları geçen geceki lanet çakallardan almadı. Daha yaşlı olanlardan.

Bu büyülü yaratığın mükemmelliğe *bu kadar* yaklaşp, adımlarını takip eden gölgelerin peşini bırakmaması, içimdeki öfkeyi gittikçe daha da artırıyor.

Onun dansından özgürlüğünü çalanlardan *nefret ediyorum*.

Brooklyn diyagonal piqué dönüşlerine başlarken, aniden müziği durduruyorum. Yüzünde beklemediğim bir öfkeyle bana dönüyor. Sonra anlıyorum.

O, sanatına o kadar kendini kaptıran bir sanatçı ki, bu süreci bitmeden kesintiye uğratmak, bir ressamı kenara itip başyapıtının üzerine spreyci boyayla penis çizmek gibi bir şey.

"Ne oluyor *lan*?!" diye bağılıyor.

Uzun bir nefes alırken kaşlarım derin bir şekilde çatıldı.

Bunu yapma.

Ama çoktan ona yaklaşmışım, bakışlarım eleştirel, yavaşça etrafında dolanıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Kolunu kaldır, böyle."

Onun cildine dokunduğum anda vücudumu saran patlamayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama bu, elektrik çarpmasına görmezden gelmeye çalışmak gibi. Yine de dişlerimi sıkıp düzeltmeye devam ediyorum, bileğini istediğim yere kaldırıp ellerimi üst koluna götürüyor ve omzunu yeniden konumlandırıyorum.

"Ne yapıyorsun—"

"Konuşmayı kes ve dikkatini ver."

Gözleri parlıyor. Ama ağzını sıkıca kapatıyor.

Aferin kızım.

"Sağ bacağını biraz dışarı doğru çek, ayak parmağını uzat." Ben iç çekiyorum.
"Ayak parmağını *uzat*, Brooklyn."

"Uçlarını uzatıyorum," diye sinirli bir şekilde mırıldanıyor.

"Daha fazla uzatabileceğini biliyorum. Daha önce yaptığını gördüm. Şimdi, diğer elin...
buraya."

Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Birkaç sınırı aşıyorum. Ama duramıyorum.

Bir elimi sağ kalçasında tutarken soluna doğru hareket ediyorum. Kolum onun ince belini sarıyor, nefes alıp verirken kaslarının gevşediğini ve gerildiğini hissediyorum. Sol elini kaldırıyorum, aynada çizgisini kontrol ediyorum, sonra parmaklarım ön kolundan dirseğine doğru iniyor.

Bu pozisyonla sırtı bana yaslanmış, sıkı kalçaları uyluğuma değiyor, kolum onun kaldırdığı kolunu yansıtıyor ve dirseğine dokunuyor, diğer elim belini ve kalçasını sarıyor.

"Böyle," diye fısıldıyorum, neredeyse kulağına. "Şimdi, piqués'den hemen öncesinden al."

Ondan aniden uzaklaşıyorum. Yapmak

zorundayım. *Çok* sertleşmişim.

iPad'e geri yürüyorum ve ona bakıyorum. "Play'e bastığımda, kendin say ve hemen başla. Önceki gibi duraklama. Duraklama yok Brooklyn. *Piqués* doğrudan pirouette *en dehors'a* geçiyor."

Brooklyn bir şey söylemek için ağzını açar, ama ben başımı sallar.

"Soru sorma. Sadece yap."

Tekrar oynat düğmesine basıyorum. Kendini sayıyor ve hemen başlıyor. Ama pirouette'den hemen önce o lanet olası duraklamayı yapıyor.

"Dur."

Müziği aniden durdurduğumda başını çevirip bana hiç çekinmeden bakıyor.

"Tekrar, aynı yerden." "Ben yapmadım..."

"Yaptın. Bana soru sorma, Bayan Ellis."

Bana ters ters bakar. Ben de ona ters ters bakarım.

"*Anlaşıldı* mı?"

"Evet," diye ters bir cevap veriyor.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan dudaklarımı sıkıştırdım.

"Anlamadım?" Yanakları kızardı.

"Yani, evet, anlaşıldı... *efendim*."

Siktir.

O bunu söylediğinde, sikim *gerçekten* sakinleşmesi gerekiyor. "Tekrar. Ve... başla."

Oynat düğmesine basıyorum ve her şey baştan başlıyor. Bu sefer, kız çok iyi yapıyor ve doğrudan *pirouette en dehors'a* geçiyor. Bu yüzden, müziği yine aniden durdurduğumda, bana dönerek yüzünde saf öfke var.

"Ne oluyor *lan*?!" diye tısladı. "Başarmıştım!"

"Evet, yaptın," diye homurdandım, gözlerimi kısarak. "Şimdi kimse elini tutmadan yapabilirsin."

Kaba olmak istemiyorum. Ama *Imperiya Korona'yı* tanıyorum ve oradaki kırbaçlamalarla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey.

Ama yine de, bu düşünce kafamda yer ediyor ve sonra parçalanıyor. O Moskova'da dans etmeyecek.

Çıraklık işini alamayacak.

Boğazımı temizliyorum. "Baştan. Başla."

Çalmaya basıyorum, bana bir kez daha sert bir bakış atıp pozisyonuna geçmesini zevkle izliyorum. Geçiş yine mükemmel yapıyor. Ama o kısmı bitirir bitirmez müziği durdurup varyasyonun başından başlamasını istiyorum.

Sonra üçüncü kez.

Ara vermeden.

Onunla işim bittiğinde, nefes nefese, yorgunluktan titreyerek yere yığılmış durumda. Nefes alıp verişinin düzensiz sesi stüdyoyu doldururken, piyanonun yanındaki mini buzdolabından bir şişe su alıp, hala yerde yatan ona uzattım.

"Daha iyi."

Bana öfkeyle bakar, terden parlayan cildi ellerimi titretir ve midemi burkar.

"Bale hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye nefes nefese soruyor.

"Bu şirketin sahibi benim," diyorum sessizce. "Sen ve tavırların unutmuş olabilirsiniz diye."

Kaşlarını çatıyor. "Zengin, şımarık pisliklerin çoğunun sanat galerisi var. Bu onları ressam yapmaz."

Sırıttım.

Onun bu ateşli tavrını seviyorum. Belki de fazla seviyorum.

...*Kesinlikle* fazla.

"Bu zengin şımarık pislik baleden epeyce anlar." Gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. "*Bir şansın* var," diyorum sertçe. "Ama korkunu yenmelisin."

"Korkmuyorum—"

Ona doğru hızla yaklaşınca nefesini keser.

Ağzımda bir sırıtış belirir. "Ne diyordun?" "*Siktir git...*"

"Lütfen, Bayan Ellis."

Ağzını kapatır ve sinirlenir.

"*Korkmuyorum*. Sen bana saldırdın. Bu doğal bir tepki. Ama kung fu ya da *Krav maga* ya da her neyse, o bale değil," diye tısladı.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bale savaştır. Acımasızdır, affetmez ve ya öldür ya da öl. Eğer bu savaş değilse..." Gözlerimi kaçırıyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Brooklyn alt dudağını emerek bana bakar.

Söyleme. Yapma. Pişiririsin. "Seninle çalışabilirim, Brooklyn."

Siktir. Söyledim.

Bana bakarak şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Ne?"

"Gündüzleri Magda'yla, yani Madam Kuzmina'yla çalışmaya devam edeceksin," diyorum. "Ama ondan sonra, sen ve ben bire bir koçluk yapacağız. Neredeyse mükemmel olan becerilerini *gerçek* mükemmelliğe ulaştıracam."

Biraz gülümsedi. "Ciddi misin?"

"Evet." Ona yaklaşıyorum. "Sıkı çalışmaya hazır mısın?" O şiddetle başını sallıyor. "Evet, hazırım."

"Kurallar olacak, Brooklyn." "Mesela?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Öncelikle o küstah tavırları bırakmak gibi," diye homurdanıyorum. "Artık lanet olası bir denizci gibi küfür etmek yok. Ve savaşa girmeye hazır ol. Bunları yapabileceğini düşünüyorsan, korkunu yenmene yardım edebilirim."

Stüdyo sessizliğe büründü, sonra Brooklyn yavaşça başını sallamaya başladı.

"Bunları yapabilirim." "*Aferin*

kızım."

Bu da zevk almaya başladığım bir başka şey: bunu söylediğimde yüzüne ve boynuna yayılan kızarıklık. Ya da bana "efendim" dediğinde.

Ve evet, bunun ne kadar tehlikeli olduğunun *çok* farkındayım, özellikle de mesai saatleri dışında onu tek başıma eğitmeye başladığımız bu çılgınlıkta.

"Baştan alalım."

Eğilip elini tutup ayağa kaldırıyorum. Onu o kadar hızlı çekiyorum ki neredeyse bana düşüyor ve biraz nefes nefese kalıyor. Ama kendini tutuyor ve hala kızarık bir yüzle başka yere bakıyor.

iPad'in yanına geri yürüyorum ve ona dönüyorum. "Hazır mısın?" Brooklyn başını sallıyor ve omuzlarını silkiyor.

"Evet."

"Başla."

Bu sefer daha da iyi: düzelttiğim şeyler gerçekten en ufak ayrıntılar. Ama bu ayrıntılar, çok iyi ile *mükemmellik* arasındaki farkı oluşturuyor.

"Tekrar."

Bitirdiğinde, ona baştan başlamasını ve varyasyonu ikinci kez yapmasını söylüyorum.

"Tekrar." Ve

üçüncü kez.

"Bileğini düşürme!" Dördüncü denemesinde, ona bağıryorum.

Piyanodan uzaklaşıp onun yanına yaklaşıyorum ve onun yanında geriye doğru yürüyerek her adımını ve hareketini eleştirel bir gözle takip ediyorum.

"Piqué!" Müzik yükselirken bağıryorum. O dönerken kalbim hızla atıyor, yüzü konsantrasyon maskesi gibi, vücudu bükülüyor, dönüyor, kasları geriliyor.

kasları geriliyor.

"Şimdi pirouette! Tam içine!"

Kasları çalışıyor, tendonları kıvrılıyor, cildi terden ıslak, tüm vücudu bir anatomik ve zarafet şaheseri gibi pirouette *en dehors'u* başarıyla yapıyor.

"Devam et!" diye bağıryorum. "Tam konsantrasyon!"

Dönüyor, eğiliyor ve dönüyor... ve aniden ayağı kayıyor, dudaklarından boğuk bir çığlık çıkıyor.

Anında yanına koşuyorum, ellerimle onu yakalayıp düşmesini engelliyorum...

...doğruca kollarıma.

Müzik çalmaya devam ediyor, ama aniden avuç içleri göğsüme yapışıyor, yüzlerimiz birbirinden sadece on beş santim uzaklıkta.

Gözleri vahşi ve parıldıyor. Nefesi hızlanıyor ve ellerimin sardığı sırtının hemen altında, derisinin altında düzensiz staccato atışlarını hissedebiliyorum.

Zaman duruyor.

Her şey durur.

Ve sonra aniden, o kadar hızlı ki farkına bile varamadan, Brooklyn'in dudakları benim dudaklarıma çarpıyor.

Beni öpüyor.

Bir an için kaos hakim. Güzellik, delilik ve arzunun isyanı. Ellerim sırtında sıkılaşıyor, sanki onu göğsüme bastırıp bir daha asla bırakmayacakmışım gibi. Dudaklarım açılıyor ve dilim ağzına girip onun diline dolanırken o nefes nefese inliyor.

Bana yaslanır. Ben ağzına inleyerek onu sanki benimmiş gibi öperken, nabızı deli gibi atar.

...Ama o benim değil.

O, benim şirketimde dansçı. Benden *yirmi* yaş küçük. Ve benim ona verebileceğimi düşündüğü bir fırsat arıyor.

Ben veremem.

Göğsümde gürleyen bir homurtuyla bizi birbirimizden ayırıyorum, ağzımı onunkinden çekip uzaklaşıyorum.

Brooklyn'in yüzü buruşuyor, gözleri benimkilerdeki karanlık öfkeyi görünce genişliyor.

"Bir daha bunu yapma," diyorum sessizce, sesim gece kadar karanlık.

Tek kelime etmeden arkamı dönüp stüdyodan çıkıyorum.

Bunu yapmalıyım.

Yapmazsam, onu tekrar kollarıma alacağım ve ikimiz de birbirimizi asla bırakmayacağız.

BROOKLYN

AFERİN KIZIM.

Siktir. O günahkar dudaklarından çıkan o kelimeleri, o absürt derecede seksi aksanıyla tekrar tekrar duymak bile içimi ateşle dolduruyor.

Ama kıkırdayan, kızaran küçük karıncalanmalarla birlikte başka şeyler de geliyor. Onu *öpmüş* olmanın utancıyla dolu bir his gibi.

Evet, öyle oldu.

Anlamadığım şey, dans ettiğim balenin *sahibi olan* milyarder suç patronunun neden bana koçluk yapmayı teklif ettiği. Kir'in baleden *gerçekten* anladığı gerçeği olmasa, bu durum gülünç olurdu.

Bu... beklenmedik bir şey.

Söylediğimde ciddiydim. New York'ta galerilere, konser salonlarına veya orkestralara para yatıran birçok zengin adam var, çünkü bu vergi indirimi ve insanlara sadece zengin olmadıklarını, aynı zamanda *sanatın hamisi* olduklarını gösteren bir prestij kaynağı.

İğrenç. Her ne kadar tüm sanat, kelimenin tam anlamıyla, bugüne kadar bu şekilde finanse edilmiş olsa da.

Ama Kir, balerin tekniklerine son derece hakim olduğu ortaya çıkınca, bu fikri üç saniye içinde yerle bir etti. Hatta, sert ve talepkar olmasına rağmen, verdiği dersler mükemmeldi.

Bir yanım, onun söylediklerini saçmalık olarak görmezden gelmek ya da onun bana hava atmaya çalıştığını düşünmek istiyor. Ama içimdeki profesyonel dansçı, onun bana söylediği her şeyin, Madam Kuzmina'nın da söyleyeceği şeyler olduğunu biliyor.

Peki Kir baleden bu kadar çok şeyi nereden biliyor? Bu bilgiyi bir şirket satın alıp yılda birkaç gösteri izleyerek elde edemezsin.

Ama bugün, dün gece Pearl'ün arkasında kıvrılmış, kalbimin çarpmasını ve düşüncelerimin hızlanmasını engellemeye çalışırken olduğu gibi, bunu anlamaya çalışırken fazla uzağa gidemiyorum.

Hayır, çok daha acil bir konuya geçiyorum: onu öptüğüm gerçeği.

Ve o da beni öptü.

Sertçe. Sahiplenici bir şekilde. Tutkuyla. Beni daha önce *hiç* öpülmediğim bir şekilde öptü. Her neyse... Lanet olsun... Daha fazlasını istiyorum.

Bunun bir daha *olamayacağını* bilsem bile.

Birincisi, o, şey, *o*: Bratva suç imparatorluğunun başı. Benden yirmi yaş kadar büyük, ama iğrenç derecede yakışıklı. Eğer titiz olmak gerekirse, o benim patronum da *sayılır*.

Ama dün gece olanların beni utanç ve mahcubiyetle doldurmasının, aynı zamanda içimi titreten, karıncalandıran bir sıcaklıkla doldurmasının daha da yakıcı nedeni, Kir'in Ivan Yelchin'in arkadaşı olması.

Onun yerine kendimi koysam, durum daha da kötü görünür: çok daha genç, çaresiz bir kız, hayallerini gerçekleştirebilmek için onun kişisel bağlantılarına sığınarak kendini ona atıyor.

Lanet olsun, *utanç verici*.

Beni vurun gitsin. Dün gece neden gözlerinde o kadar küçümsemeyle beni ittiğini çok iyi biliyorum. O bana gerçekten yardım etmek için teklifte bulunurken, ben "Hayallerimin bileti için seninle yatacağım" dedim.

İğrenç.

Kir'i bir daha görme düşüncesi, hele ki onunla bir daha baş başa özel ders almayı düşünmek, midemi bulandırıyor ve egomu paramparça ediyor. Onu öpmemin sebebi bu *değildi* ama.

Onu öptüm çünkü... şey, geçici bir delilik diyelim. Ama aynı zamanda, her şeye kapıldım. Dans. Hafif dokunuşlar. Ne yapacağımı ve ne zaman yapacağımı tam olarak söyleyen emir verici ses tonu. Loş ışık. *Lanet olsun*, "iyi kızlar". Kir'in *aşırı derecede* çekici bir adam olması ve ben kayıp ona düştüğümde, ben sadece... Bilmiyorum. Aptallaştım.

Kontrolümü

kaybetti.

"Brooklyn."

Tiyatronun arkasındaki sokakta, adımlarımı duyunca düşüncelerimi silip attım. Val'in bana doğru yürürken, gözleri fal taşı gibi açılmış, şaşkın görünümlü Evelina'yı sürüklediğini görünce başımı kaldırıp gülümsedim.

"Ne... ne oluyor?" Kaşlarımı kaldırıp Val'e sitemkar bir bakış attım, sonra Evie'ye daha yumuşak bir bakış attım. "Bu adam sizi taciz mi ediyor, hanımefendi?"

Val bana parmak hareketi yapar. "Dostum, seni çok çabuk geri getireceğim." Ben gülerek burnumu çekerim.

Bu bizim aramızda bir şaka. Benim gibi Val de çocukken New York'ta koruyucu aile sisteminde büyüdü. Bir kaza sonucu hafızasının bir kısmını kaybetmiş olduğu için, koruyucu aileye verilmekten önceki hayatını hatırlamamasının iyi mi kötü mü olduğunu gerçekten bilemiyorum.

Kısa bir süre önce, varlığından haberi bile olmayan ağabeyiyle tanıştı. Çok sık görüşüyorlar ama aralarının ne kadar yakın olduğunu bilmiyorum: Val, her iki cinsiyetten yabancılarla yatmaya doyamayan bir parti çocuğu. Vaughn ise "Marki": Obsidian Syndicate adlı gizemli bir suç örgütünün yeni lideri.

"Kardeşinle kahve içerek sohbet etmek" ortak ilgi alanları açısından biraz zor olabilir diye düşünüyorum.

Ama "seni geri vereceğim" şakasına geri dönelim: bu, koruyucu aile sistemiyle ilgili kara mizah. Eğer işini batırırsan, sana uymayan pantolon gibi "geri verilir".

Siyah kot pantolon ve bol, kolsuz, kol delikleri büyük bir tişört giyen Val, kaslı kolları ve çizgileri belirgin göğsünün bir kısmını ortaya çıkaran tişörtün her tarafı dövmelemlerle kaplıdır. Boğazını temizler. Evelina'ya bakarak tuğla duvara yaslanır ve sinsi bir gülümsemeyle sırtır.

"Evie ne gördü tahmin et."

Zavallı Eveline muhteşem bir kırmızıya döner.

Kaşlarını çatırır. "Bilmek ister miyim?"

"*Tabii ki, evet,*" diye kıkırdar Val.

Evie'yi koruyarak kolumu onun omzuna atarım. "Her şey yolunda mı?"

Gerçek bir Bratva prensesi olarak büyümüş olmasına rağmen, ya da belki de bu yüzden, Evie *aşırı* korunaklı bir kızdır. Kız, "penis" kelimesini duymakla bile çok utanır, bu da Val'i sonsuz bir şekilde eğlendirir.

Derin bir nefes alır. "*Kasten yapmadım,*" diye fısıldar. "Sadece erken gelip aşağıdaki sabit bisikletlerden birini kullanmak istedim ve..." Yine kızarır ve yüzünü ellerinin arasına gömer.

Val'e dönüp sert bir bakış attım. "Ne oluyor lan? Ne gördü?"

Val sırtırıyor. "*Kir,* sadece şortla, ağırlık odasında egzersiz yapıyordu."

Vücudumda bir karıncalanma hissediyorum ve anında dün geceki öpücüğün görüntüsü zihnimde canlanıyor.

Terli sırtımı sıkıca kavrayan elleri. Dudaklarının tadı. Ham, erkeksi kokusu. Dilinin dilimi yakaladığı hissi.

"Onca insan varken," diye iç geçirir Val. "Ve bu, buradaki Bayan Namuslu'ya

boşa gidiyor." "*Değilim!*" diye ciyaklar Evie. "Ben sadece..." Nefes alır. "Bunu

beklemiyordum

, hepsi bu. Bu yüzden... beni

sarsmış." "Tecrübesiz."

Val'e karanlık bir bakış attı. "*Değilim.*" "Sik.

Boşal. Islak am."

Evie bana doğru çekilir, yüzü kızarır ve inler. Val, tabii ki, bunun dünyadaki en komik şey olduğunu düşünür.

"Hey, yeter." Onu dürterek sııttım. "Zavallı Evie'yi rahat bırak."

"Tamam, tamam." O iç geçirip Evelina'nın çenesini kaldırarak gözlerini kendine çevirir. "Kıskandığım için takılıyorum."

O da sırtıyor.

"Yani... kaslı, değil mi?"

Evelina kızarır. "O... çok kaslı."

Val'in sırtışı şehvetli bir hal alır. "Peki ya paketi?" Kız

kaşlarını çatar. "Paket mi?"

Ah, tatlı, tatlı Evie.

"Yani, sence şortunun içinde çıplak mıydı? Şişkinlik var mıydı?"

Evie aniden anlar ve yüzü morarır, gözleri fal taşı gibi açılır. "Aman *Tanrım*, Val!" diye çığlık atar. "Bu kadar iğrenç olma!"

Val, omzuna yumruk attığımda kahkahalara boğulur. "Dostum, sana bunu çok fena ödeyeceğim."

* * *

ARKADAŞLARIM gerçekten en iyiler. Aklımda öpücük ve Kir hakkında bir sürü şey dolaşsa da, Val ve Evie'nin şakaları dikkatimi başka yere çekmeyi başarıyor. Prova günü, Kuzmina'nın kendine özgü cezalarıyla her zamanki gibi bulanık geçer, sonra Milena ile caddenin aşağısında kahve içip, ona ve De Luca mafya ailesinin başı Nero De Luca ile olan son gelişmeleri öğrenirim. Milena kısa süre önce onunla *çok* ciddi bir ilişkisi olduğunu söylemişti ve onun adına mutluyum.

Ancak ondan sonra, hesaplaşma zamanı geliyor.

Vardiyam için The Mirage'ın arka kapısına yaklaşırken midemde korku birikiyor. Dün Lou'dan kaçmayı başardım, ama onun işleri kolayca bırakacak biri olmadığını biliyorum.

Geçen gece ne istediğini açıkça belli etti ve bunu unutmayacak.

Arka kapıda durup titriyorum.

Gerçekten oraya geri mi döneceğim?

Yavaşça nefes veriyorum, alnımı kapının yanındaki duvara yorgun bir şekilde yaslıyorum. Yapabilirim... Yapabilirim. Dönüp gidebilir ve bu cehenneme bir daha asla dönmeyebilirim.

Ama sonra midemde açlık ağrıları hissediyorum ve ayak parmaklarımın yıpranmış ayakkabılarımın iç kısmına sürtündüğünü hissediyorum. Bu geceki yatağımın bir Accord'un arka koltuğu olacağını düşünüyorum. Derrick'i, işlemediği bir suçtan dolayı hapiste çürüyen Derrick'i düşünüyorum. On yedi bin dolarlık adli muhasebecileri düşünüyorum.

Siktir.

Pes etme duygusu içimi kapladı ve arka kapıyı açmaya gittim. Tam o sırada, arkamda çakıl taşlarının altında lastiklerin çıtırdamasını duydum.

"Brooklyn."

James'in sesini duyunca anında gerilirim, kafam karışır, panik ve saf korku damarlarıma yayılır. Boğazım kurur, dönüp ona bakarım. Yıkık Mustang'inde durmuş, kolunu pencereden dışarı sarkıtmış. Kafasını sallarken bana yarı ürkütücü, yarı öfkeli bir bakış atar.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdanır.

"Ben..." Ağzımdaki kum kağıdı gibi hissedenden yutkunarak, "Ben

sadece..." "Bu lanet yerden ayrılacağını sanmıştım."

Sinirleniyorum. "Sen burada ne işin var, James?"

"Sana bir soru sordum," diye bağırdı. "Ne oluyor Brooklyn? Orospuluk yapmaktan *hoşlanıyor* musun?"

"*Siktir git!*" diye bağıırırım. "Ben değil..."

Kahretsin.

Ağzımı kapatıyorum, az önce ona söylediklerimden dolayı midem panikle kıpır kıpır oluyor. Ona daha önce hiç böyle sesimi yükseltmemiştim.

James'in yüzü kararır. "*Ne dedin sen, orospu?*"

"James, özür dilerim," diyorum, sönük bir sesle. Kendimi zavallı ve korkmuş hissediyorum. "Ben... işe gitmem gerek..."

"Arabaya bin lan."

Buz damarlarımdan akıyor. James'in gözleri kısılıyor.

"Arabaya bin *lan!*" diye bağıırıyor, elini kapının dışına vurarak. "*Hemen, orospu!*"

Hareket etmediğimde - edemiyorum, çok korkuyorum - tıslayarak arabayı park yerine çarpıyor. O arabadan inip kapıyı açık bırakarak bana doğru fırlarken, yaprak gibi titriyorum.

"*Sağır* mısın lan?" diye bağıırarak beni yakaladı ve boğuk bir çığlık çıkarmama neden oldu. "Ee?!"

"James—!"

"Fahişe mi olmak istiyorsun, Brooklyn?" diye sordu boğuk bir sesle. "Öyle mi?"

Korku içimi kaplıyor, kanım donuyor, beni döndürüyor ve sertçe duvara çarpıyor.

"*İyi,*" diye hırladı. Yumruğunun bana doğru geldiğini hissederek geri çekildim. Ama bana vurmak yerine, iki buruşuk yirmilik banknotu yüzüme yapıştırdı. "Fahişe olmak mı istiyorsun?" diye tısladı, "*Benim* fahişem olabilirsin."

Dizleriyle bacaklarımı ayırırken içimi saf korku kaplar. "James!!"

Kemer tokasının metalik sesini duyuyorum, sonra eteğimin altında elinin iğrenç, mide bulandırıcı dokunuşunu hissediyorum, kıcımlı okşuyor ve avuçluyor. Parmakları iç çamaşırımın kenarından kayıyor, ben çığlık atıp ona karşı direnirken onları yana çekmeye çalışıyor. Ama o çok daha güçlü ve iri. Tek başıma yapabildiğim, yanağıma bir tokat yemek ve yüzümü tuğlalara sertçe bastırmak.

"Benim için iyi bir fahişe ol, seni lanet olası..." "Ne oluyor?!"

Yanımızdaki kapı gürültüyle açılır ve *Lou*, tüm o lanet olası insanlardan biri olarak dışarı fırlar. James anında uzaklaşır, Lou'yu ve elindeki beyzbol sopasını dikkatle izler.

Lou bana ölümcül bir bakış atarak dönüyor. "Bu ne lan?" "Lou, özür dilerim, o..."

"Benim lanet olası *otoparkımda* fahişelik mi yapmaya çalıştın, Brooky?"

Boğazıma yükselen öfkeyi yutuyorum. "*Hayır!* O sadece..."

"İçeri gir," diye bağıırır. "Geç kaldın." Sonra James'e döner, elindeki sopayı tehditkar bir şekilde kaldırır. "*Sen* de, pislik suratlı. Defol git buradan. Malı ellemeye meraklıysan, ön kapıdan gir, giriş parasını öde ve herkes gibi lanet olası bir kucak dansı satın al, tamam mı?"

James bana ölümcül bir bakış attı. "Bu iş bitmedi, Brooklyn."

Lou ve James'in arasında sıkışıp kaldım.

İki ateş arasında kalmak diye buna derler.

Ama sert yer, beni gerçekten öldürmeye çalışacak ya da beni dövüp kanlar içinde bırakacak gibi görünmüyor.

Bu yüzden, sert yer olan Lou'nun arkasına sızıyorum.

"Siktiğimin fahişesi," diye tükürüyor James. "Bu bitmedi.

Hiç bitmedi."

Dönüp arabasına doğru fırlatır, kapıyı çarparak ve lastikleri yakarak park yerinden çıkar.

"Lou—"

O kolumu tutup beni içeri çekince boğazım düğümlenir. Tek kelime etmez ve vücudumda hala adrenalin dolaşırken düşünemiyorum bile, bu yüzden Lou arkamızdan ofisin kapısını çarpıp korkunç bir sesle kilitleyene kadar ne olduğunu anlamam.

Tanrım.

"Lou..."

Beni yakaladı ve kığım masasının kenarına çarpana kadar geriye doğru itti.

"Lou!" Çığlık atıp çırpınıyorum, o benim vücudumu elliyor, göğüslerimi ve kığım sertçe çimdikliyor ve boynumu öpmeye çalışıyor. "Kes şunu!" diye bağıríyorum. "Siktir git..."

Elinin tersi yanağıma çarptığında yüzümde acı patlar. Gözlerimden yaşlar süzölürken, beni şiddetle döndürür ve yüzüstü masasının üzerine itekler.

"Küçük bir fahişe mi olmak istiyorsun?" diye hırıltıyla sorar, nefes nefese, kemerini çözdüğünü duyuyorum. "Sana tadına bakmadan olmaz, sürtük."

Vücudum uyuşur. Her şey kapanır. Savaşmam, çaresizce dağınık masanın üzerinde yatmaktan başka hiçbir şey yapamam, Lou eteğimi kaldırıp külotumun arkasını tutarken, ter kokusu ve ucuz puro kokusunu içime çekiyorum.

Külotumu dizlerime kadar indirir ve ben, elinin arkadan cinsel organımı kavradığı grotesk hisse karşı kendimi kıvrayarak geri çekilirim.

"Hazır ol, Brooky," diye kulağıma fısıldayarak üzerime eğilir. Nefesi midemi bulandırır ve parmakları vajinamı kurcalarken bir damla gözyaşı yanağımdan süzölür. "Benim için ıslan, bebeğim. Evet, hoşuna gidiyor, değil mi... küçük fahişe."

Pantolonunun yere düştüğünü duydum ve aniden, boğazımdan bir çığlık çıktı.

"*Klamidya hastasıyım!!!*"

Lou benden o kadar hızlı uzaklaşır ki neredeyse geriye düşüyor.

"Ne *oluyor lan!?*" diye bağırarak bana kusar. "Lanet olası fahişe! Tanrım!"

Pantolonunu çekip masasının yanındaki ıslak barın yanındaki küçük lavaboya doğru sürünerek gider. Suyu açıp ellerini şiddetle ovmaya başlarken yine boğulur gibi bir ses çıkarır.

Hâlâ titriyorum, masanın üzerine eğilmiş, her an bayılacağım ya da kusacağımdan eminim. Elimizi uzatıp titrek parmaklarla külotumu yukarı çekiyorum. Bir şekilde masadan uzaklaşıyorum.

Lou gözlerinde öfkeyle bana döner. "Siktiğimin *orospusu!*" diye şiddetle tükürür. "O siktiğimin orospusundan bir şey kapabilirdim! Tanrım!"

Öfkeyle kemerini tekrar bağlar ve bana dik dik bakar, sonra kapıya doğru yürür ve kapıyı açar. "Ofisimden defol git."

Memnuniyetle.

Onun yanından geçerek, parmaklarını soktuğu bacaklarımın arasındaki acıyla hala yüzümü buruşturarak ilerledim.

"Git kıcını salla," diye tükürdü. "Ve o şeyi *tamir ettir!*" Kapı yüzüme çarptı ve ben kırık, parçalanmış bir nefes verdim. "Bu da neydi böyle?"

Tanrım. Lütfen, bana zarar vermek isteyen başka bir erkek daha olmasın.

Yavaşça dönüp Zak'ın yüzüne bakıyorum. Baş fedai bana kaşlarını çatıyor.

"Orada ne yapıyordun?"

"Ben..." Şu anda konuşmak bir yana, düşünemiyorum bile. Zihnimi kasıp kavuran dehşet, Lou'nun parmaklarının bıraktığı acı ve damarlarımdaki asit gibi yakan nefretten başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"Onunla *seviyor* muydun?"

"Zak, lütfen," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Sadece işe gitmek istiyorum..."

"Cevap ver!" Omuzlarımı tutup beni duvara çarparak yüzümü buruşturur. "Bir ara takılacağız sanmıştım, Brooklyn!"

"Zak, lütfen," diye boğulurum. "Şimdi olmaz..."

"Onunla yattın mı?" diye bağırdı. "Yoksa iyi vardiyalar için onun sikini mi yalıyordun? Sizin gibi sürtüklerin hepsi öyle yapar."

Artık bunu yapamam. Burada durup gülümsemek ve bu şiddet dolu adamın sakinliğini kaybetmemesi ve bana zarar vermemesi için güzel şeyler söylemek zorunda değilim. Daha kolay olduğu için burada durup "sadece katlanmak" zorunda değilim.

Yapamıyorum lan.

"Çekil yolumdan, Zak," diye inlerim. "İşe gitmem gerek..."

Yumruk beni yana doğru savurur, yere yığılırım, gözümün önü kararmaya başlar. Şok, acı ve dehşet içinde yerde yatarken, yüzümden çeneme, hatta ellerime kadar yayılan zonklayan bir acı hissederim.

Zak yanıma tükürdü. "Siktir git, sürtük."

Gözlerimden yaşlar süzülürken, onun ağır adımları koridorda uzaklaşır. Vücut losyonu, parfüm, testosteron, sigara ve alkol kokusu birleşerek midemi bulandırır. Çok yakında onurumu feda etmek zorunda kalacağım iğrenç müzik ritmi zonklayan kafamda yankılanır.

Artık yapamıyorum.

Hızla batıyorum. Ve tutunacak bir şey bulamazsam, boğulacağım.

KIR

GÖLGELİ ÜST BALKONDAN, onun sahnede süzülüşünü izliyorum. Magda, dansçılarını yönettiği her zamanki yeri olan dördüncü sıranın ortasından bir emir verir ve tüm topluluk durur ve sahneyi baştan tekrar oynamaya hazırlanır.

Zakharova ile ne kadar ilgilenirsem de, provalara katılmam nadirdir. Orası Magda'nın alanıdır. Bu yüzden de *burada*, gölgelerin içinde, dansçıları izliyorum.

Aslında dansçılar değil,
tekil olarak bir dansçı.

Onunla önemli bir sınırı aştığımı ve burada bulunmanın içimde körüklememem gereken bir ateşi daha da alevlendirdiğini biliyorum.

Ama burada olmamın sebebi, kendime söylediğim bir yalan: Brooklyn Ellis'e olan ilgimin profesyonel olduğu. Onun çok yetenekli bir dansçı olduğunu ve çok iyi olmaktan harika olmaya geçmek için sadece küçük bir itkiye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onun mükemmelliğe ulaşmasına yardım etmek istiyorum. O olağanüstü, ama çok fazla potansiyeli boşa gidiyor. Sonuna kadar gitmiyor. Mecazi olarak konuşursak, devam etmesi gereken yerde geri çekiliyor. Onu son adımı atmaktan alıkoyan bir korku var.

Ama onu bu engeli aşmasına yardım etmek tek odak noktam değil.
Dudaklarının tadı hala beynimde, geceleri uykumu kaçırırken değil.

...Birden fazla anlamda.

Zihnimde dudaklarının benimkine değdiği anı tekrar tekrar canlandırırken, penisimin şiştiğini hissediyorum. Dudaklarının yumuşaklığını, dilinin benimkine dokunduğunu hatırlıyorum.

Bir anlık tereddütle, bu düşünceleri kafamdan atmak için olaydan bu yana milyonuncu kez deniyorum.

Hayır. O çok genç. O çok *saf*. Ve ben

lanet olası bir vebayım.

Yavaşça, derin bir nefes alıyorum.

Brooklyn'e koçluk yapmaya devam edeceğim. Moskova'da çok istediği yer artık söz konusu olmasa bile, başladığımız şeyi sürdüreceğim. Bu kadar nadir bir yetenek beslenmeyi, desteklenmeyi ve ateş gibi körüklenmeyi hak ediyor.

Ama diğer her şey?

Onun sahnede dönmesini izlerken nefesimi veriyorum. Bu durmalı.

* * *

Diğer dansçılar etrafta olmadan onunla konuşabilmek için gitmesini BEKLİYORUM. Onlar deli gibi dedikodu yapan bir grup.

Sonunda Magda bile eve gitti, ama Brooklyn'in çıktığını hala görmedim.

Tiyatroda hızlıca bir tur atıyorum. Prova stüdyoları boş. Evelina Nikitin'in maalesef daha önce beni gömleksiz halimde ağırlık kaldırırken gördüğü alt kattaki spor salonu da boş. Zavallı kız pancar gibi kızardı.

Sonunda, kontrol etmediğim tek bir yer kaldı.

Brooklyn çığlık atarak, ıslak vücudunu saran havluyu savurarak kadınlar soyunma odasına giriyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış, kapının yanında hareketsizce durup ona bakarken, o da bana bakıyor.

"Sen...!" Nefes nefese kalır. "Buraya giremezsin!"

"Bu binanın sahibi benim, Bayan Ellis." Bir an durakladım, sonra boğazımı temizledim. "Dün olanları konuşmak istiyorum."

Ağzını açmaya başladı ama ben başımı salladım. "Bırakın bitireyim. Size koçluk yapmaya devam etmek istiyorum. *Imperiya Korona'da* çıraklık yapacağınızı söz veremem ve vermeyeceğim. Ama sizi engelleyen her türlü engeli kaldıracağımı söz verebilirim..."

Bir saniye önce, yedi kez prova ettiğim küçük konuşmayı yapıyordum. Bir saniye sonra, o hafifçe dönüyor ve tavandaki ışıklar, gözünün etrafında bir gölge olduğunu sandığım şeyi yakalıyor.

Bu... gölge değil.

Brooklyn, odanın diğer ucuna koşarak onun kişisel alanına girdiğimde keskin bir nefes alır. Çenesini tutup başını yana çevirip yüzünü ışığa doğru çevirdiğimde inler.

İçimde saf öfke napalm gibi alevleniyor, zehir ruhuma yayılıyor. "Kim vurdu sana?"

Sözler, istediğimden daha acımasızca patladı. Ama onları geri alamam. Öfkemi dizginleyemem. Hiddetimi bastıramam.

Brooklyn benim tutuşum altında titriyor, dudakları titriyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Önemli değil. Gerçekten."

Kafamı sallıyorum. "*Imperiya Korona'nın soyuna* zerre kadar önem verdiğini düşünmeyi bir saniye bile olsa bırak."

Yutkunur, nefesleri kısa ve hızlı gelir, ben ise çenesini parmaklarımın arasında tutuyorum.

"Bir daha sormayacağım, Bayan Ellis."

Hafifçe geri çekildi, havluyu vücuduna biraz daha sıkı sarınca elim derisinden kaydı.

"Düşmüşüm. Önemli değil." Zorla gülümser. "Komik, gerçekten. Ben..."

"Kes," diye homurdandım. "Senin yaşından daha uzun süredir boks yapıyorum." Çenesiyle gözüne işaret ettim. "*Bu* düşmekten olmadı. Bu bir yumruk. Ve bana bunu kimin attığını söyleyeceksin."

Yüzü soldu, dudaklarını gergin bir şekilde ıslattı.

Sesimi olabildiğince yumuşatırım. "İşyerinden biri miydi? Diğer işinden demek istiyorum." O kasılır. "Brooklyn..."

"O işe ihtiyacım var, tamam mı?" diye boğuk bir sesle söylüyor. "Sadece bir kazaydı." "*Kazanın* lanet olası adını söyle bana," diye homurdanıyorum.

"*Lütfen.*"

Hoşuma gitmiyor ama sesindeki yalvaran tonu ve gözlerindeki çaresizliği görmezden gelmeye zorluyorum kendimi. Brooklyn'in şu anda mali durumunun kötü olduğunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama bunu asla affedemem.

"*Lütfen, sadece...*"

"Başka nerede çalışıyorsun, Brooklyn?"

Yüzü buruşur, dudağı dişlerinin arasına çekilir. "*Söyle.*"

Gözleri aramızdaki yere düşüyor.

"Ben... bir kulüpte kokteyl garsonuyum," diyor sessizce.

"Hangi kulüp?"

Kaşları çöktü, gözleri hala yere yapışmış halde. "*Lütfen...*"

"Sadece nerede olduğunu söyle..."

"Bak," diye tersledi, bana bakarak. "Senin bir sonraki özel dikim takım elbisenin nereden geleceğini veya onu nasıl ödeyeceğini asla dert etmediğini biliyorum. Ama ben *her lanet yemekten* önce bu derdi yaşıyorum." Çenesi meydan okurcasına ve gururla öne çıktı. "Kendimi idare edebilirim."

"Ve bana kulübün adını verebilirsin, ya da ben bulana kadar seni takip edebilirim."

Yüzü düşer. Yine sesimi yumuşatırım.

"Seni işverenine soruna sokmayacağım. Amacım bu değil. Ama bana bu yerin adını söyleyeceksin, Brooklyn."

Ellerine baktı. "Greenpoint'teki

Mirage." Kaşlarım çatıldı.

"Orası..." *Kahretsin.*

Gerçek anlaşıldığında içimde bir öfke yükselir.

"Orada garsonluk yapıyorum," diye patladı. "*Lütfen.* Gerçekten, gerçekten ihtiyacım var..." "İşini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

Parmak eklemlerimle çenesini kaldırıp gözlerini gözlerime getiriyorum. Şu anda çok yalnız görünüyor. Dünyanın merhametine kalmış gibi. Bu, onu her şeyden korumak için içimde bir dürtü uyandırıyor.

... O lanet olası yerde ona elini süren her *kim ise*, ondan başlayarak.

"Daha önce yalan söylemedim, Brooklyn," diyorum sessizce. "Çaresiz olmanın ne demek olduğunu anlıyorum. Aç kalmanın. Senin bildiğinden daha iyi." Derin bir nefes alıyorum. "Eve git. Yarın provan bittikten sonra yeniden başlarız."

Kaşları çatılır. "İşim var..." "Kaçırırsın."

Dudakları mutsuzca kıvrılır. "Ben... *gerçekten* yapamam."

"Yapamam artık senin sözlüğünde yok." Gözlerim sertleşir. "Bunu istiyor musun? Mükemmelliği, yani."

"Mükemmellik bana *Imperiya Korona'yı* kazandıracak mı?"

Göğsümü delen keskin bir hisle içimden irkildim. "Zararı olmaz."

Zayıf bir gülümsemeyle başını sallar. "O zaman

istiyorum." "Güzel. Yarın görüşürüz."

Aniden, onun kişisel alanına ne kadar çok girdiğimin farkına varıyorum. Bakışlarım onun üzerinde dolaşıyor, duştan akan küçük su damlacıklarının sarışın buklelerinden yavaşça süzülmesine takılıyor. Yanaklarının nemli yumuşaklığı. Vücudunu saran havlunun üstünden görünen boynu ve omuzlarının güçlü hatları.

Havlunun altındaki dik göğüslerinin şişkinliği.

Şampuanının kokusu.

Dolgun dudakları ve tatlılığı... Ondan

uzaklaşıyorum.

"Şimdilik bu kadar," diye sertçe söylüyorum. "Yarın geç kalma ve zamanımı boşa harcama."

İki adım atmıştım ki sesi beni durdurdu.

"Geçen gece olanlar yüzünden mi böyle davranıyorsun? Yoksa..." Aniden ona dönünce irkildi.

"Geçen gece olanlar bir daha olmayacak," diye onu uyarırım. "Anlaşıldı mı?"

Yüzü hafifçe utanmış halden açıkça aşağılanmış bir ifadeye dönüşür.

"*Anlamadım?*"

"Geçen gece yaptığın şey..." "*Siktir*

git!" diye bağırdı. "*Lütfen diline dikkat*

et, Bayan Ellis."

Bana sadece öfkeyle bakıyor.

"Anlaşmanın şartları net mi?"

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "*Çok açık,*" diye tersledi. "İnan bana, bu sorun olmayacak."

Gözlerimi kısıyorum. "Bir şey istediğin bir erkekle genelde ne tür bir anlaşma yaparsın bilmiyorum..."

"*Siktir git...*"

Ona doğru fırlayıp çenesini elimle kavradığımda titriyor.

O lanet olası ağız.

Brooklyn titrer, dudaklarından nefes nefese küçük bir ses çıkar. Parmaklarım boğazına değdiğinde nabızı düzensiz bir şekilde atıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda...

Tanrım, yardım et.

Tek istediğim onu dolaba yapıştırmak, lanet havluyu yırtıp atmak ve şişmiş sikimi amına gömmek, ta ki tek hissettiği benim ona sahip olduğum hissi olana kadar.

Ama bunu yapamam.

Yapmayacağım.

Elim çenesinden düşüyor. Lanet olası bir Zen rahibinin konsantrasyonu ve odaklanmasıyla, yavaşça geri çekiliyorum, havlunun altında inip çıkan göğüslerine, kızaran yanaklarına ya da dolgun dudaklarının açılma şekline odaklanmamaya çalışıyorum.

"Soruna cevap vereyim," diye homurdanıyorum, "Geçen gece yüzünden pislik gibi davranmıyorum." Ona soğuk bir bakış atıyorum. "Ben genel olarak pisliğin tekiyim."

Dönüp gidiyorum. Çünkü eğer o lanet olası bir kelime daha söylerse ya da o günahkar masum gözleriyle bana bir saniye daha bakarsa, beni ondan uzak tutacak hiçbir güç kalmaz.

KIR

Aston Martin'den inerken, Harley'lerin üzerinde oturan birkaç adamın düşük sesle ıslık çalmasını ve "güzel araba" yorumlarını görmezden geliyorum ve neon tabelaya ölümcül bir bakış atıyorum: 1980'lerin Miami pembe ve turkuaz renklerinde "The Mirage" yazıyor ve altında "GIRLS GIRLS GI-LS" yazısı yanıp sönüyor.

Bu gelişme karşısında içimde açıklayamadığım bir öfke yükseliyor. Ama onu bastırmak için hiçbir şey yapmıyorum. Zaten o lanet tabelanın her yanıp sönüşünün ortaya çıkardığı öfkeyle bunu yapmam imkansız.

O lanet olası bir *striptiz kulübünde*

çalışıyor. "*Orada sadece garsonluk*

yapıyorum."

Bütün o pisliği içime çekiyorum — dışarıda sigara içip bira içen erkekler, içerideki kızlar hakkında şehvetle konuşuyorlar. Motosikletlerde ya da kaslı arabalardan ya da sokak yarış arabalarından dışarı sarkan şüpheli tipler.

O bu yerin *muhasibecisi* bile olsa, bundan nefret ederdim.

Tabii ki öfkem ona yönelik değil. Sadece onun gibi bir kızı böyle bir yerde çalışmaya zorlayan koşullara yönelik.

Bir et pazarı. Erkeklerin gelip içlerindeki avcıyı serbest bıraktıkları bir yer. Zor durumdaki kızları yutan ve işleri bittiğinde kemiklerini tüküren bir yer.

Uzun saçlı, sağ yüzünün tamamını kaplayan saçma sapan kabile dövmeleleriyle ve gözünün etrafını saran kıvrımlı saçlarıyla aşırı kaslı bir kapı görevlisi, ön kapıya yaklaşırken bana başıyla selam veriyor.

"Yirmi dolar giriş ücreti. En az iki içki..."

"Giriş ücreti yirmi dolar. En az iki içki..."

"Geçen geldiğimde burada olan bir kız arıyorum," diyorum sıkı bir gülümsemeyle, sözünü keserek. "Sarışın, mavi gözlü, boyu yaklaşık..."

Onu eve götürdüğüm gece, gördüğüm her şeyi hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum.

"Ayak bileğinde balerin ayakkabısı dövmesi var," diye ekliyorum, onu temizlerken gördüğüm dövmeyi hatırlayarak.

Adamın tanıyarak attığı şehvetli sırtışımdan nefret ediyorum. "Ah, Cherry'yi kastediyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. "Cherry."

"Cherry Pie," diye homurdanıyor. "Buradaki adı bu."

Neden bu isim lanet olası bir striptizci ismi gibi geliyor... "O, evet,"

diye homurdanıyorum, içimdeki vahşi karanlığı bastırarak.

"Evet, bu gece çalışmıyor dostum. Bir saniye..." Beni geçip sırtımdan bakıyor.

"Bayanlar! Nasılsınız?"

"GELİN ADAYI!" yazan bir kuşak ve pembe dildolardan yapılmış bir taç takan kadınlar da dahil olmak üzere, son derece gürültücü ve son derece *sarhoş* bir grup kadının önünden çekildim.

Bekarlığa veda partisi. Harika.

Kapıdaki pislik tabii ki hepsini gözleriyle sikiyor ve kendi tarzında çekici olmaya çalışıyor. Ama kadınlar kimliklerini kontrol ettiği için ona sataşmaya başlayınca, VIP masa olup olmadığını sorup giriş ücreti hakkında şikayet edince ve sonunda "şeyini çıkaracak mı" diye sorunca, çekiciliği sıfıra düşüyor.

Onun tipini tanıyorum. Kadınlar, ya da aslında kendinden aşağı gördüğü herkes, sadece onun eğlencesi ve zevki için oradadır. Eğlenceli ya da zevkli *olmadıkları* anda, onları umursamayı bırakır.

Sonunda, somurtarak onları içeri alır ve kapıyı arkalarından tekmeler. Fırsatı kaçırmam.

"Siktiğimin kadınları," diye inlerim. "Haklı mıyım?"

Adam karanlık bir şekilde başını sallar. "*Gerçekten*, kardeşim." Dönüp yere tükürür. "Bazen elini kullanman gerekir, anladın mı?"

Bana sırtıtıyor. Ben sırtıtmıyorum.

Yüzünü parçalama isteğini bastırarak elimi uzattım. "Kevin."

"Zak," diye homurdanarak elimi sıkar. "Kardeşim, çabuk..." Yaklaşır. "Aradığın kız hakkında bir şey söyleyebilir miyim?"

Çenem sıkışır. "Tabii ki," diye mırıldanırım.

"Tam bir fahişe, kardeşim. O sürtük aylardır beni oyalamaya çalışıyor. Tipini bilirsin. Geçen gece ağzını açtı..." Dişlerini emip geriye yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şöyle söyleyeyim, artık yerini ve bir erkeğe nasıl konuşulacağını öğrendi. Anladın mı?"

Anlıyorum, orospu çocuğu.

Kendime güvenip bir şey söyleyemiyorum. Henüz değil. Bunun yerine sırtarak Zak'e yirmi dolarlık giriş ücretini verip kulübe giriyorum.

Loş ışıklı iç mekana gözlerimi gezdirdiğimde, az önce hissettiğim öfke yeniden su yüzüne çıkar. Daha fazla pembe ve turkuaz neon ışık, üç direkli bir sahneyi ve küçük yuvarlak masaların arasında uzanan bir podyumun aydınlatıyor. Sahnenin etrafında bar tabureleri dizili, suratsız adamlar bira içip sahnede kalçalarını sallayan esmer kadına sarkıntılık ediyorlar.

Lanet olası yer puro, bira ve kırık hayaller kokuyor. "Affedersin, bebeğim."

Dönerek, bira tepsisiyle bir garsonun yanımdan geçip gürültücü erkeklerin masasına doğru ilerlemesine izin veriyorum.

Tanga bikini altlığı ve stiletto botlar giyiyor. Başka hiçbir şey yok.

"Ben sadece garsonum."

Öfkeyle görüşüm bulanıklaşıyor ve nefes almayı hatırlatmam gerekiyor. Brooklyn bu lanet çöplüğe bir daha gelmeyecek.

Buraya gelme amacımı düşünmeye zorluyorum kendimi. İçeriye bakıyorum ve sadece üç güvenlik kamerası görüyorum: biri bara, diğeri sahneye, üçüncüsü ise koridordan VIP odalarına doğru. Hepsi bu kadar.

Ön tarafta Fuckhead'in dışında iki tane daha fedai var. Ama sahnedeki göğüslere bakmaktan başka bir şeye dikkatlerini vermiyorlar. Hatta içlerinden biri bira içiyor, lanet olsun.

Bu neredeyse çok kolay olacak.

Yine de, sarhoşmuş gibi davranarak tek tek yanlarından geçiyorum ve "Whoa, pardon dostum" diyerek, bıçağımla telsizlerinin kulaklıklarına giden kabloları kesecek kadar yaklaşıyorum.

Sonra tuvaleti temizliyorum, dışarı çıkıp Zak'ın omzuna vuruyorum.

"Erkekler tuvaletinde iki adam kavga ediyor." Omuz silkiyorum. "Bilmek istersin diye düşündüm."

Zak, telsizine basmadan önce küfür ediyor. "Sean! Terence! Erkekler tuvaletinde bir sorun var. Halledin."

Sean ve Terence'in kulaklıkları çalışmadığı için, elbette cevap alamadı.

Zak'ın yüzü, steroidlerin etkisiyle öfkeyle doluyor ve tekrar telsizine basıyor. "Sean! Terry!" diye bağırıyor. "Kızları izlemeyi bırakın da *işinizi yapın!*"

Hâlâ cevap yok. Zak artık öldürmeye hazır gibi görünüyor. "*Siktir!*"

diye bağırarak bana dönüyor. "Bak... Kevin, değil mi?" "Benim."

Nefesini verir. "Sormak istemem kardeşim ama... ben bu işi hallederken bir dakika kapının yanında bekler misin? Biri gelirse, içeri girmek için on dakika beklemeleri gerektiğini söyle. Yönetici bütün içkilerinizi ısmarlar."

Gülümserim. "Hiç sorun değil."

Sırıtarak "Çok teşekkürler dostum" der.

Ona yaklaşık on saniye önceden izin verip kulübe geri giriyorum ve tuvalete doğru yürüyen onu takip ediyorum.

İçeri girer girmez, o artık *benimdir*.

Arkadan bir yumruğumu böbreklerine indiriyorum, sonra diğerine, sonra kulağına, onu çılgılık attırıyorum, sonra dizlerine tekme atıp onu işeyip yapış yapış olmuş yere yıkıyorum. Kapıyı kilitliyorum ve sakın bir şekilde ona doğru yürüyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben çok daha hızlıyım. Boyuna ve kaslı vücuduna rağmen, bu herifin hayatında buradan sarhoşları atmak dışında gerçek bir kavgaya karıştığını hiç sanmıyorum.

Ama ben?

Birkaç kez kavga ettim.

Onu dövmeye başladığımda, metodik bir şekilde, kasıtlı bir mesaj vererek yapıyorum. Bir sanatçı ya da cerrah gibi. Önce burnunu kırıyorum, sonra sol göz çukurunu, sonra ağzına geçip iki dişini döküyorum.

Sırada karnı var, yumruklarım gövdesine tekrar tekrar vuruyor, spor salonunda çalışarak geliştirdiği kasları bile çökene ve kaburgalarının kırılma sesini duyana kadar. Ayaklarımın üstü biraz acıyana kadar, testisleri de ayakkabımın öfkesini aynı şekilde hissediyor.

Ondan sonra işi biter, yere yığılır, sızlanarak kanlar içinde kalır, eminim ki şimdi yerler benim kanımdan daha ıslaktır.

Bıçağımı çıkarınca merhamet diliyor, yağlı at kuyruğunu yumruğumla tutup başını geriye doğru çekiyorum ve boynunu bıçağa maruz bırakıyorum.

Onu öldürmeyeceğim, ama *gerçekten* öldürmek istiyorum. Ama geçen gece Brooklyn'e vurduğu ve sonra onun çalıştığı striptiz kulübünün erkekler tuvaletinde ölü bulunduğu öğrenilirse, o, yarı yetenekli bir polis dedektifinin şüpheli listesinin en üstünde yer alır.

Ve polisin hayatına burnunu sokmasını istemeyenlerin nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

Onun yanına çömelip, bıçağımın ucuyla boynuna birkaç kez dokunduktan sonra bıçağı kaldırdım.

"Eğer anlaşılmadıysa," diye sessizce homurdandım, "bu Brooklyn Ellis ile ilgili." Şişmiş, şişkin gözleri biraz genişledi.

"*Cherry Pie* gibi. Misilleme olmayacak, anladın mı?" diye soğuk bir sesle söylüyorum. "Bunu ona ya da başka birine yaparsan, öğrenirim ve seni bulurum, bir dahaki sefere *durmam*. Anladıysan başını sallla..."

"*Siktir git*," Zak kanlı ağzından bağırır.

Gözlerinin arasına tüm gücümle yumruk atarım, kafası yapışkan zemine çarparak çatlayınca gülümserim ve onu bayılttım.

Bilinçsiz bedenine işemek gerek yoktu ama *lanet olsun*, çok iyi geldi. Sonra tuvaletten çıkıp sakın bir şekilde ön kapıdan dışarı çıktım.

Bu gece onun tüm canavarlarını yok etmediğimden eminim. Ama bu bir başlangıç.

BROOKLYN

Bütün gün boyunca zihnimin derinliklerinde endişeli, gergin bir his dolaşıyor. Her saniye, her dakika, her saat beni provaların sonuna biraz daha yaklaştırıyor ve Kir ile *özel* dersime biraz daha yaklaştırıyor.

Bu sadece gerginlik hissinin değil, aynı zamanda derimin altında karıncalanma hissinin, içimde karanlık bir sır gibi uğultu yapmasının da nedeni.

Dün gece, bir Bratva *pakhanının* nasıl Madame Kuzmina'ya rakip olabilecek bir bale öğretmeni haline geldiğini araştırmaya çalıştım. Ama bulabildiğim tek şey, Zakharova'nın düzenlediği bağış galalarıyla ilgili basın bültenleri ve dergi makaleleriydi.

Aslında, Kir hakkında internette bulabildiğim tek şey bu. Dijital ayak izi açısından, bu adam bir hayalet
— tabii ara sıra New York'un yüksek sosyete çevrelerinde konuşulan lüks ve seçkin bağış galaları düzenleyen bir hayalet.

Prova sonrası Val ve Evie ile sohbet ederken telefonum bir mesajla çaldı ve dikkatim Val'in kardeşi hakkında anlattığı hikayeden koptu. Kardeşi de sosyal medyada hiç varlığı olmayan *bir başka* suç babasıymış ve bir *uçak* falan satın almış.

MAYA

Lanet olsun, provan bitti mi?! VIP!!

Kalbim hızla atmaya başlıyor. VIP, "911, acil durum, hemen konuşmamız lazım" anlamına gelen şifremiz.

"İyi misin?!" diye bağıyorum, o da telaşlı aramama cevap veriyor.

"Ben mi?" diye inliyor. "İyiyim. Lanet olsun, seni korkutmak

istemedim." "Maya!" diye bağıyorum. "VIP dedin!"

"Üzgünüm," diye nefes verir. "Ama bunu duymalısın... Bekle, bugün kulüpten başka kimseyle konuştun mu?"

"Hayır."

The Mirage'daki kızların çoğuyla arkadaşım sayılırım. Ama Maya, iş dışında konuştuğum tek kız.

O ıslık çaldı. "*Kahretsin*. Tamam... Oturuyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Oturmam mı lazım? Sadede gelebilir misin?"

O gülüyor. "Tamam, dinle: dün gece, işyerindeki erkekler tuvaletinde biri Zak'i fena halde dövmüş."

Çenem düşer. "Ciddi misin?!"

"Evet!" Maya sevinçle bağıırır. "Yani, onu *mahvetti*. Yüzü kırık, hastanede yatıyor. *Yüzünü* tam anlamıyla *kırmış*. Böyle bir şeyin *mümkün olduğunu* bilmiyordum."

Nabzım hızlanır ve yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemem.

"Burnu kırık, kaburgaları çatlak, göz çukuru parçalanmış, birkaç dişi eksik, biri yarısı boğazına kaçmış, sanırım boğazını biraz kesmiş." Kıkırdar. "Oh, son kısmı çok seveceksin: testislerinden biri patlamış."

Yüzüm buruşur. "*Siktir*."

"Değil mi?" Mutlu bir şekilde iç çeker. "Dürüst olmak gerekirse, daha iyi bir pisliğe olamazdı. Lou hariç, sanırım. Bir de..." Sesi biraz alçalır, heyecanı kaybolur.

"Ne?" diye ısrar ediyorum.

"Biliyor musun? Unut gitsin," diyor. "Seni korkutmak istemiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Maya..."

"Sadece, Lou dün geceki güvenlik kamerası kayıtlarını izlerken ben de odadaydım, Zak'i döven herifin kim olduğunu bulmaya çalışıyordu. Ona *sürekli* buraya daha fazla kamera takmamız gerektiğini söylüyorum, ama o herif her zaman ilk kamerayı soyunma odasına takmakla dalga geçiyor." Burun kıvrır. "Neyse, VIP koridorundaki kamerada Zak'i erkekler tuvaletine kadar takip eden adamın bir saniyelik görüntüsü var, hepsi bu, ve..."

O sözünü kesince kaşlarım çatıldı. "Ve... Ne oldu? Söyle bana!"

"Ben... Eminim o, geçen gün benim evimde seni arayan adamın aynısı."

Omurgamdan aşağıya doğru uyuşuk, buz gibi bir his yayılır ve kolumu belime dolayarak beni titretir.

"Huh."

Maya inler. "Kahretsin, şimdi tamamen korkmuşsun."

"Hayır, korkmadım!" Yalan söylüyorum ve hafifçe gülümsemeye çalışıyorum.

"Muhtemelen başkasıydı," diye devam etti Maya. "Cidden. Yani, bulanık bir görüntü gibiydi. Neyse." Ses tonunu değiştirdi. "Zak'i duymak isteyeceğini düşündüm."

Gülümserim. "Doğru tahmin ettin. Anlattığın için teşekkürler." Titreyerek telefonu kapatırım.

Vay canına. Kaderin varlığına her zaman inanmam. Ama Zak beni dövdükten bir gün sonra dövülerek öldürüldüğünde?

Karma acımasızdır, bebeğim.

* * *

Val ve Evie'ye bu gece geç kalmamın gerçek nedenini TABİİ Kİ SÖYLEMİYORUM. Bunun yerine, aşığıdaki spor salonunu kullanacağımı söylüyorum. Val, tabii ki, Evie gibi, Kir'i gömleksiz görmek için gizlice bakmaya çalıştığımı söyleyerek şaka yapıyor.

Bu *beni* Evelina kadar kızartır.

Yine dans edeceğim halde, hızlıca duş almaya karar veriyorum.

...Tabii ki günün yorgunluğunu atmak için. Kir için kendimi süslemek için *değil*. Öyle *değil*.

Dolabıma geri dönüp açtığımda donakaldım. Ne *oluyor lan?*

Yepyeni Hermes kapitone spor çantayı çıkarırken cildim karıncalanıyor. Yan tarafında *adım* işlenmiş.

Hızla gözlerimi kırıp çantayı bankın üzerine koyuyorum ve yavaşça fermuarını açarken vücuduma sarılmış havluyu sıkılaştırıyorum.

Vay canına!

İçinde dans malzemeleri *var*: terlikler, taytlar, leotardlar, prova tutuları, bacak ısıtıcıları, küçük şallar... her şey var. Daha yakından baktığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Üstelik ucuz eşyalar da değil. *Hepsi* en kaliteli markaların ürünleri.

İki Nikolay Grishko ısınma seti. Bir düzine Luckyleo Couture leotard. Herkesin hayran olduğı ama benim bütemin *ok* üzerinde olan Repetto'nun yeni F.I.T. deri terliklerinden üç çift. Ve... Tanrım...

Benim enem ağzım düşüyor okuduğumda okuduğumda küçük küçük el el yazısıyla krem rengi krem rengi kartona mükemmel bir el yazısıyla yazılmış:

"Freed of London'da size özel bir prova ayarlandı ve iki yüz çift sipariş verildi."

Boğazım düğümleniyor. Puanlı ayakkabılar ucuz değildir ve profesyonel olarak dans ediyorsanız, haftada iki çift bile eskitebilirsiniz. Naomi, *Swan Lake*'de Odette/Odile rolünü oynarken *bir gecede* üç çift eskitmişti. Freed of London, muhteşem el yapımı ayakkabılar ürettiği için, "ucuz" kelimesinin tam tersi bir markadır.

İki *yüz* çift ayakkabı bir yıl boyunca bana yeter. Bu aynı zamanda *otuz* bin dolarlık ayakkabı demek ve ben neye baktığımı tam olarak kavrayamıyorum.

"Bir yükseltmeye ihtiyacın vardı."

Onun sesini duyunca neredeyse yerimden zıplıyordum. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ellerimle havluyu daha sıkı kavradım.

Kir kapının eşiğinde duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı çerçevesine yaslanmış.

En şok edici olan ise, Kir'i takım elbise dışında ilk kez görüyorum. Siyah spor pantolon ve dar siyah tişört giymiş.

Nefesimi toplayıp konuşabilecek hale geldiğimde, boğazımı temizleyip Hermes spor çantasını, sonra da ona bakıyorum.

"Bunlar ne?"

"Geleceğine yatırım diyelim," diye homurdanıyor.

Gergin bir şekilde gerildim. "Yatırımlar genellikle beklenen bir getiri anlamına gelir." Kir başını salladı. "Bu bir hediye."

"Sadaka istemiyorum."

Gözlerini devirir. "Peki. Bana, her buluşmamızda *zamanında* gelip çalışmaya hazır olarak geri ödeyebilirsin. Anlaşıldı mı?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp Hermes çantasına tekrar bakıyorum. "Gözün bugün daha iyi görünüyor."

Ne olduğunu bilmiyorum — sesindeki hafif bir ton mu, dudaklarındaki kendini beğenmişlik mi? Belki de bakışlarındaki o *bilmiş* ışıltı?

Her neyse, daha önce görmediğim noktaları birleştiriyorum.

"Sen miydin?" diye soruyorum sessizce.

Kir hafifçe eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Daha açık olun, Bayan Ellis."

Yine o lanet olası ses tonu ve gözlerindeki ışıltı.

"Evime gittin. Maya'ya beni sordun."

Kir'in yüzü tamamen ifadesiz kalırken, başını yana eğdi ve gözlerini benden ayırmadı.

"*Birinin* evine gittim, evet." Beni soğuk bir bakışla süzüyor, çenesi geriliyor. "Avukatın kim?"

Sinirleniyorum. "Ne yapıyordun..."

"Sana bir soru sordum Brooklyn."

Tanrım, bazen bana o sinir bozucu otoriter tavırla konuşması... Kısmen çok patronluk tasladığı için, kısmen de kulağıma çok hoş geldiği için.

"Seni ilgilendirmez," diye tersledim. Sonra gözlerimi kısarak, "Neden benim dairemdeydin?" diye sordum.

"*Senin* dairen değil," diye karşılık verdi. "Bunda hemfikiriz sanırım."

Yutkunuyorum. "Dün gece işyerimde bir adam dövülerek öldürüldü."

Sessizlik içinde saniyeler geçiyor, Kir'in karanlık şeytani gözleri bana dikilmiş, sonunda cevap veriyor.

"*Öyle mi...*"

Söylerken gülümsemesi, inanılmaz derecede ürkütücü ama aynı zamanda açıkça *kalp atışlarını hızlandıran* bir şey var.

"Evet. Erkekler tuvaletinde ona saldırdılar. Hastaneye kaldırılması gerekti."

Kir yavaşça başını sallar. "Belki de o kişi, savunmasız genç kadınlara vurmanın sonuçları hakkında değerli bir ders almıştır."

Bütün vücudum kaskatı kesilir. Ona bakarken titriyorum, dudağımı dişlerimle ısırıyorum.

"*Teşekkür ederim,*" diyorum sonunda sessizce.

Kir başını sallar. "Tekrar söylüyorum, teşekkürlerini çalışarak gösterebilirsin." Bileğindeki ağır saate bakar. "Üç dakika içinde üstünü değiştir ve stüdyoya gel. Yeni Repettos'ları da getir. Onları giyerek alıştırmalısın."

* * *

KIR GERÇEKTEN de sonraki bir buçuk saati Repettoları giymeye çalışarak geçirir.

Ne yazık ki benim ayaklarım için, o bunu yaparken ayakkabılarımın içindedir.

Sonunda mola verdiğimde, koçluk seansımızdan önce yaptığım "kendine çeki düzen verme" çabaları anlamsız hale gelmiştir. Nefes nefeseyim. Saçlarım alnıma ve enseme yapışmıştır. Terden sıırılsıklam olmuşum.

Ama itiraf etmeliyim ki, Madam Kuzmina'nın yaptığından daha da zorlanmak *iyi* geliyor.

"Son arabeskte geçen seferkinden çok daha iyiydin."

Su şişesinden bir yudum alıp ona dönerek başımı sallıyorum. "*Pas de bourrée*'den geçerek..."

"*Ballonnés'e* geç, evet," diye onaylıyor Kir. "O noktada arabesque'e bu şekilde saldırmalısın. Orada iyiydin."

Yüzüm biraz kızarıırken göğsüm gururla şişiyor. "Teşekkürler," diyorum sessizce.

Bana soğukkanlılıkla bakar. "Ama unutmadan gereken şey, asla geri adım atmamak. Kendinden şüphe etme, tereddüt etme. Bu seviyede buna yer *yok*, Brooklyn."

Başımı sallıyorum. "Anladım."

O başını sallar. "Hayır. Sadece anlamakla kalma. *Hisse t* . Damarlarına enjekte et..."

"Evet, *anladım*," diye mırıldanıyorum, bir yudum daha hava alıp ardından su içiyorum.

Kir bana sert ve sitemkar bir bakış attı. Vay *canına*, bu bazen kullandığı otoriter ses tonunun fiziksel bir tezahürüydü.

Sorun şu ki, ses tonunda olduğu gibi, beni korkutmak içinse, pek işe yaramıyor. Sadece... *heyecan verici*.

"Damarlarıma enjekte edeceğim," derim ciddiyetle, hafifçe gülümseyerek. O iç geçirir ve bana yarım bir gülümseme atar.

"Bale hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" Kir kaşlarını çatı. "Bunu konuşmuştuk."

"Hayır, geçen sefer sorduğumda ustaca kaçırdın. Ve bana bunun bir bale şirketin olduğu için olduğunu söyleme. Senin bilgin bunun *çok* ötesinde, bunu sen de biliyorsun."

Dudaklarının köşelerinde neredeyse fark edilmeyecek bir gülümseme belirir. "Ben... gençken dans etmiş olabilirim."

Kaşlarım havaya kalkar. "Ne? *Bale mi*?"

O başını sallar. "Gittiğim yatılı okulda tüm erkekler yapardı. Bale, boks, jimnastik. Yeni Sovyet sonrası Rusya'ya hoş geldin," der kuru bir şekilde.

"*Gerçekten* çok bilgilisin." Yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm," mırıldanıyorum. "Lisanım, biliyorum."

O sırtıyor. "Oxford'da okurken dans etmeye devam ettim."

"James Bond aksanını oradan mı aldın?"

Kir'in dudakları kıvrılır. "İçinde bulunmak ve sonunda iş yapmak istediğim çevrelerde, *kalın Rus aksanı seni Bond filmindeki kötü adamlar gibi gösterdiğini* çabucak öğrendim."

Komik derecede abartılı aksanı, kendimi tutamadan aptalca kıkırdamama neden oluyor.

Kir omuz silker. "Diğerleri gibi konuştuğumda kapılar açıldığını da fark ettim. Hiç ilgim olmayan fırsatlar önüme çıktı. Sanırım bir süre sonra bu konuşma tarzı benim yeni normalim oldu."

"Eh, *fena* bir aksan değil," diyorum gülümseyerek. "Kadınlara da zarar vermez herhalde."

Lanet olsun, kendime. Cidden mi?

Yüzümün yandığını hissederek irkildim.

"Yani... öyle demek istemedim..." diye kekeliyorum. "Seksi bir aksan olduğunu demek istemedim, ya da..."

İyi akşamlar, ayak. Seni ağzımla tanıştırayım. Tanrım. Kir, ben sözümü bitirmeden eğlenerek kaşlarını kaldırıyor ve başımı sallıyorum.

"Baştan alalım," diyor sertçe, çoktan konuyu geçerek. "Yerine geç. Ben su alacağım."

"Oh, al benimkini."

Ayağa kalkıp, hiç haber vermeden su şişesini Kir'e fırlatıyorum. Neyse ki, beni şaşırtan refleksleriyle, şişe yüzüne çarpmadan tek eliyle yakalıyor.

Ne yazık ki, şişenin kapağını düzgün kapatmamışım.

Kir, şişenin içindeki tüm su göğsüne çarparak gömleğini ıslatınca homurdanıyor, ben ise dehşetle ellerimi ağzıma götürüyorum.

"Çok özür dilerim!" diye bağıriyorum. "Aman Tanrım,

ben..." "Önemli değil, Brooklyn," diye mırıldanıyor.

"Sadece su."

"Cidden, öyle açılmış olduğunu bilmiyordum! Dur, ben yapayım..."

"*Sorun yok* dedim," diye mırıldanarak bana bakar. iPad'e ve ses sistemine doğru yürür, sonra bana döner. "Baştan başla ve tereddüt ettiğini görmeyeyim. Başla."

Müzik hoparlörlerden yükselmeye başlar ve ben dansa başlarım. Alıştırma yaptığım için hareketlerim sert değildir. İçimdeki şüpheli sesi tamamen kapatırım. Düşünmüyorum, sadece dans ediyorum.

En azından, Kir'in
'in gömleğini çıkarıp bir kenara attığını görene kadar.

Bu, konsantrasyonumu tamamen bozar. Tabii ki, bu hiç iyi sonuç vermez.

"Dur," diye bağıyor ve müziği kapatıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, ona bakamıyorum. Şu anda *bakamıyorum*.
"Başlamadan önce doğru pozisyonu alamadım."

"Peki, şimdi yap."

Başımı sallıyorum ama pozisyonumu almak için döndüğümde bakışlarım tam ona takılıyor ve *lanet olsun*, gözlerimin yuvalarından fırlamasını engelleyemiyorum.

Siktir, çok seksi.

Siyah spor pantolonuyla ve gömleksiz duran Kir, sanki lanet olası bir *Tanrı*. Daha doğrusu, günah ve ayartmayla dolu bir şeytan.

Geniş, heykel gibi omuzlar. Kalın kaslı pazılar ve damarlı ön kollar. Ahşaptan oyulmuş bir göğüs, keskin bir altı pak ve hatta kalçalarından aşağıya doğru inen ve spor pantolonunun beline dalan seksi çizgiler bile var.

Ve bu adam *kırk dört* yaşında.

Beynim bana onu sapık gibi izlemeyi kesmem için bağıyor. Ama *yapamıyorum*, özellikle de gözlerim göğsüne dövülmüş devasa, süslü Rus ortodoks haçı ve boynunun hemen altındaki sekiz köşeli yıldızı gördüğümde.

Sanki şu anki bale öğretmenimin aynı zamanda dünyanın en büyük Bratva ailelerinden birinin lideri olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

"Bayan Ellis."

Soğuk, düzgün sesi dikkatimi göğsünden keskin, karanlık gözlerine çekiyor.

"Bu kadar uzun süredir dans ediyorsan, bir insan vücuduna şaşırmazsın herhalde."

Yüzüm kızarıırken başımı salladım. "Hiç de değil," diye boğuk bir sesle gülümsemeye çalıştım.

"O zaman başlayalım."

Bu sefer dans etmeye başladığımda, her hareketimde yanımda duruyor, sözleri kırbaç gibi çakıyor ama aynı zamanda beni yüceltiyor.

"Başını çevir!" diye bağırdı. "Sırtını daha fazla kavra. *Daha fazla*, Bayan Ellis!"

Ter şakaklarımdan sırtımdan aşağı akıyor. Kaslarım acı içinde çığlık atıyor, rahatlamak için yalvarıyor.

Onun sözlerinin her biri, cezadan çok özgürlük gibi geliyor. Bu ya da şunu yapmamı söyleyen her bağırış, sanki beni kaldıran ve tamamen kendimi bırakıp harekete teslim olmam için beni teşvik eden bir çift el gibi.

"Kollar yukarı. *Daha fazla*, Brooklyn."

Onun arkamda adımlarını uyumlu bir şekilde attığını hissettiğimde kalbim hızla atıyor, sanki bu koreografiyi benim kadar iyi biliyormuş gibi. Elleri kollarımı okşayarak dirseklerimi kavıyor ve ellerimi başımın üzerine kaldırırken vücudu benimkine bastırıyor, kaslı göğsü, leotardın derin dekoltesinden sırtımın derisine değiyor.

Aynı anda hareket ediyoruz, tek vücut gibi zıplıyoruz. Elleri kollarımdan aşağı kayıyor, belimi sıkıca kavrarken sırtımı daha da kavisli hale getiriyor. Benimle birlikte hareket ediyor, elleri kalçalarımın kayarak sırtımı kavrarken geriye doğru eğiliyor.

Sıcaklık içimde alevlenir ve uyluklarımın arasında birikir. Göğüs uçlarımda gerginlik hissediyorum, leotardın ipeksi kumaşına karşı acıyor. Kir kalçalarımı tekrar sıkıca kavrar, başparmakları belimin alt kısmında, kalın

alt karnıma yayılır. Dokunuşu başımı döndürür ve nabzımı hızlandırır.

Terliyorum. O da öyle. Kaslarının sırtımda ve kalçalarımnda seğirdiğini hissedebiliyorum. Nabızı hızla atıyor. Nefesleri kulağımnda sıcak ve boynuma alaycı bir şekilde dokunuyor, her otoriter emri verirken homurdanıyor.

Müzik crescendo'ya yükseliyor, kalçalarımız birbirine yapışmış, elleri vücudumu sıkıyor, kanım damarlarımdan ateş gibi akıyor ve vücudum onu yere atıp beni istediği gibi almasını istiyor.

Sonra müzik yavaşlar ve durur.

Hareketsiz kalıyoruz ama Kir beni bırakmıyor. Hala arkamdan sıkıca tutuyor, parmakları karnımda yayılmış, elleri belimi kavıyor. Göğsü hala sırtıma bastırılmış ve kalçama karşı kalın, sert, zonklayan penisini hissettiğimde nefesim kesiliyor ve uyluklarım birbirine sıkışıyor.

"Aferin kızım."

Tüm vücudum titriyor, gözlerim yarı kapalı ve yukarı doğru dönüyor, o sözleri kulağıma fısıldarken.

"Çok iyiydi, Bayan Ellis."

Yavaşça, onun tutuşunda dönerek yüzüne bakacak şekilde dönüp, ellerini belime sıkıca sararken gözlerine bakıyorum.

Hala ereksiyonunu hissedebiliyorum — sert, şaşırtıcı derecede büyük, karnıma doğru şişmiş.

Gözlerimiz kilitlenir, ağızlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaktadır, göğüslerimiz eforla inip kalkarken birbirimizin nefesini soluyoruz.

Bakışlarım onun dolgun, muhteşem dudaklarına kayıyor. Sonra tekrar gözlerine. Sonra tekrar dudaklarına, nabzım hızlanıyor ve içimden bir sıcaklık yayılıyor.

"Ben..."

"Harika iş çıkardınız, Bayan Ellis."

Hiçbir uyarı olmadan, aniden beni bırakıp geri çekilmesi ve odanın diğer ucuna hızlıca yürümesi, göğsüme yumruk yemiş gibi hissettirdi. Sanki onun yakınlığı odadaki tüm oksijeni emmiş gibi, nefesimi tutarak geri çekildim.

"Şimdi," diye soğuk bir sesle bağırdı ve bana sırtını dönerek iPad'in yanına yürüdü. "Tekrar. Baştan. Bu sefer yardım etmeden."

Başım dönüyor, sanki kafam yerinde değilmiş gibi. Bacaklarım hareket etmek istemiyor. On saniye önce olduğum yere, Kir'in kollarına, gözlerine bakarak, onu içime çekerek ve vücudumda hissettiğim arzunun çarpıntısını hissederek geri dönmek istiyorum.

Kir dönüyor, kaşları çatık, gözleri odanın diğer ucuna dikilmiş, karanlık.

"*Tekrar* dedim, Bayan Ellis," diye homurdanıyor.

Hızla yutkunup başımı sallıyorum. "E-evet," diye mırıldanıyorum. "Tamam." Müzik yeniden başlıyor ve ben de başlıyorum.

Ama aynı değil.

Hiçbir zaman aynı olmayacağından eminim.

BROOKLYN

KISA BİR AN İÇİN, sanki stratosferde dans ediyormuşum gibi hissettim.

Kir'in elleri belimdeyken ve o karanlık şeytani gözleri ruhumu delip geçerken, dünyanın geri kalanı önemsiz hale geldi, Dünya dönmeyi bıraktı ve zamanın kendisi durmuş gibi göründü.

Ama o an parçalandığından beri, evren o anı yakalamak için hızla ilerliyor - o anın *bir daha asla* geri gelmeyeceği çok açık olsa da.

O an, aniden uzaklaşıp hiçbir şey olmamış gibi davranmasıyla yeterince açıktı. Ama Kir, son iki haftadır özel seanslarımızda bana tam bir *pislik gibi* davrandı, sanki bunu daha da açık hale getirmek istiyormuş gibi.

Spoiler: İhtiyacım yoktu.

Son iki haftanın tek iyi yanı, Lou'nun kendini ofisine kapatıp neredeyse hiç çıkmamasıydı. Lou, The Mirage'ı yönetiyor ve kağıt üzerinde sahibi olabilir, ama aslında burası Maya'ya göre, nakit paranın çok döndüğü bir iş olduğu için para aklamak için kullanan bir Rus mafya üyesine ait.

Her neyse, Zak'in erkekler tuvaletinde dayak yemesi, polisin birkaç kez gelip etrafı koklamasına neden oldu ve Lou'nun patronu bundan pek memnun değil. Ayrıca Lou'nun kendisi de bir sürü şüpheli adamla iş yapıyor ve baş fedaisinin yarı ölü dövülmesi onu daha da paranoyak hale getirdi.

Yani, işler biraz daha kolay olabilir... nispeten konuşursak. Ama Kir ile mesai sonrası seanslarım, yorucu tekrarlar ve Kir'in keskin eleştirileri arasında çok daha zor hale geldi.

O, acımasız, nezaketten uzak ve insanın fiziksel sınırları gibi şeyleri umursamayan bir koç canavarı. Sürekli *zorluyor*.

Ama itiraf etmekten nefret etsem de... Gittikçe iyileşiyorum. Fark edilir şekilde. Bugün Madame Kuzmina bile bu konuda bir yorum yaptı, bu da çok iyi geldi.

Bu, Kir'in hala dev bir pislik olmadığı

anlamına gelmez. "Uh... Onlar ne?"

Vücuduna yapışan siyah spor pantolon ve göğsündeki ve kollarındaki her bir kasın hatlarını ortaya çıkaran siyah tişört giymiş Kir, stüdyonun kapısında duruyor.

Elinde iki çift boks eldiveni tutuyor.

Yutkunuyorum, aynı odada olduğumuzda içimi kaplayan, artık tanıdık gelen heyecan ve bastırılmış ihtiyat duygusunu hissediyorum. Kir, barede esnediğim yere doğru geliyor. Dans şortumu çekiştirip, tişörtümün askılarını düzeltiyorum.

"Giy şunu."

Eldivenlere, sonra ona bakıyorum.

"Anlamadım?"

"Bu gece farklı bir şey yapacağız. Giymelisin."

Eldivenleri elime sıkıştırdı, sonra kendi eldivenlerini giymeye başladı. İkinci eldivenin cırt cırtını dişleriyle sıkarken onu izledim, onun tekniğini taklit ederken gerginlik ve endişeden kalbim hızla atıyordu.

Milena ve ben bir yıl kadar önce bir hevesle kendini savunma kursuna gitmiştik. Ama dövüş deneyimim bununla sınırlıydı. Bu yüzden Kir beni stüdyonun ortasına çağırıp *çok* pratik bir şekilde yumruklarını kaldırdığında içim düğümleniyordu.

"Ben... boks yapmayı bilmiyorum."

"Bu boksla ilgili değil," diyor Kir. "Korkuyu yenmekle ilgili. Eller yukarı."

Kafamı sallıyorum. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Yazık."

Hiç uyarı yapmadan, birdenbire kişisel alanıma girip vahşi bir yumruk attı. Çığlık attım, kalbim göğsümde çarparak ondan uzaklaştım.

"Ne oluyor *lan*?!"

Kir bana bakar. "Dans ederken korkuyorsun. Bugün bunu halledeceğiz." Ona

bakarım. "Benden iki kat daha büyük bir adam bana yumruk attığında

korkuyorum..." "Diline dikkat et, Brooklyn."

Tüylerim diken diken oldu. Ama... *Lanet olsun*. Adımı söyleme şekli çok *seksi*. Sanki bir uyarı gibi. Sert bir otorite figürü gibi.

"Bunu yapmak istemediğimi söyledim," diye tıslıyorum.

Kir kaslı omzunu kaldırıyor. "Ben de *yazık* dedim. Bugün yapacağımız şey bu. Ya ellerini kaldırıp nasıl savuşturulacağını öğrenirsin ya da yere serilirsin."

Eldivenlerini kaldırıyor, karanlık gözleri benimkilere dikiliyor.

"Şimdi sana saldıracağım. Yapmanı istediğim şey korkmamak."

Kahkaha atarım. "Sen bunun lanet olası bir bale olduğunu unutmadığın sürece korkmam."

bale olduğunu

hatırladığında

korkmayacağım."

"Lütfen diline

dikkat et."

"Evet, *anladım*," diye ters bir şekilde cevap verdim. "Ama bu bale, el ele dövüş değil."

Kir başını sallar. "Sana zaten söyledim. Bale savaştır. Acımasızdır, affetmez ve senin *hazır olmanı* beklemez."

Bana yaklaşarak kişisel alanıma girer. Vücudunun ısısı ve baş döndürücü, erkeksi kokusu — temiz, narenciye ve hafif çam kokusuyla karışık

—bedenimi sarar.

"Sen *çok* iyi bir dansçısın," diye fısıldadı.

Yüzüm kızarır, dişlerimi alt dudağıma batırırım. "Teşekkür ederim..."

"Henüz bitirmedim." Bana sert bir bakış attı. "Çok iyi dansçılar var, Brooklyn. Seni gerçek mükemmellikten alıkoyan şey korku. O korkuyu senden bir şekilde alacağım."

Kaşlarım çatıldı. "Korkmuyorum..."

"Belki dans etmekten ya da benden korkmuyorsun," diye devam ediyor. "Ama *bir şeyden* korkuyorsun. Bu korku adımlarını takip ediyor, acil bir hareketin gerektiği anlarda tereddüt etmene neden oluyor."

Dudaklarım büzülür. Bunu onun güç delisi bir tiran olmasına bağlamak istiyorum.

Ama... içimden bir ses, Kir'in beni aşağılamak, "neg"lemek ya da başka bir şey yapmak istemediğini söylüyor.

Bu gerçek.

Sert, incitici ve egomu zedeleyen bir gerçek... ama gerçek.

Tereddüt ediyorum. Bunu biliyorum. Kararsız kalmamam, düşünmeden, hemen harekete geçmem gereken anlar var. Eskiden öyleydim. En azından öyle olduğumu sanıyordum. Ama her ne olduysa, çok uzun zamandır ortaya çıkmıyor.

"Eldivenleri tak," diyor Kir sert bir sesle. "Ve sonra bana vur."

Yutkunuyorum, yumruklarımı kaldırıyorum, nabzım kulaklarımda hızla atıyor. Kaşlarım geriliyor, dişlerimi alt dudağıma sıkıyorum ve yumruklarımdan yukarıya, gözlerinin içine bakıyorum.

Bir an için, bunun geçen hafta onu öptüğüm için bana verilen hasta bir ceza olup olmadığını merak ediyorum. Mümkün. Onun böyle sadist biri olabileceğini düşünüyorum. Ama şimdi bunun üzerinde durmanın zamanı değil.

"Vur bana Brooklyn," diye homurdanıyor. "Eğer yapabilirsen. Çok korkmuş olabilirsin." Omuzlarını silkiyor. "Bazen senin korkak, zayıf bir kız olduğunu unutuyorum."

O bana bakarken gözlerimi kısıyorum. "Ne yaptığını biliyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Beni kışkırtıyorsun."

"Belki."

"Bana vurmamı ve bu aptalca oyunu oynamamı istiyorsun."

"Diline dikkat et. Bir daha söylemeyeceğim," diye soğuk bir sesle tısladı. "*Evet*, bana vurmanı istiyorum. Ve evet, bu oyunu oynayacaksın."

O rahatsız edici derecede seksi ve otoriter bir şekilde "dil" dediğinde içimdeki titremeyi görmezden gelmeye çalışarak sinirleniyorum.

"Peki ya reddedersen?"

Kir bana doğru bakar. "O zaman *Imperiya Korona*'ya girmek istediğin tüm bu gösterinin sadece bir maske olduğunu ve tahmin ettiğim gibi aslında korkak, zayıf..." Gözleri parlar. "Pişmanlık ve kaçırılmış fırsatlarla dolu bir hayat süren *zavallı* genç bir kadın olduğunu anlarım."

İçimde bir kötülük uyanır ve yayılır. "Bu hiç gerek yoktu," diyorum.

Omuzlarını silkti. "Bir şey yap."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "İstemiyorum, tamam mı?! Sana vurmak istemiyorum, bu akıl oyunlarını oynamak istemiyorum. Sen sadece pislik olmaya çalışıyorsun..."

"Oyunu oynamamak kaybetmeyeceğin anlamına gelmez, Brooklyn," diye tersler, yaklaşarak.

Eldivenli ellerini arkasına koyup eğildiğinde nefesim kesildi, dudakları yanağıma değdi ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Nefesi, kokusu ve sıcaklığı boynumun hassas derisini okşadı, kendime rağmen titremeye başladım.

"Dosyanı okudum, Bayan Ellis," diye fısıldadı. "Ailen yok. Yetimhanede büyümüş. *Sistemin* ürünü. Bazıları *başarısızlık* der."

Öfke damarlarımdan

fışkırıyor. "Siktir..."

"Parası olmayan bir kız, her gün buraya gelip diğer kızlar gibi davranmaya çalışıyor... *Bratva pakhan'ın* kızı Milena gibi. Ya da İtalyan bir mafya babasının karısı Lyra gibi. Ya da ayrıcalıklı bir prenses olarak doğan Evelina gibi." İçini çekiyor. "Ve sen, Brooklyn, her gün omuzlarında bir yük ve değiştirilmesi gereken pointe ayakkabılarıyla buraya geliyorsun. İkinci el kıyafetler ve doğduğun koşullar göz önüne alındığında asla gerçekleştiremeyeceğini içten içe bildiğin hırslarla."

Ne yaptığını biliyorum. Bu, öfkeyle titremem ve dişlerimi sıkarken gözlerimden sıcak gözyaşları akmaması anlamına geliyor.

"Sen benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyorsun."

"*Diline dikkat* et. Senin hakkında her şeyi biliyorum," diye hırladı. "Sen gizemli biri değilsin, Brooklyn. Arkadaşlarına nasıl baktığını görmüyor muyum sanıyorsun? İçinde beslediğin kıskançlığı görmüyor muyum? Onlar gibi olmadığını ve asla olamayacağını *biliyorsun*. Yorgun çaresizliğini, akşamlarını erkeklere içki servis ederek ve daha fazla bahşiş almak için vücudunu sergileyerek geçiren zavallı bir sanatçı olduğunu görmüyor muyum?"

"*Siktir git*," diye boğulurum, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür. "Ve siktir et, benden bu kadar..."

"Bir dahaki sefere iş yerindeyken direğe çık neden? Belki o zaman çaresizce aradığın ilgi ve sevginin kırıntılarını alabilirsin..."

Kir'in sözleri, ben yumruğumu toplayıp eldivenli yumruğumu onun çenesinin yanına tatmin edici bir *sesle* indirdiğimde kesildi.

Anında tüm stüdyo sessizliğe büründü. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, eldivenli ellerim yüzüme uçtu ve saf, katıksız bir dehşet buz gibi su gibi içime işledi.

"*Tanrım,*" diye boğulurcasına söylerim, ondan uzaklaşarak, göğsüm inip kalkar.
"*Çok üzgünüm...*"

O bana doğru atılırken çığlık attım, eldivenli elleri omuzlarıma yapıştı ve beni geriye doğru itti. Düşmemek için zar zor dengemi tuttum, sonra tamamen şaşkın bir şekilde ona bakmak için döndüm.

"Ben..."

"Asla zayıflık gösterme," diye bağırdı Kir. "Zaferlerini kabul et. Onları *al*. Onlar için özür dileme," diye bağırdı.

"Sana vurmak istemiyorum!" diye bağıryorum. "Dövüşmek istemiyorum!"

"*O zaman vazgeç!*" diye kükrer. "Git, lanet olası kıyafetlerini para için çıkar ve hayatın her zaman zor olacağını, her zaman aleyhine olacağını kabul et. Vazgeçersen," diye tıslar, "o zaman bu senin zavallı küçük hayatın *olur*." Bana öfkeyle bakar. "Bunu mu istiyorsun Brooklyn? Zavallı olmak mı?"

"*Siktir git,*" diye tükürüyorum. "Sen güç düşkün, egoist, sikik bir psikopatsın..." "*Diline dikkat et!*" diye bağıryor.

Her şey bir şimşek çakması kadar ani olur. Sonuçlarını düşünmeden, dudaklarımdan çıkıp gelen ve kendimin bile tanımadığım korkunç bir savaş çığlığıyla üzerine atılırım. Eldivenli yumruğum yine çenesinin yanına çarpar ve kafasını yana savurur. Onu karnına ve sonra göğsüne tüm gücümle yumruklarım.

"*SİKTİR! SENİ!*" diye bağırarak ona defalarca yumruk atıyorum, görüşüm kararmaya ve kırmızıya dönmeye başlarken yumruklarım ve kollarım çılgınca dönüyor.

Eldiveni kafamın yan tarafına çarptığında yüzüm buruşuyor. Ama içimden gelen gücü buluyorum, kendimde var olduğunu bilmediğim bir öfkeyle hırlayarak tekrar ona saldırıyorum.

Uzuvlarımız birbirine dolanıyor. Eldivenler kaslara çarpıyor. Boğuk, hırıltılı nefeslerimiz ve mırıldandığımız küfürler, ağır, hırıltılı nefeslerle karışıyor. Deriler birbirine sürtünüyor. Saçlarım yüzüme dökülüyor, dünya yan yatıyor ve kendimi yere yapışmış buluyorum, hala onunla dövüşüyorum, nefes nefese, hırıltılı bir yığın halinde yere düşüyoruz.

Gözlerimiz birbirine kilitlenene kadar her şey hareketsiz kalır, siyah ve kırmızı sis gözlerimden dağılır ve aniden üç şeyin farkına varırım.

Birincisi, sırt üstü yerde yatıyorum. İkincisi, Kir bacaklarımın arasında, bacaklarım onun kalçalarına dolanmış durumda. Kaslı kolları başımın iki yanında, eldivenli yumrukları dengede durmasını sağlıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzaklıkta.

Ve üç?

Kir'in *kalın*, büyük ereksiyonunun spor pantolonundan ve ince dans şortumdan vajinama değdiğini hissediyorum, bu his kalbimin çarpmasına ve içimdeki arzuyla karıncalanıp ağırmasına neden oluyor.

İçimde bir şey titriyor ve alevleniyor, durumun tüm gerçekliği tam anlamıyla içimde zonkluyor.

Oda, nefes alıp verme seslerimizden başka sessiz. Nabzım deli gibi atıyor, cildim terden kaygan ve kaçınılmaz bir sıcaklıkla karıncalanıyor. Kir'in gözleri siyah ateşle parlıyor, kol kasları gerilirken gözleri benimkilere dikleşiyor.

Zaman durmuş gibi hissediyorum, kalçalarının bana hafifçe sürtündüğünü, kocaman ereksiyonunun amıma sürtündüğünü hissediyorum.

Islanmışım.

Korkunç, acı verici, felaket bir şekilde.

Kolları hafifçe alçalıyor ve nefesim kesiliyor, gözlerim onun gözleri ile günahkarca mükemmel dudakları arasında gidip geliyor.

Kendini daha da eğerek ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaklıkta kalıyor, nefesinin tatlı sıcaklığı göğüslerimiz inip kalkarken dudaklarımı okşuyor.

Yap, diye bağıryorum içimden. Mesafeyi kapat. Her şeyim olana kadar öp beni. Yap şunu lan. Lütfen.

"Kir..."

Aniden geri çekilince irkildim. Aniden, sanki bir anahtar çevrilmiş gibi, kendini benden itti, ayağa fırladı ve uzaklaşmaya başladı.

Bir saniye boyunca şok içinde yerde yatıyorum, sonra utanç verici bir duygu beni sarar ve ayağa kalkmaya zorlar. Dönüp kendime sarılırım, nefes almaya ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırım.

Ama sonra, gerçeklik cildimi kaplar ve damarlarıma işler.

Bu ikinci kez oluyor: *ikimizin de* açıkça içine çekildiğimiz, çok gerçekçi bir anlık samimiyet. Ama sonra geri çekiliyor, soğuk davranıyor ve sanki hepsi *benim* yüzümdenmiş gibi davranıyor.

Bunu hisseden tek kişinin ben olduğumu düşünmekten yoruldum.

"Beni daha güçlü olmaya zorlamak için mi yaptın?" diye bağıyorum, ona dönüp eldivenlerimi çıkarıyorum. "Yoksa seni sorgulamaya cüret ettiğim için cezalandırmak için mi?"

O sertleşir, başını yarıya çevirip bana bakar. "Yoksa kontrolünü kaybeden sen miydin?"

Biraz daha dönerek, gözleri parlayarak bana soğuk bir bakış attı. "Ben kontrolümü kaybetmem, Bayan Ellis."

Ben kahkahayla güldüm. "Tabii, çünkü yarı yaşında bir kızı yere yatırıp üstüne çıkıp kuru kuruya sevişirken *tamamen* kontrol sendeydi..."

"*Yeter*, Brooklyn," diye hırladı.

"Baleyi bu yüzden mi seviyorsun?" diye soruyorum. "Tüm o genç kızlar, leotard ve taytlarla ortalıkta zıplamaları için mi?"

Kir bana dönerek dik ve sert bir şekilde durur, gözleri alev alev yanıyor.

Kahretsin, karanlık ve ürkütücü bir şekilde çok yakışıklı.

"Çok ince bir buzun üzerinde yürüyorsunuz, Bayan Ellis," diye boğuk bir sesle söyledi. "Durmanızı tavsiye ederim."
bunu bırakmanızı tavsiye ederim."

"Bu kadar mı, Kir?" diye bağıyorum. "Buraya gelip, zavallı, mücadele eden bir kızı seçip, onunla kafasını karıştırmak mı istiyorsun?"

Gözleri gece yarısı rengini aldı.

"Seni tatmin eden bu mu?" diye bağırdım. "Seni tahrik eden şey bu mu?" "Dur."

Bağırıyor. Açıkçası, sesini bile pek yükseltmiyor. Ama o tek kelimenin ardındaki saf güç, karanlık, acımasızca beni saran dalları, anında dikkatimi çekiyor, keskin ve odaklanmış.

Sanki tüm güç dengesi tamamen onun lehine değişmiş gibi hissediyorum. O günahkar dudaklardan çıkan tek *bir kelimeyle*, hissettiğim tüm küstahlık ve cüretkarlık duman gibi dağılıyor. Aniden, kendimi aslanın ininde, ormanın kralını kışkırtırken buluyorum.

Kir boks eldivenlerini kasten çıkarır, kenara koyar ve ellerini arkasına katlar. Bana sert ve otoriter bir bakış atar, bu bakış içimi burkar ve bacaklarım titrer.

Yavaşça, derin bir nefes alır, sonra nefesini verir ve doğrudan bana bakar.

"Buraya gel."

Sırtımdan bir sıcaklık yayılır.

"Ben..."

"Konuşmanı söylemedim," diye cevapladı. "*Gel dedim. Buraya.*"

Elini arkasından çıkarır ve hemen önündeki yere işaret eder.

"*Şimdi*, Bayan Ellis."

Kir bir adım geri çekilip, dansçıların genellikle prova öncesi veya sonrası dinlenmek, sohbet etmek veya nefes almak için oturduğu uzun bankta oturunca kalbim hızla çarpmaya başlar.

Kir, hafifçe açtığı bacaklarının üzerine avuçlarını koyarken, loş odanın diğer ucundan karanlık gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor.

"Gel. *Buraya.*"

Her kelimeyi parmağıyla yere işaret ederek vurgular.

Ve aniden, sanki görünmez iplerle çekiliyormuşum gibi, ona doğru yürüyorum.

Onun önünde duruyorum, kalbim deli gibi atıyor. Ellerimi önümde birleştiriyorum, sonra sinirli bir şekilde karşı kollarımın üzerine kaydırıyorum, ta ki vücudumu sarana kadar. Kir gözlerimin içine bakarken dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum.

"Sıkı provalarımızın senin *şımarık* tavırlarını ortadan kaldıracığını ummuştum," diye karanlık bir sesle mırıldanır. "Ama görünüşe göre yanılmışım."

Gözünü kırpmadan, hiç tereddüt etmeden, işaret parmağını kaslı uyluğuna batırıyor.

"Eğil."

Sanki fiziksel bir şok geçirmişim gibi. İçimde beni karanlık, heyecan verici bir yere çeken çarpıcı bir hisle irkilirim.

Ağzım açılır ama hiçbir ses çıkmaz. Gözlerim şaşkınlıkla açılır, içim ihtiyaçla dolarken, uyluklarım kasılır ve meme uçlarım bluzuma baskı yapar.

"Ben..." Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Ne?"

"Kekeledim mi, Bayan Ellis?" diye mırıldanıyor Kir.

Titreyerek başımı sallıyorum. "H-

hayır." "Hayır *ne?*"

Oh, lanet olsun.

İçimdeki acıyı hissetmek için bunu yüksek sesle söylememe bile gerek

yok. "Hayır, *efendim*," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"*O zaman* hemen dizimin üstüne çık."

Sersemlemiş bir halde hareket ediyorum, tüm vücudum titriyor. Yaklaşırken nabzım hızlanıyor ve cildim karıncalanıyor. Onun yanına yaklaşıp dizlerinin üzerine dönerek titrek bir nefes alırken kokusu beni sarıyor.

Sonra yapıyorum.

Öne eğilip, uyluklarına yaslanıp karnımı onlara doğru indirirken tüm gerçeklik bulanıklaşıyor.

Kucağına uzandığımda dizlerimin yere değmediğini fark ettim. Ayak parmaklarım yere gerildi, garip pozisyonumdan dolayı yüzüm kızardı ve kığım havaya kalktı.

"Bu stüdyoda, size bir talimat verdiğimde, Bayan Ellis," diye gürledi, "onu uygulayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," diyorum boğuk bir sesle, nefesim kesilmiş, boğazım sıkışmış, tüm vücudum sıcaklık hissiyle titriyor.

Gözlerim şişer, dans şortumun bel kısmını arkadan sertçe kavradığını hissediyorum ve aniden aşağı çekip kığımın çıkarıyor, uyluklarımın ortasında dolanmasına izin veriyor.

Yüzümden ateş çıkıyor.

Şortun içinde külot vardı, yani şimdi tamamen çıplak kalmıştım, kığım havada, *her yerim* açıkta.

Bir şey söylemeden ya da yapmadan, sert avucunun yumuşak kalçama dokunduğunu hissettim.

Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum demek istiyorum. Ama biliyorum.

Ne olacağını *tam olarak* biliyorum ve bu, kalbimin *çarpmasına*, vücudumun ağrımına ve zonklamasına neden oluyor. Bacaklarımın arasındaki ıslak sıcaklık o kadar belirgin ki, onun kaslı bacaklarının üzerine gerilmiş spor pantolonuna sızdığını hissedebiliyorum.

"On tane olacak, Brooklyn," diye mırıldanıyor Kir. Sesi hiç yükselmemiş: neredeyse rahatlatıcı geliyor. Besleyici. "Her birini yüksek sesle sayacaksın. Hata yaparsan baştan başlarız ve doğru yapana kadar devam ederiz." Açık avucuyla kığımın okşuyor, içim arzuyla ve beklentiyle kasılmaya başlıyor.

"Anlaşıldı mı?"

Saçlarım yüzüme dökülürken titreyerek başımı salladım.

"Anlaşıldı mı, Brooklyn?"

Boğazımdan düşük bir inilti çıkar. "Evet, efendim," diye

boğuk bir sesle cevap veriyorum. "Aferin kızım."

Tek uyarı, sıcak avucunun kıcımdan ayrılması. Sonra aniden, odada yankılanan ve beni çığlık attıran acımasız *bir şaplakla* geri geliyor.

"Bir!" Boğazım düğümlenir, avucunun çıplak kıcıma *sertçe* vurmasıyla

kucağında kıvranırim. El tekrar iner, diğer yanağıma acımasızca vurur.

"İKİ!" diye bağıriyorum, sesim titriyor.

Üç ve dört için yanaklarım arasında değişiyor. Bunları doğru yapıyorum.

Ama bir sonrakini batırıyorum. Avucunun derime çarpması ve çarpma noktasından yayılan acı sıcaklık beynimi eritir ve vücudumu utanmadan onun uyluğuna sürtünmeye ve kıvranmaya zorluyor.

"Beş oldu," Kir birkaç saniyelik sessizliğin ardından karanlık bir sesle

mırıldanır. Titriyorum, aniden yaptığım şeyin korkunç farkına

varıyorum.

"Beş..."

"Çok geç."

Avuç içi tekrar kıcıma çarptığında çığlık attım.

"Bir tane daha," diye mırıldanıyor. "Saymaya çalışın, Bayan Ellis."

"Bir!" diye tekrarlıyorum, sesim sızlanıyor, hevesli, titriyor.

O devam ediyor, kalçalarımın arasında gidip geliyor, her vuruşu gittikçe sertleşiyor, ta ki tüm kıcım en lezzetli şekilde yanmaya başlayana kadar.

"Dokuz!" diye çığlık attım. Sesim tamamen değişmişti. Zihnim de öyle. Sanki eriyip yumuşak, her şeyi yutan bir karanlığa batıyormuşum gibi hissediyordum.

gerçeklik beni yutuyor ve garip bir şekilde rahatlatıcı, coşkulu bir kucaklamaya sarıyor gibi.

Kendimden tamamen kopmuşum, sanki bedenimden çıkmışım gibi. Başka bir yerden, bu muhteşem, her şeyi tüketen adamın beni dizinin üzerine yatırıp, beni tamamen kendine ait olana kadar *şaplak atmasını* izliyorum.

"On..."

Son darbe morarmış, hassas etime çarptığında kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Eli orada kalıyor, zonklayan kırımını nazikçe okşuyor, parmakları bir yanaktan diğerine dans ediyor, izliyor, sakinleştiriyor, yatıştırıyor, ben ise teslimiyetin ışıltısına daha da derinlere batıyorum.

Eli bacaklarımın arasına kayıyor. Hâlâ kafamın içinde eriyen o yerdeyim ve parmaklarının *ıslak* amımın üzerinde kaymasını hissettiğimde inleyerek bacaklarımı biraz daha açıyorum.

"Aferin kızım."

Bunu söylerken, iki parmağını içime sokar.

Oh, lanet olsun.

Onları derinlemesine kıvrıyor, kalın parmaklarının uçlarıyla g-noktamı okşuyor. Baskıyı artırıyor, parmaklarını benim amımın içinde ileri geri pompalayarak beni tahrik ediyor ve alay ediyor.

Tek yapabildiğim bacaklarına yaslanıp üzerine damlamak. Gözlerim geriye dönüyor. Ağzım gevşiyor. Uyluklarım onun uyluklarına titriyor ve vücudum kıvrılıyor, dalgalanıyor, her şey bulanıklaşmaya başlayana kadar parmaklarını tekrar tekrar alıyorum.

"Ne iyi bir kızsın, Brooklyn," diye sessizce homurdanıyor, parmaklarını içime itiyor ve at kuyruğunu yumruğunda topluyor. "Parmaklarımın her yerini kirletiyorsun, bebeğim," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Onların üzerine boşalmak istiyorsun, değil mi?"

İnlerim, başımı sallarken tüm gerçeklik etrafımda bulanıklaşıp eriyor.

"Sana bir soru sordum, Brooklyn."

"Evet!" diye inlerim, tüm vücudum kasılmaya başlar. "Evet, efendim!"

"O zaman uslu bir kız ol," diye mırıldanıyor, saçımı çekip parmaklarını amıma sokuyor, prova stüdyosunu müstehcen, ıslak seslerle dolduruyor. "Benim için boşal."

Tanrım...

Bomba patlamış gibi vurur bana. Boğulurum, sırtım kavislenir, içim şiddetli bir katliamla *patlar*. Orgazm içimde kıvrılır, çılgınca saldırır, ayak parmaklarımı kıvrır, tüm vücudumu sıkar, çığlık atar ve parmaklarına karşı sertçe boşalırım.

Kir parmaklarını titrete, spazm geçiren amımın içinde yavaşça sokup çıkarırken, ben onun uyluklarında nefes nefese ve titreyerek yatıyorum, sonra parmaklarını yavaşça çekiyor.

"Ayağa kalk."

Hâlâ titriyorum, bacaklarım zar zor çalışıyor ve gerçeklikle bağım çok zayıf. Dizine tutunarak, kendimi yukarı itip tekrar ayağa kalkıyorum.

Yüzüm kıpkırmızı. Bütün vücudum hala titriyor ve kasılmış durumda. Kısa şortumu çekip giymek için eğildiğimde, uyluklarım ıslak ve kaygan.

"Bir dahaki sefere, Bayan Ellis," Kir ayağa kalkarak üzerime eğilir ve sessizce mırıldanır. Elini uzatıp çenemi avuçlayarak bakışlarımı kendine çevirir. "Bu tavırları kapıda bırak. Ne zaman ve nasıl yapmanı söylersem öyle yapacaksın. Yapmazsan, yine cezalandırılacaksın. Anladın mı?"

Hızla başımı sallayıp gözlerimi indiriyorum, içimde bir

sıcaklık dalgası yayılıyor. "Evet, efendim."

"Aferin kızım."

Siktir.

Kir, beni tokatlayıp parmaklarının üzerinde orgazm eden elini yavaşça ağzına götürdü. Gözlerim büyüdü,

gözlerimi kapattı, gözlerini benden ayırmadan, parmaklarını dudaklarının arasına alıp *emmeye* başladı.

Ağzım hala açıkken, ıslak parmaklarını dudaklarından yavaşça çıkarır.

"Artık gidebilirsiniz, Bayan Ellis."

KIR

YÜZYILIN EN HAFİF İFADESİ: Brooklyn konusunda çok ciddi bir sınırı aştım.

O gece o dört piç kurusunun ona tecavüz etmeye çalıştığını gördüğümde yaptığım şey bir şeydi. *Tabii ki* engelledim. Mesleğim ne olursa olsun, ben psikopat değilim.

Yardıma ihtiyacı olan genç bir kadın gördüm ve müdahale ettim.

Onu eve götürmek, tıbbi yardıma ihtiyacı olduğu ama yetkililerin karışmasını istemediği anlaşıldığında, bu yardımın mantıklı bir uzantısıydı. Bunu anlayabilirdim.

Ondan *sonrası* ise... gri bir alan.

Belki kendime yalan söyleyip, onu koçluk yaptığımı söyleyebilirim. Çünkü *Imperiya* Korona'da ona yer olmadığını biliyorum - çünkü o yer Inessa Moskovice için ayrılmış - ama *belki* o mükemmelliğe ulaşırsa, Ivan ona yer bulur ve böylece hayallerini gerçekleştirir.

Ona olan ilgimin – nerede yaşadığını, çalıştığını, mali durumunu araştırmamın – dansın ötesine geçtiğini ve iyi bir insan olmak istediğimden kaynaklandığını da söyleyebilirdim.

Ama Brooklyn'e olan takıntımın büyümesinde asil bir yan yok.

...Geçen gece olanlar bunun oldukça açık bir göstergesi bence.

Sadece ona yardım etmek istemiyorum. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Onda, onu içinde bulunduğu durumdan, her ne olursa olsun, kurtarmak ve onu güvenlik ve rahatlık içinde sarmak istememe neden olan bir üzüntü görüyorum. Tırnaklarının altındaki kiri yıkamak ve onu güzel kıyafetlerle giydirmek istiyorum.

Ama aynı zamanda, ipek çarşafların üzerinde, sıkı amcığı sikimi boğarken onu sikmek istiyorum.

Siktir.

Neredeyse onun iki katı yaşındayım. Bu, geçen gece onu dizimin üstüne yatırıp kışını kırbaçlamadan çok önce bitmiş olmalıydı. Parmaklarımı erimiş amına sokup, elime boşalana kadar parmaklamadan önce.

...Sonra da yaladım.

Brooklyn o gece gittikten sonra, hemen erkekler tuvaletine gidip sikimi okşadım, parmaklarımda onun tatlılığını tadarak, ta ki spermim tuvalete fişkırana kadar.

Sonra eve gidip hepsini tekrar yaptım.

Bu, birçok açıdan bir sorun.

Somurtarak masamdan kalkıp ofisi geçerek pencerenin yanındaki bar arabasına gittim. Kendime bir viski doldurdum, Nirvana'nın *In Utero albümünü* çaldım ve sonra büyük eski pencereden bahçeye ve ötesindeki Manhattan silüetine baktım.

Vanderbilt ailesi tarafından inşa edilen bu geniş ve zarif ev, bugünkü konumuma yükseldiğimde yaptığım ilk "abartılı" satın alımlardan biriydi. Midtown'da Central Park'a bakan çok daha modern bir çatı katı da var, ama zamanımın çoğunu burada geçirmeyi seviyorum.

Kalabalığın içinde değil, çılgınlığın hemen dışında, her şeyi görebileceğim bir yerde.

Bar arabasından babamın eski fotoğrafını alıp, eskiden her şeyin ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Babamın örgütü, bugün benim yönettiğim imparatorluktan çok farklıydı. O zamanlar, Moskova'da, Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra kırıntılar için savaşıyan yüzlerce küçük feodal beylerden biriydik.

O zamanlar Dimitri'nin babası tarafından yönetilen Moskovic Bratva da bunlardan biriydi.

Ama bu, bazı güçlü aileler güçlerini birleştirip, küçük imparatorluklar kurmaya çalışan ordulara tepeden bakıp, hepimizi bir anda ortadan kaldırmaya çalışmadan önceydi.

Bir gece, daha büyük bir ailenin maaşını alan yetkililer evimize baskın düzenledi ve tüm ailemi sokağa sürükledi.

Annem, ağlayan kız kardeşim Polina'ya yardım etmeye çalışırken vuruldu ve öldürüldü. Onu tutan adamlardan kaçmaya çalışırken vuruldu. Kardeşi, yani amcam, karşılık verince vuruldu.

Ben de savaşmak istedim. Öldüğümde mümkün olduğunca çoğunu yanımda götürmek istedim.

Ama babam beni zorla durdurdu. Zamanımın geleceğini, ama o gece olmayacağını söyledi.

Ondan sonra babam, Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra Moskova'da hakimiyet kuran büyük ailelerden biri olan Vitevsky Bratva için çalışmaya başladı. Onlara parasını, bağlantılarını, ilişkilerini, rotalarını... her şeyini verdi.

Peki ya ben? Sekiz yaşında, Sibirya'daki Zavolzhsky Cezaevi'ne gönderildim.

Altı uzun yıl boyunca.

Bunun için babamdan *nefret ettim*. Uzun yıllar boyunca beni sattığını, ailesini yok eden adamlara hizmet ederken oğlunun cehennemde çürümesine izin verdiğini düşündüm.

Ancak çok sonra onun benim için ne yaptığını anladım.

Her şeyini feda etti — işlerini, parasını, gücünü, hatta özgürlüğünü —sadece beni hayatta tutmak için. Evet, cehennemdeydim. Ama sokaklarda vurulmadım ya da Moskova'da bir hapishaneye atılıp duşlarda parçalanmadım.

Bu kolay bir karar olmamıştır. Ama onun tek seçeneği idi.

Ben Zavolzhsky'den çıktığımda o çoktan ölmüştü, ama son parasını ve bağlantılarını kullanarak beni Moskova'dan, Vitevsky Bratva'dan uzaklaştırıp Volgograd yakınlarındaki bir yatılı okula göndermişti.

Bu da beni Oxford'a götürdü. Ve orada kurduğum bağlantılar ve yavaş yavaş ve dikkatlice inşa ettiğim güç, sonunda beni Rusya'ya geri getirdi.

Bu, babamın o korkunç gece beni yakalayıp silahlı bir polis müfrezesiyle savaşmamı engellediğinde bana verdiği dersi.

Düşünmeden hareket etme. Bekle. Plan yap. Ve sonra, düşmanların en beklemeyeceği anda, gök gürültüsü gibi vur ve onları tarihten sil.

Moskova'ya döndüğümde ben de öyle yaptım. Bir dizi sahte e-posta, manipülasyon, rüşvet ve kararlılıkla, Vitevsky Bratva'nın tüm üst kadrosunu Pyotr Vitevsky'nin malikanesinde bir toplantıya davet ettim.

Pyotr'un kendisi, iki oğlu, tüm *avtoritets* ve alt kaptanları, danışmanları ve güvenlik birimlerinin başkanları oradaydı. Ayrıca dört yozlaşmış polis şefi ve üç ulusal bakan da oradaydı.

Tüm pencereleri kaynakla kapattım. Tüm kapıları kilitledim ve zincirledim. Sonra evi yakıp kül ettim.

Bratva dünyasında kimse, "Kül Rengi Tasfiye" olarak adlandırılan o geceyi kolay kolay unutmayacaktır.

Söylemeye gerek yok, hayatımda bana yakın çok fazla insan olmaması için bir neden var. Güven bunun bir parçası, ama aynı zamanda ailem de pek *yok*.

Polina, kız kardeşim, o gece babamın onu ailemizden açıkça reddetmesini sağladığı için kurtuldu. Sınıf arkadaşlarından birinin ailesinin yanına taşındı ve sonunda iyi bir adamla evlendi.

İkisi de artık hayatta değil. Ama oğlu, yeğenim Damian, hayatımın çok önemli bir parçası. Bir süreliğine, bir gün Nikolayev imparatorluğunun başına geçecek gibi görünüyordu, ama kısa süre önce Kenzo Mori'nin kız kardeşi Hana Mori ile evlendi.

Mori-kai Yakuza'nın lideri. Tabii ki Nikolayev örgütüyle hâlâ bağlantısı var. Ama hayatı artık Japonya'da, Hana ve yakında kuracakları aileleriyle birlikte.

Bir de New York'ta yaşayan yarı yeğenim var. Yakınız ama çeşitli nedenlerden dolayı - ben bir Bratva ailesinin *pakhan'ı*, o da bir İtalyan ailesinin don'u - ilişkimizi gizli tutmaya karar verdik. Böylesi daha kolay.

Ve sonra, yakın zamana kadar varlığından bile haberdar olmadığım kızım Freya var, o da şimdi Mori-kai ailesine gelin gitti. Annesi ve ben, on sekiz yaşındayken kısa bir süre tanışmıştık. Bu çok uzun zaman önceydi ve sonuçta ikimizin de istediği bir şey değildi... O da çoktan öldü.

Bir yudum daha viski içip, fotoğrafı iç çekerek masaya bıraktım.

Tabii ki, bir psikologun neden kişisel ilişkilerden uzak durduğumu anlaması oldukça kolay olurdu.

İhtiyacım olan her şeye sahibim: yeğenlerim, yeniden bağlantı kurduğum kızım. Bir bakıma Isaak da var, ama hepsi bu kadar.

Elbette yıllar boyunca ara sıra kadınlar oldu. Ama hiçbirisiyle tek gecelik bir ilişkiden öteye gitmedim. İnsanları hayatınıza alırsanız, onlar size karşı koz elde eder. Ya da zayıflıklarınıza, savunmasızlıklarınıza yapışırlar.

Sahip olduğum her şeyi kontrol ve disiplin üzerine inşa ettim. Ve Brooklyn Ellis, bu kontrolü elinden alıp altüst eden *tam* da bu tür bir karmaşıklık.

İçimdeki o boktan kısım onu korumak, şeytanlarından kurtarmak istiyor, ama bu lanet olası şeyin kesilip *atılması* gerekiyor.

İçkimi bitiriyorum, gözlerim yine pencerenin ötesindeki şehre sabitlenmiş.

Yeter.

Brooklyn'le olan bu ilişki, burada ve şimdi sona

eriyor. Hiçbir şey olmasa bile, onun için.

BROOKLYN

SON BİRKAÇ HAFTA, prova günü sona ererken, bundan sonra ne olacağını bildiğim için farklı duygular arasında gidip geldim.

Yani Kir ve özel derslerimiz.

Gerginlik. Endişe. Korku. Baş dönmesi. Heyecan. Onun meydan okumalarına cevap verme dürtüsü ve onun katı, bazen aşırı otoriter tavırlarından başka bir duygu uyandırmak için kafasına kötü bir şey dökme dürtüsü. Onun mükemmel, muhteşem dış görünüşünü bozacak bir şey.

Diğer zamanlarda ise, evet, okul kızı hayranlığı ve açıkça arzusunun bir karışımıydı.

Yani adam çok *yakışıklı*, günahkar bir vücudu ve beni eriten gözleri var.

Ama bugün buluşma saatimiz yaklaşırken içimde kaynayan his yeni bir şey. İçimde yanan yakıt gibi çalkalanıyor, açlık ve özlemle dolu.

Ve bunun sebebi, dün gece işlerin yeni bir boyuta taşınmasıydı. Beni dizlerinin üzerine eğdi, şortumu indirdi ve *popomu tokatladı*.

Bana dokundu ve kalın parmaklarını içime soktu, bana daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettirdi.

Bunu tam anlamıyla söylüyorum.

Daha önce de boşaldığımı sanıyorum. Bir nevi. Ama sadece kendimle ve herkesin övüp bitmediği "büyük O"nun abartıldığını hissedecek şekilde. Yani, klitorisimi okşadığımda veya bacaklarımın arasına bir yastık sıkıştırdığımda *iyi* hissediyorum. Hapşırarak gibi, ama daha fazlası. Beş saniye kadar gülümsememe neden oluyor, sonra birdenbire... geçiyor.

Herkesin sanki dünyadaki en harika şeymiş gibi coşkuyula bahsettiği şey bu olamaz. Ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Parmaklarımla veya yastıkla hissettiğim şey, kendimden alabileceğim en fazla şey.

Bu durum, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, diğer insanlarla pek fazla deneyim yaşamama neden oldu. Bakım evlerinde yaşadığım çeşitli travmaların da pek yardımcı olmadığını düşünüyorum, ama "o" tür akıllara durgunluk veren orgazmı hiç yaşamamış olmam, başka biriyle gerçekten denemeyi engelledi.

Ve sonra dün gece her şey değişti. Kir beni dizinin üzerine yatırdı, popomu tokatladı ve daha önce hiç yaşamadığım bir şey yaşattı.

Bir orgazm.

Gerçek, gerçek, "*kutsal lanet* olası" bir orgazm.

O zamandan beri kafam *dumanlı*.

Dün gece Pearl'e döndüğümde o hissi yeniden yaşamaya çalıştım. Little Italy'de rastgele bir sokakta park etmiş bir Accord'un arka koltuğu, kendini sevmek için ideal bir ortam sayılmaz. Ama hala parmaklarının içimde bıraktığı titreşimleri hissediyordum ve o lezzetli hissi daha fazla yaşamak *istiyordum*.

Tam olarak o noktaya ulaşamadım, ama denediğim diğer çoğu seferden daha iyiydi.

Val bugün ruh halimin iyi olduğunu fark etti ve bu beni çok korkuttu çünkü o, cinsel konularda çok keskin bir köpek gibidir. Neyse ki, Madame Kuzmina'nın yorucu provası başlayana kadar sorularından kaçmayı başardım.

Ama şimdi bitti ve Kir ile buluşmadan önce duş alıyorum ve aynı his uyuşturucu gibi vücuduma yayılıyor. Vücudum

, her su damlası ve sabun damlası onun dokunuşu gibi, cildimi okşuyor.

Ellerimi vücudumun üzerinde gezdiriyorum, göğüslerimi avuçladığımda ve sabunlu parmaklarımı sertleşmiş meme uçlarımın üzerinde gezdirdiğimde sıcak bir acı hissediyorum. Elimi aşağıya doğru kaydırıyorum, parmak uçlarımla karnımı okşuyorum, daha aşağıya inmeden önce soyunma odasına bakıp yalnız olduğumdan *emin* oluyorum.

Sessizce inlerim, parmaklarım am dudaklarımı aralayıp klitorisimin üzerinde yuvarlanırken nefesim kesilir. İçimde bir sıcaklık yayılır, ama bu sinir bozucu, çünkü onun bana verdiği hissin ilk kıvranmalarını hissedebiliyorum, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım daha da güçlenmiyor.

Sonunda duştan çıkıp havluyla kurulandım, sinirli hissediyordum.

Utanmıyorum: Aynanın karşısında kendimi düzeltip, saçımı yapıyorum, biraz makyaj yapıyorum, duşta hızlıca tıraşladığım bacaklarımın tamamen pürüzsüz olduğundan *emin* oluyorum.

Dolabımda, bana hediye ettiği çantayı çıkarırken dudağımı ısııyorum. Onu burada saklıyordum çünkü arkadaşlarıma ne diyecektim *ki*?

Ama bu gece, çantada bulunan bazı şeyleri giyiyorum. Aşırı pahalı Nikolay Grishko ısınma kıyafetlerinden birini ve aynı derecede pahalı Luckyloo bacak ısıtıcılarını sırf sevimli göründükleri için giyiyorum.

Aynadaki yansımama bakarken, gülümsemeyi zorla bastırıp, neredeyse sevinçten *zıplayarak* soyunma odasından çıkarken içimde endişeli ve heyecanlı bir duygu oluşuyor.

Aşık bir ergen değilim. Aramızdaki şeyin gerçek bir ilişkinin başlangıcı olmadığını biliyorum. Hadi ama. Adam benden yirmi yaş büyük, dünyanın en büyük suç örgütlerinden birinin başı ve o kadar yakışıklı ki, eğlenceden fazlasını arayacağına *imkan yok*.

Ama eğer aradığı tek şey buysa, neden *benim* aradığım tek şey de bu olmasın?

Yani, bu adam dün gece bana ilk gerçek, akıllara durgunluk veren orgazmı yaşattı. Ve ben bunu oldukça beğendim. Bunun tekrar, sık sık olmasını istiyorum. Eğer "bu" sadece hormonlar, karşılıklı çekim ve orgazmlarla kalırsa?

Ben *varım*.

Bu adama aşık olduğumdan değil.

Kir genellikle ben geldikten sonra gelir. Stüdyoya vardığımda, baraya gidip günün erken saatlerinde oluşan kasılmaları gevşetmek için esnemeye başlarım.

...Ta ki odadaki hava değişene ve nabzım hızlanana kadar.

Varlığını belli etmek için hiçbir şey söylemesine gerek yok. Onun yaydığı gücü kelimenin tam anlamıyla *hissedebiliyorsunuz*.

Yüzümdeki kocaman gülümsemeyi saklamak için elimden geleni yapıyorum. Başaramıyorum ve sonunda ona garip, tuhaf bir yarım gülümseme atıyorum, kendimden utanmama rağmen bunu yapmaktan kendimi alamıyorum.

Yavaşça kaşlarım çatılır.

Kir, son günlerde giydiği spor pantolon ve günahkar derecede dar tişörtünden farklı bir kıyafet giymiş. Yine takım elbise giymiş, kravatı yok, gömleğinin üst düğmeleri açık.

Eğer mümkünse, her zamankinden daha soğuk görünüyor.

"Ee," diye başlıyorum, yüzümdeki sırıtışı ve gözlerimdeki sinir bozucu ışıltıyı gizlemeye çalışarak. "Dün kaldığımız yerden devam edebiliriz diye düşünüyordum..."

Anında ne dediğimi fark ettim ve yüzüm ateş gibi yandı.

"Hayır... Ben... Yani..." Diye kekeliyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum, sonra tekrar sesimi buluyorum. "Varyasyonla demek istedim," diyorum çabucak. "O... bilirsin... diğer şey değil."

Kir hiçbir şey söylemez. Sadece kapının eşiğinde durup bana bakar.

"Şey..." Boğazımı temizliyorum. "Bence *bourrées*'den başlarsam, yapabilirim..." "Korkarım derslerimiz sona erdi, Bayan Ellis."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, sanki karnıma tekme yemiş gibi hissediyorum. Beş uzun saniye boyunca, orada öylece duruyorum, az önceki baş dönmesi ayaklarımın altında parçalanırken, ona bakıyorum.

"Ben..." Başımlı sallıyorum. "Anlamıyorum."

"Artık size özel ders veremem," diyor sert bir sesle. "Ama *Ballet Imperiya Korona'daki* geri çağrınızda size bol şans dilerim."

Ona donakalmış bir şekilde

bakıyorum. "İyi geceler,

Bayan Ellis."

O dönüp gitmek için harekete geçer ve içimde bir şey çözülür. "Bekle, *hepsi bu mu?*"

Kir durur, çenesi sıkılaşıır ve karanlık gözleri bana döner. "Evet. Hepsi bu."

Uyuşmuş hissiyatım acı, kafa karışıklığı ve evet, öfkeye dönüşmeye başlar. Tekrar dönüp gitmek için adım attığında, sözler ağızımdan istemeden dökülür.

"Bu, dün gece olanlar yüzünden mi?"

Kir yine durur, keskin çenesi sıkılır, gözleri parlar. "Hayır, o yüzden değil."

"*Saçmalık!*" diye bağıyorum, o tekrar dönünce. "Bu tam bir *saçmalık!*" Bu onun dikkatini çekiyor. Bana doğru dönüyor, ağızını açıyor.

"Hayır," diye kesiyorum, o daha konuşmadan. "Artık bana o *dil* ile azarlayamazsınız, *Bayan Ellis*," diye tıslıyorum. "Sırf bu yüzden tüm bunlarla ciddi olarak bitirdik mi?"

"*Evet*," diye homurdanarak bana doğru bir adım atar, kalbim deli gibi çarpmaya başlar. "Dün gece yüzünden."

"Bu *saçmalık*," diye hırlıyorum.

Kir'in kaşları çatıldı. "Dün gece olanlar çok uygunsuzdu." Alaycı bir şekilde güldüm. "Beni dizinin üzerine yatırıp *şaplak atan* adam mı söylüyor *bunu...*"

"Yeter, Bayan Ellis..."

"Parmağını içime sokup beni ilk kez *orgazm ettikten* sonra!" diye bitiriyorum.

Oda sessizleşir. Kir kaşlarını çatarak bana karanlık bir merakla bakar, bu bakışlar tenimi karıncalandırır ve yüzümü kızartır.

"Hayır... Yani..." Boğazım çalışıyor. "Yani, ilk kez beni boşalttığın zaman."

"İkimize de suç atmıyorum. Sen yetişkinsin." "Sen çok *daha* yetişkinsin," diye ters bir şekilde karşılık verdim.

Ağzı bükülür. "Kararımı verdim, Brooklyn. Bu yanlış." Dikleşir, omuzlarını silker ve gözleri bana dikilir. "İkinci seçmelerinde bol şans."

Gitmek için döner ve ben patlarım.

"Sen de büyük bir *korkak gibi* davranmayı bırak da, artık benimle olmak istemediğinin gerçek nedenini söyle. Saçma sapan yalanlar değil..."

Kir dönüp bana doğru atılırken, gözlerim fal taşı gibi açılır ve keskin bir nefes alırım. Elini boğazıma sararken, inilti boğazımda kurur ve ölür. Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılr ve yüzüme yaklaşır.

"*İyi*," diye hırladı. "Şu neden nasıl: Beni *hiç* tanımıyorsun. Seninle balerin öğretmeni oynayan iyi beni tanıyorsun. Bir grup serserinin sana saldırmasını engelleyen beni. Sana düzgün kıyafetler alan, seni kontrol eden ve durumunla ilgilenen beni."

Yüzü daha da tehditkar ve karanlık bir hal alır, gözleri siyah ateş gibi parıldayarak aramızdaki mesafeyi kapatır.

"Ama mesele şu, *Bayan Ellis*," diye hırladı, "*o benim gerçek ben değilim*. İnan bana, onunla hiçbir şeyin olmasını istemezsin."

Eli boğazımı sıkıyor, uyarı sinyalleri ve acımasız bir sıcaklık içimi kaplıyor.

"Gerçek ben *seni canlı canlı yerim*."

Aniden, geldiği kadar hızlı bir şekilde, eli boğazımdan düşer. Benden uzaklaşır, vücudunun ısını, derin, şehvetli aksanlı sesinin tınısını ve narenciye kokulu çam kokusunu da beraberinde götürür.

"Bu *şimdi* bitiyor," diye homurdanır. "Seni yok etmeden önce."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp odadan çıkar.

Orada donakalmış ve titreyerek duruyorum, kendime onun haklı olduğunu söylemeye çalışıyorum. Bana şimdiye kadar öğrettiklerini alıp üzerinde çalışarak geri çağrılmayı başarabileceğimi.

Tüm bunlar sadece eğlence amaçlıydı, olması gereken tek şey buydu. Tek istediğim karşılıklı çekim ve orgazmdı. Duygular yoktu. Hisler yoktu.

Stüdyonun sessizliği üzerime çöktüğünde boğazımda ani bir yumru hissediyorum.

...Öyleyse neden bu kadar acıyor?

BROOKLYN

İYİ YANı, koçluk *artık* yok demek, Kir'in yorucu, cezalandırıcı tekrarları ve "şekerle kaplı"nın tam tersi eleştirileri de yok demek.

Zehirli? Toksik?

Yoksa sadece aramızdaki bu kısa süreli *şeyi* mi tarif ediyorum?

Olumsuz tarafı ise, kaybolmaya başladığımı hissediyorum. Haftalardır, beni ileriye iten bir enerji patlaması hissediyordum. *Imperiya Korona'yı* ufukta görebiliyordum. *Tadını alabiliyordum.*

Kir'in kişisel rehberliği olmadan, bu his kayboluyor.

Bir yanım, Kir'in Ivan Yelchin üzerindeki etkisinin de kaybolup kaybolmadığını merak ediyor. Ama artık birlikte çalışmamamızın... her iki anlamda da... bunun üzerinde bir etkisi olup olmadığını kim bilebilir?

Özel koçlukla birlikte kaybolan bir diğer şey de, her günün sonunda hissettiğim heyecanlı gerginlik. Ya da, kimi kandırıyorum: her günün başında bile hissediyordum. Bugün ne olursa olsun, polisler park yasağına park ettiğim için beni taciz etse, Fit World'de bir deli soyunma odasında beni tehdit etse, günün sonunda o lezzetli heyecan beni bekliyordu.

O.

Kir'in soğukluğu ve otoriter emirlerine rağmen, o odada onunla yalnız kalmayı *gerçekten* dört gözle bekliyordum.

Aynı havayı solumak. Onun kokusunu duymak. Ellerinini beni yönlendirdiğini ve pozisyonumu ayarladığını hissetmek, zaten olması gereken yerde olsam bile.

En kötüsü, bunun neden bittiğini, "bu" her neyse, oldukça iyi bildiğim: Yeterince iyi değilim.

Bale açısından değil. O konuda yeterince iyi olabilirim. Demek istediğim o değil.

Demek istediğim, *ben*, Brooklyn, yeterince iyi değilim. Kir gibi, onun zenginliği, gücü, sofistike ve zarafetine sahip biri için yeterince iyi değilim. Onun dünyasında biri için çok kaba, işlenmemiş ve kirliyim.

Bu yüzden bu işi bitirmiş olmalı.

Özellikle yorucu bir provadan sonra Pearl'e döndüğümde saat geç olmuştu. İnleyerek onun bagajına yaslandım ve dans çantamı yere düşürdüm.

Omuzlarımdaki gerginliği gevşetirken, karnımın öfkeli ve acı verici gurultusunu hissediyorum.

Gerçekten bir şeyler yemeliyim. Yani, hayatımın hikayesi, son bir yıl ve biraz daha fazlası. Ama geçen gün Diego'ya ödeme yapmak zorunda kaldım ve o zamandan beri kemerimi sıkıyorum.

Belki biraz fazla.

Soğutucudan bir Pop Tart, muz ve Milena'nın dün soyunma odasındaki çöp kutusuna attığı, utanarak itiraf ettiğim yarım hindi sandviçini alıyorum. Sonra Pearl'ün bagajına çöküp yemeğe saldırıyorum ve yiyecek boş mideye ulaştığında rahat bir şekilde inliyorum.

"Bana yalan söylediğini biliyordum."

Sandviçi boğazıma takılır, bagajdan atlayıp James'in sesine doğru dönerim. Tek bir sokak lambasının ışığında gözleri parlıyor, gülümsemesi soğuk ve acımasız.

Geçen yıl, yollarımız kesiştiğinde, eski dairemde yaşamadığımı, arkadaşım Maya ile birlikte kaldığımı söylemiş olabilirim.

"Ne demek istediğini anlamadım..."

Bana doğru adım attığında titriyorum, yavaşça geri çekilirken sözlerim boğazımda düğümleniyor.

"Bana yalan söylemeni hiç sevmiyorum, bebeğim," diye tısladı. "Biliyorsun, bir keresinde seni o Maya denen kızın evine kadar takip ettim." Dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrıldı. "Orada yaşamıyorsun, değil mi?"

Kendimi ona bakmaya zorlayarak gülümsemeye çalışıyorum. James'in önünde korkarak davranamazsın. Korkarsan sinirlenir.

"Hayır, kesinlikle orada *yaşıyorum*..."

Birdenbire, karnımda bir acı patlayarak ciğerlerimden nefesim kesildi. Onun yumrukları bana çarptığında acı içinde inleyerek bağırdım, ikiye katlandım. Gülümsemek de onu kızdırıyordu, bu çok açıktı.

"Bana yalan söylemeni *nefret ediyorum*, orospu," diye bağırdı.

Aniden beni saçımdan tutup Pearl'ün yan tarafına fırlatıyor.

"Mesele şu ki..." diye homurdanıyor.

Yumruğu karnıma defalarca batırıp beni dikleştirmeden önce inlerim. Midemi bulandıran bir acı içimi sararken, çıplak korku boğazımı sıkar.

"*Bütün* kadınlar yalancıdır," diye tıslar. "*Ve* orospu. Onlara *yerlerini* hatırlatmak için güçlü bir erkeğe ve sert bir ele ihtiyaçları var."

Nefes almakta zorlanıyorum, acı ve korkuyla titriyorum, o beni tekrar arabaya çarpıyor.

"Sanırım zamanı geldi, B," diye hırıldıyor, yüzünde şeytani bir gülümsemeyle. "Sanırım yerini hatırlaman gerekiyor."

O yaklaşırken boğuluyorum, ekşi, kokuşmuş nefesi üzerime çöküyor. Panik ve dehşet beni sarıyor. James omuzlarımı tutup aşağı doğru itmeye başladığında nabzım hızlanıyor, tüylerim diken diken oluyor.

Başım dönüyor. Dünya bulanıklaşıyor. Yavaş çekimde aşağıya bakıyorum ve onun altında küçük ama yine de korkunç bir şişkinlik görüyorum.

"Hadi, bebeğim. Bana yalan söylediğin için bana borçlusun. Çıkar ve iyi bir küçük kız gibi em..."

Bu ani bir karar. Belki de bir aydır dibe vurmuş olduğum içindir. Belki de bütün gün hiçbir şey yemedim ve *açlıktan ölüyorum* ve bu pislik tek yemeğimi bölmüş olduğu içindir.

Ya da belki de belli bir Rus Bratva lideri bana korkularımın yüzleşmeyi öğrettiği içindir.

Sebepler ne olursa olsun, karar verdiğimde tereddüt etmiyorum.

James, dizim hayalarına çarptığında acınası, inleyen bir inilti çıkarır. Bir kez. İki kez. Üç kez, onu bir top haline getirip itmeden önce.

Sonra gerçeklik yüzüme çarptı ve yaptığım şeyi düşündüğümde yüzüm bembeyaz oldu.

Beni öldürecek.

Çılgılık atarak dönüp Pearl'ün sürücü kapısını açtım. İçeri atladım ve kapıyı kapatıp kilitledim, James pencereye doğru sendeleyip yumruğunu pencereye vurmadan önce. Camdan ona bakarak çılgılık attım, yüzü öfkeden çarpılmıştı.

"Sen *öldün*, orospu!" diye bağırır. "Tek istediğim senin orospu ağzındı," diye hırlar. "Ama şimdi? Sen benim için çılgılık atana kadar o kıcını sikip atacağım!"

O kadar titriyorum ki, düzgün göremiyor ve hareket edemiyorum. Bir şekilde anahtarları çıkarıp kontağa sokmaya çalışıyorum. James camı yumruklamaya devam ediyor ve ben anahtar sokmaya çalışırken bana yapacağı iğrenç şeyleri haykırıyor.

Sonunda başardım.

Kalbim deli gibi atıyor, nefesim kesik kesik, boğulurcasına soluyorum.

Akü tıklar tıklar çalışıyor, sonra sessizliğe bürünüyor.

Hayır.

Tekrar deniyorum, Pearl'ün bitmiş aküsünün çaresiz
"Lanet olası kapıyı aç, kaltak!"

James ön kolunu cama vurunca irkiliyorum.

"Aç kapıyı, lanet olası orospu!" diye bağırır, parmağını bana doğru uzatır, yüzü nefretle doludur. "Hemen aç yoksa biraz merhamet gösteririm. Kapıyı kırıp seni dışarı çıkarmak zorunda kalırsam, seni ağlatırım!"

Panik içinde arka koltuğa yuvarlanıp, geceleri biraz mahremiyet sağlayan küçük perdeyi çekiyorum. James dışarıda soğuk bir kahkaha atıyor.

"Beni durduramayacaksın, lanet olası orospu!"

Yine sürücü tarafındaki camı yumruklar. Sonra sessizlik olur. Gidip gitmediğini görmek için camdaki perdeyi çekmek üzereyken, camın kırılma sesiyle birlikte korkunç bir çarpma sesi duyulur.

Kahretsin.

Elinde taş, tuğla ya da *başka bir şey* var. Camı tekrar vurunca, camın parçalandığını, kırılmak üzere olduğunu duyuyorum.

O zaman o beni yakalayacak.

Sanırım bunu atlatamayacağım.

Dönerek, arka koltuğun üzerindeki çarşafı çekip alırken kalbim güm güm atıyor. Ellerim titriyor, katlanır koltuğu indirip bagajı açarken camın kırılma sesi sinirlerimi titretiyor.

İçeriye sürünerek giriyorum, tüm vücudum titriyor ve titriyor, koltuğu yerine çekip karanlığa dalıyorum. Camın kırılma sesini duyuyorum ve James pencereden girerken zaferle kükrerken çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Artık benim oldun, lanet olası orospu!" diye arabaya doğru bağıyor. Kilidin tıklama sesini duyuyorum, muhtemelen o uzanıp kilidi açıyor, sonra ön kapı açılıyor.

Beni bulacak.

Bana zarar verecek, tecavüz edecek, hatta belki de öldürecek.

Panik içinde cep telefonumu açıp karanlık bagajın arkasına dönüyorum.

... Küçük acil durum açma düğmesi tam yüzümün önünde sallanıyor. Bunun işe yarayıp yaramayacağını düşünmeye vaktim yok.

İşe yaramak zorunda.

Tırnağımı tırnağıma takıp, kalbim ağzımda, bagaj kapağı açılana kadar çekiştiriyorum. Son bir güçle dışarı çıkıyorum ve James'in Pearl'ün içinde, bacaklarını havada salladığını görüyorum.

Hiç düşünmeden arkanı dönüp arkama bakmadan *koşmaya* başlıyorum.

Sonunda bacaklarım pes etmek üzere ve vücudum, harcayamayacağım kalorileri kusmak istiyor. Titreyerek ve nefes nefese, sekiz blok kadar uzaktaki bir bakkalın önünde duruyorum. Eğilip, nefes nefese soluklanırken, birden fark ediyorum.

Dans çantam.

Eski eşyalarım, tabii, ama aynı zamanda Kir'in bana aldığı tüm güzel yeni şeyler: muhteşem, tasarımcı ısınma kıyafetleri. Leotardlar. Repettolar. Geçen gün ölçüsünü aldığım yeni Freed of London pointe ayakkabılar.

Her şeyi orada bıraktım.

Ve artık geri dönüş yok.

KIR

"LANET OLASI HUYSUZ."

Günlerdir süren ekşi hislere rağmen, kendime küçük bir sırtış izin veriyorum.

"Uh-oh," Freya, benden on üç saat ileride, Kyoto'da telefonda kıkırdıyor. "Bu tehlikeli bir şekilde gülümsemeye benziyordu, Kir."

Hala biraz gülümserken başımı sallayarak iç
çekiyorum. "Biliyor musun, *babam* da işe
yarayabilir."

O burun kıvırıyor. "Bilmem. Birkaç kez denedim. Çok garip geliyor."

Haksız değil.

Onun, benim hiç bilmediğim kızım olduğunu keşfetmeden önce, Freya en iyi arkadaşı Annika ile birlikte benim için dünya çapında bir hacker ve dünya çapında bir hırsız olarak çalışıyordu. Hatta onları kızlarım olarak görmeye *başlamıştım*. Bu yüzden, bu gerçeği öğrendiğimde, bu hem garip hem de doğal bir geçiş oldu.

Yine de, "baba" olayı... biraz zor.

"Neden bu kadar huysuz olduğuna geri dönelim," diye iç geçirir.

Kahvemi yudumlarken suratımı buruşturuyorum. Burada, New York'ta saat sabah sekiz, Kyoto'da ise gece dokuz.

İlginçtir ki, ikimiz de günümüze yeni başlıyoruz.

Freya, *xeroderma pigmentosum* adlı nadir bir cilt hastalığına sahip, bu da esasen güneş ışığına alerjisi olduğu anlamına geliyor. Bu, tabii ki hayatı boyunca gece kuşu olduğu anlamına geliyor, ama şanslı ki, kocası Mal da çoğunlukla gececi bir yaşam tarzına geçmekte sorun yaşamadı.

"Sadece çalışıyorum," diye yalan söylüyorum. "Bilirsin... her zamanki işler."

"Anladım. Bu arada, Isaak selam söyledi ve Leginov anlaşmasıyla ilgili e-postanı gördün mü diye sordu."

Gülümserim. "Isaak'a söyle, Japonya'da tatildayken tekrar bana ulaşırsa, *ona* tatil izni *vermeyeceğim*."

"Cesaret edemezsin!" diye bağırır Freya. "Kai'nin kalbi kırılır, *benim* de kalbim kırılır ve bir daha seninle konuşmam, al bakalım *baba*."

O kıkırdayan Freya'ya gözlerimi devirdim.

Isaak, benim iki numaram, Freya'nın ailesi olan Mori-kai Yakuza ailesinin güvenlik şefi Kai ile ciddi bir ilişkisi var. Tabii ki, onun Tokyo ve Kyoto'da, Isaak'ın ise New York'ta çalışması lojistik bir sorun yaratıyor, ama onlar bunu hallediyorlar.

Tamam, ben de bunun yürümesi için *yardımcı oluyorum*, ya Isaak'a izin vererek ya da Japonya'da uydurma "işler" uydurup onunla ilgilenmesi için ısrar ederek. Diğer zamanlarda, Mori-kai'nin New York'ta bazı işleri olduğu için Kai buraya geliyor ve Isaak bir hafta ortadan kayboluyor.

Ama onun için mutluyum.

"Merak ediyorum," diyorum kaşlarımı çatarak. "Hayatımda tanıştığım en büyük, en sert, en kaslı iki adam randevuya çıktıklarında ne *yapıyorlar*?"

"Sırayla birbirlerini dövüyorlardır herhalde." O gülerek burnunu çeker. "Hayır, aslında..." Diye iç çeker. "Çok tatlılar. Kai randevu gecelerinde elinden geleni yapıyor. Isaak en son buradayken eve usta bir suşi şefi tutup onlara yemek dersi verdirdi. Sanırım yarın Tokyo'daki imparatorluk gül bahçelerine gidecekler."

Uzun, dramatik bir esneme yaptım.

"Siktir git," Freya gülüyor. "Çok mutlular ve birbirlerine deli gibi aşıklar. Sen de bir ara denemelisin."

"Eh," diye homurdandım. "Pas."

"Artık genç değilsin, Kir."

Bana mı söylüyorsun?

Sayın jüri üyeleri, Brooklyn ile ilişkim *olmaması* için dokuz bin yetmiş iki numaralı delil.

"Bu aşağılayıcı sözlerin üzerine, yapmam gereken işler var Frey."

"Ben de." Derin bir nefes alır. "Seni rahatsız eden her neyse, umarım çözülür."

"Aslında, dün gece hallettim. Yakında konuşuruz?"

"Tabii. Hoşça kal, *baba*," der alaycı ve dramatik bir tavırla.

* * *

AMA O öğleden sonra The Mirage'ın sokağına arabayı park ederken, aslında "halletmediğimi" fark ettim.

Aksi takdirde, hala cevaplar arıyor olmazdım.

Brooklyn'in sadece akşamları çalıştığını anlıyorum: Kontrol ettim, öğleden sonra kokteyl garsonu yok, ayrıca sabahları provaları var.

Bu yüzden bu saati seçmişim.

Önünde yeni bir kapı görevlisi var ve kanatlarda "erken gelenlere özel" bir indirim vaadeden bir tabela var. Nedense, öğleden sonra saat beşte bir striptiz kulübünde kanat yemek çok iç karartıcı geliyor.

Normalde giydiğim gibi *giyinmemişim*: kot pantolon, Knicks kapüşonlu sweatshirt, gözlerimin üzerine çekilmiş lanet Yankees şapkası.

Dövüş içermeyen profesyonel sporları izlemekten nefret ederim. Hepsi çok... *sıkıcı*.

İçeri girip barda bir bira alıp sahneden biraz uzak bir yere oturuyorum. Direkte dans eden kızıl saçlı bir kadın Nine Inch Nails şarkısı eşliğinde dans ediyor. Şarkıyı çok seviyorum ama striptiz kulübü ortamına hiç alışamadım.

Yine sıkıcı ve *çok* sahte.

Ama bu tür yerlerde çalışan kadınları gerçekten takdir ediyorum. Orada oturup boktan biramı yudumlarken, eğlenerek maçı izliyorum: acınası, üzgün adamlar, *bir* yirmi dolar daha verseler ya da bir tane daha aptalca pahalı içki alsalar, bu kadınlardan birinin onlarla yatacağı yanılışına umutsuzca sarılmak için paralarını hevesle uzatıyorlar.

"Burada yalnız görünüyorsun, yakışıklı."

Saçında sarı çizgiler olan ve göğüslerinde *bol* miktarda silikon bulunan Asyalı bir kız, sırtarak önümde duruyor. Nane yeşili bir tanga ve etkileyici, estetik ameliyatla büyütülmüş vücut hatlarını ortaya çıkaran file üçgen bir üst giyiyor.

Güzeldi. Eminim bu yerin neon ışıklarından, ağır makyajından, kıyafetinden ve gözlerindeki sıkıntıdan uzaklaşsa, çok güzeldi.

Ama ben buraya bunun için gelmedim.

"Aslında bir arkadaş arıyorum." Ona gülümsedim ve yanımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Neden bana katılmıyorsun?"

O da imalı bir gülümsemeyle gözlerini bacaklarıma indiriyor. "*Başka* bir yere otursam, sonra..."

"Hayır. Orada otur, sorun yok."

Kaşları biraz çatıldı. Ama sonra omuz silkti ve yanıma oturdu.

"Ee, bebeğim," diye mırıldanarak kolumu okşadı, "ne hakkında konuşmak istemiştin?"

"Burada çalışan diğer kızlarla aran iyi mi?"

Gözlerini kırpıştırıyor. "Bir arkadaşımı da getirmemi mi istiyorsun? Sorun

değil..." Kafamı sallıyorum. "Öyle demek istemedim. Onlarla *arkadaş* mısınız?"

Tamamen sahte bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Oh, kızları *severim* bebeğim."

Yavaşça nefes verip para klipsimi çıkararak beş yüzlük banknotları çıkarırım.

"Bu," diye iç çekerek parayı avucuna sıkıştırıyorum, "rolünü bırakman için."

O utangaç bir gülümsemeyle, "Ne

numarasını, bebeğim?" diye sorar.

Gözlerimi deviririm. "Haklısın."

Ona üç yüz dolar daha verip kaşlarımı kaldırdım. "Akıllı pazarlık yapmanı takdir ediyorum, ama daha fazlasını veremem."

Çok daha samimi bir gülümsemeyle parayı alır ve üstüne sıkıştırır.

"Ee," dedi, sesi aniden aşırı müstehcen boğukluğunu kaybetti. "Neden bahsediyoruz?"

"Adınla başlayalım mı?" "Jade."

Bir yüzlük daha uzattım.

"Gerçek adın." "Stacy..."

Parayı geri çekip ona bir bakış attığımda kaşlarını çattı. "...

Caroline," diye mırıldandı sonunda.

Bu gerçekten doğru gibi geliyor. Parayı ona uzattım.

"Burada çalışan diğer kızlarla arkadaş mısın, Caroline?" Omuz silkiyor.

"Yeterince arkadaşız, sanırım."

"Öyle mi? Belirli bir kız hakkında soru sorduğumda bile kendine saklayacak kadar mı?"

Sırıtarak, para klipsinin olduğu cebime anlamlı bir bakış attı. Kahretsin, bu işte çok iyi.

Ona iki yüz dolar daha verip kaşlarını kaldırdım. "Sır saklamak konusunda ne dersin *şimdi*?"

"Harika!" Bana geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Ama kızları tehlikeye atmayacağım. Eğer tuhaf bir hisse kapılırsam..."

"Ben ürkütücü bir izlenim *veriyor* muyum?"

Beni dikkatle süzer. "*Henüz* değil. Ama bildiğim kadarıyla sen bir katil olabilirsin."

Ve sen de sandığından daha haklı olabilirsin.

"Burada çalışan kokteyl garsonlarından birine merak sardım. Adı Cherry."

Caroline gülümsüyor. "Ah, Cherry Pie." Omuzlarını silkiyor. "Kızların ne dediği umurumda değil, ben onu seviyorum."

Gerginleşiyorum. "Bazı kızlar ne diyor?"

O içini çekiyor. "Sadece kıskanıyorlar çünkü o kız gerçekten dans edebiliyor. Sanırım balerin falan da yapıyor." Omuzlarını tekrar silkiyor. "Bilmiyorum, ama çok tatlı bir kız." Yüzünü buruşturuyor. "Açıkçası, buraya biraz *fazla* tatlı."

Az önce söylediği bir şey beni donduracak kadar şaşırttı.

"Ne demek diğer kızlar dans edebildiği için kıskanıyorlar?" Omuzlarını silker. "Yani, kızın ciddi *hareketleri* var. Bu ona bir *sürü*..." "Ben onun burada kokteyl garsonu olduğunu sanıyordum."

Caroline alaycı bir gülümsemeyle, "Bu lafı söyleyen ilk erkek sen değilsin, bebeğim," der. Başını sallar. "O içki servisi yapmıyor. En iyi dansçılarımızdan biri."

Anladım. Lanet *olsun*.

Brooklyn'in alaycı erkeklerin ıslık ve bakışları eşliğinde baştan çıkarıcı bir şekilde kıyafetlerini çıkardığını hayal ederken, saf, katıksız bir vahşet damarlarımdan akıyor. O lanet direklerden birinin etrafında dönüyor. Eğiliyor. Her şeyini gösteriyor.

Lanet olası kucaklarında kıvranıyor, siklerini sürtüyor, *onlara dokunmalarına izin veriyor...*

"Hey..."

Elime bir elin dokunduğunu hissedince gerçek dünyaya geri dönerim. Aşağıya bakarım ve Caroline'ın sıkıca yumruğumu tuttuğunu görürüm, parmaklarım ucuz "deri" döşemeye acımasızca gömülmüştür.

"İyi misin, bebeğim?"

"İyiyim," diye tıslıyorum, boğazımı temizleyip kendimi toplamaya çalışıyorum. "İyiyim."

Bu lanet olası yerde bulunan adamlardan hangilerinin düzenli müşteriler olduğunu, Brooklyn'i dans ederken gördüklerini veya ona pis ellerini sürdüklerini sormak üzereyim, böylece onları burada, şu anda infaz edebilirim. Ama ben soramadan, o derin bir nefes alır.

"Onun için endişeleniyorum, biliyorsun."

Yaklaşıyorum. "Böyle bir yere ait olmadığı için mi?"

Caroline başını sallar. "Evet, o da var ama..." Sesi kesilir, yine cebime bakar.

"Sana daha fazla para vermeyeceğim," diye

homurdandım. O sırttı. "*Emin misin?*"

Siktir, çok iyi.

Bir yüzlük *daha* çıkarıp ona uzattım. Caroline sırttı, parayı göğüslerinin arasına sıkıştırdı, sonra yüzünü buruşturdu, iç çekti ve biraz daha yaklaştı.

"Bak, bu herkesin bildiği bir şey değil. Ama... şey... Maya ile birlikte yaşadığını *söylüyor*, burada çalışan başka bir kız, ama Maya'yı oldukça iyi tanıyorum ve evine yüzlerce kez gittim. O yalnız yaşıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Peki Cherry nerede yaşıyor sence?" Caroline bana

baktı. "Neden umursuyorsun? Onun babası falan mısın?" *Babam.*

Yüzümü buruşturdum. "Sadece endişeli bir arkadaş."

"Tabii tabii."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Cinsel tacizciye mi benziyorum?" Dudakları inceliyor. "Onlar nadiren öyle görünür, bebeğim."

Touché.

"*Bak*," diye homurdandım. "Onu balede yaptığı diğer işinden tanıyorum. Onun için endişeleniyorum. İnanılmaz yetenekli ama açıkça başı dertte ve kayıyor. Düşerse - düşerse değil, düştüğünde - onu yakalamak için yanında olmak istiyorum."

Caroline gözlerini üzerimde gezdirip başını sallar.

"Tamam, iyiydi. Biraz çalışılmış ama iyiydi." "Bana güvenmen için yeterince iyi mi?"

"İki yüz dolar daha ver, *o zaman* sana güvenirim." Tanrım.

Onu verirken somurtarak soruyorum. "Nerede oturuyor?"

Caroline etrafına bakıp yaklaşır. "Tekrar söylüyorum, bu herkesin bildiği bir şey değil. Ama benim gözlerim var ve... şey, ben de oraya gittim," der boş bir sesle. Nefes alır. "Eminim arabasında yaşıyordur."

Donakalıyoru

m.

"Anlamadım?"

"Yani, hadi ama. Çantasında tuvalet malzemeleri mi taşıyor? Genelde yedek kıyafetleri var mı? Hiç kimseyi evine davet etmiyor, iş çıkışı taksiyi kimseyle paylaşmıyor mu?" Bana bir bakış attı. "Ve metroyla eve giderken, şehrin farklı mahallelerine gidiyor." İçini çekti. "Bu, sık sık ev değiştiren bir kız değil. Bu, ceza almamak, şüphe çekmemek, sapıklar... bu tür şeylerden kaçınmak için *arabasını* sık sık değiştirmek zorunda olan bir kız. Dediğim gibi..." Bana bakıyor, yüzü taş gibi. "*Ben de o yollardan geçtim*. Ve o kız?" Başını sallıyor. "O sokaklara göre fazla tatlı. Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşıyorum."

İçimde soğuk bir uyuşukluk hissediyorum. Bu kısmen öfke—Brooklyn'in başına gelenlere duyduğum öfke: yoksulluk, *burada* çalışmak zorunda olması, para için kıyafetlerini çıkarmak ve bununla birlikte gelen tüm boktan şeyler.

Ama hissettiğim başka bir şey daha var, bana yabancı bir şey.

Onu korumak. Onu, onu aşağı çekmeye çalışan karanlık dünyadan korumak.

Onu kurtarmak.

Ve ayrıca, o karanlığı ve *benim* olana yaklaştırmaya çalışan herkesi *yok etme* arzusu.

BROOKLYN

"BEKLE, gerçekten gelmeyecek misin?"

Stüdyonun zemininde esneme hareketleri yaparken Val'e bakıp gülümsüyorum. O, Naomi ve Evelina ile birlikte, onlar da onun gibi duş alıp giyinmişler.

Birkaç arkadaşım, bugünkü provadan sonra yeni favori kulübümüz olan Doomsday'e gitmeden önce akşam yemeğine çıkmak için planlar yaptı. Ama onlara katılmam imkansız.

Şu anda cebimde iki dolar bile yok ve giyecek uygun bir şeyim de kalmadı.

James'ten kaçtıktan sonra Evie'yi aradım ve apartman yönetiminin hamamböceği ilacı sıkıldığını uydurarak, gece onun evinde kalmak istediğimi söyledim.

Çoğu arkadaşımın aksine onun bekar olduğunu düşündüm, yani sadece ikimiz olacaktık. Ayrıca Evie oldukça saf, bu yüzden arkadaşlarım arasında bir terslik fark edip bana baskı yapacak en son kişi o olurdu. Kulağa kötü geldiğini biliyorum, ama bunu en iyi anlamda söylüyorum. Evie *çok tatlı bir kız*.

Üçüncü neden, itiraf etmekten nefret etsem de, Evie'nin babasıyla birlikte

yaşaması. Yani, sıkı güvenlik önlemleri alınan, Bratva kalesi gibi bir malikanede.

Yani, James'in beni bulacağından endişelenmeden *gerçekten* uyuyabileceğim bir yerde.

İç çekip başımı sallıyorum. "Hayır, biraz kondisyon çalışmak istiyorum. Sonra evime gidip haşere ilaçlama şirketinin kapımı açık bırakmadığından emin olmalıyım."

O inler. "Peki... Sanırım." Kaşlarını çatarak, kaslı, dövmeli kollarını başının üzerine uzatır ve parmaklarını saçlarının arasına geçirir. "Seni ikna etmek için yapabileceğim bir şey yok mu?" Sadece benim görebileceğim bir bakış atar ve "Ben ısmarlarım" der.

Bunu beni anladığı için söylediğini biliyorum. Ama başımı salladım. "Bir dahaki sefere. Söz."

Israr etmez.

Val bir *hazinedir*. Benim hayatımı yeterince tanıyor, benzer bir hayat yaşamış olduğu için yardıma ihtiyacım olduğunda anlıyor. Ama bazen insanın sadece moralinin bozuk olduğunu, bunun otomatik olarak yardım aradığı anlamına gelmediğini de anlıyor.

"Emin misin?" Naomi gülümser. "Küçük bir kuş *Laz*'ın da orada olacağını söyledi..."

Gözlerimi deviriyorum. Laz Kislev, Roman, arkadaşı Bane Antonov ve Naomi'nin erkek arkadaşı Nico Barone ve onun ağabeyi Carmine gibi adamlarla takılan bir Bratva varisi, geçmişte birkaç kez dışarı çıktığımızda bizimle buluşmuştu. Ayrıca Doomsday'in ortak sahibi ve ne zaman gidersek VIP masası ayarlıyor.

Aylar önce *bir kez* flört ettik, belki biraz dans ettik. O zamandan beri Naomi, Laz ile beni bir araya getirmek için uğraşıyor.

Evet, bu olmayacak.

Yani, yeterince yakışıklı: uzun boylu, çılgın bir vücudu var, siyah saçlı, buz mavisi gözlü, *her tarafı* dövmeli. Ama benim tipim değil.

Çok parti çocuğu. Çok

çılgın ve deli.

Çok genç...

Bu düşünce beynime girince yüzüm kızardı. Laz yirmi yedi yaşında, benden birkaç yaş büyük. Ama o iğrenç küçük

sesin ne demek istediğini biliyorum.

O kırklı yaşlarında değil, keskin çeneli, şakaklarında gümüş rengi saçlar belirmeye başlayan, sert ve erkeksi bir havası var... *bu beni etkiliyor.*

O Kir değil.

Evet, o küçük sesi boğazından yumruklamak istiyorum, bunu aklıma getirdi diye. "Laz'a selam söyle," diyorum gülümseyerek. "Ama cidden Naomi, o benim tipim değil."

Üçü de bana bir bakış attı.

"Dostum, o senin tipin değilse, senin heteroseksüel olduğuna ikna olmadım," diye homurdandı Val. "O herif *günahın* ta kendisi. Eminim sikini de öküz gibi büyük bir.

Zavallı Evelina'nın yüzü kızarır ve arkadaşımıza döner.

"Val!" diye ciyaklar, Naomi ve Val gülmeye başlar, sonra Naomi sevgiyle kolunu onun omzuna atar.

Üçü ayrılmaya başlar, ama Evie geride kalır. Ayağa kalkarken gülümserim.

"Dün gece kalmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler."

Kafasını sallar. "Babamın yüz milyon metrekaarelik evinde sana yer bulmak gerçekten çok zordu. Bana borçlusun," der kuru bir şekilde.

Gülümserim. "Beni sıkıştırdığın için teşekkürler."

Bana gülümsemeye devam ediyor, ama alt dudağını dişlerinin arasına alıp kaşlarını çatarken gözlerinin arkasında bir şey görüyorum.

"Evie?"

O içini çekiyor. "İyi misin?"

Omuz silkiyorum. "Ben mi? Evet, iyiyim."

Kaşları çatık kalıyor. "Bak, konuşmak istemiyorsan sorun değil. Ama ben buradayım ve senin arkadaşınım..."

"Evie... Ne hakkında konuşuyoruz?"

Dudaklarını büzüştürdü. "Benim masum rolünü oynadığımı anlıyorum, tamam mı?" Omuzlarını silkti. "Biraz korunaklı büyümüş, hiç erkek arkadaşı olmamış, yarım bardak içkiyle sarhoş olan, falan filan."

"Evie..."

"Yanlış anlama," omuzlarını silkiyor. "Arkadaş grubumdaki rolümü *seviyorum*. 'Korunaklı olan' olmak beni gerçekten rahatsız etmiyor, biliyorsun." Gülümsüyor. "Yani, *öyleyim*." Sonra iç çekiyor. "Sadece, hiç seks yapmamış olmamla beni cahil bir aptal olduğumla karıştıрма, tamam mı?"

Derin bir kaş çatma. "Evie, ben asla..."

"Brooklyn, dün gece beni arayıp evimde kalmak istediğini söyledin, sonra *hiçbir şeyin* olmadan geldin. Pijamaların yoktu, diş fırçası yoktu..."

"Sana söyledim," diyorum çabucak. "Apartman yönetimi bize haber vermeden ilaçlamaya başladı. Yapamadım..."

"Sen de ölümüne korkmuş gibi görünüyordun — hayır, *dur*, ben bunu söylüyorum." O üzgün bir şekilde gülümser. "Ben *korunaklı bir ortamda* büyüdüm Brooklyn, ama gözlerim var. Geldiğinde çok korkmuştun. Ve gecenin yarısı... Hatırlıyor musun bilmiyorum, ama yan odada bir kabus görüyordun, ben de sana bakmaya gittim ve sana ödünç verdiğim pijamaların üstü yukarı çıkmıştı..." Bana üzgün gözlerle bakar. "Karnındaki morluk nereden?"

Yutkunuyorum, kulaklarımda bir

vınlama sesi duyuyorum. "Ben..."

Kafasını sallar. "Bak Brooklyn, seni evimde yatırmaktan, pijama ve diş fırçası vermekten memnunum. Bana söylemek zorunda değilsin. Ama lütfen *yalan söyleme*."

Yüzümü buruşturup aşağıya bakıyorum.

"James," diye mırıldanıyorum. "Dün gece James'e rastladım." "Aman *Tanrım*, Brooklyn..."

"Sorun yok, gerçekten," diyorum. "Düşündüğün gibi değil, gerçekten. Kavga ettik ve o beni itti. Çok hızlı döndüm ve sokakta park edilmiş bir bisiklete takılıp düştüm. Hepsi bu."

Beni seven insanların gözlerine bakıp böyle yalan söylemekten *nefret ediyorum*.

Ama şu anda tüm hayatım sallantıda bir kart ev gibi. James olayını büyütme, yetkilileri işin içine sokmak anlamına gelir ve onlar da son bir yıldır nerede yaşadığımı öğrenirler ve her şey çöker.

İmperiya Korona bunun bir parçası olmak istemiyor.

"Lütfen kimseye söyleme," diyorum sessizce. "Val'in kulağına gider, o da James'i bulur ve her şey çığırından çıkar."

Evelina'nın yüzü düşer. "İstemiyorsan söylemem. Ama Brooklyn, James'le halletmelisin. Sürekli hayatına girip çıkıyor, tehlikeli biri ve..."

"Biliyorum," diye kısık bir sesle söylüyorum. "Halledeceğim. Ben... Aslında bu gece uzaklaştırma emri çıkaracağım. Dışarı çıkamamamın bir başka nedeni de bu."

Tanrım, bu yalanlar...

"Bu gece tekrar evime gelmek ister misin?" diye sorar.

Hayır, çünkü gidip kıyafetlerimi çıkarıp lanet olası bir direğin üzerinde dans etmeliyim ki, kalan tek aile üyemi hapisten kurtarabileyim.

Gülümser ve başımı sallarım. "İyiyim, ama teşekkürler.

Gerçekten." "Seni seviyorum," der ve bana sıkıca sarılır. "Bunu

unutma." Zayıf bir gülümsemeyle "Ben de seni seviyorum, Evie"

derim.

Ve sana yalan söylediğim için çok üzgünüm.

* * *

BU SABAH ERKEN, Evie'nin evinden erken ayrıldım ve Pearl'ü park ettiğim yere gizlice geri döndüm.

Durum... pek iyi değildi.

Bazı berbat eşyalarım - yıpranmış düz ayakkabılarım, eski dans kıyafetlerim, birkaç eski giysim - hala oradaydı, sokak ve kaldırıma dağılmış halde.

İyi şeyler gitmişti: Kir'in bana aldığı tüm şık dans kıyafetlerinin olduğu çanta. Yeni Freed's'ler. Hepsi.

Ayrıca, dün gece yağmurdan korunmak için penceresiz ve kilitli olmayan arabamı kullanmışlar, ön koltukta yaklaşık üç paket sigara ve muhtemelen kokain içmişler.

Harika.

Neyse ki, dans eşyalarımın çoğunu (balet değil, The Mirage'a ait olanları) oradaki dolabımda saklıyorum. Prova bittikten ve Pearl'ü yeni bantlanmış sürücü camıyla Soho'ya park ettikten sonra, metroyla kulübe gidiyorum.

"Bu gece salon dolmuş, bebeğim," diyor Lucy, sütyenini, külotunu ve bir kol dolusu parayı tutarak sahne arkası soyunma odasına koşarak giriyor. Her şeyi makyaj masasının önündeki sandalyeye bırakıyor, parayı kilitli bir çekmeceye koyuyor, sonra ıslak mendille temizlenmeye başlıyor ve temiz bir iç çamaşırı giyiyor.

Bir yandan, tıklım tıklım dolu bir kulüp tonla para demek.

Öte yandan, *daha fazla erkek* demek.

Sarkıntılık. ıslık çalma. Kendini küçük düşürürken iğrenç şeyler bağırma.

Ne mutluluk ama.

Ben giyinmeyi bitirirken, başka bir kız, Caroline, sahneye çıkıyor. Her zaman kalabalığı coşturduğu için yine okul kızı kıyafetini seçiyorum ve ekose desenli mikro mini etek, düğümlü bluz ve diz boyu çorapları ekose ve siyah renkli demi sütyen ve tanga ile kombinliyorum.

Makyajımı tazelerim ve saçlarımı iki yüksek at kuyruğu yaparım, tam da Caroline kendi fatura yığınlarıyla soyunma odasına geri dönerken bitiririm.

"Sıra sende, Brooklyn," diyor, bakışları bir süre üzerimde kalıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Her şey yolunda mı?"

O, garip bir gülümsemeyle karşılık verir. "Evet, her şey yolunda." Kaşlarını çatarak, "Bak, bu biraz tuhaf gelebilir, ama seni arayan bir baban, amcan ya da başka bir akraban yok, değil mi?" diye sorar.

Gözlerimi kırıyorum. "Hayır. Neden?"

"Çok seksi CHERRY PIE için alkışlarınızı esirgemeyin!" DJ mikrofonuna bağırır.

Maya makyajını yaptığı yerden dönüp bana bir bakış attı. "Bu sefer, B. Hazır mısın?"

"Evet." Caroline'a yine şaşkın bir bakış attım ama o sadece başını salladı. "Boş ver. Git para kazan. Sonra anlatırım."

Bunu sayamayacağım kadar çok kez yaptım, ama sahneye çıktığımda, kalabalığın yuhalama ve ıslık seslerini duyduğumda, içimde hala bir endişe dalgası hissediyorum.

Bu, balo gösterisinden önce hissettiğim heyecan verici duygu değil. O tür gergin heyecanı *seviyorum*.

Bu ise... iğrenç. Kirli. Ucuz. Ve sadece korkutucu.

Bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: kafamın içine kaçıyorum.

Her şeyi uzaklaştırıyorum: erkekleri, müziği, ıslıkları, atılan dolarları. Kendime, sahnede dans ederken ve direğe tutunurken, sadece başka bir dans gösterisi yaptığımı söylüyorum. Dönüyorum, sırtımı seyircilere dönerek duruyorum ve eğiliyorum, iç çamaşırlarım görüldüğünde çıkardıkları seslerden *nefret ediyorum*.

Önce bluzumu çıkarıp bir kenara atıyorum ve sahnenin önüne kedigiller gibi yürüyerek ilerlerken göğüslerimi avuçlarımla kapatıyorum. Arkanı dönüp *tekrar* belimden eğiliyorum, başımı dizlerime kadar indirip seyircilere bacaklarımın arasından göz kırpıyorum ve kışımı tamamen gösteriyorum.

Aniden *donup kalıyorum* ve midem yere çakılıyor.

Çünkü orada, seyircilerin en arkasında, diğerlerinin arkasında, beni delip geçen bir çift karanlık, keskin, şeytani göz var.

Hayır.

Tanrım, lütfen hayır.

Bir saniye boyunca olduğum yerde kalırım: lanet olası bir *okul kızı* kıyafeti ve at kuyruğu saçlarla eğilmiş, ağzım dehşetle açık.

Daha önce hiç hissetmediğim acı, zehirli bir utanç... ki bu da bir şey demek... içimi kaplıyor. Ayağa kalkarken neredeyse tökezliyorum, kalbim göğsümde yavaşça çarpıyor ve kulaklarımda uğulduyor, dönüp Kir'e bakıyorum.

Daha önce hissettiğim her şey, onun gibi biri için kendimi çok kirli, kırık ya da dağınık hissetmek, orada dururken, onun gözlerini üzerimde hissederken devasa boyutlara ulaştı.

En kötü halimle, sahnede para için kendini sunan reşit olmayan bir fahişe gibi ortalıkta dolaşırken beni görüyordu.

"Çıkar şunu!" diye bağırırları, ısıkları, çığlıkları duyuyorum. Ama ben sadece uyuşmuş ve donmuş durumdayım, tüm gerçekliğimin etrafımda parçalandığını hissediyorum.

Aniden dönüp sahneden kaçtım, kalbim çarpıyor, damarlarımdan soğuk ve mide bulandırıcı bir korku akıyordu.

Şu anda hiç kimseyle yüzleşemeyecek durumda olduğum için soyunma odasından uzak duruyorum. Sadece buradan, Kir'den, bu utançtan uzaklaşmam gerekiyor...

"Seni küçük *sürtük!*"

Arkadan yakalandığımda çığlık attım, vücut kokusu ve ucuz puro kokusu beni öğürttü, arka koridora itildim. Sonra döndüm ve Lou'nun hırlayan yüzünü görünce yüzüm bembeyaz oldu.

"Lou, ben..."

"İçeri gir!"

O beni ofisinin kapısına itip, uzanıp kapıyı açtığında çığlık attım. Beni içeri itip, kapıyı arkasında çarparak içeri girince neredeyse tökezledim.

Lou'nun kızgın halini daha önce de görmüştüm, ama bu tamamen farklı bir şeydi.

"*Sen yaptın, seni küçük orospu!*" diye bağııyor, o kadar yüksek sesle ki, kırım masasının kenarına çarpana kadar geriye doğru sendeliyorum.

"Lou, ben bilmiyorum..."

"ZAK!" diye bağııyor bana. "n tarafta bulunan kameralarda onu döven pii göremedim. Ama ne gördüm biliyor musun?!"

Kişisel alanıma doğru fırlatır.

"Ofisimin dışındaki güvenlik kamerası kayıtları! Ve tahmin et ne oldu?! Zak'i gördüm, sana hak ettiğin gibi aptalca bir yumruk attı! Ve *ertesi gün*, bir adam içeri girip seni döven adamı neredeyse öldürüyordu!!"

Yüzüm soluyor. "Lou..."

"Bana bir güvenlik görevlisi borçlusun!" diye bağııyor, ağzından tükürükler yüzüme sıcıyor. "Ama sende öyle bir şey yok galiba. O zaman şöyle yapacağız."

Lou beni yakaladı ve şiddetle döndürdü, sonra masasının üzerine itti, ağırlığı üzerime çöktü ve beni masaya sıkıca yapıştırdı.

Ellerimi masanın uzak tarafına itti ve aniden bileklerime bir ip dolayarak sıkıca çekti.

"*HAYIR!*" diye bağırdım. "HAYIR!! LOU! DUR!!"

Ayağa kalkarken öfkeyle nefes nefese kalır.

Kemer tokası, mermi yatağına yerleştirilen mermi gibi tıkırdadı.

"*HAYIR!*" diye bağırdım, tüm gücümle. "DUR!"

"Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapacağım, orospu," diye bağırıyor, pantolonu yere düşerken. "Senden alacağım şeyi *şu anda* bu lanet kıcıncıdan alacağım."

Eteğimi yukarı çekip vajinamı arkadan tuttuğunda, kan donduran, sefil bir çığlık atıyorum. Parmakları beni dürtüyor, tırnakları iç uyluklarımı çiziyor, külotumun kenarını tırmalayıp aşağı çekiyor.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, elleri ve parmakları dokunur, çimdikler ve tutar. Arkamda adımlarını duyduğumda uyuşurum, bir eliyle parmaklarını içime sokmaya çalışırken diğer eliyle sikini sıvazlar.

Ofis kapısı, yıkım topuyla vurulmuş gibi parçalanır, menteşelerinden koparılır ve siyah takım elbiseli bir figür şeytanın kendisi gibi içeri dalarken parçalara ayrılır.

Kir.

Her şey çok fazla. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, yumrukların ete çarptığını ve Lou'nun acı içinde çığlık attığını, merhamet için yalvardığını duyarken, titreyerek ağlıyorum.

Sonra çığlıklar ve yalvarışlar kesilir, ama kanlı ete vurup duran yumruğun aynı ritmik ıslak sesini duymaya devam ediyorum.

Sonra her şey biter.

Ellerimdeki ipi nazıkçe çözerken, kırık bir çığlık atarak irkiliyorum. O zaman gözlerimi açıp önümde duran Kir'i görüyorum.

Karanlık gözleri benimkilerle buluşur, yüzü saf intikam ve öfkeyle kaplıdır, ama aynı zamanda... acı? Üzüntü? Sempatı?

"Seni buradan çıkaracağım," diye fısıldar. "Bunu yapmak için sana dokunmam gerekecek. Sorun yoksa başını sallla."

Yanaklarımdan gözyaşları süzülürken çenemi yukarı aşağı hareket ettiriyorum. Kir ayağa kalkarken çenesi sertleşiyor.

Ceketini çıkarır ve omuzlarıma sarar. Sonra, tek kelime etmeden, beni kollarının arasına alır, bir kolunu sırtıma, diğerini dizlerimin altına koyarak bir çocuk gibi kucaklar.

Sessizce, parçalanmış ofis kapısından geçer, koridordan yürür ve kulübün arka kapısını tekmeleyerek açar, beni geceye taşır.

Her şeyden uzaklaşırız.

KIR

İÇİMDE ÖLDÜRME DÜRTÜSÜ VAR.

Doğrudan o lanet olası yere geri dönüp tüm masumları kurtarmak, kapıları zincirleyip her şeyi ateşe vermek.

Ya da belki daha kişisel bir şey. *Tadını çıkarabileceğim* bir şey.

O pisliği, kızın içine girmeye çalışırken öldürmekten kendimi ancak bir şekilde alıkoyabildim, çünkü The Mirage'ın Dimitri Moskovich'e ait olduğunu ve onun buradaki para aklama operasyonlarından biri olduğunu hatırladım.

Aramızdaki anlaşma ne olursa olsun, en iyi ihtimalle kırılğan bir anlaşma. Anlaşmamızdan önce, parasını akladığı yerlerden birinin müdürünü öldürmek, onu New York'tan kovmak için planlarımızı bozacaktır.

Ama o ofiste kendi pisliği ve bokunun içinde kanlar içinde baygın halde bıraktığım o orospu çocuğuyla işim bitmedi.

Hayatta olmaz.

Ancak, öldürme, sakatlama ve intikam alma dürtüsü şimdilik askıya alındı.

Tek odak noktam *o*.

Brooklyn, evime dönerken yol boyunca sessizdi. Ceketime sarılmış, yolcu koltuğunda kıvrılmış, pencereden dışarı bakıyordu.

Onu suçlamıyorum.

Evimin arka kapısının önüne geldiğimde, arabadan inip onun tarafına geçtim, kapıyı açtım ve dizlerimin üzerine çöküp gözlerine baktım.

"Seni tekrar kucağıma alıp içeri taşıyacağım. Tamam mı?"

Sessizce başını salladı, sersemlemiş ama yavaşça gözlerini benimkilere odakladı. Kaşları çatıldı.

"Neden izin istiyorsun?" diye fısıldadı.

Bu soru ve onun şu anki, muhtemelen de geçmişteki hayatı hakkında ima ettiği şey yüzünden çenem sıkışır.

"Ben senin etrafında olan canavarlardan biri değilim," diye sertçe söylüyorum. Kaşlarım çatılıyor. "Bir şeyi anlamam gerekiyor. Seni içeri götürdüğümde, benim dünyamda olacaksın. Sana dokunabilirim. Seni mecazi olarak itebilirim. Ama senin rızan olmadan sana asla hiçbir şey yapmayacağım. Anlaşıldı mı?"

Dudakları dişlerinin arasına kayar, mavi gözleri bulanıklaşır ve başını sallar. Sonra ona uzanmaya başlarım, ama o o kadar keskin bir şekilde gerilir ki dururum.

"Neden..." Kahverengi gözleri çatıldı. "Bana bittiğini söylemiştin," diye boğuk bir sesle söyledi. "Benimle hiçbir şey istemediğini."

Gözlerim kısılır. "Öyle değil..."

"Neden bana böyle yardım ediyorsun?" diye fısıldar. Çenemi sıkarak

kollarımı onun altına sokup arabadan kaldırıyorum. "Çünkü umrumda. Bu yüzden."

İçeri girip onu yukarı taşıyorum. Yalan söylemeyeceğim: onu yatak odama götürmek için güçlü bir dürtü duyuyorum ve bunun nedenleri hiç de saf değil.

Çünkü dudaklarını tattım ve dilinin yumuşak dokunuşunu hissettim. Inlemelerini ve iniltilerini duydum. Çıplak kıkına şaplak attığımda cildindeki sıcaklığı hissettim ve sırtının hafifçe kavislenmesini gördüm.

...O benim için parçalanıp boşalırken, parmaklarımın etrafında vajinasının sıkı, kadifemsi boğuculuğunu hissettim.

Tüm bu anılar, şu anda ona yardım etmeye çalışan tarafımla amansız *bir savaş* veriyor. Onu korumak ve dünyadan korumak isteyen tarafımla.

Ve dürüst olmak gerekirse, hangi tarafın savaşı kazanacağına emin değilim.

Bir şekilde, onu odama götürme dürtüsüne direniyorum ve onun için daha tanıdık olacak olan, daha önce onu götürdüğüm misafir odasını tercih ediyorum.

Onu yatağın kenarına oturtup uzaklaşıyorum.

"Kıpırdama. Hemen dönerim."

Aşağıda mutfakta su ısıtıcısını açıp bir şişe su alıyorum. Su ısıtıcı kaynadıktan sonra, bir poşet papatya çayı üzerine döküp yukarı çıkıyorum.

Brooklyn *tam* bıraktığım yerdeydi. Yatağın kenarında, üzerinde... *o şey vardı*.

O lanet olası yere girip onu sahnede gördüğüm anı tekrar tekrar gözümün önüne getirirken gözlerim kararır: Lanet olası bir genç porno yıldızı gibi giyinmiş, saçları at kuyruğu, eğilmiş ve tangasıyla bölünmüş kıcını, şehvetle ıslık çalan erkeklerin olduğu bir odaya sergiliyor.

Kimseyi öldürmemiş olmam gerçekten bir mucize.

O lanet kostümü vücudundan yırtıp almak istiyorum. Ama önce cevaplara ihtiyacım var.

Kısmen kendi çıkarlarım için. Kendimi ona daha iyi yardım edebilmek için olduğuna ikna etmeye çalışsam da, gerçek şu ki, onunla aramızdaki uçurumun ne kadar derin olduğunu bilmek istiyorum. Çünkü ben de onunla birlikte oradayım. Hiç şüphe yok.

Ne kadar tırmanmamız gerektiğini bilmem lazım.

Sadece striptiz mi? Yoksa daha kötüsü mü? Caroline, Brooklyn'in evsiz olduğunu ve arabasında yaşadığını oldukça emin bir şekilde söylüyordu. Eğer kıyafetlerini çıkarıp direğe asılı dans ediyorsa, belki de lanet olası kucak dansı yapıyorsa, daha fazlası var mı?

Ona su şişesini uzattım ve şişeyi açıp küçük bir yudum aldıktan sonra bana geri vermesini izledim.

"Daha fazla. Su içmek titremene iyi gelir." Boğazı

çalışıyor. "Benim..."

Gözleri, su şişesini tutan titrek eline düşüyor. "*Oh*," diyor sessizce.

Birkaç yudum daha alıyor.

Çayı komodinin üzerine koyup onun önüne çömelıyorum.

"Şimdi sana birkaç soru soracağım," diyorum sessizce. "Lütfen dürüstçe cevap ver."

Yüzü biraz çöküyor ve başını eğiyor.

"Bak, ben... Gerçekten minnettarım. Ama sorun değil. Beni en yakın metroya bırakabilirsin ve..."

"*Dur*."

Sesimdeki soğuk ve kararlılık onu irkiltir.

"Bir süre önce sana bir daha bana yalan söylemeyeceğini söylediğimi hatırlıyorum."

Gözleri benimkilere dikildi, biraz sertleşti. "O..." Yutkundu ve ellerine baktı.

"*O neydi?*" "O," diye

fısıldadı. "Ondan önce,

Brooklyn."

"Beni terk etmeden önce!" diye bağırır, sesi titriyor. "Ondan önce..." Nefes verir, gözlerini sıkıca kapatır. "Unut gitsin. Sadece..."

Elimi uzatıp çenesini avuçlarımla kavrayıp yüzünü kendime doğru kaldırdığımda irkildi.

"*Seni bir kenara atmadım*," diye gürledim. "Seni kurtarmaya

çalışıyordum." Gözlerinde meydan okuma ile bana baktı. "*Neden?*"

"*Benden.*"

Hızla gözlerini kırpıştırıp titrek bir nefes alır. "Öyleyse... Neden şimdi buradayım?"

" Çünkü dışarıda senden daha kötü insanlar olduğunu gördüm."

Dudakları alaycı bir şekilde bükülür. "Kendini iki kötünün iyisi mi sayıyorsun?" "Daha çok 'bilmediğin şeytan seni öldürmez' gibi," diye mırıldanırım.

Brooklyn hafifçe gülümsedi, gözleri benimkilere takıldı.

"Soruların neydi?"

"Bana yalan söylemeyeceğine söz veriyor musun? Çünkü *anlarım*," diye gürlерim, çenesini sıkıca kavrarım.

O başını sallar. "Tamam. Devam et..."

Hayır, bekle." Ona ters bir bakış atarım.

"Anlamadım?"

"Bana soru sormadan önce, ya da her neyse..." "Sen yargılanmıyorsun Brooklyn, ben sadece..." "Evet... tabii ya."

Kaşlarım yükseldi. Dudaklarını ısırarak sessizce gülümsedi.

"Biliyorum," der, kızarak. "*Dilin, Bayan Ellis*," der, Winston Churchill'e benzeyen ağır bir aksanla.

"Bu benim için miydi?" "*Tabii ki.*"

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. "Ne söyleyecektin?"

"Ne kadar burada kalacağım?"

Asla GİTMEYECEKSİN.

Gözlerimi üzerinde gezdirerek, *o* kelimeleri aramaya başladım.

"Son tarihi yok."

Dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldığında göğsümde bir şey sıkışıyor.

"*Tamam*," diyor sessizce.

"Başka bir şey var mı?"

O başını salladı. "Evet." Brooklyn, kucağına bakarken yüzü kızardı. "Ne demek... Yani, benim burada olmam, biz, ve... Yani, sen beni uzaklaştırdın..."

"Bunu açıklamıştım."

"Yine de," diye omuz silkiyor. "Şimdi beni buraya getirip, temelde gitmeme izin vermediğini söylüyorsun."

Başımı sallıyorum. "Ve?"

Boğazı yukarı aşağı hareket ediyor. "Bu ne *anlama geliyor*? Yani, şey için... bilirsin..."

"Bizim için," diye bitiriyorum. "Söyleyeceğin buydu, değil mi?"

Omzunu kaldırıp başka yere bakıyor.

"Benim sadece senin tanıdığın şeytan olduğumu zaten belirlemiştik, Brooklyn. Unutmayalım, ben senden yirmi yaş büyüğüm..."

"Seninleyken hissettiğim şeyi hiç hissetmedim."

Sözler dudaklarından dökülür. Anında gözleri büyür, elini ağzına kapatır ve dehşet ve şok karışımı bir ifadeyle bana bakar.

"Ben... bunu söylememeliydim..."

Aniden yüzünü avuçlarım, yaklaşıp ve derin bir nefes alıp alnımı alnına bastırırım.

"Şu anda seni öpüp bitirmememin tek nedeni," diye hırıltıyla söylüyorum, "önce sana bu soruları sormam gerekmesi. Ve seni öpmeye başlarsam, bu *asla* olmayacak, çünkü asla *durmayacağım*."

Ellerini bileklerime dolayarak, başparmaklarıyla cildimi okşarken yavaşça nefes vererek küçük bir inilti çıkardı.

"Öyleyse neden soruyorsun?" diye fısıldadı. "Ne fark eder ki?" "Kimi gömeceğimi bilmem lazım, bebeğim." Gözlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta, birbirine kilitli.

"Bana soracağın şeyden korkuyorum," diyor.

"Utanacak *hiçbir* şeyin yok," diye fısıldadım. "Ve endişelenecek hiçbir şey yok." O başını salladı ve gözlerini kapattı. "*Tamam, sor,*" diye fısıldadı.

Geri çekilirim, ellerim yüzünden düşer, parmaklarım onun parmaklarıyla karışır.

Bu sefer "bunun ne olduğu" ya da "ne anlama geldiği" konusunda endişelenmiyorum. Şu anda tek umursadığım şey, bu kadının *yanında* olduğumda hissettiğim şeyin, daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şey olduğunu nihayet kabul etmek.

"Son zamanlarda nerede yaşıyordun? Gerçeği söyle."

Gözlerini daha da sıkı kapatır.

"Arabamda."

Tanrım.

"Ne kadar zamandır?"

"Bir yıl." Yutkunur. "Belki biraz daha fazla."

"Zakharova'nın yanı sıra, The Mirage'da da çalışıyordun." Gözleri hala kapalıyken tekrar başını sallar.

"Orada ne iş yaptığını söyle bana." Yüzü düşer.

"*Sorun* değil," diye devam ettim. "Ama bilmem gerekiyor."

Onun ne kadar derinde olduğunu bilmem gerekiyor. Lanet olası egom için değil: bu benimle ilgili değil. Bu *onunla* ilgili ve benim düzeltebileceğimden daha fazla hasar olup olmadığını görmekle ilgili.

... Açıkçası, striptiz yapmanın fahişeliğe dönüştüğünü bilmem gerekiyor. Cevap beni ikiye bölse bile.

"Ben..." Derin bir nefes alır. "Dans ediyorum. Sahnede." Gözleri hala kapalı, kaşları derin bir şekilde çatılmıştır. "Striptiz yapıyorum," diye sonca çıkarır.

"Direkte."

Başını sallar. Çenem

sıkılaştır. "Kucak dansı

yapıyor musun?"

Geri çekilmeye çalışır ama ellerini sıkıca tutup yerinde tutarım.

"Brooklyn, bilmeni istiyorum," diye hırıldıyorum, "bazen para için, erkeklerin paralarını vermek için dans etmeyi köpek bakıcılığı gibi gösteren şeyler yaptım. Seni yargılamıyorum."

Yine yutkunur ve başını sallar.

"Evet," diyor. "Lap dansı. Ama, yani, sık sık değil..."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin," diyorum nazikçe. Yavaşça, derin bir nefes alıyorum, duymak istemediğim bir cevaba kendimi hazırlıyorum. "Başka bir şey var mı?"

Kaşlarını çatar. "Şey, içki servisi." "Ben onu

kastetmedim."

Gözleri birden açılır, çenesi düşer ve bana bakar. "Ne?! Yani, *fahişelik* gibi mi?" Hızlıca gözlerini kırpar. "*Hayır!*"

"Striptiz kulüplerinin karanlık köşelerinde hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığın diğer şeyleri kastediyorum."

Kafasını sallar, ellerini benimkilerin üzerine sıkıca bastırır. "*Hayır,*" diye tekrar boğuk bir sesle söyler. "Öyle bir şey değil."

Tanrıya şükür.

"O adam, ben..." Boğazımı temizledim. "Bu gece *uğraştığım adam*." Gözlerinin içine baktım. "Daha önce de böyle bir şey yaptı mı? Sana zorla sahip oldu mu?"

Yüzü buruşur. "O..." Titrek bir nefes alır. "Öyle değil. O... daha önce bana dokundu."

Titreyerek başka yere bakar. İyi. Yoksa yüzümdeki *cinayet* bakışımı görürdü.

"Kulüpte başka kimse sana zarar verdi mi?"

Ağzını sıkıştırır. "Evet, kapıdaki Zak. Ama," omuzlarını silker, "son zamanlarda biri..."

"Erkekler tuvaletinde onu kanlı bir şekilde dövdü mü?"

Başı birden dönerek gözleri benimkilere takılır ve büyür. "Nasıl..."

Ağzı O şeklinde açılır. "*Sen?*" diye nefes nefese sorar.

Çenem gerilir. "*Kimse* sana bulaşamaz," diye gergin bir şekilde

homurdanırım. "Asla." Yüzünde kocaman bir gülümseme yayılır, elleri benim ellerimi sıkıca kavrar.

"Ben..." Kızarır ve gözlerini yere indirir, sonra tekrar gözlerime bakar. "Şu anda seni öpmek istiyorum."

Gülümserim. "Ben de seni öpmek istiyorum. Ama öpersem, öpüşmekle kalmaz." Yüzü kızarır. "Bu kötü bir şey mi?"

Gülümsemem açgözlü bir hal alır. "Hayır. Ama az önce olanlardan sonra..." Başımı sallarım. "Hâlâ şoktun. Öyle olmadığını düşünsen bile, inan bana, *öylesin*."

O başını sallar, dişlerini alt dudağına geçirir.

"Sıradaki soru. Paran nereye gidiyor Brooklyn? Oradan eve tonla para götürüyorsundur."

Omuzları çöküyor. "Bu... karmaşık." "Bunu ben karar veririm."

Biraz gülümser, gözlerini bana kaldırır. "Üvey babam Derrick." İç çeker. "Hırsızlıktan yargılanmak üzere hapiste. Masum olduğunu *biliyorum*."

Kaşlarımı çattım. "Yargılanmak için hapiste mi?"

Dudaklarından hava üfler. "Bir sürü sabıkası var." Başını sallar. "Bak, geçmişte çok hata yaptı. Hem de çok. Ama annem öldükten sonra tek ailem oydu ve benim için *gerçekten* çabaladı. Yani, dünya çapında bir ebeveyn değildi, ama sistem beni elinden alana kadar elinden geleni yaptı."

Kaşlarımı çattım. "Koruyucu aile

sistemi mi?" O başını salladı.

Siktir. *Hiç* rahat bırakmadılar onu. "Yani..."

Onun avukat masraflarını sen ödüyorsun."

Yavaşça nefes verdi. "*Evet*."

Artık değil, ama yavaş yavaş ödeyeceğiz. Brooklyn, yardım istemek ya da sorunlarını başkalarına anlatmak gibi bir tip değil. Zakharova'da geniş ve sıkı bir dansçı arkadaş grubu var, ama gururunu yutup onlardan birinin kanepesinde kalmasına izin istemek yerine, bir yıldır arabasında yaşıyor.

Sanırım hiçbirisi The Mirage'dan haberdar değil. Muhtemelen bu yüzden Manhattan'da değil de Greenpoint'te çalışıyordu.

Kimsenin bilmesini istemiyordu.

Brooklyn bana bakıyor. "Sorun bu kadar mıydı?" Kafamı

yavaşça sallıyorum. "Sadece bir tane daha."

Ellerini ellerime alıp dudaklarıma götürdüm ve bakışlarımız kilitlenirken parmak eklemlerini nazikçe öptüm. Son sorunun acı verici olacağını biliyordum.

"Seni inciten kim?" diye fısıldadım. "Kulüpteki o pislikler değil, başka biri var. *Kim o?*"

Hiç tereddüt etmez. Yüzü kararır ve ağzı soğuk bir çizgiye dönüşür.

"James," diye zehirli bir sesle patladı. "O..." Dişlerini sıktı. "Eskiden çıkıyorduk."

Ayağa kalkıp lanet olası duvara yumruk atma isteğine zorlukla direnirim. "O... iyi biri değil," der sessizce. "Hiç de değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ayrıldınız mı?"

Gözleri benimkilere çevrilir. "Tabii ki."

"Ve o orospu çocuğu hala sana zarar veriyor mu?" Aşağıya bakar. "Zarar verebilecek bir şansı varsa."

Evet, bu da hemen şimdi sona erecek *başka* bir şey olacak. O küçük pislği yavaşça ve metodik bir şekilde sakatlayacağım, işkence edeceğim ve öldüreğim tüm yolları hayal etmeye başlıyorum... Ona dokunduğu ve *onu aldığı* için, tabii ki, ama daha da çok, onu incitmeye cüret ettiği için.

Şimdi *benim* olanı incitmek için.

Brooklyn hafifçe iç çekiyor ve anlıyorum ki bitirdi.

Ben de bitirdim. *Şimdilik*.

"Başka sorusu var mı?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, bebeğim, hepsi bu."

Brooklyn gözlerini yere indirir, parmaklarını birbirine dolayarak dişleriyle alt dudağını ısırır.

"*Beni iğrenç buluyorsun*," diye fısıldadı, sesi çok kırılgan ve hassastı. "Yaptığım günahkar şeyler..."

Başımı yavaşça sağa sola sallayarak çenesini avuçlarımın arasına alıp gözlerini benimkilere kaldırdım. "Beni aziz mi sanıyorsun?"

Dudakları bükülüyor.

"Hayır." "Ne olduğumu düşünüyorsun?"

Yutkunuyor.

"Söyle," diye sessizce hırıldıyorum.

O alaycı bir gülümsemeyle, "Tanıdığın şeytan daha iyidir, değil mi?"

"Çok fazla şeytan tanıdın," diye mırıldanıyorum karanlık bir sesle. "Ama artık sadece *bir tanesini* tanıyacaksın." Başparmağım çene hattını okşarken titriyor, gözlerim onun gözlerine dikilmiş. "Artık senin şeytanın benim, küçük günahkar. Senin *tek* şeytanın benim, sen de benim tek günahımsın."

Gözleri benimkilerle buluşunca kızarır. "Peki... Şimdi ne olacak?" der

utangaçça. "*Şimdi*," diye homurdanırım, "bunu yapabilirim."

Sonra yüzünü ellerimle kavradım, eğildim ve cezalandırıcı, fetheden bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma yapıştırdım.

BROOKLYN

Nefes alamayana kadar beni öper. Sonunda uzaklaşmak istediğinde, onu sıkıca tutup kendine çekiyorum, onu bir daha kaybetmek istemiyorum.

Onu *asla* kaybetmek istemiyorum. Onu öpmeyi asla bırakmak istemiyorum.

Güçlü dudaklarına inleyerek, dudaklarımın üzerinde hissettiğim dokunuşunu seviyorum — sakallarının cildimde yarattığı hafif kaşıntı, kokusu beni en güzel şekilde sarstı.

Dili dudaklarımı geçip benimkilerle dolanırkenki tadı. Hiç kimse tarafından böyle öpülmemiştim. Dürüstçe söylemek gerekirse, *hatırlayamıyorum*. Her geri çekilmeye çalıştığında, onu daha da sıkı tutuyorum, ona yaslanıyorum, ta ki neredeyse yataktan düşüp onun kucağına düşene kadar, o ise önümde diz çökmüş durumda.

Sonunda, isteksizce ayrılıyoruz. Kir'in karanlık gözleri, daha önce hiç görmediğim bir vahşilikle parlıyor — soğuk, ama ateşli. Patlayıcı, ama tamamen odaklanmış.

Bana. *Bana*.

"Ne... Şimdi ne olacak?"

Yirmi üç yaşındayım. İki yetişkin yatakta öpüşüp ayrıldıktan sonra ne olacağını *biliyorum*.

Ama bir dakika önce bana, Lou'nun ofisinde olanlardan sonra hala şokta olduğum için *bunun* şu anda olmayacağını söyledi.

... Aslında haklı olabilir.

Olsa bile, şu anda ya da gelecekte *bu* adamla seks yapmanın bir sakıncası olduğunu düşünmüyorum. Beni orgazm eden tek erkek.

Ve o da sadece iki parmağıyla. Onunla neler

yapabileceğini bir düşün...

Yüzüm kızarır, utanmadan gözlerimi onun üzerinde gezdiririm. Kir kaşlarını kaldırır, sanki düşüncelerimi okurmuş gibi sırıtarak.

"Önce, bebeğim..." diye homurdanır.

Bebek kız.

Başka biri bana böyle dese, kendimi çocuk gibi hissederdim. Ama Kir bunu yaptığında, eriyip bir su birikintisine dönüşmek ya da üstüne atlamak istiyorum. Belki ikisi de.

"Önce," diyor, "tekrar oraya otur. Kıpırdama." Bana emir verirken ne kadar aşırı derecede seksi olduğunu söylemiş miydim?

"*Tamam,*" diyorum, o yavaşça ayağa kalkarken vücudum titriyor. Yatak odasından geçip banyoya giriyor ve birkaç saniye sonra su sesini duyuyorum.

Duş mu alıyor?

Bir dakika sonra sorumun cevabını alıyorum. Dışarı çıktığında, gömleğinin kollarını kaslı kollarının üzerine müstehcen bir şekilde sıyrıyor. Önümde durup elimi tutuyor.

"Gel."

Kir beni güzel ve zarıf beyaz fayanslı banyoya götürüyor. Gözlerim hemen buharlı sıcak su ve köpüklerle dolu devasa pençeli küveti görüyor.

"*Onu çıkarabilirsin,*" diyor, giysilerime başını sallayarak. Lou'nun ofisine daldığından beri ilk kez, hala o saçma okul kıyafetini giydiğimi fark ediyorum. Kafamı çevirip yere kadar uzanan dev aynalardan birine bakıyorum ve utançtan kıvranıyorum.

Kahretsin, at kuyruğumu bile çıkarmamışım.

Hızla saçlarımı salarak atıyorum, sonra aklıma bir şey geliyor.

"Telefonum..." Kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım... Sanırım giyinme odasında unuttum..."

"Birini alıp getirteceğim, orada başka bir şey varsa onu da getirteceğim." Gözlerini bana dikti. "Oraya bir daha asla dönmeyeceksin. Asla."

Yüzüm kızarır, başımı sallar. "Giderken diğer kızlara da iyi olduğumu söyler misin? Özellikle Maya'ya?"

O da başını sallar. "Tamam." Dönüp suyu kapatır ve bana bir kez daha bakar. "Ama şimdilik bunları çıkar ve buraya gel."

Bir an tereddüt ettim. Bir erkeğin önünde soyunmak benim için yeni bir şey değildi. Ama onunla baş başa kalmak, daha önce hiç hissetmediğim garip bir yakınlık hissi uyandırdı.

O, bakışlarını başka yere çevirmediğini veya odadan çıkmaya niyetinin olmadığını fark ettiğimde, bu his daha da güçleniyor. Kir, ayak bileklerini çaprazlayarak makyaj masasına yaslanmış, elleri pantolonunun ceplerinde. Beni izliyor — şehvetle ya da açgözlülükle değil, sanki ben bunu yaparken bana bir *şey olmayacağından* emin olmak istercesine.

Bir erkeğin önünde soyunmaktan hiç hoşlanmamıştım. Ta ki şimdiye kadar.

Her şeyi çıkarıp yere attığımda, onun önünde tamamen çıplak ve yeni bir şekilde samimi bir şekilde dururken kızarıyorum. Ellerimi iki yumruk yapıp yanlarıma indiriyorum. Sonra fikrimi değiştirip göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Kir'in gözleri üzerimde dolaşıyor. Yine, bu bakışlar meraklı, iğrenç veya şehvetli gelmiyor. Sadece... *sıcak* geliyor.

Dönüp başını buharlı küvete doğru sallıyor. "İçeri."

Sıcak, köpüklü suya adımımı atarken sessizce nefesimi tutuyorum ve yavaşça küvete giriyorum. *Lanet olsun*, bu çok iyi geliyor. Su boynuma kadar gelene kadar oturuyorum,

dizlerimi göğsüme çekip kucakladığımda, kabarcıklar görüş alanımı dolduruyor.

Bir tabureyi çekip, biraz solumda ve arkamda oturuyor.

"Başını geriye yatır."

Ben bir şey söylemeden, sert elleri başımın iki yanına iner, uzun parmakları saçlarımı okşar ve tavana bakana kadar nazikçe çeker.

"Ne..."

Saçımın arkasına su döktüğünde, nefesimi keserek nefes veriyorum. Parmakları saçlarımı tararken, üzerime bir bardak su daha döküyor.

Bir şişenin açılma sesini duydum ve anladım.

Saçımı yıkıyor.

"Herhangi bir yerin acıyor mu?" diye sorar, şampuanı sert ama nazik hareketlerle köpürterek.

Kafamı sallarım.

"O orospu çocuğu..."

"Hayır," diye boğuk bir sesle söylüyorum ve tekrar başımı sallıyorum. "Hayır. Denedim, ama sen gelmeden önce yapamadı..."

Beni kurtardı. Ejderhayı öldürdü ve at sırtında beni uzaklara götürdü.

Kir saçımdaki şampuanı duruladıktan sonra saç kremi sürdü ve onu da duruladı. Temiz saçlarımı parmaklarıyla taradıktan sonra, banyodan çıktığımda bana bir havluyla yanımda durdu ve havluyu bana sardı.

Beni tekrar rahatça kaldırıp yatak odasına taşıdığımda kalbim hızla atıyor. Beni yatağın ayak ucuna oturtup önümde çömeldiğinde içimden bir sıcaklık yayılıyor.

Yavaşça başımı sallayıp ona bakıyorum, o karanlık şeytani gözlerinde kayboluyorum.

"Ben... bilmiyorum..."

Dünya yan dönüyor ve o çenemi avuçlayıp dudaklarını dudaklarıma sert ve güçlü bir öpücükle yapıştırdığında, sözlerim cam gibi paramparça oluyor.

Kendimi kaybediyorum, uzuvlarım gevşiyor, içimde ateş yükseliyor ve dalgalanıyor, o beni sahiplenircesine sert ve sahiplenici bir şekilde öpüyor.

Beni fethediyor. Beni

tamamen yutuyor.

Dillerimiz birbirine dolanırken inlerim ve o havluyu çekip açarak etrafıma düşürdüğünde, içimde arzunun nabzı atar ve kükrer.

Kir'in avuç içleri bacaklarıma konuyor ve o yavaşça itip bacaklarımı ayırırken nabzım tavan yapıyor. Dili benimkiyle dans ediyor, dişleri dudaklarımı adrenalinim patlayacak kadar ısıyor ve ısıyor, elleri kalçalarımın etrafında yayılıyor, başparmakları uyluklarımın cinsel organımın birleştiği yerdeki kıvrımları ovuyor.

"Artık burada kalacaksın," diye fısıldadı, ağzı nefes nefese dudaklarımdan çeneme kayarak boynuma doğru yalamalar, ısırıklar ve öpücükler bırakarak. Nefesimi tuttum, sırtım kamburlaşırken ağzı kulağıma kaydı. Dişleri kulak mememi tırmaladı, dudakları arasında emdi, derin sesi ruhumu yakarken.

"Ama bana *hiçbir şey* borçlu değilsin," diye kulağıma hırıltıyla söylüyor, bacaklarımın arasına doğrudan bir elektrik akımı gönderiyor. "Ve bu, sen istediğin zaman biter..."

"*Asla durmanı istemiyorum,*" diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Boynumu ısırırken göğsünden düşük bir homurtu yükselir.

Uyluklarımı daha da ayırır, nefesim düzensiz, kesik kesik gelir, o ise ağzını boynumdan aşağıya doğru yavaşça indirir.

"Artık *benimsin*, bebeğim," diye fısıldadı.

Siktir...

Ağzımdan inleyen bir inilti çıkar, ağzı köprücük kemiğimin üzerinde kayarken.

"Her."

Derimi ısırarak beni inletir. "Tek."

Ağzı göğüslerimin yumuşak eğimine iner. "Siktiğimin."

Nefesim kesilir, ağzı şişmiş, sertleşmiş meme ucumdan bir santim uzaklıkta durur ve beni ona karşı arzular. "Arzulandırır."

"*Senin bir parçan.*"

Gözlerim geriye yuvarlanır, ağzım düşük bir iniltiyle açılır, o da ağrıyan tomurcuğumu dudaklarıyla sarar ve emer. Dili etrafında döner ve başım geriye düşerken yüksek sesle inlerim.

Lanet olsun.

Bu nasıl *bu kadar* iyi hissettiriyor?

Bana neredeyse dokunmuyor bile ve...

Gözlerim şişiyor, ağzım zevkten sessiz bir çılgılık atarak açılıyor, Kir'in eli bacaklarımın arasına kayıyor ve amımı avuçluyor.

"Mmmm," diye homurdanarak göğsüme dilini sokuyor.

İki parmağını üzerimde gezdiriyor, beni açıyor ve ne kadar utanç verici bir şekilde ısladığımı hissedince kızarıyorum, parmaklarına sızıyor.

"Ne kadar *muhtaç* bir amcık," diye karanlık bir sesle mırıldanıyor.

Parmaklarını deliğime doğru yavaşça sokarken, zevkten nefes nefese kalıyorum.

"*Siktir*, bebeğim," diye mırıldanıyor, ağzını göğsümden boynuma kaydırıyor, dudakları kulağıma değene kadar. İki parmağını içime soktuğunda inliyorum, parmaklarını derinlere sokup okşayarak beni sersemletiyor. "Sen

"Senin açgözlü küçük amcığın parmaklarımı nasıl boğduğunu hissediyor musun, küçük günahkar?" diye karanlık bir sesle mırıldanıyor.

Ağzı tekrar çenemden yukarı doğru kayarak dudaklarımdan bir nefes uzaklıkta durduğunda irkildim.

"Bu güzel amcığın sikimi sıkıca sarmasını sabırsızlıkla bekliyorum." Lanet olsun. Kahretsin.

Patlayıcı bir anda dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, beni açgözlülükle öpüyor ve parmakları amımın içinde girip çıkarken ağzına bağırmamı sağlıyor. Uyarılmamın ıslak sesi parmaklarının her yerinde yankılanıyor ve yüzüm yanıyor. Ama o beni öpmeye devam ediyor, inlemelerimi yutuyor, dilini benimkiyle dans ettiriyor ve ben onun elinde erimeye başlıyorum.

Parmaklarını amımdan çıkardığında hayal kırıklığıyla inledim. Ama sonra aniden beni yatağın diğer tarafına itti ve...

Oh Tanrım...

Büyük elleri bacaklarımı açıyor, bacaklarımı kaldırıp kaslı omuzlarına atıyor. Ağzı iç bacaklarımdan yukarıya kayıyor, ben yorganın üzerinde kıvranıp bükülene kadar ısıyor ve emiyor, nefesim kısa, kesik kesik geliyor.

Aşağıya, bacaklarımdan arasında diz çökmüş halime bakarken görüşüm bulanıklaşır.

Lanet olsun.

Hala giyinik halde, gözlerinde ham bir açlık ile ıslak amımın birkaç santim uzağında durması, onda inanılmaz derecede seksi bir şey var.

Belki de bu, pantolonuyla ve kolları şişkin kollarının üzerine kıvrılmış dar gömleğiyle *günah* gibi görünen adamdan kaynaklanıyordur. Ya da bunun, benim çıplak ve onun için açılmış olmamla, onun ise hala tamamen giyinik olmasıyla birleşen çarpık güç dengesi yüzündendir.

Ama bunun neden beni hayatımda hiç olmadığım kadar ıslak ve tahrik ettiğini tam olarak anlamaya vaktim yok.

Çünkü tam o anda, ağzını amıma indirirken gözleri benimkilerle buluştu.

Lanet olsun!

Dili ıslak bir şekilde dudaklarımı yalarken, vücudumun her yerinde havai fişek patlıyor gibi. Sanki elektrik çarpmış gibi. Sırtım kavrulurken, bacaklarım içgüdüsel olarak birbirine kenetlenir ve boğazımdan boğuk bir çığlık kopar.

Kir bacaklarımı tutar ve tekrar ayırır, dilini içime sokar. Sızlanırım, sırtım tekrar kasılır, daha önce hiç hissetmediğim bir his saf günah gibi içimde yayılır.

Dilini dudaklarımın üzerinde yukarı aşağı gezdiriyor, sonra yukarıdaki zonklayan klitorisime geçiyor. Dudakları zonklayan ucu sarıyor ve emmeye başladığında, dili acımasızca üzerinde dolaşırken, ben *kendimden* geçiyorum.

Bu saf günah ve cennet. Vücudum ihtiyaç duyduğu zevkle isyan ederken anarşi ve kaos hüküm sürüyor. İçime inleyerek klitorisimi emiyor, parmakları uyluklarımı yukarı aşağı okşarken dilini tekrar tekrar klitorisime değdiriyor ve beni daha da tahrik ediyor. Bir elini tekrar yukarı kaydırıyor ve klitorisimi emip ısıırken iki parmağını tekrar içime soktuğunda her şey titremeye başlıyor.

Bulanıklaşmaya başlıyor.

Çatırdamaya, tıkırdamaya ve titremeye başlıyor.

Ellerim yorganı yumruklar, tüm vücudum kıvrılır, sırtım kavislenirken kalçalarım utanmadan ağzına sürtünür.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Onun her şeyine ihtiyacım var.

Hissiyat daha da güçleniyor, derinleşiyor, ayak parmaklarım kıvrılırken içim sıkışıyor. Ellerim başının üzerine düşüyor, çekinerek saçlarını okşuyorum. Beni zorla saçlarından iki yumrukla tuttuğunda, kalçalarım yüzüne doğru itilirken inliyorum.

Acımasız dili klitorisimin üzerinde dönüyor, parmakları bu *çılgınlığı* okşuyor. içimde bir parça. Bacaklarım titriyor ve sarsılıyor, başını sıkıca sarıyor.

İçimdeki ateş alevlenmeye başlarken parmaklarım onun koyu saçlarını sıkıca kavırıyor.

O vücuduma bakıp karanlık şeytani gözleri benimkilerle kilitlendiğinde, tamamen parçalanıyorum.

Ve boşaldığımda, bu şimdiye kadar hissettiğim en patlayıcı, en tüketici, hayatımı değiştiren şey oluyor.

Boğazımdan yırtık bir çığlık kopar, Kir ağzını amıma yapıştırıp ilk orgazmımdan ikinciye doğru dilini sokarken tüm vücudum yataktan kalkar.

Sonra üçüncü.

Ondan sonra her şey bulanıklaşır ve erir.

Titriyor ve nefes almaya çalışıyorum, o ise yukarı kayarak bir elini başımın yanındaki yatağa koyup diğer eliyle çenemi kavırıyor. Ağzı ağzıma çarpıyor ve ben inleyerek onu hevesle öpüyorum, dudaklarında ve dilinde tatlılığımın tadını alıyorum.

Sonra aniden geri çekilir ve beni kollarına alır, çıplak, titrek bedenimi hala giyinik olan bedenine yaslar.

O beni odadan dışarı taşımaya başladığında, gözlerine bakarken ağzımda tembel bir gülümseme beliriyor.

"*Şimdi beni becerecek misin?*" diye fısıldadım.

Gözlerinde yarım saniye karanlık bir ışık parlar, sonra başını sallar. "Bu iş böyle yürümeyecek, Brooklyn."

Beni lüks bir koridora götürürken kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu bir iş ilişkisi değil." Bana bakıp kaşlarını çatıyor. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Dudaklarım bükülür. "Ama... ya ben istersem..."

"İstemiyorsun, güven bana. Henüz değil." Kir'in çenesi sıkı, gözleri dümdüz ileriye bakarken beni evin içinden geçiriyor. "Benim sikme tarzıma hazır değilsin, bebeğim," diye fısıldıyor.

Bu... kulağa bu kadar cazip gelmemeli.

Bir odaya giriyoruz ve o beni nazıkçe yere indiriyor. Döndüğümde, kalbim hızla atıyor, gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ağzım açık kalıyor.

Kahretsin.

Misafir odası ya da daha önce bulunduğum yer muhteşemdi. Ama önümdeki geniş, zarif yatak odası *saf lüksün* ta kendisi.

Beyaz perdelerle örtülü devasa pencereler, pencerelerin önünde küçük Juliet balkonları. Kanepe ve iki sandalyenin bulunduğu bir oturma alanı. *Muhteşem* bir banyoya açılan bir kapı ve karşı duvarda devasa, beyaz, dört direkli bir yatak.

"Bu ne?" diye fısıldadım.

Kir bana dönerek yavaşça nefes aldı. "Burası,

bebeğim, senin odan."

Ona bakarken gözlerimi

kırpıyorum. "Ne?" "Sana söyledim:

artık burada yaşıyorsun."

Bir şey söylemeye başlıyorum ama o sözümü kesiyor.

"Bu tartışmaya açık değil, Brooklyn," diye mırıldanır. "Burası artık senin evin. Ve bu..." Odaya dönüp başını sallar. "Senin yatak odan."

Kısa bir acı hissediyorum ve neden kendi odamda tecrit ediliyorum diye sormak istiyorum... şey... onun odasını paylaşmak yerine.

Ama sonra, sahiplenici, şiddetle *koruyucu* bakışları tekrar üzerime kayınca, anlıyorum ve kalbim eriyor.

Beni uzak tutmuyor.

Bana *kendim* olabilmem için alan tanıyor. Bu evde rahat hissedebilmem için.

Ve farkında olsun ya da olmasın, bana hayatımın en inanılmaz hediyesini verdi:
kendi yatağımı.

Kanepe değil. Katlanabilir yatak ya da futon değil. Pearl'ün arka
koltuğu değil. Sadece bana ait, kendi yatağım.

Bana dönüp çıplak belime kolunu doladığında titriyorum, parmakları kalçama
yayılmış, beni kendine çekiyor. Eğilip çenemi kaldırıyor, gözleri gözlerime
kilitleniyor.

"Bu ev artık *senin de evin*," diye fısıldadı. Kafamı
salladım. "Kir, ben..."

"Bana *hiçbir* borcun *yok*," diye homurdanıyor. "Bunu asla unutma."

KIR

Ona kendi alanını verdim çünkü ben de onun yerindeydim.

Kaybolmuş. Kırılmış. Açık denizde o kadar uzun süre yüzdükten sonra, sağlam zeminin nasıl bir his olduğunu unutmuş, herhangi bir çapa tutunmak için çaresiz.

Onu çok fazla zorlamaktan, çok hızlı ilerlemekten de çekiniyorum.

Onu, bir erkeğin bir kadını isteyebileceği her şekilde *istiyorum*. Onu tekrar dizimin üzerine aldığımda avucumun altında teslimiyetini hissetmek istiyorum. Parmaklarımı boğazına doladığımda, kolları ve bacakları yatağımın köşelerine bağlanmış halde boğazından çıkan hırıltıyı duymak istiyorum.

İçine ilk kez girdiğimde, sıkı küçük amının sikime yapışmasını *tatmak* istiyorum.

Ama onun hayatındaki bir başka canavar, onun kırılğanlığından ve çaresizliğinden beslenen bir başka erkek olmak istemiyorum.

Geçmişte fakir olabilirdim, seni umursamayan sistemlerin insafına kalmış, sadece çığlıklarını duymak için seni canlı canlı yiyen avcılarının peşinde olabilirdim.

Ama aramızdaki muazzam güç dengesizliğinin de *son derece* farkındayım. Ben zenginim, aşırı güçlü ve dokunulmazım.

Brooklyn ise yoksul. Güçsüz. Tutunacak hiçbir şeyi ve kimsesi olmayan, dünyada başıboş dolaşan bir kız.

Şimdiye kadar öyleydi.

Onu dünyadan korumak, iblislerini öldürmek ve pislikten ve kirden kurtarmak için şiddetli, neredeyse nefes kesici bir dürtü beni yine sardı. Gözlerim karanlığa alışırken çenem gerildi ve koltuğa doğru eğildim, dirseklerimi uyluklarımın üzerine koyup ellerimi birleştirerek uyuyan kızın üzerine bakışlarımı kaydardım.

Evet, ona kendi alanını verdim. Bu, burada oturup onu izlemeyeceğim, kabuslar gelirse onlarla savaşmaya hazır olmayacağım anlamına gelmez.

Nefes alıp verişiyile inip çıkan yorgana bakarken, zihnim daha önceki anlara geri dönüyor.

Onun ciyaklayan inlemelerine. Dilimle orgazm olurken amının parmaklarımı sıkıca saran kaygan ve dağınık hissine.

Hala tadını alabiliyorum.

Bu beni gülünç bir şekilde sertleştiriyor ve onunla ilişkiyi zorlamama konusundaki tutumumu ciddi olarak yeniden gözden geçirmeye zorluyor. Ama hayır. Onun hayatındaki diğer erkeklerden biri olmayacağım. Kulüpteki o orospu çocukları gibi. Ya da ona dans etmesi için para veren ya da kucığında dans etmesini isteyen diğer erkekler gibi. Onun eski sevgilisi James gibi olmayacağım, o istediğini istediği zaman alan ve onu morluklar içinde bırakan ölü adam gibi.

Yani, hayır. Şimdilik, işleri şu ana kadar geldiği noktadan daha ileriye götürmeyeceğim.

Ona dokunacağım, evet. Onu yatağa atacağım, muhteşem bacaklarını açacağım ve doyana kadar güzel amını yalayacağım - ki dürüst olmak gerekirse, bu asla olmayabilir.

Diğer her şey şimdilik bekleyebilir, o yalvarsa bile.

Yaşadıklarından sonra, benim tarzımda sikişmeye henüz hazır değil. Alakası bile yok.

Şimdi beni sikecek misin?

Onun bunu söyleme şekli, göğsümde bir bıçak saplanmış gibi hissettirdi. Sesinde... bilemiyorum, bir *beklenti* vardı, bu da

tüylerimi diken diken etti.

Onun seksi bir takas olarak görmesi beni hem öfkeliendiriyor hem de incitıyor. Bu da çekinmemin bir başka nedeni.

Yine... *şimdilik*.

Cep telefonum cebimde sessizce titriyor. Çıkarıp Isaak'tan gelen mesajı görüyorum. Gelmiş.

Odayı geçip yatağa doğru yürürken, uyuyan Brooklyn'e bakıyorum. Tanımadığım, daha önce hiç hissetmediğim bir duygu içimi kesiyor. Sonra eğilip omzuna bir öpücük konduruyorum ve yorganı üzerine çekiyorum.

Dışarıda, yavaşça nefes vererek, düz yataklı kamyonun eski, boktan Accord'u indirmesini izliyorum. Araba tamamen hurda halinde, kir ve çiziklerle kaplı, kırık camı zar zor bantla kapatılmış ve kaputu kuş pisliği ile kaplı.

Beyaz çakıllı araba yolu, bakımlı bahçeler, gül bahçeleri, devasa malikane ve ufukta Manhattan'ın panoramik manzarasıyla karşılaştırıldığında, bu araba buraya *hiç* yakışmıyor.

Arabaya doğru yürürken ve etrafında dolaşırken derin bir üzüntü kaplar beni. Camlara bakıp arka koltuğa göz attığımda çenem sıkılır.

O burada *yaşıyordu*. Bir yıldan fazla bir süre.

Tanrım.

Çocukken Zavolzhsky Cezaevi'ne gönderildiğimde çok zordu. Evimden uzak kalmak ve arabada yaşamaktan çok daha zordu.

Ama bir bakıma, hayatım boyunca bu zorluğa hazırlanmıştım. Babam, yeni kurulan Nikolayev örgütünü büyötmeye çalışırken hiç zengin bir adam olmamıştı. Evimiz, eski bir Brutalist Sovyet apartman bloğunda iki odalı boktan bir yerdi. Sokaklarda büyüdüm, bazen eğlence için, ama çoğu zaman hayatta kalmak için kavgı ettim.

Evet, Sibirya cehennemdi ve ceza kampı bir kabustu. Ama ben buna hazırdım.

Brooklyn ise, tahminimce, geçtiğimiz bir yılı aşkın süredir yaşadığı hayata hazır *değildi*. Bu boktan arabada yaşıyor. Striptiz yapıyor. Üvey babasını hapisten çıkarmak için tüm parasını avukata gönderiyor, oysa bu aptal adam onun koruyucu aileye verilmesi için en büyük sebep. Daha da kötüsü, o genç ve çekici bir kadın.

Ve bu zorlu süreçte hiçbir müttefiki yoktu. Gerçekten güvenebileceği veya dayanabileceği hiçbir arkadaşı yoktu.

Her senaryoda, Sibirya'da bile, benim durumum ondan daha iyiydi. Ve bunun ne kadar adaletsiz olduğunu ve hayatın ona ne kadar acımasız davrandığını nefret ediyorum.

Isaak arkamda boğazını temizleyerek dikkatimi sefil küçük Hondadan uzaklaştırıyor. Yüzünde "o" ifadelerden biri var, beni korumak ve kararlarımnda bana yardım etmekle, özgürce konuşma arzusu arasında tereddüt ediyor.

Yıllardır ona bu konuda hiçbir kısıtlama olmadığını söyledim. Ama Isaak eski kafalıdır ve benim "patronu" olmamı kral gibi algılar.

"Söyle hadi," diye iç çekiyorum.

Kaşlarını çatıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Sigara içtiğin zaman seninle konuşmak daha kolaydı, biliyorsun."

Omzunu kaldırıp gülümser. "Görünüşe göre sigara sağlığa zararlıymış."

"Düşünsene."

Isaak omuz silkiyor. "Artık bağımlı olmamak iyi geliyor. Daha sağlıklı olmak istedim... şey, kendim için."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kai *nasıl*?"

İkinci adamımın *kızarmasını* izlemekten asla bıkmayacağım.

Sanki çin dükkanındaki boğa, beklediğiniz şeyi yapmak yerine *oturup çay demliyor* gibi.

"Kai iyi." Kai kaşlarını kaldırır. "Ya *sen*?"

"Daha ayrıntılı anlatmak ister misin?" diye

homurdanırım.

Isaak kıkırdar. "Pek değil." Arabaya doğru döner, sonra eve bakar. "Ama sormam gerek..."

"Her şeyi."

Bana dikkatle bakar. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

"Hallederim," diye homurdanırım.

Tehditkar tavrını bırakır. "O çok yetenekli bir dansçı."

"Gerçekten."

"O kadar yetenekli ki, senin arkadaşının patronu olduğu Moskova'daki o şık balet topluluğuna girmeye çalıştığını duydum."

Gözlerimi kısarım. "Burada manşet nerede?"

Kaşları çatılır.

"Önemli olan *nokta*, Isaak."

Ellerini açar. "Bu şık balede sadece *bir* boş yer olduğunu sanıyordum. Ve Dimitri ile yaptığın anlaşmanın şartları arasında..."

"Dimitri ile yaptığım anlaşmanın içeriğini çok iyi biliyorum," diye homurdandım.

Isaak başını sallar ve bana bakar. "Sanırım merak ettiğim şey, senin için elinden geleni yaptığın kız sana Moskova'da dans etme hayalinden bahsettiğinde ve bunu gerçekleştirebilecek arkadaşın varken ne yapacağına karar vermen gerektiğinde ne olacağı."

Dişlerimi sıkarak kaşlarımı çatıyorum. "Karar çoktan verildi. Inessa Moskova'ya gidiyor. Bu kesin."

Isaak başını sallar. "Tamam, öyleyse." Sonra akıllıca konuyu değiştirir ve Honda'yı gösterir. "Bununla ne yapacaksın? Çakıllara yağ akıyor."

"Çok zengin oldun Isaak."

Bir yanım, Isaak'ın adamları arabayı bulduğunda onu yok etmek istiyordu. Ama sonra kendimi onun yerine koydum ve tekrar düşündüm.

Bok çukuru da olsa, burası bir yıl boyunca onun *eviydi*. Başını sokacak bir yeri vardı. Ne olacağına o karar versin, ben de onun geri kalanını düzeltmeye çalışayım.

Ben karanlığımdan çıktım. O da çıkabilir.

Gerekirse onu oradan çıkarırım.

BROOKLYN

Ertesi sabah uyanmak, yeni bir boyuta girmiş gibi hissettiriyor. Ya da belki de hiç uyanmadım ve hala rüya görüyorum.

Bu gerçek *olamaz*.

Yumuşak güneş ışığı, tül gibi beyaz perdelerden süzülüyor. Uzun pencerelerden biri hafifçe açık ve yakınındaki muhteşem cam ve bakır masanın üzerinde duran beyaz ortanca vazosundaki yeşillikler esintiyle hafifçe sallanıyor.

Odanın her yeri çiçek kokuyor ve çok *temiz*.

Gözlerim, New York'un tuhaf çerçeveli siyah beyaz fotoğraflarıyla süslenmiş zarif panelli duvarları ve muhteşem mobilyaları içime çekiyor.

Ve yatak...

Cennet.

Kocaman, kral boyunda, kuş tüyü yatak, inanılmaz yumuşak çarşaf ve kendimi sonsuza kadar sarabileceğim bir yorgan var. Yastıklar, başınızı yaslayabileceğiniz kadar sert ama sizi rahatlamaya davet edecek kadar yumuşak. Dört direkli yatağın üstünden yarı saydam beyaz keten perdeler sarkıyor ve kendimi güzellik uykusundan uyanmış bir prenses gibi hissediyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Bu gerçek mi?

Yataktan kalkmak üzereyken donakaldım.

Dün gece çıplak yatmışım. Bu da demek oluyor ki...

Yatağın kenarına kayıp perdeleri kenara çekiyorum ve kalbim hızla atıyor.

Kanepede *muhteşem* bir yazlık kıyafet duruyor: sade ama güzel, diz boyu beyaz bir sundress, hafif, kısa beyaz bir hırka, bantlı sandaletler ve...

Aman Tanrım.

Eşleşen *süper* zarif dantelli beyaz sütyen ve tanga külot.

Kıyafete bakarken, daha fazlası olduğunu fark ettim. Kanepenin karşısındaki koltuklardan birinde, Kir'in bana daha önce verdiği muhteşem Hermes çanta duruyordu.

Bekle. Bu imkansız. O, James'ten kaçtığım gece arabamdaydı ve Pearl'e dönmeden önce yağmalanan eşyaların içindeydi.

Sonra aklıma geldi: bu aynı çanta değil, bana *yenisini* almış.

Çantayı açtığımda ne göreceğimi yarı yarıya tahmin ediyorum, ama yine de çok etkileniyorum. Her şey yine burada. Yepyeni ve benim.

Nikolay Grishko ısınma setleri. Luckyleo taytları. Repetto terlikleri. Freed of London'dan ön sipariş verdiğim iki yüz çift pointe ayakkabısını belirten *başka* bir not.

Elimi ağzıma götürürken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bu nasıl gerçek olabilir?

En-suite banyoda hızlıca duş alıp Kir'in benim için hazırladığı kıyafetleri giyiyorum. Bir an için kendimi onun giydirdiği bir oyuncak bebek gibi hissediyorum.

Ama bu his, şimdiye kadar gördüğüm en pahalı ve en güzel kıyafetleri giydiğimde hemen kayboluyor. Aynadaki yansımama bakıyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Kendimi zar zor tanıyorum.

Yüzümde bir gülümsemeyle muhteşem yatak odasından çıkıyorum. Bu devasa malikanede Kir'i nerede aramam gerektiğini ya da bundan sonra ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyorum. Ama sonra kahve kokusu burnumu dolduruyor ve ben kokuyu takip ediyorum.

Koridordan ilerlerken, bir pencereden dışarıya doğru bir şey görürüm. Ne yaptığımı bile anlamadan, evin içinden koşarak bir kapı bulur ve dışarıya fırlarım.

Orada, çatlak, ezik ve kirli tüm ihtişamıyla *Pearl* duruyor. Yaşlı kıza koşarken yüzümde kocaman bir gülümseme yayılıyor ve ön çamurluğa elimi sürüyorum. Arabayı yavaşça dolaşırken içimde mutluluk ve karanlık karışımı bir duygu dolaşıyor.

Mutluluk, çünkü zihnimin bir köşesinde bugün onu park ettiğim yerde sokak temizliği yapılacağını hatırlıyorum. Bu, temizlik arabası geldiğinde hala orada olsaydı çekileceği anlamına geliyordu.

Kir bana "artık burada yaşıyorsun" dedikten sonra, Pearl'ü sonsuza kadar kaybettiğime kendimi alıştırmıştım ve içim sızlamıştı.

Orada *yaşamıştım*. Bir *yıl* boyunca.

Sanki tüm o süre boyunca hayatta kalabilmek için bunu normalleştirmeye çalışmışım gibi geliyor. Ama Kir'in evinde geçirdiğim bir gecenin ardından, bu normalleşme parçalandı.

Nasıl başardım ki?

Melankolik, alaycı bir gülümsemeyle Pearl'ün yanına sevgiyle elimi uzatıp evin içine giriyorum. Canlandırıcı kahve kokusu beni sonunda devasa bir mutfağa götürüyor ve Kir'i orada görünce aniden duruyorum. Kir, mutfak tezgahına yaslanmış, kusursuz bir şekilde uyan koyu renkli takım elbise giymiş, kravatsız, kahvesini yudumlarken *New York Times*'i okuyor.

Koyu çerçeveli okuma gözlüklerine odaklandığımda içim burkuldu.

Ne... Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu saçmalık: Bu adam her gördüğümde daha da çekici hale geliyor. Ve bir de *New York Times* okuduğu gerçeği...

Telefon veya tablet yerine fiziksel kağıt mı? Bu ona daha da seçkin bir zarafet katıyor ve bu beni heyecanlandırıyor.

Boğazımı temizledim ve o başını kaldırdı, kaşları yükseldi ve dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılırken cesurca bana baktı.

"Güzel," diye mırıldanıyor, gazeteyi ve kahvesini masaya bırakıyor.

"Bu..." Başımı sallıyorum, yüzüm kızarıyor. "*Teşekkür ederim.*"

O başını sallar. "Adamlarım bugün dışarı çıkacak. Akşama kadar dolabın dolacak."

Hızla gözlerimi kırpıyorum. "Benim... dolabım mı?"

Kaşlarını kaldırır. "Yürüme odası. Yatak odanın yanında. Adamlarım bedenlerini aldı ve kullandığım kişisel alışveriş danışmanı oldukça iyidir."

Giyinme odası.

Son bir yılımı, Pearl'ün bagajında tuttuğum bir spor çantasıyla geçirdim.

Ama sonra, içimde bir şey beni rahatsız ediyor. Yani, hayatım boyunca yardım almaya karşı olan sorunum.

"Ben... teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Ama gerçekten gerek yok..." "Ben kendim istiyorum."

Gözlerimi ona dikip yutkunuyorum. "Size ödeyecek param yok..."

"Hediye kavramını biliyorsunuz, değil mi?"

Dudaklarım bükülür. "Kalacak bir yer bir şey. Ama dolap dolusu kıyafet..."

"Basitçe anlatacağım," der Kir iç çekerek. "Sana kıyafet alacağım. Giymemeyi tercih edebilirsin, ama yine de alacağım ve dolabına koyacağım. Ayrıca üvey babanın yasal masrafları da dahil olmak üzere tüm diğer masraflarını da karşılayacağım."

Gözlerimi kırpıyorum, ona bakarken kalbim

hızla atıyor. "Kir..."

"Eğer bunun bir tartışma ya da münazara olduğunu düşünüyorsanız, bu varsayımı düzeltmeme izin verin."

Dişlerim dudaklarımı sıkarken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. Ama *aynı zamanda*

o haklı olduğu da çok açık: bu bir tartışma değil. Sadece olan biten bu.

Ve belki de bir kez olsun bunu kabullenmelisin? Kir'in gözleri

benimkilere kilitlenmiş durumda. "Nasıl uyudun?" "Taş gibi.

Yemin ederim dün gece bayılmışım."

Gülümsüyor, gözlerinde kendini beğenmiş bir şeytanlık var. "Hayal et."

Yüzüm kızardı. "Ama harika uyudum." Başımı salladım. "Gerçek bir yatak. Kim düşünürdü ki?"

Gülümsüyor ve *lanet* olsun, çok seksi.

Ve uzun zamandır hissetmediğim kadar özgür hissediyorum.

İçimde bir şey kıvılcımlanıyor, kalbim daha hızlı atıyor, içimden bir sıcaklık yayılıyor. Yavaşça tezgaha yaslanmış olduğu yere doğru yürüyorum, dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırarak ona yaklaşıyorum.

Kir sessizce homurdanır ve elini kalçama kaydırır.

"Yeterince uyudum," diyorum sessizce, gergin bir nefes alıp vererek. "Ama yalnızdım..."

Ellerim göğsüne gider, gömleğinin altındaki nabzımı hızlandıran sert kasları okşarım, sonra dalgalı karın kaslarına.

Elim aşağıya doğru kayarak kemer tokasına doğru iner. "*Çok*

yalnızsın..."

Aniden elimi tutup çekiyor. Anında utanç duygusu beni kaplıyor.

Yanlış mı anladım? Yani, bu adam dün gece beni yatağa yapıştırıp, hayatımın en büyük ve ikinci gerçek orgazmını yaşattı.

Bana artık burada yaşadığımı söyledi. Bu evin benim evim olduğunu söyledi. Öyleyse... Sonra dün geceden başka bir şey aklıma geldi.

"Benim sevişmeme hazır değilsin, bebeğim."

Bunu daha fazla düşünmeden, kocaman elleri belime kayar. Parmakları beni sarar ve sanki hiç ağırlığımı yokmuş gibi havaya kaldırdığında nefesim kesilir. Beni yanındaki tezgahın üzerine indirir ve dizlerimin arasına girer, kalçalarının iki yanına bacaklarımı açar.

Tek kelime etmeden kahve fincanını ağzıma götürdü, seramik dudaklarımı okşadı.

"Aç," der sertçe.

İtaat ederek dudaklarımı araladım ve titredim. Bir damla bile dökmeden fincanı eğdi ve içmeme izin verdi. Nedense, bu şimdiye kadar yaşadığım en şehvetli, en samimi anlardan biriydi.

Sütlü sıcak kahveden ikinci yudumu alırken, fincanı çekip kenara koyar. Kollarını iki yanıma koyarak, bacaklarım hala onun etrafında açık halde, tezgahın kenarına oturmuş beni sıkıştırır.

"Neden bana dokunmama izin vermiyorsun?" diye soruyorum.

Kir başını yana eğiyor. Yavaşça yüzünü bana doğru eğiyor. Yüzümün kenarlarına kelebek öpücükleri kondururken nefesim kesiliyor, titriyorum, sonra ağzı duruyor ve kulağımın yanında asılı kalıyor.

"Çünkü," diye mırıldanıyor, "şu anda *sana* dokunuyorum."

Elleri bacaklarıma kayıyor ve yavaşça sundressimin eteğini yukarı doğru çekmeye başlıyor, daha da yukarı. Aşağıya baktığımda, dantelli beyaz külotumun tamamen görüldüğünü fark edince kızarıyorum.

Kir tek kelime etmeden yavaşça bacaklarımin arasına çömelir. Damarlı elleri yukarı kayıp parmakları külotun beline takıldığında inlememi bastırıyorum.

külotun bel kısmına takıldığında iniltiyi bastırıyorum. Yavaşça külotu uyluklarımdan, sonra baldırlarımdan aşağı çekiyor. Sonunda külot bir ayağımdan düşüyor, diğer ayağıma takılıyor.

O, bacaklarımı genişçe açarak beni keskin, karanlık bakışlarına tamamen açtığında boğazımdan bir inilti çıkar.

"Böyle kal," diye emredici bir sesle emrederek, bacaklarımın arasına eğildi.

Nefesinin uyluklarımdan üzerinde, sonra da amımı kaplayan ıslaklıkta dolaştığını hissedince nefesimi tutuyorum.

Uyarı olmadan, dili temas eder ve tüm dünyam çözülür.

"Oh..." diye fısıldadım, sesi aceleyle çıkarken o dilini dudaklarımdan üzerinde yukarı doğru sürükledi. O inleyerek dilini içime itti ve ben de dudaklarımdan arasında derinlemesine dolaştığını hissedince inledim.

Göğsünden gelen düşük bir gürültüyle, elleri hala uyluklarımda, Kir dilini yarıklarımın içinde yukarı aşağı sürükledi. Dilinin alaycı ucu kıcıma hafifçe değdiğinde gözlerim şişti, sonra tekrar yukarı doğru hareket etti ve zonklayan klitorisimin üzerinde dönmeye başladı.

Tatlı. Lanet olsun. Tanrım.

İnirken vücudumda havai fişekler patlar. Sırtım kavislenir, kaşlarım çatılır, bacaklarımdan arasına bakıp, uyluklarımdan tamamen ayırıp amımı yiyen muhteşem tanrıya bakarım.

Düşük bir homurtuyla ağzını klitorisime yapıştırır, sertçe emer ve dilini zonklayan sinir demetinin etrafında döndürür. Keskin bir çığlık atarım, o okşar, emer ve ısırırken nefes nefese kalırım, ta ki tüm vücudum titremeye başlayana kadar.

Aynı çılgın, ruhumu eriten hızla devam eder, dili ağrıyan klitorisimin üzerinde ileri geri hareket eder, inlemeleri içimde yankılanır. Sırtım yay gibi kavislenir, başım geriye düşer ve kalçalarım sanki kendi iradeleri varmışçasına utanmadan ağzına doğru itilir.

Basınç artar, vücudumdaki titremeler ve küçük patlamalar daha da şiddetli hale gelir, ta ki aniden omurgam sertleşip yüzüm saf,

mutlulukla çöküyor.

"Evet..." diye inleyerek boğuluyorum. "Ben..."

Vücudum şiddetli bir şekilde sarsılırken, orgazm içimde patlar, saf zevkle çığlık atarken beni büküp bükür. Kalçalarım yüzüne sürtünür, dilim klitorisimin üzerinde dans ederken, ağzına defalarca boşalırım.

Kir yavaşça bacaklarımın arasından kalkarken hâlâ titriyorum. Saçımın arkasını yumrukluyor ve ağzı ağzıma yapıştığında inliyorum. Kendimi kaybediyorum, onu deli gibi öpüyorum, dilinde kendimin tadını alıyorum.

Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve iki parmağını içime derinlemesine soktuğunda nefesim kesiliyor. O parmaklarını içimdeki o noktaya kıvrınca inliyorum, avucunun içi hala zonklayan klitorisime sürtünüyor, dudaklarımı yalıyor.

Parmaklarını içime hızlıca sokup çıkarmaya başlar, her itişinde avucuyla klitorisimi ovuşturur. Zaten o kadar tahrik olmuşum ki patlayacakmışım gibi hissediyorum ve çığlık atıyorum. Islak amımı parmaklarıyla sikmesinin ıslak sesleri mutfığı doldururken, alt dudağımı ısırır ve dişlerinden çıkıncaya kadar geri çeker.

Ağzı boynuma iner, en hassas yerleri diliyle emip yalar, sonra ağzını kulağıma doğru çeker.

"Amcığın resmen benim yeni favori kahvaltım oldu, bebeğim," diye fısıldadı. "Ama bu açgözlü küçük amcığın benim ilgimi kesmeme hazır olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Nefes almaya çalışırken şiddetle başımı sallıyorum.

"Hayır...!" diye nefes nefese söylüyorum.

"Hayır *ne*?" diye homurdanıyor.

Oh, lanet olsun.

"Hayır *efendim*," diye inlerim, kalın parmakları içime girip vücudumdan daha fazla zevk alırken.

"Benim için boşalmak istiyorsun, değil mi?"

"*Evet efendim!*" diye hıçkırarak, hayatım pahasına kollarına yapışıyorum, başım geriye düşerken o kulağıma homurdanıyor.

"Bu güzel amcık parmaklarımı pisleyecek, değil mi, bebeğim."

Zevkten çılglık atıyorum, gerçeklik algım bulanıklaşıyor ve vücudum geriliyor, baskı artık dayanamayacağım bir seviyeye ulaşıyor.

"Dağınık yap," diye kulağıma hırıldadı. "Ve *şimdi* iyi bir kız gibi benim için gel."

"*Evet efendim!*"

Vücudum şiddetle sarsılırken ve kıvrılırken, orgazm içimde patlarken çılgılık atıyorum. Ağzımla ağzını ezip, beni acımasızca öperken, elinin üzerinde defalarca boşalırken inlemelerimi yutuyor.

Vücudum hala titriyor, beynim hala kelimeler ya da düşünceler bile oluşturamıyor, o yavaşça uzaklaşırken. Parmaklarını bacaklarımın arasından çıkarır ve ustaca uzanıp bir ayak bileğimden sarkan külotu yakalayıp nazikçe yukarı çekerken titriyorum, kıcıımı kaldırıp külotu yerine oturtur ve elbiseyi dizlerimin üzerine düzeltir.

Kır nazikçe çenemi avuçladı, koyu renkli gözleri parıldayarak eğildi ve beni derin bir öpücükle öptü. Sonra uzaklaştı, gözleri benimkilere kilitliydi.

"Telefonla konuşmam lazım."

Gözlerimi kırpıyorum. "Oh...

tamam."

Oh, tamam mı? Gerçekten mi, lanet olası?

Omuzlarını silker ve takım elbisesinin ceketini düzeltir. Sonra, hiç uyarmadan, eğilir ve beni yumuşakça öper, sonra dudaklarını yanağımdan kulağıma doğru kaydırır.

"*Aferin kızım.*"

Beni mutfak tezgahında duran kahve fincanıyla baş başa bırakıyor, kalbim hala deli gibi atıyor ve tüm vücudum titriyor.

Bu *nasil* gerçek olabilir?

KIR

Hala dilimde onun tadını alabiliyorum. Vücudunun ağzıma çarptığını hala hissediyorum, inlemelerinin kulaklarımda yankılandığını hala duyuyorum.

Kasten ellerimi yıkamıyor ve hiçbir şey içmiyorum. Şimdi çalışma odamda oturmuş Dimitri'nin aramasını bekliyorum, ne konuşmak isterse, Brooklyn'in amının tadını dudaklarımda hissederken konuşacağını biliyorum.

Az önce üvey babasının avukatı Diego Padilla ile telefonda konuştum ve tüm yasal masrafları üstleneceğimi söyledim.

Telefonum belirlenen saatte çalıyor. Tanımadığım bir isim ama bu numarayı tanıdığımdan başka kimse yok, bu yüzden somurtarak cevap veriyorum. "Evet."

"Bay Nikolayev," Rus aksanlı bir erkek sesi sertçe konuşuyor. "Adım Andrei. Bay Moskovic'in yardımcısıyım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dimitri de bize katılacak mı?"

"Korkarım ki hayır."

Brooklyn'in güzel amından çekilip bu lanet telefonu almak için gereken süper insan gücünü düşünerek çenemi sıkıyorum.

Elini benim sikime dokunamadan çekince gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Tabii ki onu istemediğimden değil.

Tekrar söylüyorum, o benim için hazır değil.

Benim türümdeki yakınlığa. Benim tarzımdaki sikişmeye, kelepçeler, göz bağları, ağız tıkaçları...

Cezalandırma.

Belki o hazır olduğunu *düşünüyor*. Ama yaşadığı onca şeyden sonra, ben temkinli davranmayı tercih ediyorum.

Andrei boğazını temizledi. "Özür dilerim, Bay Nikolayev. Bay Moskovic maalesef beklenmedik ama önemli bir iş için çağrıldı."

Ağzım ekşiyor. "Bizim görüşmemizden daha mı önemli?" diye homurdanıyorum. "Yoğun sabah programımdan zaman ayırıp geldiğim görüşmeden daha mı önemli?"

Tamam, yoğun sabah programım Brooklyn'in amını yalamak ve benim sikimi yutmaya hazır olup olmadığını tartmaktan ibaretti.

Ama yine de.

"Gerçekten özür dilerim, Bay Nikolayev. Daha *önemli* değil, ama daha... acil." Andrei iç çeker. "Bay Moskovic'in kara para aklama işlerinden biri dün gece ağır darbe aldı."

"Oh. Ne talihsizlik."

The Mirage'ı kastettiğini biliyorum.

"Evet. Orayı temizleyen ve onun baş temizlikçisi olan adamı dövmüşler. Bay Moskovic'in öfkelenmesi çok anlaşılır."

O temizlikçi, yırtıcı bir insan pisliği.

"Dimitri, anlaşmamız tamamlandığında New York'taki tüm işlerinin kapatılması gerekeceğini biliyor, değil mi?"

"Elbette," diyor Andrei çabucak. "Anlaşmanızın yakında tamamlanacağını düşünerek, mümkün olduğunca çok temizlik yapmaya çalışıyor."

"Anlıyorum," diye homurdandım. "Peki Dimitri saldırı konusunda ne yapmayı planlıyor?"

Andrei boğazını temizledi. "Operasyonlarımız yakında şehirden çekileceği için, Bay Moskovici burada son bir 'macera' arayışında olabilir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yani?"

"Sorumlu olan kişiyi ibret olsun diye cezalandırmak istiyor olabilir."

Bu işleri karmaşıktırabilir.

"Herhangi bir ipucu var mı?"

"Maalesef yok," diye homurdanır Andrei. "Ama araştırıyor."

"Anlıyorum."

Ofis pencerelerinden gelen hareketler dikkatimi Brooklyn'in eski arabasına çeker. Araba, garaj yolunda durmaktadır.

...Ve Brooklyn, bagajdan pis görünümlü bir şey çıkarıp tozunu silkeliyor.

"Dimitri'ye başsağlığı dilerim, Andrei," diye homurdandım. "Ama korkarım ki..."

"Son bir şey daha var, Bay Nikolayev," diyor Andrei. "Bay Moskovici, anlaşmanızın diğer kısmının nasıl gittiğini öğrenmemi istedi. Inessa'nın şirkete kabulüyle ilgili Ivan Yelchin'le görüştünüz mü?"

Dışarıdaki Brooklyn'e odaklanırken çenem sıkışır. Lanet olsun, çok güzel görünüyor. Şu anda çok *mutlu*, sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi.

"En öncelikli işim," diye Andrei'ye homurdandım.

"Mükemmel," diyor. "Bu sabah zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bay Nikolayev."

Telefonu kapatıp arka kapıya doğru yürürken, telefonu cebime koyuyorum.

"Ona duygusal bir bağın olduğunu düşündüm."

Bana dönerek gülümsüyor. "*Teşekkür ederim*," diyor ıslıl ıslıl. "Gerçekten. Pearl'ün berbat durumda olduğunu biliyorum, ama..."

"Pearl mi?"

O gülümser ve eski Accord'a başparmağını gösterir. "Araba."

Duygusal bağ kurma fikrimde haklıymışım.

Sonra elindeki eski dans çantasına bakınca kaşlarım çatıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Prova var," diye omuz silkiyor.

"Odanın üst katında yepyeni bir Hermes çantan var."

Brooklyn dudaklarını ısırarak aşağıya bakıp sonra tekrar bana bakar. "Çok güzel..."

"Ama?"

Acı bir gülümsemeyle, "Arkadaşlarım bana birkaç bin dolarlık bir çantayı nasıl aldığımı sorduklarında ne diyeceğim?"

Kaşlarım çatıldı. "Gerçeği, belki." Yüzü

buruştu. "Ben..." Aşağı baktı.

"Ne oldu?" diye soruyorum, yaklaşıp parmağımın ucuyla çenesini kaldırarak yüzünü bana doğru çeviriyorum. *Tanrım*, bu kadına her dokunduğumda onu öpmek için tüm gücümü kullanıyorum.

"Bu çok kötü gelecek," diyor sessizce. "Ve nankörce, sanki ben çok kötü bir kadınmışım gibi..."

"Onlara benimle yaşadığını, hediyelerimi kabul ettiğini söylersen ne diyeceklerini merak ediyorsun."

Yavaşça başını sallıyor.

"Üzgünüm, kulağa korkunç geliyor..."

"Hayır, gerçek gibi geliyor," diye

homurdandım.

Haklı ve bu açıdan bakmadığım için kendime kızıyorum.

"Sadece..." Çaresizce iç çekiyor. "Bale sahibiyle hediyeler, belki özel muamele için yatıyormuşum gibi görünecek..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ama sen balenin sahibiyle yatmıyorsun."

"Görünüşe göre ona *dokunmam* bile yasak," diye tersledi, sesinde kaçırmadığım belirgin bir keskinlik vardı.

"Bunu düşünmeliydim," diye kaşlarımı çattım. "Görünüşü demek istiyorum." O üzgün bir şekilde gülümsedi. "Çanta *çok güzel*. Ben sadece..."

"İşe götüremezsin, insanlar soru sorar." O da başını sallar.

"En azından bazı şeyleri getiriyorsun," diye mırıldanıyorum, yüzümde memnuniyetle bir gülümseme beliriyor.

Ona aldığım hediyelerden birkaçını giymek *zorunda*. Başka seçeneği yok.

Dün gece arabasını kontrol ettim ve Hermes çantası ile ona aldığım diğer her şeyin kaybolduğunu fark ettim. Bir kısmım onları sattığını düşündü, ama gardırobunun geri kalanının durumu her şeyi açıklıyordu: soyulmuştu.

Onu burada, benimle güvende tutmam için bir neden daha.

Ama bu da, bugün provaya gidecek, ona aldığım dans kıyafetleri dışında hiçbir şeyi *olmadığı* anlamına geliyor.

İyi. Onu, ona giydirmek için seçtiğim şık ve zarif kıyafetlerle görmek istiyorum.

İş için hazırlanınca Brooklyn metroyla gitmekte ısrar ediyor. Tabii ki bu mümkün değil. Adamlarımdan biri onu götürecektir. Ama bunu ona söylediğimde, beni dizimin üstüne yatırıp masama bağlayıp sikmek istememe neden olacak şekilde benimle tartışıyor.

Son kısmı kendime saklıyorum. Ama onu dizlerimin üzerine eğip kıcına şaplak atıyorum, sonra da açgözlü amını parmaklayarak bir orgazm daha yaşıyorum.

Sonunda ona Uber Black çağırdığımı söylüyorum ve onu Mercury Tiyatrosu'ndan birkaç blok ötede bırakacağını, böylece kimsenin ona garip sorular sormayacağını vaat ediyorum.

sorulmasın.

Gerçekte, onu şehre götüren Range Rover, Uber şoförü gibi davranan adamlarımdan biri tarafından sürülüyor.

Ayrıca, ona önceki boktan, çatlak telefonunun yerine verdiğim yeni ve daha iyi telefonun içinde bir takip çipi olduğunu da belirtmek gerekir.

Üzgün değilim. Bu kadına karşı koruyucu duygularım için özür dilemeyeceğim.

O gittikten sonra, masama oturup kasıtlı olarak açmayı ertelediğim e-postayı tıklarken geniş bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

Bu lanet olası James'i özel dedektif tutarak buldum. Şimdi eğlenceli kısım geliyor: kim olduğunu bulmak, onu bir yerlere sürükleyip, *ona* kadına yaptıklarının aynısını yapıp boğazını kesmek.

Ancak e-postayı açtığımda, tüm ruh halim değişir.

Siktir.

Lanet olası orospu çocuğu.

James Lucareli bugün ölü bir adam olarak güne başladı. Ama bu cümle şimdilik askıya alındı. Görünüşe göre James, *Giovani* Lucareli'nin yeğeniymiş.

Yani, liman işçileri sendikasının başkanı.

Yani, New York limanından *tüm* ithalat ve ihracat işlemlerimi kolaylaştıran adam.

Bu, James'in ölü bir adam olduğu gerçeğini değiştirmez. Brooklyn'e yaptıklarının hesabını verecek. Ölüm cezası sadece... *ertelendi*, ben *Giovani*'ye yeğenini parçalara ayıracağımı söylemenin nazik bir yolunu bulana kadar.

Kimse benim malıma dokunamaz.

Kimse.

BROOKLYN

"BUNA BUZ KOYMALISIN."

Duvara yaslanmış muhteşem tablodan — yoğun siyahlar ve parlak pembe renklerin patlaması — gözlerimi çekip Dove'a baktım.

Bazen gizemli ve biraz soğuk davranabilen Dove, aslında oldukça harika biridir. Bu yüzden, bugün provadan sonra beni yine arabalık evine/sanat stüdyosuna davet ettiğinde, seve seve kabul ettim.

Kir'in evine taşınalı iki gün oldu ve hala Pearl'ün arka koltuğunda uyanıp her şeyin bir rüya olduğunu fark etmeyi bekliyorum.

Her sabah o muhteşem yeni odada, ayrılmaya kıyamadığım yatakta uyanıyorum. Sonra Kir ile sabah kahvemi içiyorum. Bu kahve, her zaman onun beni mutfak tezgahına yatırıp bacaklarımı açması ve ben çığlık atana kadar oral seks yapmasıyla sona eriyor.

Prova yapmaya gidiyorum, ama artık beni Mercury'ye götüren siyah SUV'lerdeki adamların Uber şoförleri değil, Kir'in adamları olduğunu anladım.

Uber şoförlerinin genelde silahları ve Bratva dövmeleri olmaz.

Sonra eve gelip onunla akşam yemeği yiyorum, bu *da* onun ağzını bana dayayıp beni yiyip bitirirken beni kıvrandırıp çığlık attırmasını içeriyor.

Aslında, son birkaç gün neredeyse tamamen "saatte orgazm sayısı" veya "OPH" ile ölçülebilir, çünkü yaptığım şeyin çoğu onun dili ve parmaklarında orgazm olmak.

Ama bu gece iş için geç kalacağını söyledi, bu yüzden Kir'in masasında bacaklarımın arasında ağzıyla beni çığlık attırırken, bana iyi kız dediği yerde değil, Dove'un evindeyim.

Dove sağ ayak bileğime bakarak başını salladı. "O nasıl oldu?" Omuz silktim. "Daha önce kötü bir iniş yaptım."

Kaşlarını çattı. "Yine de üzerine buz koymalısın, belki bu gece üzerine basma. Sinemadan çıktığımızdan beri o ayağını koruyorsun."

Yüzümü buruşturuyorum. "Biraz acıyor. İbuprofen var mı?"

Dove bir an için sertleşir, sonra başını sallar. "Ben yokum, üzgünüm."

"Kahretsin. Tylenol? Motrin?"

Kafasını tekrar sallar. "Yok. Üzgünüm."

"Sorun değil." Omuz silkerim, sonra gülerim. "Bir içki ister misin? Belki iyi gelir." Bana garip bir gülümseme atar. "Tekrar üzgünüm. Alkol içmem."

"Önemli değil," gülümserim, ayak bileğimi hafifçe döndürerek sertliği gidermeye çalışırım. "Hey, gösterin nasıl gidiyor?" Kaşlarımı çatarım. "Ben bir pisliğim, henüz izlemedim."

"Gösterinin nerede *olduğunu* bilmiyorsun."

"Çünkü bana söylemedin!"

Gülüyor. "Söylerim. *Belki...*" Omzunu kaldırıyor. "Bilmiyorum, bunu beni gerçekten tanıyan biriyle paylaşmak isteyip istemediğime hala karar veremedim."

Ona hayretle bakıyorum, sonra yavaşça dönüp vagon evinin her yerini kaplayan muhteşem sanat eserlerine bakıyorum.

"Neden *olmasın* ki?"

Kaşları çatılır. "Bilmiyorum." Tekrar omuz silker ve aşağı bakar. "Bu tarafımı arkadaşlarıma göstermek kendimi savunmasız hissettiriyor."

"Anlıyorum."

Bana merakla bakıyor. "Neden *Imperiya Korona* için dans etmek istiyorsun?"

"Çünkü dünyanın en iyi topluluklarından biri." "Zakharova

da öyle," diyor keskin bir bakışla.

Kafamı sallıyorum. "Sanırım bunun bir kısmı da New York'tan ayrılmak istememden kaynaklanıyor olabilir. Yani, burayı seviyorum..." Kaşlarımı çatıyorum. "Ama sanırım aynı zamanda nefret de ediyorum. Bilmiyorum, çok karmaşık. Sanırım sadece yeni bir şey istiyorum."

Dove başını sallar. "Peki... Moskova'ya taşınmak istediğini neden arkadaşlarına söylemedin?"

Bana *yakaladın* bakışı atıyor ve ben

gülümsüyorum. Kahretsin. Tam tuzağa

düştüm. "Touché," diye iç çekiyorum, o

gülüyor.

Karakolun kapısı gürültüyle açılır ve ikimizi de korkutur. Şaşkınlıkla dönüp baktığımda, otuzlu yaşlarında, koyu renk saçlarını at kuyruğu yapmış, *çok sık giyinmiş* bir kadın içeri girer.

Kırmızı tabanlı Louboutin ayakkabılar dışında *her şeyi* Dolce'den. Ayrıca, ilk başta oyuncak hayvan sandığım bir şeyi taşıyor, ama küçük köpek bana nefret dolu bir bakış atıp havlamaya başlıyor.

Dove derin bir nefes verip, içeri giren kadına dönerek sert bir bakış attı.

"*Kapıyı* çalabilirdin," diye soğuk bir sesle mırıldandı.

Kadın onu görmezden gelir ve bana üstünlük taslayarak bakar. "Sen

kimsin?"

Dove'a bakmak için dönünce, o derin bir nefes alıyor.

"Brooklyn, bu benim kötü kalpli üvey annem Medusa. Medusa, bu benim arkadaşım Brooklyn."

Kadın Dove'a gözlerini devirdikten sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "*Arkadaş mı? Nereden?*"

"Balerinden mi?" diye soruyorum. "Dove ile birlikte..."

"*Tiyatroda*," diye dramatik bir şekilde iç çeker. "*Tabii*, tabii."

Tavırları değişir. Sanırım bir şekilde kendimi kanıtlamışım. Bir elini nazikçe uzatır, diğer elinde hala küçük tüylü topu sıkıca tutmaktadır.

"Felicity Marchetti," sanki bir country kulübündeymişiz gibi yavaşça konuşur. "Ve buradaki küçük sevimli şey"... manikürlü parmağıyla kötü görünümlü köpeğin burnuna dokunur... "Chanel." Bana tekrar bakar. "Coco gibi."

Nazikçe gülümserim. "Tabii ki."

"Felicity, şeytan çocuğunu al ve defol git..."

"*Ne kaba*." Felicity, Dove'un sözünü keserek, yüzüne parmaklarını şıklatır gibi bir hareketle onu susturur ve bana döner. "Kızımın terbiyesizliği için özür dilerim."

"Kızı" kısmı tuhaf. Dove az önce onu üvey annesi olarak tanıttı ve Felicity Dove'dan en fazla beş yaş büyük görünüyor.

"Üvey kızım, son zamanlarda estetik ameliyatları arttığında sihirli bir şekilde *kızı* oluyor," Dove sırtarak diyor. "O, senin 'oh, onun annesi olmak için çok gençsin!' demeni istiyor. Ama bizim akraba olmadığımızı anlayabilmenin gerçek nedeni, tabii ki boynuzlarımın, çatallı kuyruğumun olmaması ve bir bakışla erkekleri taş a çevirememem."

Felicity, Dove'a sert bir bakış atar. "Tatlım, senin annen olmadığının *asıl* nedeni, seni kürtaj ettirecek kadar akıllı başında olmamdı."

Tanrım.

Dove, üvey annesine öfkeyle bakarken, kadın bana dönüyor. "Brooklyn, değil mi?"

Başımı salladım. "Brooklyn Ellis."

"Oh!" Yüzü biraz aydınlanır. "Upper East Side Ellis'lerden mi?"

"Korkarım ki hayır."

Yüzü yine düşer. "Anlıyorum."

"Ve görüyorum ki hala benim yerime kükürt izleri bırakıyorsun, o yüzden defol *git*," diye bağırır Dove.

Felicity yüzünü sahte, aşırı endişeli bir ifadeye bürüdü. "Aww, Dovey. Bugün kendini iyi hissetmiyor musun?" Gözlerinde kötü bir parıltıyla acımasızca gülümsedi. "Nüksetmiyorsun, değil mi..."

"*SİKTİR. GİT.*"

Dove'un sesinin şiddetinden ben bile irkildim, ama üvey annesi ve "köpek" neredeyse devriliyordu. Felicity kendini topladı, sonra kibarca burnunu çekti.

"Tanıştığımıza *memnun* oldum, Brooklyn. Eğer biraz aklın varsa, bu..." parmağını Dove'a doğru uzatır, "...lanet olası *tren enkazından* uzak durursun."

Tek kelime etmeden arkasını dönüp kapıdan çıkıyor ve kapıyı arkasında çarparak kapatıyor.

Dove yavaşça nefes verir, arkasını döner ve parmaklarını gümüş rengi pembe saçlarının arasına geçirir.

"İyi misin?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

O, hala bana sırtını dönük bir şekilde, gözünden bir damla gözyaşı silerek başını sallar.

"Evet," diye mırıldanıyor. "İyiyim." Bana dönüp iç çekiyor. "Kusura bakma. O... şey, *açıkçası* Cehennem Kraliçesi, ve bunu iltifat olarak söylemiyorum." Dove'un kaşları çatılıyor. "Sürekli aptalca şeyler söylüyor, beni... haberlerde gördüğü şeylerle suçluyor." Gözlerini deviriyor. "Ailem..." Başını tekrar salladı, başka yere baktı. "*Deli*. Üzgünüm."

Ben de başımı salladım. "Özür dilemene gerek yok. Deli ailelerim var, inan bana." Soğuk bir kahkaha attım. "Babam ben doğmadan önce evi terk etti, annem ben çocukken aşırı dozdan öldü ve şu anda hapisten çıkarmaya çalıştığım üvey babam, ben dokuz yaşındayken velayetimi kaybetti, bu yüzden koruyucu aileye verildim."

Dove acı bir gülümsemeyle, "Bunu duyduğuma üzıldüm," der.

"Teşekkürler, ama gerek yok." Elimi uzatıp omzuna koyuyorum. "Sadece, sana karşı sorumluluklarını yerine getirmeyen ailelerle karşılaşıyorum demek istedim."

O başını salladıktan sonra aniden başını kaldırdı. "Hey," diye gülümsedi, "benimle tuval üzerine boya balonları atmak ister misin? Çok eğlenceli ve öfkeyi atmak için *harika*."

Dudaklarım gülümsedi. "*Tabii ki*."

* * *

Eve geldiğimde KIR HENÜZ DÖNEMEMİŞTİ. Biraz huzursuzdum ve daha önce pratik yaptığım adım yüzünden ayak bileğimdeki ağrıdan dolayı hâlâ biraz somurtuyordum.

Dove haklı: Buz koyup dinlenmem gerekiyor. Ama tam tersini yapıyorum.

Kir'in evinin balo salonunda — evet, tam anlamıyla balo salonu — dans kıyafetlerimi ve pointe ayakkabılarımı giyip işe koyuluyorum.

Ayak bileğim bana acı içinde bağıırken dişlerimi sıkıyorum. Ama devam ediyorum, bir daha asla batırmayacağımı bilene kadar kendimi zorlayarak aynı hareketi tekrarlıyorum.

"Ayak bileğini dinlendirmelisin."

Nefes nefese, kapıda duran Kir'i görmek için hızla dönüyorum. Her zamanki kıyafeti içinde — koyu renk takım elbise, beyaz gömlek, kravatsız — ve odanın diğer ucundan kara gözleri beni delip geçiyor.

"Geldiğini duymadım bile," diye fısıldadım.

Kaşlarını kaldırdı, ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bir süredir seni izliyordum," dedi. "Çok iyiydi."

Yalan söylemeyeceğim, övgüsüyle birlikte göğsümde kabaran gururu *seviyorum*.

"Yine de..." Kaşlarını çatıp elini kaldırarak işaret ediyor. "Ayak bileğini dinlemelisin. Ne yaptıysan, belli ki onu zorluyorsun."

Kafamı salladım. "Bir şey yok. Devam etmem lazım. *Imperiya Korona'nın* geri çağırısı var..."

"*Biliyorum*," diye homurdandı. "Yine de vücudunu dinlemelisin."

"Öyleyim," diye cevap verdim, hala eforun etkisiyle biraz nefes nefeseydim. "Ve iyi olduğum yazıyor."

Kir'in koyu renkli gözleri kısılır. "Otur ve dinlen, Brooklyn."

"Ben *iyiyim*," derim, yüzümü buruşturarak ayak bileğimi döndürürüm. "Devam edeceğim..." "Bu bir öneri değildi," diye homurdanır.

"Ve ben senden *emir* almam," diyorum sinirli bir şekilde.

Kir'in gözleri parlar, çenesini sıkarken kasları gerilir. İçimi heyecan verici bir ürperti kaplar. Ama aniden, tek kelime etmeden arkasını dönüp odadan çıkar.

"İşte *böyle*," diye mırıldanıyorum, sırtına bakarak kendini beğenmiş bir şekilde.

Rutine geri döndüm ve zorlandığım, aynı zamanda ayak bileğimi ağlatan kısmı mükemmelleştirmek için kendimi zorladım.

Aniden ayak sesleri duyarım. Kir üzerime atlayıp belimden yakaladığında, çırpınırken beni havaya kaldırıp omzuna attığında çığlık atarım.

"Bırak beni!" diye bağıryorum, o balo salonundan çıkarken tekmeliyor ve çırpınıyorum. Sanki bir tuğla duvara karşı savaşmaya çalışıyorum. O yatak odamdan geçip bitişik banyoya girerken tek yapabildiğim ona bağırarak ve küfür etmek.

Punta ayakkabılarımı çözüp ayağımdan çekip aldım. "Çekil

lan..."

Omzundan beni fırlatıp aniden lanet olası buz gibi soğuk suya daldırınca nefesim kesildi.

Çığlık atarak, buz gibi sudan çıkmaya çalışırken neredeyse havaya uçuyorum. Ama Kir'in tutuşu acımasız, karanlık gözleri benimkilere kilitlenmiş, kıvranan, çırpınan bedenimi suda kolayca tutuyor.

"Burkulma gibi mi hissediyorsun?"

"Sanki *Titanic*'ten düşmüşüm gibi hissediyorum," diye tükürdüm.

Kir bana sertçe bakar. "*Ayak* bileğin, Brooklyn," diye homurdanır. "Bağın yırtılmış gibi mi hissediyorsun?"

"Ben *iyiyim*," diye mırıldanıyorum huysuzca.

"Sen pervasızsın," diye tısladı. "Acıyı görmezden gelmeye çalışıyorsun çünkü bunun sana bir onur madalyası kazandıracağını sanıyorsun. Ama bunun sana kazandıracağı tek şey mahvolmuş bir kariyer olacak."

"Yavaşlayacak lüksüm yok," diye öfkeyle söylüyorum. "Bu gece *var*," diye homurdanarak cevap veriyor.

Tekrar çıkmaya çalışıyorum ama tutuşu gevşemiyor ve sonunda mücadeleyi bırakıyorum.

Soğuk küvete geri çökerek, öfkeyle nefes veriyorum. Kabul etmek istemem ve ona asla yüzüne karşı söylemem ama bu, bileğime çok iyi geliyor.

"*Bakım böyle bir şey*," diyor Kir sessizce. "Bunu anlamayı öğren."

Beni orada beş dakika daha oturmaya zorlar, ta ki tüm vücudum buzlu sudan uyuşana kadar.

Ama lanet olsun, ayak bileğim *çok* daha iyi hissediyor.

Kir beni sudan çıkararak yatak odasına taşıdığında direnmiyorum. Beni yatak kenarına oturtup ayak bileğime elastik bandaj sarmadan önce ustaca soyduğunda da direnmiyorum.

Aniden beni geri itip yatağın üzerine düşürünce, ona bakarken kalbim deli gibi atıyor.

"*Ne yapıyorsun?*"

"Hayat bir dizi verme ve almadır, Brooklyn," diye homurdandı, ceketini çıkararak. "Bazen kötülük çekersen, iyiliği daha kolay tadabilirsin."

Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamaya başladı.

"Sen kötü şeyleri yaşadın, buz banyosunun rahatsızlığı gibi."

Yataktan ona sert bir bakış attım. "*Hoş olmayan şey* mi?" diye mırıldandım. "Ve şimdi," diye devam etti, "iyi olanın tadını çıkarabilirsin."

Dudaklarımı ısırıyorum. "Nedir o?"

Aniden uyluklarımı tutup beni yatağın kenarına çekip bacaklarımı açtığında, yaralı bileğime dokunmamaya dikkat ederek, inlerim.

"Dilimle amını ısıtmam."

Oh.

BROOKLYN

Giyinme odasından çıkıyorum, kaslı, dövmeli bir kol uzanıp yolumu kesince hızla duruyorum.

Gözlerimi spiral şeklinde dövmelerin, geniş omuzların, absürt derecede güzel orantılı boyun ve kafanın üzerinde gezdirip sııttım.

"Yardımcı olabilir miyim, Val?"

Arkadaşım bana göz kırptı. "Duruma bağlı." "Neye?"

"Paylaşma havasında mısın?"

Kaşlarım çatıldı. "Sen de benimle aynı provadaydın, değil mi? O yüzden şu anda neden bilmece çözmek için enerjim olmadığını anlayabilirsin, değil mi?"

Kıkırdar. "Haklısın. Parmak ucunda yürümeyi bırakayım." Bana anlamlı bir şekilde bakar. "Yeni gelen kim?"

Neredeyse dilim boğazıma takılıyor.

"Ne?" diye ciyakladım, muhtemelen Val'in teorisini kesinleştirerek.

"Kiminle yatıyorsun? Eğlenceli biri olduğu belli, ayrıntıları istiyorum."

Ona kaşlarımı çattım. "Kimseyle *yatmıyorum*."

...Teknik olarak doğru.

Henüz gerçekleşmedi. Geçen hafta boyunca günde tam üç kez bana oral seks yaptı, ara sıra beni duvara ya da en yakın mobilyaya yapıştırıp parmaklarıyla beni kendimden geçirerek çeşitlilik kattı. Ayrıca, çoğunlukla yaramazlık yaptığımda dizinin üzerine yatırıp tuhaf şaplaqlar atarak beni merakta bırakıyor.

Ama hala bana dokunmama izin vermiyor.

Sinir bozucu bir şekilde, onunla bunu yapmak için "hazır olmadığımı" iddia etmeye devam ediyor. Onun "marka" seksinin benim için çok sert, çok... her neyse... olduğunu söylüyor.

Bir yandan, birlikte yaşadığım bu muhteşem adamın beni dilinin üzerinde boşaltmaya meraklı olması beni *kızdırmıyor*. Ve onun sadece benim ona anlattıklarım ve gördükleri yüzünden kendini tuttuğunu biliyorum.

Ama bu, ona James veya Lou hakkında, ya da koruyucu ailede yaşadıklarım hakkında hiçbir şey anlatmış olmaktan pişmanlık duyuyorum.

Bunu beni incitmek istemediği için yaptığını *biliyorum*, ama onun ilgilendiği şeylerin ya da sevişme tarzının "fazla" olup olmadığına karar vermek bana kalmalı, bana *söylenmemeli*. Ama Kir gibi devasa, güçlü ve *ölümsüz* gibi görünen birine bunu nasıl söyleyebilirim?

"Kesinlikle öylesin," diye iç geçiriyor Val.

Bu konunun teknik ayrıntıları üzerinde onunla tartışmaya devam edebilirim. Ama provadan sonra çok yorgunum, o yüzden konuyu kapatıyorum.

"Tamam," omuz silkiyorum. "Evet, ben... biriyle görüşüyorum." Kötü bir şekilde sırtıyor. "Ve... o... erkek mi, kadın mı...?"

Gözlerimi deviriyorum. "O. Hala heteroseksüel, dostum."

Mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Bir erkekten duyduğum en sevdiğim ön sevişme repliği." Burnumdan hava çıkarıyorum.

"Tamam, ben de oynayayım. Nasıl anladın?"

Bana bir *bakış* attı. "Bütün hafta boyunca, sanki provadan önce bindiğin penisini hayal ediyormuş gibi kalçalarını sallıyordun.

bununla bir ilgisi olabilir." Yüzüm kızardı. "Öyle

bir şey yapmıyorum."

"Anlaşamadık. Ama ayrıca..." Gözlerini üzerimde gezdirip bana yaklaşıyor. "Bak, senin nasıl olduğunu biliyorum... bilirsin..." Omuzlarını silkiyor. "Hadi ama, ben de hissetmiyor muyum sanki? Buradaki çoğu arkadaşımız mafya krallıklarının varisleri olarak büyüdü, Amex Black Card'ları ve kişisel korumaları var. Sen ve ben ise koruyucu aile sisteminde cinsel tacizcilere karşı savaştık." Bana sert bir bakış atıyor. "Dostum, paraya dikkat etmen gerektiğini *bilıyorum...*"

İtiraz etmek isterim ama Val ellerini omuzlarıma koyar.

"Utanacak bir şey yok. Ben de öyleyim. Vaughn görünüşe göre profesyonel bir Bond kötü adamı olsa bile."

Sırıtırım. "Yeniden bağlantı kurma işleri nasıl gidiyor?"

Val gözlerini devirir. "İnişli çıkışlı. Yani, ilk kez bir ailem olması güzel. Sadece uluslararası bir suç örgütünün başı olduğu ortaya çıkınca biraz garip oluyor." Başını sallar, sırtarak. "Şunu dinle: Geçen gece akşam yemeğine çıktık, o piç Eleven Madison'ı tamamen kapattırmış. Yani, tüm restoranı."

Islık çaldım. "Vay canına."

"Oh, daha da iyi oluyor," diye mırıldanır Val. "On bir milyonuncu ve on iki milyon yedi yüzüncüsü arasında bir yerde..."

Kıkırdamaya başlarım.

"Bu lanet herifin *adamları* ortaya çıkıyor, kulağına fısıldıyor..." "Bekle, ona ne diyorlardı?" Sırıtırım.

Val gözlerini devirir. "*Marki*. Obsidian Sendikası'nın başına geçenlere verdikleri unvan bu."

"Ne dramatik."

Val burun kıvrır. "Değil mi? Ve balerinlik yapan ve erkeklerle yatan benim. Ama konudan saptım. Neyse, Vaughn birden kalkıp bir kurs boyunca ortadan kaybolur, sonra yakasında *kan lekeleri* ve parmak eklemlerinde buz torbasıyla geri gelir.

"Başını sallar. "Yani, bu ne tür bir gangster zırvası *bu?*"

Gülüyorum.

"Ee..." Val duvara yaslanarak içini çekti. "Cidden. Takıldığın adam kim?"

Yatmıyorum ama neyse. "O..."

Omuz silkiyorum. "Daha yaşlı mı?"

Val kaşlarını kaldırır. "Ooo, ne *kadar* büyük?"

Zayıf bir gülümsemeyle "O kadar ki sana rakam veremem." diyorum. O

gülüyor. "Çok *ilginç*. Bayıldım. Yani, şeker babası mı?"

"Hayır! Siktir!" Ona ters ters bakarım. "Sırf yaşlı diye şeker babam mı oluyor?"

"Hayır, sadece yaşlı ve *sana pahalı şeyler alıyor* diye," Val, kıyafetlerime bakarak düzeltir. Aşağıya bakarım.

Kahretsin.

Kir'in kişisel alışveriş danışmanı, gardırobumu *deli gibi* güzel tasarımcı kıyafetleriyle doldurduğundan beri kıyafetlerimi abartmamaya çalışıyorum. Onları sevmediğimden değil, *bayılıyorum*. Ama beni tanıyan ve Target veya Salvation Army yerine birdenbire D&G giydiğim için kafası karışabilecek kişilerle tam da böyle konuşmalar yapmaktan kaçınmaya çalışıyorum.

Nefes veriyorum. "Bana bir şeyler almayı seviyor," diyorum yavaşça. "Ama o bir şeker babası *değil*."

Val alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olur. "Tamam,

tamam." Ağzım bükülür. "Sadece kıyafetler, Val."

"Evet, bir de Range Rover var." Val bana göz kırpar. "Bu hafta birkaç kez provadan önce buradan birkaç blok ötede arabadan indiğini gördüm." Sırtarak ekler. "Hey, bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum. Sen şımartılmayı hak ediyorsun, B."

Gülümserim. "Teşekkürler, dostum."

"Sana iyi davranıyor, değil mi?" Val'in gülümsemesi aniden kaybolur, çenesi gerilir.

Val komik biridir. Balet yapıp erkeklerle çıkması nedeniyle, onu kolayca bir kalıba sokmak mümkün olabilir. Ama ben ona hep şaka yaparım, eğer biri onun biseksüel olduğunu bilmezse, onu tanıdığı en heteroseksüel erkek sanır diye.

Yani, stereotipler canı cehenneme, ama Val neredeyse *gülünç derecede* heteroseksüel gibi görünüyor. Tarzı spor salonuna giden bir adamla raver arasında bir yerde. Tipik dağınık saçlarına *hiçbir şey* yapmıyor. Halter, kaslı arabalar ve motosikletleri seviyor, çok spor izliyor ve dövmeleleri çok agresif ve erkeksi.

Ayrıca şirketteki kızlara karşı aşırı koruyucu. Bu çok tatlı ve balerin gibi dans eden, parti çocuğu Val ile tezat oluşturduğu için beni her zaman gülümsetir.

"Öyle," diyorum gülümseyerek, kızarak. "Aslında, gayet iyi bile fazla."

Val başını sallar. "*İyi*." Bana bir bakış atar. "Eğer bu değişirse, onu fena halde döveceğimi ona söyle."

Val'in dövüşmeyi bildiğini ve güçlü ve *iri olduğunu* biliyorum. Ama yine de, Kir ondan on sekiz yaş büyük olmasına rağmen... onun kazanacağından emin değilim.

"Gidiyor musun?"

Başımı salladım.

"Tamam, gizemli erkek arkadaşının şoförlü Range Rover'ına kadar seni geçireyim."

İkimiz de Mercury'nin arka kapısından çıkıp East 49th Street'e giden sokağa doğru yürürken gözlerimi devirdim.

"Hey..." Kaşlarımı çatıp ona bakıyorum. "Sen... genelde insanlarla... iyi geçinirsin."

Val sırtarak, "Neden 'insanlar' benim cinsel hayatımın şifresi gibi geliyor?" diye sorar.

Gülümserim. "Alay etmiyorum, yemin ederim. Sen sadece... insanlarla konuşmakta, onların ne istediğini anlamakta... *senin* ne istediğini anlamakta... çok iyisin." Sessizce, kızarak kaldırma bakarak sözlerimi bitiririm.

"Siktir beni," diye homurdanır Val. "Bay Erkek Arkadaş seni nasıl tatmin etmiyor?"

Gülerek kakhaha atarım, gözlerinden kaçarken tüm vücudum titrer. "Hayır, o kısım..." Yüzümde yayılan gülümsemeyi durduramam. Konuşmaya cesaret edemem, bu yüzden parmaklarımla "tamam" işareti yaparım. Val kakhahalara boğulur.

"*Evet*, kızım," diye gülüyor. "Git al. Ee... sorun ne?"

İçimden inlerim, bu konuyu oldukça kişisel hale getirmeden konuşmanın imkânsız olduğunu fark ederim. Ama bu *Val. Onun* seks hayatının her ayrıntısını duymamış değilim.

"*Bana* her zaman yapıyor," diyorum utanarak.

"Pardon, *sana mı* yapıyor?" Val kıkırdıyor.

Ona sertçe bakıyorum. "Beni... bilirsin."

"Orgazm diyebilirsin, B. Nesin sen, Evie mi?"

"Tamam! Beni çok, *her zaman* orgazm ediyor. Ama o..." Omuz silkiyorum. "Benim de ona aynı şeyi yapmam konusunda çekingen."

Val bana bakar. "Dur biraz. Eğer satır aralarını okuyorsam..." Kaşlarını kaldırır. "*Bu adamla* gerçekten *henüz sevişmedin mi*?"

Kızarak başımı salladım.

"*Vay* canına." Val derin bir nefes alır. "Özetle, sana güzel kıyafetler alan, Range Rover'la şehirde gezdiren, am yalamayı çok seven, seninle yatmanı ya da karşılığında bir şey yapmanı beklemeden ya da istemeyen yaşlı ve zengin bir adamla birlikteymişsin." Bana deliymişim gibi bakar. "Ve bununla *bir sorunun* mu var?"

İnlerim. "Yani... *biraz*?"

Bilgece başını sallar. "Aslında, bu harika. Anlıyorum. Ben de veren biriyim."

İnlerim.

"Onun sorunu ne ki?"

Ağzım bükülür. "Senin için hazır değilim diyor."

Val gülüyor. "Öyle mi diyor? Daha seksi bir şekilde söyleyemez miydin?!"

Başımı sallıyorum. "Evet. Onun seks tarzının benim için fazla olacağını söylüyor."

"Sanırım az önce boşaldım."

"*Dostum!*" Val gülünce koluna yumruk atıyorum.

"Tamam, yeter Rocky." Bana bakar. "Sadece denedin mi? Yani, ona atla değil, sadece... atla."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu rıza yokmuş gibi geliyor."

Val gözlerini devirdi. "B, sanki adam her saat başı sana oral seks yapıyormuş gibi konuşuyorsun. Bunu zımni rıza olarak kabul et. Tanrım, bizim nesil *mahvolmuş*." Gözlerimin içine bakarak başını sallar. "Brooklyn, ona kibarca sikini yalayabilir miyim ya da üstüne binebilir miyim diye sorma. Büyük kız külotunu giy... ya da bu durumda, belki de çıkarmalısın... ve *yap gitsin*. Sonra *ikiniz de* onun için hazır olup olmadığınıza karar verirsiniz..." Parmak eklemlerini ısırarak inler. "Onun sikme tarzı için."

Dişlerimi ısırarak onun sözlerini düşünürüm.

"Sorma," diye tekrarlıyor Val. "Sadece sikini çıkar ve dünyasını salla. Hayatının kontrolü sende, o yüzden... Kontrolü ele al."

BROOKLYN

SORMA. Hayatının kontrolü sende. Öyleyse... Kontrolü ele al.

Haklı. Hazır olmadığımı ya da başaramayacağımı duymaktan bıktım.

Dokuz yaşımdan beri tek başıma dünyaya karşı savaşıyorum. Avcıları savuşturdum. Açlıktan kurtuldum. Pes edip vazgeçebilecekken savaşımaya devam ettim.

Bir yıl boyunca Pearl'de yaşadım, lanet olsun.

Her şeyle başa çıkabilirim.

Kir'in şoförü beni eve bıraktıktan sonra evine girdiğimde kafamdaki düşünce buydu. İstedığimi alma zamanı gelmişti.

Ya da daha doğrusu, istediğimi *vermek*...

Uzun, zarif koridordan Kir'in ofisine doğru yürürken kalbim deli gibi atıyor. Kapı kapalı ve arkasından Rusça ve İngilizce arasında rahatça geçiş yapan sessiz mırıldanmalarını duyabiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum, içimde derin bir çekilme hissediyorum. Sonra kapının kolunu çeviriyorum, kapıyı itip içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Kir içeri girdiğimde başını kaldırıp gülümsüyor, ama sonra kaşları çatılıyor ve elindeki telefonu işaret ediyor.

Sadece dudağımı ısıırıp gülümsüyorum ve ona doğru yürüyorum. Kir, bluzumun en üst düğmesini açmaya başlayana kadar bana şaşkınlıkla bakıyor, sonra

ikincisini, sonra da üçüncü düğmeyi açmaya başladım. Kaşları çatıldı, çenesini sıkarak yavaşça başını salladı ve tekrar telefonu işaret etti.

Çok yazık.

Üstüm yere düşer, hemen ardından sütyenim de düşer ve ben yavaşça yaklaşırım.

Bakışları sertleşir, gözleri karanlık bir ateşle parıldayarak açgözlülükle üzerimde dolaşır. Telefonu eliyle kapatır. "*Ne halt ediyorsun?*" diye fısıldar.

İstediğimi alıyorum.

Eteğim de düşer, diz boyu çoraplar ve külotumla orada dururum. Kir telefona Rusça bir şeyler homurdanır, sonra masanın üzerine bırakır. Gözleri üzerimde dolaşır, çenesi sıkılaşır.

"Şu anda sesimiz kapalı," diye homurdanır, bana bakarak. "Bu görüşmeyi erteleyemem, Brooklyn. Ne yapıyorsan yap..."

"Anlıyorum," diye mırıldanarak, masasının yanından geçerken kalçalarımı salladım.

Gözleri parladı, vücudumu yavaşça yukarı aşağı süzdü. "Hiç anladığımı sanmıyorum," diye mırıldandı.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Bir an için, gözlerinde saf bir ihtiyaç ve açlık görüyorum ve nabzım düzensiz bir şekilde hızlanıyor. Ama sonra eli birden uzanıyor ve parmakları boğazımı sararak, düşmemi engelleyecek kadar sıkıyor.

"Neden?" diye tükürdüm, gözlerinin içine bakarak. "Neden bu kadar korkuyorsun?" Kir'in dudakları sıkılaştı, gözleri beni delip geçerken adem elması yukarı aşağı hareket etti. "

Sana söyledim," diye boğuk bir sesle, sanki kendisiyle savaşıyor gibi. "Sen hazır değilsin..." "*Tabii ki hazırım.*"

Gözlerinde saf, zehirli bir arzu parlar.

"Sana dokunmana izin vermiyorum Brooklyn," diye tısladı, "çünkü o muhteşem dudaklarını her gördüğümde, şişene ve benim spermimle kaplanana kadar *sikmek* istiyorum."

Lanet olsun.

Onu daha önce de istemiştim. Şimdi ise ona *açlıktan* ölüyorum.

"Ağzını bir *delik* gibi kullanmak istiyorum," diye hırlıyor. "Ve seni siktiğimde, küçük günahkar," diye boğulur, "seninle sevişmeyeceğim. *Seni* sertçe, acımasızca *sikeceğim*, muhtemelen bileklerin bağlı, bacakların yayma çubuğuna bağlanmış ve elim boğazında olacak." Şakak damarı, nabzımın atışlarıyla neredeyse aynı hızda zonkluyor. "Ve gördüklerinle, sen..."

"Bana neye hazır olup neye hazır olmadığımı sen söyleyemezsin," diyorum sakın bir sesle, gözlerinden kaçmadan.

Zaman durmuş gibi. Sonunda, yavaşça, ölçülü bir nefes alır, gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmaz.

"Eğer bunu yapacaksak..."

"Yapacağız," diye patladım.

Dudakları köşelerinden karanlık bir şekilde kıvrılır. "O zaman *benim dediğim gibi* yapacağız."

Onun önünde diz çökerken, sırtımdan bacaklarımın arasına sıcaklık akıyor.

"Ne demek?" diye fısıldıyorum.

Kir'in gözleri parıldadı.

"Yani ayağa kalk ve kapıya doğru yürü." Kaşlarım çatılır, içimde öfke yükselir. "Ama sen dedin ki..."

"Bana güvenmiyor musun,

bebeğim?" Gözlerimi

kırpıyorum.

"Güven. Bana. Güven," diye bağırır Kir. "Eğer güvenmiyorsan, o zaman biz..."

"Güveniyorum," diyorum titreyerek. "Efendim."

Göğsünden düşük bir ses çıkar, gözleri vücudumun üzerinde dolaşır ve tekrar gözlerime kilitlenir.

"O zaman ayağa kalk, oraya git ve *ne yapacağını söyleyene kadar bekle*."

Titreyerek, o uzanıp çenemi avuçladığında iniltiyi bastırıyorum. Sinirlerim, heyecanım ve ona olan saf ihtiyacım o kadar yüksek ki, sadece cildime dokunması bile orgazm gibi hissettiriyor.

Parmaklarını yüzümden çekip, çenesiyle kapıyı işaret etti. Nefes nefese, bacaklarım titreyerek ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Dur. Şimdi bana dön."

Ona döndüğümde içim titriyor. "Bu aramaya geri dönmem gerek," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum.

"Anlıyorum." "Aferin

kızım."

Siktir...

"Dizlerinin üzerine çök," diyor, sesi alçak ve kısık, damarlı eli keskin çenesini okşarken gözleri üzerimde dolaşıyor.

Yere çöküp avuçlarımı lüks halının üzerine koyuyorum. "Şimdi bana doğru *emekle*."

Vücudumda şiddetli, acımasız bir kötülük patladı. Uyluklarım sıkıca birbirine yapıştı, meme uçlarım sertleşirken aralarında ateş yanıyordu.

"Evet, efendim."

Kir, telefonu eline alıp ekrana dokunduktan sonra kulağına götürürken beni sabit bir şekilde izliyor. Yine Rusça konuşmaya başlıyor, ama gözleri

ben masasına kadar sürünerek yanına yaklaşıp bacaklarının arasına girene kadar benden ayrılmıyor.

Ona bakıyorum, alt dudağım dişlerimin arasında sıkışmış, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş. O sadece başını sallar ve "iyi kız" der, sonra telefona bağırır.

Bu inanılmaz derecede seksi. Öyle ki, dizlerimin üzerine çöküp avuçlarımı onun uyluklarına koyduğumda ellerim titriyor.

Pantolonunun kumaşı altında kaslarının gerildiğini hissediyorum ve bakışlarım yukarı kayıp sıkı, zonklayan şişkinliği gördüğümde kalbim hızla atıyor.

Ellerim bacaklarından yukarı kayarak kemerine ulaşıyor. Kemerini açarken parmaklarım titriyor ve telefonla konuşurken gözlerinin bana dikildiğini görüyorum. Cildim karıncalanıyor, içim sıkışıyor ve spazmlar geçiriyorum. Pantolonunun düğmesini açıyorum.

Fermuarı açmakta zorlanıyorum, çünkü o kadar sert ki, penisi pantolonunu şişiriyor ve işimi zorlaştırıyor. Ama sonunda fermuarı aşağı çekmeyi başarır ve parmaklarımı pantolonunun beline sokarım. Onları aşağı çektiğimde boğazım titrer, gözlerim genişler ve siyah boxer şortundaki *kocaman* şişkinliğe bakarım.

İçimde ihtiyaç dolu bir zonklama kıvrılıyor, bükülüyor ve geriliyor.

Dudaklarımı yalıyorum. *Gerçekten* çok büyük görünüyor.

Kir telefona bir şeyler mırıldanıyor ve sonra gözleri benimkilere kilitlenirken eliyle mikrofonu kapatıyor.

"*Çıkar onu, bebeğim,*" diye mırıldanıyor. "Çıkar ki o güzel dudakların sikimi sarmasını hissedebileyim."

Parmaklarım elastik kısmın içine girip boxer şortunu kalçalarından aşağıya doğru indirirken, nabzım kulaklarımda çınlıyor.

Geçen gün, burada ilk uyandığımda, bunların hepsinin gerçek olabileceğini merak etmiştim.

... Kir'in *kocaman*, kalın, damarlı, şişmiş sikini boxerinden çıkarınca ve karnına çarpmak için yukarı salladığında, aniden aynı soruyu soruyorum kendime.

Ne.

Siktir.

Siktir.

Çenem düşüyor ve ona bakakaldım.

O çok *büyük*. Çok büyük. Cesetleri nereye sakladın diye soracak kadar büyük. Porno dahil, hayatımda gördüğüm en büyük penis, hiç şüphesiz.

Büyük penis enerjisi.

Nabzım hızlanır, nefesim düzensizleşir, gözlerim onu izlerken, alt tarafındaki damarın attığını ve ucunda kalın bir damla ön sıvının biriktiğini görünce gözlerim büyür.

Ona uzanırken titriyorum. Parmaklarım onun kalınlığını kavrarken, elimde ipeksi çelik gibi nabzını hissettiğimde ağzım daha da açılıyor.

Parmaklarım onun penisini sardığında aslında dokunmuyorlar.

Yavaşça elimi hareket ettirmeye başlıyorum, yukarı aşağı okşuyorum, onu avucumda hissetmenin heyecanıyla titriyorum. Onun şiştiğini hissedebiliyorum, imkansız bir şekilde, avucumda daha da büyüyor.

Gözlerim onun gözlerine kayıyor ve içindeki şiddetli, aç bakışları gördüğümde, içimi bir güç hissi sarar.

Bunu ben yaptım.

Benim için sert ve büyük.

İnlememi bastırarak bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, aralarında hissettiğim ihtiyaç dolu sıcaklığın külotuma sızdığını hissediyorum. Gözlerim Kir'e kilitli kalırken öne eğilip ağzımı açıyorum.

O gerginleşir, şişmiş başının altını dilimle okşarken çenesi sıkılır. Dilimi onun başının etrafında döndürerek bunu tekrar tekrar yaparım

ve ucundaki delikten sızan tuzlu-tatlı damlaları tadıyorum.

Siktir, tadı bile güzel.

Yine ona bakıyorum, bakışlarındaki ham güç cildimi ısıtıyor, bana güç veriyor. Ağzımı daha da açıyorum ve gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek dudaklarımı başının etrafına sarıyorum.

Tanrım, ne kadar büyük. Çenem geriliyor, elim yukarı aşağı okşarken ağzımı başının üzerine bastırıyorum, ağzıma ancak bir santim kadar alabiliyorum.

Geri çekilirken, dilimle onun altını yalarken biraz inlerim. Ağzımı daha aşağıya indiririm, dilimle damarlı gövdesini okşayarak ıslak ucunu onun ağır, şişmiş testislerinin üzerinde döndürürüm.

Kir homurdanarak telefonu bir saniye ağzından uzaklaştırıyor ve gözleri parlıyor. Dişlerini sıkıyor, telefonu yavaşça kulağına geri götürüyor ve Rusça homurdanıyor. Diğer eli aşağı kayıyor ve saçlarımı yumruğuna doladığında, içimi ateşli bir heyecan kaplıyor.

Dilimi geri kaydırıp, başını yaladıktan sonra tekrar ağzıma alıyorum. Bu sefer cesaretlenip daha kararlı bir şekilde çenemi gevşetip dudaklarımı onun penisine batırıyorum ve ağzıma daha fazlasını almayı başarıyorum.

Tüm yüzü gerilir, dişleri parlar. Yumruğu saçlarımda sıkılaşır, ben onun etrafında inerken, ağzımı onun penisine daha da aşağı doğru iterek, içime bir sıcaklık dalgası gönderir. Başı boğazımın arkasına çarpar ve ben öyle kalırım, onun etrafında inleyerek, tükürüğümün ağzımın köşelerinden damlayıp onun penisine akmasını hissederim.

Nefes nefese ondan çekildim, gözlerim yaşararak ona baktım, başımı döndüren bir ihtiyaçla.

Kir hala telefonda yaptığı konuşmaya devam etmeye çalışıyor. Nedense bu beni daha da tahrik ediyor.

Onun altını dilimle yalayıp aşağı kayarak yine ağır testislerini emmeye başlıyorum, dilimle onları kayganlaştırdıktan sonra ağzımı tekrar kafasına götürüyorum. Ona bakıyorum, gözlerimi onun gözlerine kilitliyorum. İçim sıkışıyor.

"*Ağzımı kullanın, efendim,*" diye fısıldıyorum, nabzım hızla atıyor. "*Dudaklarımı sikin.*"

Bu sefer hazır olmadığımı söylemiyor. Sadece o karanlık şeytani gözlerini benimkilere kilitliyor, saçlarımı yumruğunun etrafına sarıyor ve "*Aç*" diyor.

Bunu yapıyorum, içim gerilirken ağzımı onun başına doğru indiriyorum. Sonra ağzımın içine giriyor.

Evet, evet!

Kir aniden alıcıdan tamamen kontrolü ele alan kişiye dönüşünce inledim. Yumruğu başımın arkasında sıkı bir şekilde duruyor, saçımı çekip ıslak ağzımı zonklayan kocaman sikinde yukarı aşağı hareket ettiriyor. Dişlerini sıkıyor, kıcını sandalyeden kaldırıyor ve kelimenin tam anlamıyla ağzımı *sikmeye* başlıyor.

Sırılsıklam olmuşum.

"*Göster bana,*" diye mırıldanıyor, gözleri siyah ateşle parlıyor. "*Ben senin güzel ağzını sikerken, o dağınık, açgözlü küçük amcıyla oyna, bebeğim.*"

Elim utanç verici bir hızla bacaklarımın arasına girip külotuma doğru itilirken, onun üzerine salya akıtarak hevesle inliyorum. Parmaklarım klitorisimi yuvarlayıp çimdiklediğinde, onun sikini boğazıma kadar alırken titrek düğmeyi ovuşturarak inliyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir, o daha sert itmeye başlar, büyük sikini boğazımın derinliklerine sokarken ıslak, sırılsıklam *gluck* sesleri ofisi doldurur.

Çenesi demir gibidir, göğsü inip kalkarken, umarım sadece ikimizin duyduğu bir konuşmaya katkıda bulunmaktan tamamen vazgeçer. Telefonu omzuna dayar ve kontrolü tamamen ele geçirirken eli saçlarıma kayınca inlerim.

Aniden, derin ve güçlü darbelerle ağzımı iyice sikmeye başlar. İnliyorum, sızlanıyorum ve onun etrafında mırıldanıyorum, çenemin sınırına kadar gerildiğini, dudaklarımın onun kalınlığını sıkıca sardığını hissediyorum. Bir elim külotumun içinde, şişmiş klitorisimi çılgınca ovuştururken, diğeri ağzıma alamadığım kısmını okşuyor, o ise dişlerini sıkarak boğazımın derinliklerine tekrar tekrar girip çıkıyor.

Daha da şişmeye başlıyor, gözleri benimkilerle çarpışırken itişleri sertleşiyor. Alnı çöküyor ve uyluklarının sıkıldığını hissettiğimde, daha da sert emerek inliyorum, her yerine salya akıtarak, ağzımı sikerken onu ıslatıyorum.

Göğsünün derinliklerinden boğuk bir iniltiyle Kir, penisini boğazımın en arkasına soktu. Ve sonra boşalmaya başladı.

Patlayarak.

Dilimin üzerine sıçrayan ilk sıcak sperm fişkırmasını hissettiğimde inlerim. İkinci fişkırmaya ağzımı doldururken onu yutarım. Sonra üçüncü, dördüncü.

Lanet olsun.

O boşalmaya devam ediyor. Ne kadar hızlı yutarsam yutayım, daha fazla ve daha fazla sperm ağzıma fişkırıyor, ta ki onun penisi ve çenemden damlayıp dudaklarımı kaplayana kadar.

Ağzımı ondan zar zor çekebilmişim ki, telefonu bir kenara atıyor, beni yerden kaldırıyor ve kucağına oturtuyor. Çenemi avuçları arasında tutuyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, dillerimiz dans ederken öpüşürken, ağzımı menisiyle doldurduğunu umursamadan inliyorum.

İnleyerek ona karşılık veriyorum, yüzünü tutarak utanmadan sıırılsıklam külotumu ve zonklayan amımı hala sert olan sikine sürtüyorum.

"Benim küçük kızım, iyi bir kız gibi sikimi emerek külotunu batırdı mı?" diye fısıldadı ağzıma.

Yüzüm çöküyor, hevesle başımı sallarken ona sürtünüyorum. *"Evet, efendim..."* diye inliyorum.

"Bunu yapamayız, değil mi?"

Kolunu tek bir hareketle masasını temizler, beni masanın üzerine yatırır, bacaklarım masanın kenarından sarkar ve külotumu çıkarır. Yüzünü bacaklarımla arasına gömdüğünde çığlık atarım, dilini klitorisimin etrafında dolaştırır ve dudakları arasında emer. İki kalın parmağı içime girer, acımasızca klitorisimi emer ve yalarken beni sert, hızlı ve derin bir şekilde siker.

Sırtım masadan kalkıp boğazımdan bir çığlık kopmadan önce sadece otuz saniye geçiyor, orgazm bir kasıra gibi içimi parçalıyor.

Masaya yıılırım, tamamen bitkinim — uyluklarım titriyor ve ıslak, enemde hala onun spermi var ve o beni kollarına alırken damarlarımdan saf ateş akıyor.

"Nasıl *oldu*?" diye mırıldanıyorum, yüzümde aptalca, tembel bir gülümsemeyle.

"ok *iyiydi*," diye homurdanıyor, dudaklarını benimkilere değdirerek eğiliyor.
"Bu çok fazla *iyiydi*."

Sonra uzanıp, o beni odadan çıkarırken ağızlarımız arasındaki mesafeyi kapatıyorum.

KIR

Kendime yavaşlamam gerektiğini söylemeye çalışıyorum. Brooklyn'in en son ihtiyacı olan şeyin, ona arzu dolu bakışlarla "sikimi yut" diye bağırان başka bir erkek olması değil.

Ama o bana baktığı anda her şey *mahvoluyor*. "Kir?"

Gözlerimi kırıyorum, kaşlarımı çatarak ona odaklanıyorum. Durum. Açık.

Son hatırladığım, masamda oturuyordum. Sonra Brooklyn provadan eve geldikten sonra içeri girdi. Ondan sonrasını hiç hatırlamıyorum çünkü bu kız odaya girdiğinde tek yapabildiğim ona bakmak.

Boğazımı temizliyorum. "Pardon, ne dedin?"

Brooklyn eğlenceli bir bakış atar. "Yaşlılık mı?" "*Dikkatli ol, bebeğim.*"

Yaramazca sırıttı. "Az önce söylediğim şeyi duydun mu?"

"Odaya girdiğinde aklım başımdan gitti."

Yüzü kızarır, gözleri parlar.

"Yardıma ihtiyacım var," diyor. "*Imperya Korona* ile ikinci görüşmem birkaç hafta sonra ve..." Omuzlarını anlamlı bir şekilde silkiyor. "Kimse beni senin gibi zorlamıyor."

"Umarım öyledir."

Gözlerini devirir. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Beni Madame Kuzmina'nın bile yapmadığı şekilde çalıştırıyorsun." Nefes verir. "Bak, Ivan Yelchin'in arkadaşın olduğunu biliyorum..." Ağzımı açmaya başladığımı görünce başını sallar. "Hayır, bunu istemiyorum, asla *istemezdim*. İyilik istemiyorum. Çıraklık yapmak istiyorum çünkü *en* iyisiyim. Başka bir nedeni yok."

Ona gülümserken göğsümde bir şey batıyor.

Bu iş hızla sonuçlanıyor. En kısa zamanda, Inessa'yı Ivan'a sokmak için yaptığım anlaşmada ne halt ettiğimi anlamam lazım.

Brooklyn nefes alır. "Bana tekrar koçluk yapman lazım. Eskisi gibi."

Yavaşça başımı sallarım. "Ne zaman düşünüyorsun?"

"Hemen başlayabilir miyiz?"

Gülümserim. "Aferin

kızıma." Brooklyn kızarır.

* * *

YİRMİ DAKİKA SONRA, evimin balo salonundayız: Brooklyn leotard ve prova tütüsü giymiş, ben spor pantolon ve tişört giymiş.

Bir kenarda durup telefonumu tavandaki hoparlör sistemine bağlarken, o salona doğru ilerlemeden önce esneme hareketlerini bitirmesini izliyorum.

"Ne yapacağını karar verdin mi?"

"Seçim yapabileceğimiz bir liste var. Victor Gsovsky'nin *Grand Pas Classique*'inden kızlar için olan varyasyonu seçtim."

Vay canına. Bu varyasyon, hızla dengeye dönüşen *attitude* dönüşlerinin kabusu. Son derece uzun süre tutulan yavaş *développés*, beşinci pozisyonda *pointe ile* sona eriyor. Son diyagonal tamamen sağ bacak üzerinde, ardından *yine* sağ bacak üzerinde turns *en manège* geliyor. Ve tüm bunlar, bir performans sırasında bile, seçmelerde ise hiç söz etmeye gerek yok, hataları dikkatten uzaklaştıracak göz alıcı bir sahne dekoru olmadığı gerçeğinin yanı sıra. Müzik bile özellikle dramatik değil.

Sadece dansçı, sahnede tek başına, her bir kusuru göze çarpıyor. "Brooklyn—"

"Biliyorum," der, sanki düşüncelerimi okumuş gibi, düz bir sesle. "Dediğim gibi: *İyi* olduğum için girmek istiyorum."

"Başka bir şeyle de ne kadar iyi olduğunu gösterebilirsin..." "İkinci

seçmeler için bunu yapacağım, Kir."

Lanet olsun. Onun içindeki keskin meydan okuma, mantıksız bir şekilde çekici ve ben buna *deli oluyorum*. Duvara yaslanıp ona başımı sallamadan önce telefonumda müziği buluyorum.

"Umarım koreografiyi zaten bildiğini sormak zorunda kalmam."

Gözlerini devirdi. "Bu ne, amatör saati mi? Evet," diye gülümsedi. "Biliyorum."

Çenemi eğip telefonumun oynat düğmesine basıyorum. "O zaman benim için dans et." Müzik başlıyor ve sonra?

O dans ediyor.

Zor parçayı *dans ederken* onu izlerken ağzımın açılmasını engelliyorum. *Développés'leri* yaparken arabeskler, dengeler ve saf zarafetle birleşiyor. Orada *büyülenmiş* gibi duruyorum.

O da yalan söylememiş. *Her* adımını biliyor, her hareketi kusursuz yapıyor ve parça bittiğinde, ona "muhteşem"den başka bir şey söyleyebileceğimden emin değilim.

Müzik bittiğinde durduruyorum. Brooklyn, balo salonunun ortasında nefes nefese duruyor, son pozisyonda göğsü inip kalkıyor, sarı bukleleri alnına yapışmış.

Rahatlayarak bana dönüyor, yanakları kızarmış. "Ee?"

MÜKEMMELdi ve söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Ama o bunu duymak istemiyor. Ve bu kadına tamamen kapılmış olan tarafımı görmezden gelirse, içimde gizlenen pisliği bulabileceğime eminim.

"*Retiré'de* geç kaldın. Bu yüzden ani duruşta zorlandın."

Ahh, işte orada.

Brooklyn bana bir bakış attı. Az önce ne yaptığını çok iyi *biliyordu*, yani içimdeki pisliği ortaya çıkardığımı *da* biliyordu. Ama ikimiz *de* onun benim fikrimi istediğini biliyorduk.

"Başka?"

Tereddüt edince başını sallar. "Saklama. Acımasızca dürüst ol. Ivan senin..." Kızarır, ağzını sıkıca kapatır. "Bizim..."

"Hayır, bilmeyecek," diye mırıldanıyorum.

O başını sallar. "Hadi, söyle. Pislik olmanı istiyorum." Gülümser. "Dün ağzıma boşaldığını görmezden gel."

İnlerim, pantolonumun içinde sikim seğirir. Kıkırdar. "Ooh, sanırım seni utandırdım."

"Devam et, yoksa bu elinle o kıcını kızartırım," diye homurdandım.

Brooklyn bana sırtıttı ve *lanet olsun*, kalbim burkuldu ve sıkıştı.

"*Son développé'da* biraz erken çıktın. *En pointe* dengelerini daha iyi tutmalısın. *Manège'n* sıkılaştırılmalı ve arabesques'lerin ilham verici değildi."

Brooklyn'in dudakları büzülür, gözlerinde ateş parlar. "*İlham verici* değil mi?"

Omzumu kaldırdım.

Onun açıkça *pislikçe* eleştirisini içip yutmasını izledim. "Tamam," diye mırıldandı. "Geri bildirimin için teşekkürler."

Ona gülümserim. Dudaklarını büzüştürür, ama gözleri parıldarken yavaşça gülümsemeyi geri tutar.

"Tekrar," dedim. "Baştan, sen..." "Hazırım," dedi çabucak.

Bu sefer, dans etmeye başladığında, artık hayran bir seyirci değilim. O pirouette yapıp dengede dururken etrafında dolaşıyorum; değerlendiriyor, ölçüyorum.

"Daha fazla kaldır!" diyorum keskin bir sesle. "Şu tarafa... *evet*. Güzel. Mükemmel."

Vücudu bükülüp kayıyor, ayakları yerden uçuyor ve *parmak uçlarına* yükselirken ayak bilekleri dikkat çekici bir şekilde geriliyor. Ona yaklaşıyorum, sanki bir metreden daha az mesafeden görünmez ipleri çekiyormuşçasına onu yönlendiriyorum.

O dönüyor ve ellerim kalçalarına konuyor. Elini zarifçe tavana doğru açıyor, bakışları onu takip ediyor ve ben de hemen arkasında, elim kolunu okşayarak parmaklarını biraz daha yukarı kaldırıyorum.

O ilk diyagonalı yaptığında ben de oradayım, parmağımı uyluk arkasından aşağı doğru kaydırarak dizini birazcık kaldırıp *duruşun* çizgisini mükemmelleştiriyorum.

Brooklyn son pozisyona gelir ve nefes nefese, hırıltılı bir şekilde durur, sırtı göğsüme yaslanmış, bir elim kalçasında, diğeri zarifçe yukarı doğru çevrilmiş bileğinde.

Müzik duruyor ve o, pozunu nazikçe korurken göğsü inip kalkıyor. "*Ve bu?*" diye nefes nefese soruyor, vücudu dokunuşumun altında titriyor.

"O," diye fısıldadım, dudaklarımı kulağına yaklaştırarak, boğazından sessiz bir inilti kopararak, *"mükemmelliği."*

Bir an için zaman durur.

Sonunda o bu anı bozdu, kollarımda yavaşça dönerek bana baktı. Elimi bileğinde tutmaya devam ettim ve o bana doğru döndüğünde kolumu onun etrafına doladım, onu göğsüme sıkıca çekerek.

Hâlâ nefes nefese, göğüsleri bana doğru kabarıyor, kristal mavisi gözleri benim karanlık gözlerimle kilitleniyor. Aramızda elektrik çatırdıyor. Vücudumdaki her sinir onun sinirlerine uyum sağlıyor, onu hissediyorum, ona dokunuyorum, gözlerim onun gözlerine kilitliken onun kadınsı, hafif çiçeksi kokusunu içime çekiyorum.

Nefesi kesildi. Dudakları aralandı, alt dudağı titreyerek yalvarırcasına yutulmak istiyordu.

Beni bitiren o küçük titreme. Bir iniltiyle, ağzımı onun ağzına bastırıyorum, onu öperek ağzına kükrüyorum. Brooklyn inliyor, dudakları açılıyor ve dilim onun diline dolanıyor, ben onun ağzını tamamen *ele geçiriyorum.*

Nefes nefese, dişlerimizi ısırarak ve yumuşak, dönen dillerimizle çılgınca sevişirken onu sıkıca kendime çekiyorum.

Sonunda geri çekilir, gözleri benimkileri ararken vahşi bir ifade alır, dudakları öpücüklerimden şişmiş ve morarmıştır.

"Artık neye hazır olduğumu ve neye hazır olmadığımı söylemeni istemiyorum," diye fısıldar, başını yavaşça sağa sola sallayarak. "Sen beni korkutmuyorsun. *Bu,*" diye boğuk bir sesle söyler, elini göğsüme kaydırır, parmakları kalbimin üzerinde, "beni korkutmuyor."

"Brooklyn—"

"Bana senin için hazır olmadığımı söyleyip duruyorsun. Ve ben de sana *hazır olduğumu* söylüyorum."

Çenem sıkılaşıyor. Gözlerim parlar, damarlarımdan saf bir ihtiyaç ve açlık dalgaları geçer.

"Yatak odama git," diye sessizce homurdandım.

Şoktan gözleri fal taşı gibi açılır. Yutkunurken boğazı titrer ve başını sallar.

"Oraya vardığında tüm kıyafetlerini çıkar. Sonra yatağıma dört ayak üstüne çık, yastıklara dön."

"*Sonra?*" diye nefes nefese sorar.

"Sonra, bebeğim," diye sessizce homurdandım, "ne kadar hazır olduğunu göreceğiz."

BROOKLYN

Daha önce hiç buraya gelmemiştim.

Kir'in yatak odasına adım attığımda bu yeni bir keşif değil. Ama ilk kez bu kadar güçlü bir etki yaratıyor.

Büyük, zarif ve çok erkeksi odanın zemininde yürürken titriyorum. Burası onun kokuyor — temiz narenciye kokusu ile hafif çam kokusu karışımı. Derin nefes alıp ciğerlerimi onun kokusuyla doldururken, gözlerim etrafımı içime çekiyor.

Odanın detayları tamamen *ona* ait. Koyu renkli duvarlar. Altın ve pirinç detaylar. Odanın bir tarafında, devasa kral yatak karşısında bir şömine var.

"Oraya vardığında tüm kıyafetlerini çıkar, sonra yatağıma dört ayak üstüne çık, yastıklara dön."

Yatağa doğru yavaşça yürürken kalbim hızla atıyor. Elimi yorganın üzerinde gezdiriyorum, sanki yıldırım çarpacakmış gibi tüylerim diken diken oluyor. Yatağın başına doğru ilerleyip, yastıklardan onun kokusunu içime çekmek için eğildiğimde yüzüm kızarıyor.

Dans pistinde onunla birlikte hareket ettiğimi hissettiğim andan beri tahrik olmuşum — parmakları kalçamı sarmış ve dokunuşları hareketlerimi yönlendirmişti.

Ama şimdi, o kadar ıslak ve ona hazır ki titriyorum.

Giysilerimi çıkarıp bir kenara koyuyorum ve yatağa tırmanıyorum. Bir an için sırt üstü yatıp, çıplak vücudumun altında yatağın, çarşafların ve yorganın erotik hissini tadını çıkarıyorum.

Ama sonra bacaklarımın arasındaki sıcaklık ve içimde kıvranan ham açlık dayanılmaz hale geliyor.

Talimatlara uyarak ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, sırtımı kamburlaştırıp yüzümü yorgana dayadığımda kendimi tamamen çıplak hissediyorum.

Bu gerçekten oluyor.

Gergin, endişeli bir enerji içimi kaplıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor, parmaklarım kıpır kıpır oluyor. Ama bu kötü bir endişe değil.

Aslında, muhtemelen *hayatımda* ilk kez, seks yapmak üzere olduğumu ve bunu *çok* istediğimi fark ettim.

Bunu arzuluyorum, kaçmak istemiyorum.

Yatak odasının kapısının açıldığını duyuyorum, cildim karıncalanıyor, meme uçları yorgana baskı yaparken sertleşiyor ve onun gözlerinin üzerimde dolaştığını hissedince bacaklarımın arasında sıcaklık yayılıyor.

Işıklar kararır ve onun ayak seslerinin yatağa yaklaştığını duyunca sessizce nefes veririm. "Talimatlarımı iyi dinledin," diye fısıldar. "*Aferin kızım.*"

Siktir. O sözler ağzından çıkarken cildimde ipek ya da dil gibi kayıyor. Sanki kulaklarım doğrudan zevk merkezime bağlıymış gibi, onun bu iki kelimeyi mırıldanması beni ateşe veriyor.

Kir parmağını kaldırdığım kalçama dokunduktan sonra sırtımın alt kısmına kaydırduğunda titreyerek iniltiyi bastırıyorum. Parmaklarını omurgamın her bir omurgasına yavaşça gezdirirken cildim dalgalanıyor, içim sıkışıyor ve titriyor. En üste ulaştığında saçlarımı yumruğuna doluyor.

Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıp sabitler, sonra parmaklarını enseme doğru kaydırır. Yakınlaşır ve dudakları kulak mememe değdiğinde nefesim kesilir.

"Gözlerini bağlayacağım."

Başımı sallıyorum, sonra gözlerimin üzerine siyah bir ipek şeridi geçirip at kuyruğumun altında sıkıca bağladığında sessizce nefes alıyorum.

Bir duyumun aniden ortadan kalkması, diğer duyularımı anında keskinleştirir — onun narenciye ve çam kokusu. Derin nefes alıp verişinin sesi. Gözlerimin önündeki bandı indirirken cildime değen teninin dokunuşu.

"Bana güveniyor musun, küçük

günahkar?" Başımı sallarken

titriyorum. "*Evet.*"

Kır yavaşça nefes alır ve parmak uçlarının omurgamdan aşağı kaymasını hissedince inlerim.

"Tamamen ve tamamen kontrol bende olacak. Seni hiç durmadan zorlayacağım, Brooklyn. Seni bağlayacağım."

Sessizce nefes alıp veriyorum, korku ve açgözlü bir heyecan vücudumu sarar. Bir nefes daha alır ve karanlık, derin sesi yine tenimde yankılanır.

"Seni inciteceğim de. Kötü anlamda değil," diye homurdandı. "Seni hayata döndürecek şekilde."

Nabzım düzensiz bir şekilde atıyor, vücudum gerginleşirken kulaklarım çınlıyor.

"Eğer dayanamaz hale gelirsen," diyor, sesi alçak, "belirli bir kelime söyle, biz dururuz, soru sormadan, yargılamadan. Anladın mı?"

Titreyerek başımı sallıyorum. "*Evet, efendim.*"

"Güzel. Şimdi güvenli kelimenizi seçin, söyleyebileceğiniz bir kelime, ben duyduğumda hemen duracağım. 'Dur' ya da 'lütfen' gibi belirsiz kelimeler seçmeyin, bu durumda asla söylemeyeceğiniz çok belirgin bir kelime olsun. Seni bağlayan ve sana hakim olan ben olsam da, burada kontrol sende Brooklyn. Sınırları sen koyuyorsun ve ne zaman yeter dediğine sen karar veriyorsun. Anlaşıldı mı?"

Yine başımı salladım. "*Evet, efendim.*" Dudaklarımı ıslattım, düşünerek, parmaklarım yorganı sıkıca kavradı. "*Arabesque.* Arabesque benim kelimem."

"Güzel. Unutma."

Sesindeki uyarıcı ton, ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Yüzünü yatağa dön," diye mırıldanıyor. "Ellerini duvara doğru uzat."

Kalbim hızla atarken, kıcıımı havaya kaldırıp yanaklarım yorgana degecek şekilde eğildim. Kollarımı uzattım, Kir'in eli ön kolumu okşadığında titredim.

"Güvenlik kelimesini unutma, küçük günahkar."

Deri gibi bir şeridi bileğime sararak sıkıca bağladığında nefesim kesildi. Yatağın diğer tarafına yavaşça dolaşarak diğer bileğime de aynısını yaptı. Her bir kelepçeye kısa bir metal zincir bağlandığını duyduğumda titredim.

Omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılıyor.

Yatağın ayak ucuna gider ve parmağını bacağımdan aşağıya doğru gezdirir, uyluk arkasından baldırımı okşayarak ayak bileğime kadar kaydırır.

"Bacaklarını aç, küçük günahkar."

Yüzüm zonkluyor, vücudum endişe ve beklentiyle titriyor. Dediğini yapıyorum, dizlerimi ayırıyorum, gözlerinin kıcım ve amımın üzerinde kaymasını hissederek vücudumun ısındığını hissediyorum.

"Güvenlik kelimesini unutma," diye sessizce homurdanıyor.

Başka bir kelepçe ayak bileğime takılır. Bu kelepçenin ucunda ağır bir şey var. Kelepçeyi sıkıca bağlar, sonra diğer ayak bileğime geçer ve oraya da deri bir kayış bağlar. Hareket etmek isterim ama *yapamayacağımı* anlayınca kaskatı kesilirim.

"Buna yayma çubuğu denir," diye mırıldanıyor Kir, sesi deri ve duman gibi.

"Bacaklarını açabileceksin... böyle..."

Parmaklarını uyluklarımdan birine dolayarak bacaklarımı biraz daha açar. Kilit yerine otururken çıkan sönük bir metalik *ses* duyulur.

"Ama onları kapatamazsın."

Bunu yapmaya çalışıyorum ve içimden daha fazla ısı dalgası geçiyor. Ayak kelepçelerine bağlı ağır çubuk gerçekten bacaklarımı açık tutuyor.

Kir sessizce yatağın kenarına geri çekilir ve ellerimden birini tutar. Elimi geri çeker, kelepçenin sarıldığı bileğimi ayak bileğime doğru çeker. Yine yumuşak *bir* metal *sesi* duyulur ve kolum anında hareketsiz hale gelir.

Bileğimi ayak bileğime zincirlemiş.

Aynı şeyi diğer tarafta da yapar ve birdenbire kendimi yatakta dizlerimin üzerinde, yanağım yorgana değmiş, kığım havada, bileklerim ayak bileklerime bağlı halde bulurum.

İçimde saf bir sıcaklık patladı. Kendimi çok rahatsız edici bir şekilde açık ve kapana kısılmış hissettim. Ama beklediğim gibi korku ya da panik yoktu. Sadece kaynayan, acıtan *bir ihtiyaç* vardı.

Derim tüylerim diken diken oldu, meme uçlarım yatağa sertçe bastırdı.

İpeksi bir ip gibi bir şey bileğime değdiğinde dudağımı ısıırıyorum. Kir, bileğimdeki metal bir halkaya geçirdiği ipi sıkıca çekiyor ve vücudumun o tarafını... neye, yatağın yan tarafına takılı başka bir halkaya mı bağlıyor? Aynı şeyi diğer bileğime de yapıyor ve yayma çubuğunun biraz daha açıldığını ve yerine kilitlendiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Nasıl göründüğümü hayal etmeye çalışırken nabzım hızlanıyor: dizlerimin üzerinde, yanağım yatağa yapışmış, bileklerim geri çekilmiş ve ayak bileklerime kelepçelenmiş; bacaklarımı sabit tutan yayma çubuğu; bileklerimi yatağın kenarlarına bağlayan ipler. Tamamen hareket edemiyorum.

Vücudum bağlara karşı gerilirken kulaklarımda düşük bir inilti duyuyorum, nefesimin kontrolden çıkmasını engellemeye çalışırken cildimde bir sıcaklık hissediyorum.

Geçmişte başıma gelen bazı şeyler, ya da daha yakın zamanda Lou ile olanlar, bunun dünyanın en büyük tetikleyicisi olması gerekirdi. Ama Kir'in sözleri zihnimde yankılanıyor, kalbim çarparken bile beni sakinleştiriyor.

Seni bağlayan ve sana hakim olan ben olsam da, burada kontrol sende, Brooklyn. Sınırları sen koyarsın ve ne zaman yeter dediğine sen karar verirsin.

Onun durakladığını duyuyorum ve sessizlik içinde beklenti beni sarıyor. "Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldıyor.

"*Sabitlenmiş,*" diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Ama kötü anlamda değil."

Tam tersi. Kollarımın ve bacaklarımın tutsak olduğu hissi, içimi bir sıcaklık dalgasıyla kaplıyor. Sanki kontrolüm elimden alınmış, yatağa yapışmış, onun kontrolü ele almasını bekliyormuşum gibi.

Sadece yakışıklı olduğu ve onu her gördüğümde kalbimin atışını hızlandırdığı için değil, ona güvendiğim için... Muhtemelen hayatımda kimseye bu kadar güvenmemişimdir.

Giysilerini çıkardığını duyduğumda kalbim hızla atıyor - kumaşların yere çarpması, kemerinin tıkırdaması. Birdenbire onu hiç *çıplak* görmediğimi fark ediyorum. Tabii ki bazı kısımlarını... *büyük* kısımlarını. Ama hiç tamamen çıplak görmedim.

Dudaklarımı ısıırıyorum, o sert, oluklu kasların nasıl görüneceğini, nasıl hissettireceğini hayal ediyorum. Arkamda yatağa uzanırken yatak sallanıyor ve boğazından çıkan düşük bir homurtu nefesimi kesiyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor, parmağını kalçamdan aşağıya doğru kaydırıyor. "Benim için bağlanmış ve açılmış."

Parmağı kığımın üzerinde dolaşırken inlerim, sonra bacaklarımın arasına kayar. Arkamdan amımı avuçlayıp, kalın parmağını ıslaklığımın içinde gezdirince, ne kadar ıslak olduğumu fark ederek çarşafılarına inlerim.

"Güvenlik kelimesini unutma, küçük günahkar," diye fısıldadı.

Aniden, avucunun içi keskin ve hızlı bir şaplakla kığıma çarptı. Onun tokatının acısı kığımın her yerine yayılırken, nefes nefese inlemelerle karışık bir çığlık attım.

Aynı şeyi diğer yanağıma da yapar. Avucunun kığıma çarpmasıyla sesim yine kesilir, içimdeki acılı arzuyu ele verir.

Açık avucuyla kığıma tekrar şaplak atıyor. "Her şaplakla," diye fısıldıyor, "benim olduğunun hissetmeni istiyorum. Mükemmel tenindeki her kırmızı iz, *kime ait olduğunu* hatırlatacak, küçük günahkar."

Vücudum, avucunun tekrar kıcıma çarpmasıyla sarsıldı.

"On tane daha olacak, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Ve iyi bir kız gibi, hata yapmadan sayacaksın, yoksa baştan başlarım. Anladın mı?"

Kahretsin. Saf hakimiyet ve kontrolün kadifemsi bir dokunuşla sunulması beni ona özlemle dolduruyor. Sırtım kavisleniyor, nefesim çarşafıara çarpıyor, elinin zonklayan kıcıımı okşadığını hissediyorum.

Eli geri çekiliyor ve ben kendimi hazırlıyorum.

Şaplak.

"Bir!" diye bağırlıyorum, o beni tokatlarken vücudum bağlara sıkıca yapışıyor.

Avuç içi diğer yanağıma çarpar, zevk ve lezzetli acıyla çarşafıara göğsümü dayayarak hıçkırıklarla ağlarken boğazımdan inleyen bir çığlık kopar.

"İki!" diye boğulurum.

Devam ediyor. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedincide kığım yanıyor ve acımasız, sıcak bir ihtiyaç içimi kıvırıyor. Sekiz ve dokuzda, vücudumun yatağı her çarpması meme uçlarımı yorgana o kadar elektriksel bir şekilde sürüyor ki zonkluyor ve acıyor. Onuncu vuruş, gözlerimi göz bağımın arkasına yuvarlamama neden olan bir dalgalanma yaratıyor ve içim o kadar sıkışıyor ve büzülüyor ki orgazmın eşiğindeymişim gibi hissediyorum.

"On!" diye çarşafıara haykırıyorum. Uyluklarım titriyor ve onun avucunun kıcıımın hassas derisini nazikçe okşadığını hissederken cildim yanıyor.

"Ne uslu bir kız," diye fısıldıyor, sözleri kulağımda eriyip giderken içimi ateşli bir heyecan kaplıyor.

"Bence bunu hak ettin."

Arkada hareket ettiğini hissediyorum. Aniden, gözlerim bağılyken açılıyor ve boğazımda boğuk bir çığlık patlıyor, çünkü uyarı olmadan dili dudaklarımı yalıyor ve amıma giriyor. Tüm vücudum titremeye ve sallanmaya başlıyor. Dizlerim biraz daha açılıyor ve çubuğun tekrar yerine kilitlendiğini hissedince inliyorum, bu da beni *daha da* açıyor.

Kir amcığma homurdanarak, ben ona erirken dilini derinlemesine sokuyor. Ağzını indiriyor, dudakları şişmiş klitorisimi sarıp emiyor.

Her şeyden sonra - göz bağları, bağlar, çubuk, şaplaklar ve zonklayan, dalgalanan beklenti - hassas klitorisimin üzerindeki dili tetiği çekmek gibidir.

Yatak çarşaflarına *çığlık atıyorum*, tüm vücudum orgazmda patlarken bağlarımı sertçe çekiyorum. Kaslarım geriliyor, içimdeki her şey onun diline karşı sertçe boşalırken çılgınca kasılmaya ve spazmlar geçirmeye başlıyor, nefes almaya çalışırken çarşaflara inliyorum.

Ara yok. Nefes almam için duraklama yok.

Hemen dilini tekrar amımın içinde gezdirip, sonra kık deliğimin üzerinde gezdirerek beni inlemeye zorluyor. Onun ayağa kalktığını ve bir elini zonklayan, ateşli kıkımın üzerine sıkıca koyarak tam arkama diz çöktüğünü hissediyorum.

Kocaman, şişmiş sikinin başı kaygan dudaklarımın arasına girerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Oh sik. Oh sik. Oh SİK.

Dün o kadar büyük olduğu için ağzıma zar zor sığdığını hatırlıyorum. Kocaman sikini, kalın gövdesindeki şişkin damarları, şişmiş başından sızan ön sıvıyı hatırlıyorum...

Bir şekilde, onu içime sığdıracak. Ve *lanet*

olsun, bunu istiyorum.

Evet, biraz gerginlik ve korku var. Ama bu, ham, ilkel bir ihtiyaç ve onun beni tamamen ele geçirmesini hissetme arzusu tarafından gölgede kalıyor. Onun hakimiyetine tamamen boyun eğmek ve o beni küçük oyuncağına dönüştürene kadar istediği gibi sikmesine izin vermek.

"Bu pis amcık sikimi sıırıslıkla ediyor, bebeğim," diye homurdanıyor, şişkin başını ıslak, şapır şupur sesler çıkararak dudaklarımın üzerinde yukarı aşağı sürüyor. *Çığlık atıyorum*, amcığım sıkışıyor ve sikinin ucunu öpüyor, avucunun sertçe kıkıma vurmasıyla. "Onu daha fazla bekletmemeliyiz, sence de öyle değil mi?"

"Ben—"

Kir, kalın sikini tek bir acımasız hamle ile içime soktuğunda sözlerim dudaklarımda kalır.

Kutsal. Lanet olsun. *Tanrım*.

Bir anlık acı hissediyorum, çünkü *lanet olsun*, o çok büyük. İçime girerken beni ikiye ayırıyormuş gibi hissediyorum. Ama yavaşça geri çekilmeye başladığında, hislerim bir anda tersine dönüyor. Yüzümdeki acı ifadesi kayboluyor, çenem gevşiyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir his içimi kaplıyor.

Ve bu çok iyi.

Kir, bana doğru iterek kalçalarını sallıyor. Bu sefer tek yapabildiğim inlemek: onun büyüklüğü beni daha da tahrik ediyor. Beni tamamen ele geçirmesi, bana sahip olması, *beni domine etmesi* beni eritiyor, tüm vücudumu titrek, titreyen bir karmaşaya dönüştürüyor. O itmeye devam ediyor ve daha önce hissettiğim şeyin, her santimini içime gömmesi olmadığını fark ettiğimde inliyorum, ama öyle hissetmişim.

Eminim ki o sadece *yarısıydı*.

İçim kıvrılırken, o damlayan amıma sikini sokarken inlerim. Lanet *olsun*, devam ediyor, daha da fazla içime giriyor, sanki bir *at* tarafından sikiliyormuşum gibi.

Kollarım ve bacaklarım geriliyor, bağlara karşı direniyor. Zevk içimi eritiyor, Kir kocaman, muhteşem sikini her santimini içime sokarken nefesim boğuluyor ve kesik kesik oluyor, ta ki onun oyulmuş karın kaslarını kıcımda hissedene kadar.

Bütün vücudum titriyor. Daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Siktir, daha önce hiç *seksten* bu kadar *zevk almamıştım* ve bu "zevkli" kelimesinin çok ötesinde, tarif edemiyorum.

"Transandantal" olabilir mi? "Dünyayı sarsan"? Ya da çok daha az şiirsel olan "kutsal sikme" olabilir.

Hâlâ titriyorum, nefesimi keserek alırken duvarlarımdan onun penisinin etrafında kasılmasını ve dalgalanmasını hissediyorum.

"Benim için *nefes al*, bebeğim," diye fısıldadı karanlık bir sesle, elleri kıcımda kayıyor, parmakları cildimi hafifçe okşuyordu. "Seni tutuyorum. Çok iyi gidiyorsun, bebeğim. O kocaman sikini çok iyi bir kız gibi alıyorsun."

Tanrım. Saf hakimiyet ve tatlı övgünün karışımı beni bıçak sırtında sallandırıyor, zevk içimi titretirken bir ipin ucunda asılı kalmış gibiyim.

Kalçalarımı sıkıca kavradığında inlerim, kocaman sikini içimden yavaşça çıkarır, sadece başı içeride kalacak şekilde, beni genişletir.

"Güzel amcığınızı sikimle gererken çok güzelsin, bebeğim." Tüy gibi dokunuşları cildimi okşarken titriyorum, sonra büyük elleri yavaşça belimi sıkıyor. "Sanki amcığın benim için *yaratılmış* gibi."

Bu sefer daha sert giriyor, sikini derine sokuyor, ciğerlerimdeki havayı dışarı çıkarıyor ve boğazımdan bir inilti koparıyor.

Elleri beni sıkıca kavrar, göğsünden düşük bir homurtu çıkar ve sikini dışarı çekip tekrar içeri sokar. Hızlanmaya başladığında karın kasları kıcıma çarpar, beni derin, sert, güçlü vuruşlarla siker, ben inleyip sızlanırken yüzümü yorganın üzerine bastırır, saf, dizginlenemeyen zevkle salya akıtarım.

Kir homurdanarak uzanıp at kuyruğumu yakaladı. Yumruğuna dolayarak sıkıca çekti ve beni sikerken çığlık attırdı. Onun mutlak hakimiyeti beni sersemletti, parmaklarım ve ayak parmaklarım yayıldı ve kıvrıldı, vücudum spazmlar ve titremelerle sarsıldı.

"Çok iyi gidiyorsun, bebeğim," diye inliyor, bana sertçe girip zevkten çığlık attırıyor. "Benim büyük sikimi iyi bir seks oyuncuğu gibi alıyorsun. *Benim* küçük seks oyuncuğım gibi."

Kutsal. Siktir. Siktir.

Daha önce aşağılayıcı şekilde konuşulmuştum, ama nedense bu tamamen farklı bir şey. Beni daha fazlasını istemeye *itiyor*. Ve bunun, bağlı ve tamamen çaresiz olmama rağmen paniğe kapılmamamın nedeni ile aynı olduğunu anlıyorum. Çünkü biliyorum, her ne kadar bağlı ve bir bez bebek gibi sikiliyor olsam da...

Kontrol *bende*.

Güvenli kelimemi kullanarak istediğim zaman bunu sonlandırabilirim. İşte bu yüzden onu kullanmıyorum.

O güvenli kelime - arabesque - güçlü bir tılsım gibi kafamda yankılanıyor. Tam orada. Rafta duruyor, istediğim zaman alıp kullanabilirim ve her şey biter. Ama bunu istemiyorum. Hayatımda ilk kez, seksin bitmesini saniyelerle saymıyorum.

Asla bitmemesini umuyorum.

Kir arkamda homurdanarak hızını artırırken, ben çarşaflara ağlayarak inliyorum. Muhteşem, kalın penisi bana tekrar tekrar giriyor, ağır testisleri klitorisime çarpıyor, elleri beni tokatlamakla vücudumun her yerini okşamak arasında gidip geliyor.

Aynı anda her yerde, klitorisimi yuvarlıyor ve ovuyor, kıcımlı okşuyor, başparmağını sırt deliğime dokunarak sırtımdan aşağıya doğru kirli, acılı bir arzu dalgası gönderiyor. Göğüslerimi avuçluyor, parmakları meme uçlarımı okşuyor ve çimdikliyor, ben çarşaflara *daha fazla, daha fazla, DAHA FAZLA* diye bağıyorum.

"Bu tatlı küçük amcığın sikimi sıkıp dalgalandırdığını hissedebiliyorum, bebeğim," diye boğuk bir sesle söylüyor. "O orgazmı benden saklamaya çalışıyorsun. Karşı koymaya çalışıyorsun. Yapma. Sadece *bana ait olanı* ver."

Ağzım gevşiyor, o içime girip çıkarken altımdaki çarşaflar salyama ile ıslanıyor, içimdeki ham ısı kıvrılıyor, bükülüyor ve dolanıyor.

"Benden saklama, küçük günahkar," diye inliyor. "Ver bana. O güzel amcığı sikip, sikim her yerine bulaşana ve taşaklarımdan damlayana kadar ver. O zaman, ancak o zaman sana benim dölümü veririm. O yüzden sikimi tutma" —O benim kıcımlı sertçe tokatladığında, sikini içime derinlemesine sokarken ben çılgılık atıyorum— "ve *iyi bir kız gibi o siktiğimin orgazmını ver bana*."

Sanki bir tetik çekilmiş gibi.

Tüm vücudum spazmlar geçiriyor ve beni yerinde tutan bağlara karşı kıvrılıyor. Orgazmımı çarşaflara *haykırıyorum*, orgazm içimden geçip giderken kıvrılıyor ve titriyorum

. Gözlerim geriye döner, sırtım Şiddetle kavrulur, Kir orgazmım boyunca beni sikmeye devam eder.

O inliyor, sikini içimde daha da Şişiriyor. Ve aniden, sıcak menisinin içime boŐaldıŐını hissedince inlemeye başlıyorum. O tıslayarak çekiliyor, kalın sikini amıma sürtüyor ve yapışkan, sıcak menisi kı ıma ve amımın her yerine fişkırıyor. O homurdanarak tekrar derinlemesine giriyor, sikinden daha fazla meni fiŐkırırken içimde sürtünüyor.

Her Şey uŐulduyor. Cildim elektriklenmiŐ gibi ve kulaklarımda düşük bir uŐultu var. Bileklerimi ve ayak bileklerimi serbest bıraktıŐını ve beni kollarına aldıŐını ancak belli belirsiz fark ediyorum, sonra tatlı bir unutkanlık içinde ona sarılıyorum.

BROOKLYN

"BUNU NASIL ALDIN?"

Onun yatağında yatıyoruz, ben kollarında. Göz bağım çıkarıldığı için onu tamamen çıplak olarak görebiliyorum...

Ve lanet *olsun*.

Beklentileri aşmak diye buna derim.

Bu adam *tanrı* gibi bir vücuda sahip. Zakharova'da dans ettiğim erkeklerin hiçbiri, Kir'den on beş ila yirmi yaş daha genç ve *profesyonel* sporcular *olmasına* rağmen, onun vücuduna yaklaşan bir vücuda sahip değil.

O zayıf ve güçlü, pürüzsüz, oyulmuş kaslara sahip. Şu anda, o sıcak, güçlü kasların bir kısmını yastık olarak kullanıyorum, yanağımı göğsüne dayayıp, az önce olan her şeyin tadını çıkarırken, kalbinin düzenli atışlarını dinliyorum.

Az önce sorduğum, vücudundaki birkaç yara izinden birinin üzerinden parmağımı gezdiriyorum ve güçlü kolları beni daha sıkı sarıyor. Sessiz kalınca başımı sallıyorum.

"Cevap vermek zorunda değilsin," diye mırıldandım.

"Sibirya." Yavaşça nefes alıyor. "Daha ağır nakliyatları taşıyabilmek için bir demiryolu hattını iyileştirme çalışması yapıyorduk. Soğuk, çelik bir bağlantı parçasını kırdı ve

ivilerden biri mermi gibi yerden fırladı ve yanımdan geçerek beni sıyırdı."

şok içinde gözlerimi kırptırdım, kaşlarım çatıldı. Dişlerim dudağımı ısırđı, elim onun yara izinin üzerinde, sanki dokunarak iyileştirmeye çalışır gibi duruyordu.

"Sibirya'da çalıştığını bilmiyordum." O,

gülmeden homurdandı.

"Kendi isteğimle değildi."

Başımı çevirip yüzüne bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Zavolzhsky Cezaevi On Sekizinci Kampı bir iş değildi," diye homurdanıyor.

"Orası bir çalışma kampıydı."

Ona bakıyorum. "Hapishane kampı gibi

mi?" O başını sallıyor ve ağzım

bükülüyor. "Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık otuz dört yıl önce."

Kaşlarımı çatıp, kafamda hesap yaparken kaskatı kesildim, sonra şok ve dehşetle ona bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"On yaşında mıydın!? Bu..." Ona inanamadan bakıyorum, sonra yüzüm çöküyor, onu Sibirya'da bir çalışma kampında çalışan ve uçan bir demiryolu çivisi tarafından neredeyse öldürülen bir *ocuk* olarak hayal ediyorum. "Bu *korkunç*."

Çenesi sıkılaşır. "Orası *Rusya*, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra savaşan Bratva aileleri ile aslında daha iyi finanse edilen bir mafya grubu olan gerçek hkmet arasında yaşanan iktidar mücadelesi."

"Neden..." Durup başımı salladım. "zgnm, bu beni ilgilendirmez..."

"Tabii ki senin," diye mırıldanıyor, kolları beni daha sıkı sarıyor. "Senin tüm hayatını *benim* hayatım yaptım. Benim hakkımda her şeyi bilmen senin hakkın."

Dudaklarımı ısırıyorum, gözlerim onun muhteşem yüzünü izliyor.

Bu nasıl gerçek olabilir?

"Babam, Nikolayev ailesini yönetiyordu, o zamanlar daha çok dağınık bir sokak etesiydiler. Sonra baskılar başladı. Annem ve amcam öldürüldükten sonra, babam benim ve kız kardeşimin hayatını korumak için bizi yetkililere satan rakip aile için çalışmaya başladı."

Gözlerimi kırpyorum. Kız kardeşi olduğunu bilmiyordum.

"O öldü," diyor sessizce, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Ama oğlu, yeğenim, hayatta ve sağlıklı." Sırıtırıyor. "Damian delinin teki, ama yolunu buldu. Japonya'da: bir Yakuza ailesine damat oldu. şimdi onlar için alışıyor."

Başımı sallayıp ağzımı göğsüne yaklaştırarak öpüyorum. "Ailen için  z ld m."

"Seninkiler için de  zg n m."

Kollarını bana dolarken, göğsüne nefes veriyorum, eli gözlerimden sarı bir sa telini çekiyor.

"Yani, Moskova, Sibirya'daki bir esir kampı, sonra... Oxford?"

"Esir kampı, *yatılı okul*, sonra Oxford."

Başımı sallıyorum. "Ne uzun bir yolculuk."

"Seninki için de aynı şeyi söyleyebilirim," diye mırıldanıyor. "Belki şimdi, seninle ilgili konularda neden çekingen davrandığımı anlayabilirsin."

şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ve o gülümseyerek

nefes veriyor. "*Senden daha yaşlı yaralarım var,*

bebeğim."

Yanaklarımı avuçlayıp bana yaklaşarak yavaş ve derin bir öpücük verdiğinde kıızardım.

BROOKLYN

VE BÖYLECE, hayatımda bir değişiklik daha oldu.

Bir gün, teknik olarak, dans ettiğim balenin sahibi olan benden yirmi yaşı büyük adamla yatmıyorum. Ertesi gün, yatıyorum.

Hem de *çok*.

Ve "sık sık" bile yetmez.

Yavaş yavaş alışmak da yok. Hala tüm eşyalarım odamda, ama ilk seferden hemen sonra, her geceyi onun yatağında, kollarında geçiriyorum.

Onun altında. Onun üstünde. O beni *mükemmel* penisiyle cehenneme gönderirken sırtımı ona doğru kıvrıyorum.

Onun ağzı ya da parmakları üzerimdeyken uyanıyorum ya da kıcıımı geriye doğru itip bir bacağımyı kaldırarak sabah sertleşmiş penisini sıırılsıklam amıma yönlendirerek *onu* uyandırıyorum. Genellikle kahvaltı masasında ya da duşta ya da her ikisinde birden beni tekrar sikiyor.

Genellikle provada, Madam Kuzmina küçük bir grup dansçıyla çalışırken ara verdiğimizde, yine de arkadaşlarımla oturur ya da biraz kondisyon çalışırım. Ama geçen hafta iki kez "kısa bir ara" verip dışarı çıkıp Kir'in bekleyen arabasına koştum, sonra o bizi تنها bir otoparka götürdü ve arka koltukta beynimi sikti.

Akşamları, tiyatrodan eve döndükten sonra, acele etmeden vakit geçiririz.

Genellikle beni bağlar ya da yeni, heyecan verici bir bağlama aleti ile beni şaşırtır.

Hayatımdaki bu yeni değişimi *seviyorum*.

Çok seviyorum.

Seksin korkulacak bir şey olduğunu ve kendinize saklamanız gerektiğini, aksi takdirde bir erkeğin zorla sizden alacağını çok erken yaşta keşfettim. Sistemdeki ergenlik dönemimden sonra günlük hayatım böyleydi ve kendi başıma geçirdiğim tüm yetişkin hayatım da öyle oldu.

Ta ki o gelene kadar.

Bondage ve acıdan hoşlanan acımasız, *gerçek* bir Bratva patronunun bana şefkatin ne olduğunu, bedenin ve cinselliğin üzerinde kontrol ve irade sahibi olmanın ne anlama geldiğini gösteren ilk erkek olması, komik bir ironidir.

Ama işte buradayız.

"Beni bıraktığın için teşekkürler, Matvey!"

Kir'in adamı, ilk üç dört karşılaşmamızda Uber şoförü gibi davranmış, Range Rover'ın arka kapısını açtığımda bölmeden bana doğru dönüp başını salladı.

"Rica ederiz, hanımefendi," diyor ağır Rus aksanıyla.

Taş döşeli garaj yolunda arka kapıya doğru koşarken vücudumda bir karıncalanma hissediyorum. Ama durup, onu gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

Kir'in Aston Martin'inin yanında, daha önce *kesinlikle* hiç görmediğim, camları siyah, arka çamurluğuna Lamborghini logosu üzerinde küçük pembe bir kurukafa ve çapraz kemikler boyanmış mat siyah bir Lamborghini Revuelto duruyor.

Garip.

İçeri girerken kaşlarım hala çatık. Kir'e akşam yemeği için fikirlerimi mesaj attım ama hala işine gömülmüş olmalı, çünkü cevap gelmedi.

ondan geri döndüm. Neredeyse ofisine gidiyordum, çünkü bugün onu özledim. Ben büyük bir aptalım ve onunla birlikte olmadığım zamanlarda onu sürekli özlüyorum.

Daha az romantik neden ise, *ciddi şekilde* azmış olmam ve iş görüşmesi yaparken onu becermeye çalışırsam ne yapacağını merak etmem.

Önce dans eşyalarımı bırakmak için odama çıktım. Kapıyı açarken omzumdan çantayı indirirken homurdandım...

Gerçeklik etrafımda paramparça olur, kalbim gerilir ve sonra bir kız dudaklarında bir ılgılık ile dönerek bana geniş, dehşet dolu gözlerle bakınca kırılır.

Bana yaşıt. *Çok güzel*, çok soluk tenli, simsiyah saçlı ve biraz gotik bir görünümü var. Kolunda yüzen muhteşem bir koi balığı da dahil olmak üzere sayısız dövmesi var. *Süt verici meme uçları piercingli*.

Bunları biliyorum çünkü *lanet olası yatak odamda*, dantelli siyah iç çamaşırlarıyla, sütyenini aşağı indirmiş, kolunu uzatmış, selfie çekmek için poz veriyor.

"*Siktir!*" diye bağırdı bana bakarken.

Tek kelime bile edemiyorum. Tek yapabildiğim çantamı düşürüp yavaşça geri çekilmek, boğazım düğümlenirken kalbim parçalanıyor.

Gerçekten tek kişi olduğunu mu sandın...

Ondan nefret ediyorum. Gözlerimi yakıp dönen gözyaşlarından nefret ediyorum. Koridorda koşarak ilerlerken merdivenlerden yarı düşüyorum, sonra evin içinden geçip arka kapıdan dışarı çıkıyorum.

Matvey arabayı sürmek üzereydi ama beni arabayı kovalarken görünce fren lambaları yanıp söner.

"Hanımefendi?"

"*Midtown!*" diye bağıryorum. "Çabuk, lütfen."

* * *

"İYİ OLDUĞUNUZDAN *emin* MISINIZ?"

İçkimin içinden mutsuz bir şekilde başımı kaldırıp Roman'ın gözlerine bakıyorum.

"İyiym," omuz silkiyorum ve pahalı çatı bar martini'nden bir yudum daha alıyorum.

Bana şüpheyle bakar.

"*Tabii tabii*. Sen ve ben *her zaman* bir sorun olmadığında takılırız," der, sesinde alaycı bir ton vardır.

Ona hüznü bir gülümsemeyle bakıyorum.

"O zaman bunu daha sık yapmalıyız," omuz silkiyorum. "Gerçekten, sadece takılmak için takılalım. Birimizin hayatı alt üst olduğu ya da moralinin bozuk olduğu için değil."

Kaşlarını çattı. "Ben asla çöküşe geçmem."

Nefes veriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Acı bir gülümsemeyle masanın üzerinden uzanıp elini okşuyorum. "Sadece kendimi berbat hissettiğimde aradığım için özür dilerim."

Gülümser ve başını sallar. "Önemli değil. Ama sanırım az önce iyi *olmadığını* da itiraf ettin."

Siktir.

"Hayır, söylemedim," diye itiraz ediyorum, konuyu değiştirmek istiyorum. "Hey, o gizli kulüp işin nasıl gidiyor? Hala dansçı arıyor musun?"

"Brooklyn." Roman'ın yüzü karardı ve gergin bir şekilde başını salladı. "Bir daha bu konuyu açmayacağına söz vermiştin."

Aylar önce, Zakharova'dan bazılarının katıldığı bir bağış etkinliğinde, bir adam beni kenara çekip, "etkinlikleri" için benim gibi dansçılar aradıklarını söyleyen "bir organizasyon"u temsil ettiğini söyledi.

Grubun kim olduğunu veya bu etkinliklerin ne olduğunu söylemedi. Ama yaklaşık dört saatlik çalışmam için *beş bin dolar* ödedi ve kıyafetlerimi çıkarmam veya cinsel bir şey yapmam gerekmedi. Sadece dans etmek.

"Sadece dans etmek" sonunda "sadece dans etmek... zarif ama açık bir kostüm giyip, yüzüme altın bir Venedik maskesi takıp, gözlerim bağlı halde" oldu.

O gece bizi götürdükleri mekanda soyunma odasında gördüğüm diğer kızlar ve ben... yine gözlerimiz bağlıyken... kulaklık takmıştık ve bir ses bizi gece boyunca yönlendiriyordu.

Her birimiz kendi kafesimizde, kulaklıklarımızdan gelen müziğe göre dans ediyorduk, etrafımızda ise ne olduğunu bilmediğim, çünkü göremiyor ve duyamıyordum, bir şeyler oluyordu. Ama gizlilik düzeyi, bize ödenen para ve genel atmosferden dolayı, bunun bir tür swingers kulübü veya yüksek sosyete orgisi olduğunu tahmin ettim.

Bu işi birkaç kez yaptım ve hatta Lyra'yı Zakharova'dan, çok zor bir dönemden geçerken bir kez bu işe soktum. Bu, Carmine ile evlenmeden önceydi. Ama sonra bilinmeyen numaradan aramalar kesildi ve işin bittiğini düşündüm.

Bu geceye çok benzeyen bir geceydi, kendimi kötü hissediyordum ve Roman'la içki içiyordum, o sırada bu garip partide dans ederek *harika* bir ek işim olduğunu, ama işlerin kesildiğini ve parayı özlediğimi söyledim.

Roman o gece oldukça sarhoştı, bu yüzden "Black Court oturumlarının eğlencesinden sorumlu değilim" diye mırıldandığında onu pek anlamadım. Ama omzuma dokunup "Matteo ile seni tekrar işe aldirmek için konuşacağım" dediğinde ikimiz de aynı anda ayıldık.

Bana saçmaladığını ve az önce söylediği her şeyi duymamamı söyledi. Sonra ben bu konuyla ilgili şaka yapmaya devam edince, hiç görmediğim kadar ciddi bir hal aldı ve bu konuyu bir daha asla açmamaya yemin ettirdi. Neredeyse endişeli görünüyordu, bu *da* onda daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

"Üzgünüm," diye içkimi yudumlarken mırıldandım. Sonra ona baktım. "*Gerçekten* dansçı almayacaksın, değil mi?"

"*Kes şunu*," diye homurdandı. "Ben çok ciddiym. O konuyu açma, B. Asla. Beni *senin* için endişelendiriyor."

Kaşlarını çatıyorum. "Bir dakika. İş, sen ve ben takıldığımız için mi gitti?"

Ağzı inceline inliyorum.

"*Ciddi misin*, Roman?"

"Güven bana." Başını sallar. "O işi istemezsin." Kaşlarını kaldırır. "Ayrıca, artık o işe ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Ne demek?"

Roman sırtarak Abercrombie & Fitch mankeni gibi çenesini eliyle okşadı.

"Hadi ama, B. Yeni kıyafetler? Takılar? Seni Range Rover'la özel şoförün bırakırken gördüm." Sırıttı. "Artık The Mirage'da vardiyada çalışmıyorsun herhalde."

Başımı sallayıp aşağıya bakıyorum. "Şey... hayır."

"Peki, hangisi: piyangoda mı kazandın, yoksa hayatında sana para harcamayı seven yeni birisi mi var?"

Ona sert bir bakış attım. "Eğer ima ettiğin buysa, *öyle değil*."

Roman başını sallar, ellerini kaldırır. "Öyle demek istemedim. Sadece hayatında biraz fazla varlıklı bir adam olduğunu kastettim."

İçkime bakarak somurtuyorum.

"Şey," diyorum. "*Vardı*."

Martini'nin kalanını bir yudumda içip yüzümü buruşturuyorum.

Roman kaşlarını çatı. "Kahretsin, özür dilerim," dedi nazikçe. Parmaklarını yine çenesinin üzerinde gezdirdi. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Az önce onun evinde seksi iç çamaşırlarıyla dolaşırken yakaladığım kız gibi mi?" diye hırıldıyorum. "Hayır, pek sayılmaz."

Roman'ın yüzü kararır. "Ciddi misin sen?" "*Evet*."

O da bana öfkeyle bakar. "Kim bu herif, gidip onu pataklayayım." Kıkırdayarak masanın üzerinden uzanıp elini okşarım. "*Ne centilmen.*"

"Ciddiyim, B. Siktir et o herifi. Sen harika birisin, o ise lanet olası bir aptal." İçini çekiyor. "Birer içki daha alayım."

"Teşekkürler, bence bu harika bir fikir."

Sonunda bana bir martini, kendine bir viski ve iki shot tekila ile geri gelir.

Biri bana doğru ittiğinde başımı salladım.

"Hayır," diye başını salladı. "Bu yalnız kalpler için gerekli bir ilaç. İç şunu. Doktorun emri."

Siktir et. Neden olmasın.

Kadehlerimizi tokuşturup ellerimize tuz serpiştiriyoruz, tekilaları bir dikişte içip limonları ısıırıyoruz.

"*Siktir,*" diye inlerim, yüzümü buruşturarak. "Neden hiç shot içmediğimi hatırladım." Roman viskisini yudumlarken gülümser.

"Peki ya sen?" Ona bakıyorum.

"Bana ne olacak?"

"Buranın yalnız kalpler kulübü olduğunu söylemiştin, çoğul olarak. *Sen* neden bu kulübedin?" "Değilim," der, çok hızlı bir şekilde.

"Anlat *bakalım,*" diyorum, dirseklerime yaslanıp ona meraklı bir bakışla.

"Önemli bir şey değil, B."

"Saçmalama." Gözlerimi kısarak "Çıkar ağzından! Bekle! Bu, babanın ayarlamak istediği evlilikle mi ilgili?"

Roman başka yere bakar. "Başka konu." Sanki bu mümkünmüş gibi.

Nefesimi tutuyorum. "Oh, oh. Prens ve halk kızı gibi bir şey mi? Sıradan bir kıza aşık oldun, ama kral baba mafya prensesiyle evlenmeni mi istiyor?"

Bana inanamayan bir ifadeyle baktı. "Çok fazla film izliyorsun." "Adı ne?"

Kaşlarını çatar. "Prensesin mi?"

"Hayır! Sıradan kızın."

Gözlerini devirir. "Lanet olsun, sıradan bir kız yok." Ona göz

kırparım. "O zaman sıradan *bir erkek*?"

Gözleri benimkilere çevirir. "Ben *heteroseksüelim* Brooklyn. Neden bu konuyu zorluyorsun bilmiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, tamam, tamam. Hassas davran." İkinci martinin etkisini hissederek sırtıyorum. "Gidip bize biraz doğruluk serumu getireceğim."

Birkaç dakika sonra iki tekila shot daha alıp masaya geri döndüm. "Şerefe," diye gülerek kadehlerimizi tokuşturup dudaklarımıza götürdük. "O çocuk kim, Roman?"

Tekilayı yudumlamadan önce neredeyse tükürüyordu.

"Neden bu kadar takıldın bu konuya? Neden benim tamamen ve tamamen heteroseksüel olduğuma inanmak bu kadar zor?"

O gece telefonunda açık olan eşcinsel arkadaşlık uygulamasını söylemekten kendimi alıkoyuyorum. "Sadece takılıyorum. Tanrım."

"Kes şunu. Kızlardan hoşlanıyorum."

"Evet, bunu sürekli söylüyorsun," diye gülümsedim. "Bir daha söyle, belki o zaman kulağa..."

Yarım saniye içinde, cümlemi bitiremeden, masanın üzerinden eğilip başımın arkasını tuttu ve dudaklarına öptü.

Ne oluyor lan?

Sadece bir saniye sürer, çünkü anında sandalyemden zıplarım ve onu kendimden uzaklaştırırım.

"*Dostum,*" diyorum, ağzımı kolumun arkasıyla silerek. "*Ne halt ediyorsun?*"

Roman bana dehşetle bakıyor, yüzünün rengi atmış.

"*Siktir, Brooklyn,*" diye mırıldanıyor, başını hızla sallıyor. "*Çok* üzgünüm. O... Nereden geldi bilmiyorum."

"Roman..."

"Brooklyn, *yemin ederim,* neden yaptığımı bilmiyorum. Burada gizli bir anlam yok. Ben, sen yalnız ve bekarken, fırsatını kollayan, senin arkadaşın gibi davranan biri *değilim.*" Parmaklarını saçlarına geçirirken, çok kızgın görünüyor. "*Siktir, çok* üzgünüm."

Kafamı sallıyorum. "Önemli değil."

"Hayır, *değil,*" diye homurdandı. "B, ben..." Nefes verdi ve başka yere baktı. "Ben sadece... bazen, acaba ben..." Somurtarak baktı. "Ben bile emin değilim..."

Yüksek sesle nefes verir ve üstümüzdeki şehir gökyüzüne bakar.

"Az önce olanları hayatımın geri kalanında pişman olacağım," diyor sessizce. Bana alaycı bir gülümsemeye bakıyor. "Yani, alınma."

Masadan uzanıp elini sıkıyorum. "Almadım. Özrünü kabul ediyorum." Ona gülümsüyorum. "*Sorun değil,* Roman. Cidden, aramızda yok. Sadece biraz..."

Roman'ın eli aniden benimkinden çekilir, sandalyesinden kaldırılır ve boş bir masaya *fırlatılır,* o ve masa yere çakılır.

Ayağa kalkarken nefesim kesildi. Bakışlarım, inleyip yüzünü buruşturan Roman'dan, ayağa kalkmaya çalışan Roman'ın arkasında duran adama kaydı.

Kir, kahrolasıca öfkeli görünüyor.

KIR

Çalışma odamın kapısının birden açılmasına ilk tepkim, masanın altında sakladığım tabancaya uzanmak olur. Ama kapıdan içeri sızan sırtan yüze odaklandığımda, yüzümde geniş bir gülümseme belirir.

"Merhaba, baba."

Gülerek ayağa kalkar, masanın yanından dolanır ve Freya'yı kucaklayarak sıkıca sararım. O da bana şiddetle sarılır, sonra çekilir ve başını sallar, yüzünde tuhaf bir ifade vardır.

"Hayır. 'Baba' yok. Üzgünüm, deniyorum ama hiç içime sinmiyor."

Gülümserim. "Uzun zamandır sadece Kir yeterliydi. Öyle devam edebiliriz, *kızım*."

Burnunu kırıştırır. "İğrenç, neden öyle diyorsun? Çok garip." "Ne demek istiyorsun, *kızım*? Sana böyle demem garip mi, *kızım*?" "*Kes şunu*," diye inler, gülerek.

Freya ve Annika ile Damian'la tanıştıklarında tanıştım. İki yılardır çeşitli Avrupa şehirlerinin sokaklarında hayatta kalmak için hırsızlık yapıyordu. Yavaş yavaş yeteneklerini geliştirirken — Annika'nın yankesecilik ve hırsızlık, Freya'nın bilgisayar — belirli işler için aranan bir ekip olarak adlarını duyurmaya başladılar.

Damian'la, zengin ve kibirli bir bağış toplama etkinliğinde karşılaştılar. Orada catering personeli gibi davranarak mekanı soyuyorlardı, Damian'ın saatini de çalmışlardı.

Ne yazık ki – ya *da neyse ki*, olayların gidişatına bakılırsa – Damian *benim* öğrencimdi, yani hırsızlığı gördü ve soygunun ardından ganimetlerini kutlamak için kaçtıkları bara kadar onları takip etti.

Onları yakalamak yerine, üçü bir ekip oluşturdu. Ve kısa süre sonra Freya ve Annika benim için çalışmaya başladı.

Freya'nın karanlık geçmişini ancak yakın zamanda bir araya getirebildik: Annesi Petra, ne yazık ki iş yaptığım Norveçli bir mafya liderinin karısıydı; şiddet uygulayan, zalim bir canavardı.

Petra'nın ev hayatı berbat olsa da, onunla yaşadığım kısa süreli ilişkinin yanlış olduğunu biliyorum. *Aşk* ya da ona benzer bir şey değildi. Bence biz sadece birbirimizde geçici bir kaçış bulan iki kırık insandık; o kocasından, ben ise Sibiry'a'da geçirdiğim zamanlardan beri beni takip eden şeytanlardan. Sonra yollarımız ayrıldı ve yakın zamana kadar Freya'nın varlığından, yani kendi kanımdan olduğundan haberdar değildim.

Ama şu anda çoğunlukla Japonya'da yaşadığını düşünürsek, habersizce, evinden dünyanın öbür ucuna gelip kapımdan içeri girmesini görmek beni oldukça şaşırttı.

Bu düşünce, ona bakarken kaşlarımı çatmasına neden oluyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, sesim keskinleşiyor.

Gözlerini devirdi. "Ne, *babama* merhaba demek için öylece içeri giremem mi?" "Tabii ki girebilirsin, kızım..."

"Evet, bunu kesmeliyiz."

Gülümserim. "Sadece şaşırdım, hepsi bu."

O, yaramazca gülümser. "Hana ve ben, New York'ta satın almayı düşündüğümüz bir teknoloji şirketi var. Yarın akşam onlarla görüşeceğim

onun teknolojisini ilk elden görmek için bir toplantı yapacağım. Sana sürpriz yapayım dedim."

Hana Mori, Kenzo'nun kız kardeşi ve Damian'ın karısı, Mori-kai'nin yasal işlerinin baş finans uzmanıdır.

"Sana sürpriz yapayım dedim."

"Eh," diyorum gülümseyerek. "Başardın."

"Masasının altında hala o 45'lik var mı?"

Başımı sallıyorum. Freya yüzünü
buruşturuyor.

"Kahretsin. Vurulmaya ne kadar yaklaştım?"

"Bir dahaki sefere arayıp mesaj atmanı *çok* isterim."

Kız kıkırdar. "Akşam yemeğinde ne yapmak istersin? Bu arada, şehirdeyken burada kalacağım."

Oh.

Brooklyn ve benim ilişkimizi saklamamızın tek nedeni, ikimiz de onun için insanların yanlış bir izlenim edinmesini istemememiz.

Bunun nasıl görünebileceğinin çok iyi farkındayım: genç, güzel bir dansçı, kendisinden çok daha yaşlı, zengin ve güçlü bir adamla yatıyor... Hele de o adam, dans ettiği şirketin sahibi olarak *teknik olarak* onun patronuysa.

İlişkimizden hiçbir şekilde utanmıyorum ve onun da utanmadığını biliyorum. Ama yine de şimdilik gizlilik iyi olur.

Bununla birlikte, kızımın evimde yaşayan yirmi üç yaşındaki adamla ilgili sorular soracağından eminim.

Benim yatağında uyuyan.

Freya merakla bana kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey." Ona gülümserim. "Akşam yemeğini burada yiyelim. Ben pişireceğim. Ben..." Kaşlarım çatılır. "Sana bir sürprizim olabilir."

Bana bakıyor. "Yemek pişirmekten başka bir sürpriz mi?"

"Dünyanın öbür ucuna taşınırsan çok şey kaçırsın, evlat. Ve evet, başka bir sürpriz daha var."

"Ne?"

"O bir şey değil. Tek ipucun bu."

Bir an şaşkın göründü, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, bir kadın mı?!"

Gülümsedim.

"Defol git!" diye bağırır. "*Gerçekten* mi? Kim o?" diye gülümserim. "Bu akşam tanışacaksın. Aslında daha da erken."

"Hay *sıçayım!*" diye bağırır. "Tamam, gidip bu uzun uçuştan sonra duş alıp üstümü değiştireyim. *Buraya* mı geliyor?!"

Ben başımı salladım ve o tekrar çılgılık attı.

"Bu delilik! *Sen*, bir ilişki mi?!" Gülerек bana tekrar sarılır. "Tamam, hemen gelirim. Bu kadını görmek için sabırsızlanıyorum!"

Freya ofisimden fırlar ve ben gülümseyerek bar arabasına doğru yürürüm. Bir içki doldurup masaya geri dönerim ve Isaak'ın şehirdeki ilgi alanlarımızla ilgili notlarını incelemeye başlarım. Sonra, Drakos Yunan mafya ailesiyle birlikte girmemizi istediği bir iş girişiminin ince ayrıntılarına dalıp giderim.

Ofisimin kapısı tekrar gürültüyle açılır. Freya, bornozunu beline bağlamış, tamamen korkmuş bir halde odaya girince başımı kaldırıp kaşlarımı çatarak ona bakarım.

"Ne oluyor?" diye bağırarak sandalyemden fırlıyorum.

"Bir kız!" diye bağırdı. "Odama daldı ve sonra histerik bir şekilde kaçtı!"

Lanet olsun.

"Hangi misafir odasına yerleştin?" diye inleyerek burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

"Tabii ki en güzeline!" diye patladı. "Gömme dolaplı ve muhteşem banyolu büyük odaya!"

Siktir.

"O da kimdi lan?"

"O," diye homurdandım. "Bu gece sana tanıtacağım kişiydi."

Freya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "O... bekle. *O* mu?" Gözlerini kırptı, sonra şüpheyi kaşlarını kaldırdı. "Kaç yaşında?"

İşte başlıyoruz. "Yirmi üç."

Freya bir anlığına bana bakar, sonra alçak bir ıslık çalar. "Vay canına. Baba sorunları hakkında bir şaka yapacaktım ama..."

Ona sertçe bakarım. "Öyle *değil*."

Elini kaldırır. "Tamam. Tamam. Ben sadece..." Kaşlarını çatıyor. "O *çok genç*, Kir. Yargılamıyorum, ben..."

"Onun yaşı, ona değer vermemin nedeni değil. Bu fetişistçe bir çekim değil. Ve eğer benim öyle bir adam olduğumu düşünüyorsan..."

"Öyle düşünmüyorum." Cesurca, tereddüt etmeden söylüyor. "Gerçekten, hiç öyle düşünmüyorum." Dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrılıyor. "Onu önemseydiğini mi söyledin?"

Ona bir bakış attım. "Evet."

"Yani... önemsiyor musun?"

"Ona Zavolzhsky'den bahsettim."

Freya'nın kaşları havaya kalkar.

"Vay canına."

Sibirya'daki ceza kampında geçirdiğim yılları *kimsenin* bilmediğini belirtmeliyim. Annika ve Damian bile sadece bir kısmını biliyor. Freya muhtemelen en çok bilen kişi ama o da Brooklyn'e anlattıklarımın aynı düzeyde.

"O, beklemediğim bir şey, Freya," diye sessizce homurdandım.

O başını sallar. Sonra yüzünü buruşturarak aşağıya bakar. *"Siktir."*

"Ne?"

"O, şey..." Freya utangaç bir şekilde bana bakar. "Seninle benim ilişkimiz hakkında yanlış bir fikri olabilir..."

Kaşlarım çatıldı. "Neden öyle olsun ki?"

Freya yüzünü buruşturur. "Çamaşırlarla selfie çekerken beni yakalamış olabilir mi?" Ağzım ekşir. "Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Çünkü kocam 7000 mil uzakta!" diye karşılık verir. "Ve senin *kız arkadaşının* öylece içeri dalacağını beklemiyordum... Kir?!"

"Burada kal!" diye bağırırım. "Ve lanet olası bir şeyler giy!"

A, Brooklyn'in artık evde olmadığını, B, Matvey'in Range Rover'ının gitmiş olduğunu ve C, telefonuna cevap vermediğini fark etmem uzun sürmez.

Brooklyn'i gezdirirken "o seninleyken onu benim gibi düşün" emrimi ne kadar titizlikle uyguladığını takdir ediyorum. Ama şu anda, Freya'nın Mal için ateşli fotoğraflar çektiğini görmüş ve bunu tamamen yanlış yorumlamış, şimdi de benden kaçmaya çalışıyor ve ona benim lanet telefonlarıma cevap vermemesini söylüyor herhalde.

Onun için şanssızlık ki, telefonunda takip cihazı var.

Aston Martin'in direksiyonuna atladım ve yol boyunca hızla ilerledim.

Midtown'a doğru sürerken içimde karışık duygular var. Bir yandan, bu durumdan rahatsızım ve Brooklyn'in otomatik olarak en kötüsünü düşünerek böyle kaçmasına kızgınım. Ama diğer yandan?

Ağzımın köşesi hafifçe kıvrılıyor.

Bir yandan da, bu kadına olan hislerimin karşılıklı olmayabileceğini merak ediyorum, hatta korkuyorum. Benim için o, hiç beklemediğim bir şey, ama bir anda her şeyim oldu. Ama belki de onun *için* ben sadece eğlenceli birisiyim, onu sefil hayatından kurtaran ve hediyelerle şımartan zengin, güçlü bir yaşlı adam.

Bunun gerçek olmadığını biliyorum. Ama en azından kısmen, zihnimin derinliklerinde bir yerlerde var.

Bununla birlikte... gözyaşları içinde evden kaçması, telefonlarımı aktif olarak görmezden gelmesi *ve* Matvey'e *de* aynısını yapmasını söylemesi, Midtown'daki bara kadar onu takip ederken yüzüme garip bir gülümseme getiriyor.

Acı çektiği için değil, benim hissettiklerimi o *da* hissettiği için.

İçeri girmeden önce dışarıdaki valeye arabayı çalışır durumda tutmasını söylüyorum. Ana barda ya da salonda yok, bu yüzden merdivenlerden çatı barına çıkıyorum.

Tam o anda içimde cehennemin kapıları açılıyor ve saf öfke ve hiddet onlardan dışarıya, dünyaya yayılıyor.

Çünkü kalabalık çatı barının karşısında, bir masada oturan Brooklyn'i görüyorum.

...*Öpülüyor.*

Anında geri çekilip kaşlarını çatması önemli değil. Lanet olası adamın başını eğip, ona özür diler gibi konuşması, gözlerinde yalvaran bir bakış olması önemli değil.

Kalabalığın arasından zorla ilerleyip yaklaşırken, az önce kızımı dudaklarından öpen pisliğin *Roman Nikitin* olduğunu fark etmem bile önemli değil.

O lanet *olası* bir *adam*.

Roman'ı boynundan yakalayıp sandalyesinden kaldırıp yere fırlattığımda, gözlerim şiddetli bir siyah ve kan kırmızısı karmaşasına dönüşüyor. Bir saniye içinde üstüne atlıyorum, yüzüne hırlayarak yumruğumla burnunu kanatıyorum.

O ve ben bu dansı daha önce yeraltı ringinde dans etmiştik. Ama bu bir boks maçı değil.

Bu, onu çıplak ellerimle öldürüyorum.

Yumruklarım yağmur gibi yağar, ağzını, göz çukurlarını parçalar, yakışıklı yüzünü *mahvetmeye* çalışırım. O da hırlayarak beni kendinden uzaklaştırır, kanlar içinde ayağa kalkar, yüzünde saf şiddet vardır.

"Sen *öldün*, orospu çocuğu," diye bağırarak üzerime atılıyor. Bir masaya çarpıyoruz, etrafımızda kalabalık oluşuyor. Biri çığlık atıyor.

Tek görebildiğim bu pisliğin Brooklyn'i öpüştüğü ve tek istediğim onun beynini parçalamak.

"*DURUN!!*"

Brooklyn aramıza atlayınca ikimiz de birden durduk. Önce o orospu çocuğuna döndü ve onu geri itti.

"*Yeter, Roman!!*" diye bağıyor ona. Tam yüzümde kendini beğenmiş bir gülümseme yayılırken, o da bana dönüyor. "*Ve sen!*" diye bağıyor. "*DUR! DUR!*"

"Henüz bitmedi," diye hırlıyorum. "*Ne zaman istersen, ihtiyar!*" diye bağıyor.

Elleri m yumruk haline gelir. Ona doğru hamle yaparım ama aniden sarı saçlar, mavi gözler ve küçük, sert eller göğsüme bastırır.

"*Lütfen,*" diyor Brooklyn, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "*Yeter, lütfen.*"

"*Senin için mi?*" diye fısıldıyorum. "*Evet. Şimdilik, evet.*"

Omuzları çökerek nefes verir. Ama sonra kolum hızla uzanır ve elini sıkıca kavrar.

"Ama sana daha *başlamadım* bile."

Ben bardan fırlayarak çıkarken, onu da peşimden çekerek nefesini kesiyorum.

BROOKLYN

Vücudumda, onun eli benim elimi mengene gibi sıkıldığı yerden başlayarak, ham bir enerji dalgalanıyor. Gök gürültüsü patlamadan önceki gökyüzü gibi çatırdıyor, cildimi elektriklendiriyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve kalp atışlarımı kontrolden çıkarıyor.

Kir restoranın merdivenlerinden aşağı koşar, nefesim hızlanır ve kaldırıma çıkıp onun bekleyen arabasına doğru koşarız.

"Kir—"

"Bin."

Sesinde soğuk, ağır, neredeyse *ölümcül* bir ton var. Ve lanet olası şey, ne kadar korkutucu ve beni ürpertse de, aynı zamanda içimi saf arzu ile titretip *kargaşaya boğuyor*.

"Kir, *lütfen*," diye nefes nefese, kolunu çekiştiriyorum. "Bekle. Açıklayayım..."

"*Lanet arabaya bin, Brooklyn*," diye bağılıyor, yüzünde öfkeyle bana dönüyor ve bu öfke, bir saniye önce sesinin yaptığı şeyi bana yapıyor.

Beni
korkutuyor.

Beni tahrik
ediyor.

Kir, vale'den anahtarları alır ve Aston Martin'in yolcu kapısını açar.

"*Hemen*," diye tıslar, sesi buz ve demir gibidir.

Sessizce arabaya biniyorum. Kapıyı çarpıp diğer tarafa geçiyor ve yanıma oturuyor. Motor gürültüyle çalışıyor ve ben aceleyle emniyet kemerimi takıyorum. Kaldırımdan ayrılıp neon ışıklı New York gecesine dalıyoruz.

"Roman sadece bir arkadaş," diye fısıldarım, kalbim hâlâ deli gibi atıyor. Ellerim kucağımda kıvrılıyor, giydiğim yoga pantolonunu çekiştiriyorum.

"Arkadaşlarım var, Brooklyn," diye homurdandı. "Ve *onları* öpmem."

"Onu öpmedim!" diye bağıriyorum. "*O beni* öptü! Ayrıca, o sadece kafası karışık çünkü o... çünkü o muhtemelen..."

Çok fazla bilgi.

Roman'ın çelişkili cinsel kimliği hakkında ne düşünürsem düşünsem, bunu Kir ile bile paylaşmam. Bu büyük yanlış anlaşılma olsa bile.

Kir'in gördüğü şey yüzünden kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissederken, bu benim suçum olmasa *bile*, başka bir görüntü intikam almak için kafamın içine geri geliyor. Ona dönüp öfkeyle bakıyorum.

"Birbirimize suçlamalar yöneltirken," diyorum, "odamda senin için seksi *iç çamaşırlarıyla* poz verip selfie çeken lanet *olası kızdan* bahsedelim!" Çenesinin sıkışmasını zevkle izliyorum. "Beni takip ettiğin için *siktir git*. Sen istediğin fahişeyi eve getirebiliyorken, başkası beni öpmeye çalıştı diye *bana* laf atmaya nasıl *cüret* edersin?"

"O benim kızım."

İçimdeki tüm öfke anında söner. Sessiz ve hareketsiz kalırım, nefesim hızlanır, gözlerim büyür ve ona bitkin bir şekilde bakarım.

"Ben... senin..." Soğuk bir his omurgamdan aşağı yayılır. "Kızın...?"

Aniden, hangisinin beni daha kötü hissettirdiğinden emin olamıyorum: eve rastgele bir kızı sikmek için getirmesi mi, yoksa bir *kızı* olması mı? Çünkü bu, deli gibi aşık olduğum, dokunmadan ve düşünmeden duramadığım adamın *bunu daha önce başka biriyle yaşadığı* anlamına geliyor.

Aslında "bunu"dan çok daha fazlasını. Ve *Tanrım*, bu çok acıtıyor.

Tamamen sessizce arabayla ilerliyoruz, ben giderek küçülüyor ve küçülüyorum, ta ki evinin arka kapısının yanındaki çakıllı yola gelip durana kadar.

"Adı Freya," diyor Kir sessizce. "Kocasıyla birlikte Japonya'da yaşıyor, selfie'leri ona çekiyordu. İş için buraya geldiğinde habersizce uğrayarak beni şaşırttı."

İçimde hissettiğim utanç duygusu ölçülemez.

Kir motoru kapatıp arabadan iner. Arabayı dolaşıp benim tarafıma gelir ve kapıyı açar. Ona bakarken yüzüm buruşur.

"Kir..."

"Benimle gel."

"Özür dilerim. Kaçtığım için, gördüklerin için..."

"*Gel benimle*," diye homurdandı, elimi tutup arabadan çıkarmama yardım etti.

Mutfağa girdiğimizde Freya *giyinmiş* ve telefonunda bir şeyler yazıyor. Başını kaldırıp gözlerimi karşıladı ve özür dilercesine gülümsedi.

"Benim hatamdı," diyor. "*Çok* üzgünüm..."

"Hayır, lütfen," diyorum, yüzümü buruşturarak. "Oraya öylece giren bendim. Sonuçta orası *senin* eviniz."

O başını sallar. "Hayır, bu adamın evi."

"Bence sen bu evde benden daha fazla hakkın var..."

"Seni burada durduracağım," diyor, iç çekerek bana doğru yürürken. "Tekrar deneyebilir miyiz?"

"*Lütfen Tanrım, evet*," diye inlerim.

"Merhaba. Ben Freya," diye gülümseyerek elini uzattı. Elini tutarken gergin bir şekilde güldüm. "Brooklyn."

"Peki, Brooklyn..." Bana yaklaşarak göz kırptı. "Hiç *kimseyi* senin peşinden koştuğu gibi koşmamıştı." Kaşlarını kaldırdı. "Yani, burada olmaya hakkın olduğunu söylediğimde ne dediğimi çok iyi biliyorum."

Kir arkamda hafifçe boğazını temizledi. "Ayrıca, *kapıları kilitlemeyi* alışkanlık haline getirebilir miyiz?"

Freya inler. "Hey, en azından içeri giren *sen* değildin."

Arkamda Kir'in ekşi ifadesini görünce gülümserim. Sonra Freya'ya dönerim ve yanında duran valizi görünce kaşlarımı çatırım.

"Bekle, gitmiyorsun, değil mi?"

Omuzlarını silker. "*Evet*. Manhattan'da, buraya geldiğimde kalmayı sevdiğim birkaç otel var."

Kafamı sallarım. "Cidden, kal. *Lütfen*. Seni kendi evinden göndermek, aklıma gelen en kötü ilk izlenim olabilir."

"Bana vaaz verme, kızım," diye kıkırdar. "Sana verdiğim ilk izlenim *memelerimdi*, lanet olsun."

Gülüyorum, ama Kir arkamda

homurdanıyor. "*Yapmaz mısın?*" diye

sıkıca söylüyor.

Freya'ya yalvaran bir bakış attım. "Cidden. Kal, lütfen."

O başını sallar. "Dürüst olmak gerekirse, en iyi işlerimi otellerde yaparım. Ayrıca ben gece kuşuyum." Omuzlarını silker. "Siz ikiniz uyumaya çalışırken, sabahın ikisinde evde dolaşan tuhaf kız ben olurum, ya da neyse, her neyse."

"Yalvarıyorum," diyorum. "Lütfen..."

Freya sırtttı. "Beni kovmuyorsun. Cidden. Sadece uğrayıp merhaba demek istedim." Omuzlarını silkti ve bana göz kırptı. "Seninle tanışmak sadece ekstra bir bonus oldu."

"Tamam, gece kalmaya ikna edemezsem, en azından akşam yemeğine kalır mısın?" diye teklif ettim.

Freya kaşlarını kaldırıp dişlerini ısırđı. "Şey... buradaki iri adam yemek yapmayı teklif etti."

Merakla Kir'e bakmak için dönüyorum. "*Sen* yemek yapar mısın?"

Freya, babasının sert bakışlarına neden olan bir kahkaha attı. "Ben..." Kir boğazını temizledi. "Teknik olarak konuşursak, evet."

Freya yine güldü.

* * *

SONUNDA, Tayland yemeği sipariş edip mutfakta birlikte yiyoruz. Freya *harika*, komik ve tam bir baş belasđ. Kir kolunu omzuma atıp saçımı kenara çekip kulağıma öpücük kondurduğunda da hiç garip davranmıyor.

Bana kısaca hikayelerini anlatıyor: en yakın arkadaşı Annika ile yıllarca Kir için çalıştıklarını, neredeyse aile gibi olduklarını, sonra da aslında aile *olduklarını* fark ettiklerini.

Ayrıca annesinin kim olduğu ya da o kadının Kir ile olan ilişkisi hakkında hiçbir şey söylemiyor. Bunun için ona sarılabilirim.

Ama bu, zihnimin her türlü korkunç senaryoyu canlandırmasını engellemiyor... Kir'in uzun zaman önce kaybettiği aşkı için yas tutması... Ben dahil kimse onun geçmişindeki bu kadına layık olamayacağı için kimseyle çıkmaması... Kendimi ona onu hatırlatıp hatırlatmadığımı merak ederken buluyorum. Ona benziyor muyum?

Midem bulanıyor ve bu düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum, bunun yerine ne kadar güzel vakit geçirdiğime ve Freya'nın ne kadar harika birine odaklanmaya çalışıyorum. Sonunda gitmeye hazırlanıyor, Kir'e kocaman bir sarılma ve bana daha da kocaman bir sarılma veriyor.

"Tanıştığımıza çok *memnun* oldum, Brooklyn," diyor gülümseyerek. "Ve onu bu kadar iyi davranması için teşekkürler." Kir'i işaret ediyor.

Gülüyorum. "Bununla bir ilgim olduğunu sanmıyorum."

"Anlaşamadık," der ve babasına dönerek göz kırpar. "Hey, bunu mahvetme, tamam mı?"

"İyi *geceler*, Freya," diye homurdanır ve kızı güldürür, sonra ona son bir kucak verir.

Garaj yolunda durup, pembe kafataslı, tamamen havalı siyah Lambo'yu kapıdan çıkarken izliyoruz. Kir parmaklarını benimkilerle iç içe geçirip beni kendine doğru çeviriyor.

Yanaklarım kızarır, bakışlarımı ona çeviririm, daha önce olanlardan dolayı hâlâ biraz utanmışımdır.

"Ben... aşırı tepki vermiş *olabilirim*," diye mırıldanıyorum. "Freya hakkında demek istiyorum."

"Evden kaçıp Matvey'i telefonlarıma cevap vermemesi için ikna etmeyi mi kastediyorsun?" Kaşları çatılır. "O ve ben ciddi bir konuşma yapacağız..."

"Ona kızma," diye gülerek göğsüne dokundum. "Ayrıca, o benim emirlerimi senin emirlerinmiş gibi yerine getirmek zorunda değil mi?"

O somurtuyor. "Tam olarak değil. Ve ben senden üstüm." "Huh," omuz silkiyorum. "Belki de beni daha çok seviyordur."

Kir'in gözleri kararır ve ben parmak uçlarına yükselip onu yumuşakça öpmek için eğilirken kıkırdamaya başlarım. Geri çekilemeden, kolları beni sarar, eli saçlarıma kayar. Beni kendine çeker, uzun, yavaş ve derin bir öpücükle ciğerlerimdeki havayı çalar ve dizlerimi titretir.

"Gel benimle," diye fısıldadı. "Daha işimiz bitmedi."

Titreyerek onun beni evin içinden geçmesine izin veriyorum. Beni üst kata, özellikle de sarmaşıklarla kaplı büyük taş verandası ve ötesindeki Manhattan manzarası nedeniyle *çok sevdiğim* devasa kütüphaneye götürüyor.

Kir, masanın yanındaki veranda sandalyelerinden birine oturur. Karşısına oturmak için yanına gittiğimde, beni kendine çeker, dizlerinin üzerine oturtur ve yüzümü kendine çevirir. Böyle kucağında oturmak garip bir şekilde rahatlatıcı ve güven vericidir.

"Roman'ın beni öptüğünü gördüğün için çok üzgünüm." Bu sözler ağzımdan çıkıverdi. "Beni öptüğü için *çok* üzgünüm. O..." Alnım kırıştı. "Onun hayatında bazı şeyler var

ama bunları sana anlatmam gerekmez. Ama o öpücük..."

"Bir şeyi kendine kanıtlamak için son çare olarak yaptığın şeyleri çok iyi bilirim," diyor Kir sessizce, gözleri benimkilere dikilmiş. "Ve benim olan şeye dokunduğu için onu affetmemiş olsam da..."

O, çenemi sıkıca kavrayıp iki parmağıyla yerinde tutarken, eğilip beni tekrar öptüğünde nefesim kesildi.

"*Roman* ve ben bu konuyu konuşmayı bitirmemiş olabiliriz... ama sen ve ben, bitirdik." Başını sallar. "Özür dilenecek hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Yavaşça nefes alıp verirken, diğer kolunu belime doluyor.

"Bana sor."

Kaşlarım çatıldı. "Sana mı sorayım?"

"O senin kızım olduğunu söylediğimden beri, tüm akşam yemeği boyunca yüzünden okunuyordu. Freya bunu söylemedi, ama şimdi senin sıran, Brooklyn." Gözlerini bana dikti. "Sormak istediğini sor. Elimden geldiğince cevaplayacağım."

"*Korkuyorum*," diye fısıldadım.

Yanağımı avuçladı. "Korkacak bir şey yok, bebeğim. Ama sormazsan, bu içini kemirir ve ben bunu istemem. Lütfen, sor."

Titrek bir nefes alırken bakışlarım yere düşer. "O kim?" Dişlerimi alt dudağıma geçiririm. "Freya'nın annesi, yani."

"Adı Petra Lindqvist'ti," diyor sessizce.

Öyleymiş.

Yüzümü buruşturup bakışlarımı ona çeviriyorum.

"Ben daha on sekiz yaşındaydım," diye devam etti Kir. "Yatılı okuldan yeni mezun olmuşum, Oxford'a gidiyordum ve bu imparatorluğun temellerini atmaya başlıyordum. Kocas William iğrenç bir adamdı. Ama ben genç ve hırslıydım

ve istediğim şeyin, en azından başlangıçta, onun gibi insanlarla iş yapmak olduğunu biliyordum."

Derin bir nefes alır, bahçeye bakar.

"Evli bir kadınla yaşadığım kısa ilişkiden gurur duymuyorum," diyor sessizce. "Hayatımda çok kötü şeyler yaptım Brooklyn, ama William ne kadar kötü olursa olsun..." Başını sallar. "O olay diğerlerinden farklı."

Başımı eğip dudaklarımı o kadar sert ısıyorum ki bir an için ağzımda bakır tadı alıyorum. Bir sonraki soruyu sormak istemiyorum ama cevabı bilmemek içimi kemiriyor.

"Sen..." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Sen onu sevdin mi?"

"Hayır."

Cevap hızlı ve samimi gelir, ve bu cevap nefes nefese kalan ciğerlerime oksijen gibi gelir. Gözlerim anında ona yönelir, nabzım hızlanır.

"Hiç de değil." Başını sallar. "O William'dan kaçmaya çalışıyordu. Ben de geçmişimin dehşetinden kaçmaya çalışıyordum. Çok kısa sürdü ve sonra bitti."

"Adının *Petra olduğunu* söylemiştin..."

O başını sallar. "Birkaç yıl sonra vefat etti. Ama o arada..." Ağzım bükülür. "Freya mı?"

O da başını sallar. "Tabii ki bilmiyordum. Yirmi küsur yıl sonra, yeğenim Damian bana arkadaş olduğu iki profesyonel hırsızla tanıştırdı: bir kilit açma ve yankesici ustası ve dünya çapında bir hacker." O sırtarak ekler. "Eğer onun çok sevdiği *Ejderha Dövmeli Kız* estetiğinden anlaşılmasaydı, o Freya olurdu."

"Onun... şey olduğunu ne zaman öğrendin?"

"Yaklaşık bir yıl önce."

İkimiz de birkaç saniye sessiz kalırız.

"Var mı..." Kaşlarımı çatıyorum. "Yani, Freya senin tek..."

Yüzümü avuçları arasına alıp başını sallar ve gözlerini gözlerime diker. "Şunu açıklığa kavuşturayım, ben pek flört etmem. Kadınlarla rastgele çıkmam ve başka sürpriz çocuklarım yok, sana söz veriyorum."

Gülümserim, yanaklarım kızarıırken dudağımı ısırırım.

"Senin onunla olman *hoşuma* gitmiyor..." Kaşlarımı çatıyorum. "Freya'nın annesi demek istedim. Üzgünüm, çok kötü oldu. Ama yani... anlarsın..."

O başını sallar. "Berbat değil."

"Evet, çünkü kıskançlık *çok* çekici, değil mi?" diye iç geçiriyorum.

O sırtıyor. "Belki de az önce Roman Nikitin'in yüzünde sergilediğim *kıskançlığımı* kaçırdın."

Burnumu çekerim. "O senin kıskançlığın mıydı?"

Kir omuz silker. "Belki birazcık daha fazlası."

"Evet, *biraz*," diye kıkırdarım. Onun kucağında dönerek bacaklarımı beline dolayarak ona bakacak şekilde gözlerini kilitlerim. "Ama özür dilerim."

Kir başını sallar. "Sana zaten söyledim, sen..."

"Roman olayı için değil," diyorum çabucak. "Yani, onun için *de*." Ona üzgün bir bakış atıyorum. "Benim tam bir psikopat gibi davranmam, şımarık gibi davranmam ve evden kaçmam için."

Kalbimin atışını hızlandıran karanlık, hafif yırtıcı bir gülümseme belirdi. "Eğer özür dilemek konusunda ısrarcıysan, bunu yapmanın bir yolunu biliyorum."

Saçlarımı boynumdan çekip eğildi, dudaklarını cildimde gezdirip kulak mememi ısırıldı.

"*Dizlerinin üzerine çök*, bağlan ve '*lütfen, efendim*' de," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

BROOKLYN

"N E SIRİTIYORSUN LAN?"

Stüdyo zemininde dururken irkilirim ve hızla Val'e bakarım. "Hmm? Hiçbir şey," derim.

O sırtarak, kaşlarını çatarak bana bakar... hayır, *benim arkama*. "BDE kim?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne..." Yüzümün kızardığını hissediyorum ve Val kahkahalarla gülmeye başlarken hızla telefonumu ters çeviriyorum.

"Profesyonel ipucu: İş yerinde penis fotoğraflarına bakacaksan, aynalı duvara sırtını dönerek yapma."

İnlerim, yaslandığım stüdyo duvarına hızlıca bakarım —tabii ki aynalı—sonra ona geri döndüm.

"*Penis resimleri* bakmıyordum, ucube. Ama bunu zaten biliyorsun," diye mırıldandım. "Sadece bir arkadaşına mesaj atıyordum. Sakin ol."

Kaşları çatıldı. "BDE baş harflerini taşıyan bir arkadaş mı?" Alaycı bir şekilde güldü. "Zekamı aşağılamayın. İkimiz de onun senin adamın olduğunu biliyoruz."

Derin bir nefes alıp yüzümdeki kızarıklığı bastırmaya çalışıyorum. "Neden böyle diyorsun?" "BDE," diye gülüyor. "Big Dick Energy'nin kısaltması."

İnlerim.

Val acımasızca devam eder. "*Vay canına*, yeni erkek arkadaşına BDE adını verdiğini görse kim yıkılırdı biliyor musun? Yani, ona BDE dediğimizi bilseydi?"

Ne diyeceğini zaten bildiğim için içimden bir ürperti geçer. "Val..."

"Kir," diye iç çekiyor. "Big Dick Energy'nin *altın standardı* gibi." Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Cidden, yattığın adamın o adamdan daha çok bu ismi hak ettiğini mi söylüyorsun?"

Hayır, ona söylemek istiyorum. Haklısın. Kir'den daha fazla "BDE" lakabını hak eden bir erkek yok bu dünyada.

Tabii ki Val'e telefonumda "BDE"nin kim olduğunu söylemeyeceğim. Kir ile olan ilişkimden, yaş farkımızdan veya mesleğinden utanmıyorum. Sorun, Kir'in *sahibi olduğu* Zakharova için dans etmem.

Ama neyse ki, Madam Kuzmina stüdyoya girip siyah eteği ve şalı kuzgun kanatları gibi arkasında dalgalanırken, konuşmaya devam etmekten kurtuldum. Yüzüklerle süslü parmaklarını birbirine kenetleyip bize sert bir bakış attı.

"Son iki saatlik provayı sahnede yapacağız," diyor soğukkanlılıkla. "Önemli bir misafirimiz var, provayı izlemek istiyor."

Val'e, sonra Evelina, Milena ve Naomi'ye bakıyorum. Onlar da benim kadar şaşkın bir şekilde omuz silkiyorlar.

"*Şimdi*, bayanlar ve baylar," diyor Kuzmina keskin bir sesle, topuklarını dönüp geri yürüyor.

Hepimiz onu sahneye kadar takip ediyoruz ve küçük gruplar halinde toplanarak ne olacağını bekliyoruz.

Madame Kuzmina bize her zamanki keskin, hafif zehirli gülümsemesiyle gülümsüyor. "Hepiniz Bay Nikolayev'i tanıyorsunuzdur herhalde?"

O dönüp, parlak yüzüklerle süslenmiş parmağıyla sahnenin arkasındaki gölgelerden ortaya çıkan koyu renkli takım elbiseli birini işaret edince, kalbim bir an durdu.

Keskin, karanlık şeytani gözleri tam bana bakıyor. Bana kurt gibi aç bir sırıtış atan adam, dilini alt dudağının üzerinde hafifçe gezdiriyor.

Yüzümde bir sıcaklık *patladı* ve içimde acılı bir ihtiyaç kıvrıldı.

Bu sabah mutfak tezgahının kenarında otururken, bacaklarımın arasında bana bakan gözlerdi bunlar. Beni patlayıcı bir orgazma ulaştıran dilinin etrafını saran dudaklar da bunlardı.

"Tabii ki burada değilim," Kir, çenesini eğerek arkadaşlarına rahatça gülümsedi. "Sadece bu civardaydım ve yeteneklerini biraz görmek istedim."

Val beni kaburgalarımın dörterek başını bana doğru eğdi.

"Lanet olası *büyük* penis enerjisi," diye fısıldadı. "BDE'nin kim olduğu umurunda değil. Buradaki HDE'ye *asla* yetişemez."

Yüzümün zonkladığını hissederek içimden inlerim.

...Bu sabah bahsettiğim "dudaklar amda" olayından hemen sonra Kir'in beni dizlerimin üzerine çöktürdüğünü ve kocaman sikiyle ağzımı sikip boğazıma boşalana kadar siktiğini hatırlıyorum.

Bu öğleden sonra "yeteneklerimizi biraz görmek" için burada olmadığını biliyorum.

Beni gözlerimin içine bakmak için geldi, tıpkı şu anda yaptığı gibi, ve bana veletlere ne olduğunu hatırlatmak için. Çünkü bugün sabah *bilerek öyle davrandım*.

Bu adamla yaşarken, bazı alışkanlıklarını öğrenmeye başladım. Mesela, ne kadar yemek olursa olsun, tabağındaki her şeyi bitirir. Muhtemelen çocukken Rus esir kampında yemek garantisi olmadığı için böyle bir alışkanlık edinmiştir. Atletik, kaslı vücudunu nasıl koruduğunu anlamıyorum.

Ayrıca, önündeki her şeyi "düzeltme" gibi bir takıntısı var. Akşam yemeğine oturduğunda çatal bıçak ve peçetenin *tam düzgün* durduğundan emin oluyor ya da

dizüstü bilgisayar, kalemleri ve belgeleri masasında *tam olarak* doğru şekilde durduğundan emin olur.

Dikkatimi çeken bir başka şey de, önemli bir toplantısı olduğunda, benim "şanslı" çoraplar olarak tanımladığım çorapları giymeye özen gösteriyor olması. —çok yumuşak, siyah, ayak bileğinin üstünde küçük bir kafatası ve "K. N." harflerinin işlendiği çoraplar.

Ayrıca önemli bir toplantı olduğunda, üzerinde fazladan *hiçbir* şey olmadığından ve sadece kesinlikle gerekli olanları taşıdığından emin olur. Cebinden bir *kalem* veya bir fiş çıkardığını gördüm. Sanki orada olmaları dikkatini dağıtırmış gibi.

Bugün, yaramazlık yapmak istediğim için, onunla iki kez uğraştım. Önce o çorapları alıp sakladım. Sonra, toplantının ortasında bulacağını *bildiğim* bir şeyi ceketinin cebine koydum.

Kir'in toplantı odasında masada otururken cebinde benim pembe dantelli tangamı bulduğu görüntü hem komik hem de biraz tahrik edici.

Neden burada olduğu ise, tabii ki çoraplar ve külotlar yüzünden. Ama *ayrıca*, daha önce bana mesaj atıp, yaptıklarım yüzünden "kıcımlı kızartacağını" söylediğinde, soyunma odasında çektiğim çıplak kıcımın fotoğrafını "bu kış mı?" mesajıyla birlikte göndermişim.

O soruma cevap alamadım.

Şimdiye kadar.

Madame Kuzmina, prova yaptığımız çeşitli bölümler için bizi yerleştirdi. Yerime geçerken, üçüncü sıranın ortasında oturan Kir'e bakıp duruyorum. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış, kollarını da yanındaki koltukların sırtına rahatça uzatmış.

Sonraki iki saat boyunca gözleri *bir an bile* benden ayrılmıyor. Bakışlarının tenimde gezindiğini hissedebiliyorum. Dans ederken enseme veya sırtımın alt kısmını okşuyor, leotardımı ve taytımı sıyrıyor ve her santimetrekaremi yiyip bitiriyor.

Madama Kuzmina bize işkenceyi bitirdiğinde, nefes nefeseyim, vücudum yorgun ve bitkin. Ama bacaklarımın arasında ateşlediği sıcaklık hala

orada. Ona bakıp karanlık şeytani gözlerini gördüğümde atlayan nabzım da hala orada.

Herkes sahneden ayrılıp soyunma odalarına dönmeye başlıyor. Sonra Kir'e bir kez daha bakıyorum, nefesim kesiliyor ve anında olduğum yere yapışıyorum.

Karanlık gözleri benimkilere saplanıyor. Ve yavaşça, neredeyse fark edilmeyecek şekilde, başını iki yana sallıyor.

"Ben biraz daha kalacağım. Belki aşağıda biraz ağırlık çalışırım," diyorum Val ve Evelina'ya. Evie bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor.

"*Ciddi misin?*" diye patladı. "*O* berbat provadan sonra mı?"

Val kaşlarını çatıyor. "Kafan mı güzel? Bugün *çok kötüydün*. Evie'nin *berbat* kelimesini kullanması, durumun ciddiyetini anlayan için yeterli olmalı, bu onun 'siktir git lan' demek için kullandığı kelime."

Zavallı Evelina gözlerini devirip kızarır. "Aptal."

"Gördün mü?" Val iç çekiyor. "Onu gerçek bir küfürbaz yapıyorsun."

Koluna vurarak gülüyorum. "Aptal olma."

"*Lafi açılmışken*," der, kaşlarını oynatarak. "Madame Sadism kaba bir şekilde araya girmeden önce yeni erkek arkadaşından bahsediyordun."

Eveline dönüp kaşlarını çatarak bana bakar. "Biriyle çıkıyor musun?!"

"*Hayır*," diye homurdanırım, Val'e öfkeyle bakarak.

"Çıkmıyoruz. Sadece sevişiyoruz," diye

omuz silkiyor. "*Yok!*" diye tıslıyorum.

"Ama *kesinlikle* biriyle yatıyorsun. Hangisi? BDE ile çıkıyor musun yoksa sadece yatıyor musun?"

"Dur. BDE kim?" Evelina kaşlarını çatı.

"Brooklyn'in yeni erkek
arkadaşı." "Benim erkek
arkadaşım yok..."

"Üzgünüm. Zengin seks
arkadaşı." "Val!" diye
mırıldandım.

Evelina'nın kaşları çatılır. "Anlamadım. BDE ne demek?"

Val sırtıtarak, sanki insanoğlunun ilk ateşi ile dağdan inmek üzereymiş gibi, ben
inlerken.

"B, büyük anlamına geliyor," diye
başlar. "Val," diye iç çekerim. "Onu
bağışla, lütfen."

"Benim *o kadar da* korunaklı biri olmadığımı biliyorsunuz, değil mi?"

Evelina dudaklarını bükerek sorar. "Ah, ama tatlım..." Onu kollarımın
arasına alıp gülümserim. "Öylesin."

Val, dramatik bir şekilde homurdanarak gülmeye başlar. "Ne anlama geldiğini
söyleyecek misin artık?"

"*Büyük Dick Enerjisi, bebeğim,*" Val öter.

Evie kaşlarını çatıyor. "Tamam, *bu* ne anlama geliyor ki..."

"*Kir,*" Val iç çekerek. "Anlamaya çalışıyorsan, patronumuzu düşün."

İçimden inlerim. Evie cesurca anlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor. Aniden
yüzü aydınlanıyor.

"Ohhhh!" diye kıkırdayarak, yüzü kızarır. "Sanırım anladım!"

"Aferin kızım," Val gülümseyerek başını okşar.

Yüzümdeki kızarıklığı bastırmaya çalışıyorum. "Bu çok öğretici oldu. Gidip biraz
esneme hareketleri yapıp ağırlık çalışacağım."

"*BDE'ye* selam söyle!" Evie, ikisi kulislere doğru yürürken kıkırdayarak söylüyor.

Madame Kuzmina yanımda belirir, merakla bana bakar, neden hala burada
olduğumu merak ettiği belli.

"Ben... esnemek ve biraz ağırlık çalışmak için," diye hızlıca açıklıyorum.

"Işıkları açayım mı?"

Kafamı sallarım. Beni dikkatle süzer.

"Bugün iyi çalıştın," diyor. "Çok daha güçlü bir dansçı olmaya başlıyorsun."

"Teşekkür ederim," diye gülümsüyorum.

Garip bir şekilde, o da gülümsüyor. "Ivan Yelchin seni almazsa aptal olur. Ama şunu söylemeliyim, gittiğinde seni özleyeceğiz."

Şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açtığımda, o sadece sessizce

gülümser. "Bale dünyası küçük bir dünyadır, Brooklyn."

"Madam, size söyleyecektim..."

"Bana hiçbir borcun yok," diyor kaşlarını kaldırarak. "Ve *çok* iyi bir şirkette seçmelere katıldığın için seni kişisel olarak algılamıyorum."

Acı bir gülümsemeyle, "Anlıyorum. Gerçekten. Bak, Zakharova'yı *çok severim...*"

"Bunu bana açıklamana gerek yok," der sert ve bilmiş bir bakışla. "Ivan ve *Imperiya Korona* seni elde ederse çok şanslı olurlar."

Gülümsemem bozulur. "Ben... *teşekkür ederim*, Madam," derim sessizce.

Çenesini salladı. "Çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutma."

Gölgelerin arasına kaybolur ve sahne arkası kapısının açılıp kapandığını duyarım.

Yalnız
kaldım.

Onunla.

Titrek bir nefes alıp dudaklarımı ısırarak, hala üçüncü sırada, tam ortada oturan yere doğru yavaşça dönüyorum. Val, Evie ve benim pek de *sessiz* konuşmadığımızın farkına varıyorum ve onun oradan ne kadarını duyduğunu merak ediyorum.

"BDE, hmmm?"

İşte cevabım.

Yavaşça nefes alır, koltuğundan kalkmadan elini kaldırır ve iki parmağıyla *beni çağırır*.

"Buraya gel."

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum, içim açlık ve arzuyla geriliyor.

Evet, BDE tam olarak budur: Bu adam orada oturup lanet olası bir günahkar gibi bakıp iki parmağıyla beni *çağırıyor*.

...Ve onun bunu yaptığında ben de söyleneni yapmam.

Çömelip sahnenin kenarından seyirci salonuna kayıyorum. Tahrik vücudumda kıvrılıp dolanıyor, meme uçlarımı leotardıma bastırıyor ve koridordan üçüncü sıraya doğru yürürken uyluklarım birbirine sürtünüyor, sonra kayarak onun önüne gelene kadar aşağı kayıyorum.

"*Merhaba*," diyorum sessizce, dudağımı ısırarak.

Kır kaşlarını kaldırır ve bana karanlık bir bakış

atar. "Çoraplarım..." diye homurdanır.

Yüzümün kızardığını hissederek istemeden gülümserim. "Evdeki iç çamaşır çekmecesinde," derim. "Toplantın nasıl geçti?"

Elini uyluklarımın arkasına kaydırıp sıkıca kavradıktan sonra kalçama doğru yukarı doğru kaydırınca nefesim kesildi.

"Evimde *böyle küçük bir velet* yaşadığımı bilmiyordum."

İçimde ateş kıvrılıyor ve açgözlülükle yalıyor. Elini kıçıma daha sıkı tuttuğunu, parmaklarının derime derinlemesine battığını hissedince nefesim kesiliyor.

"Özür dilerim, *efendim*," diye boğuk bir sesle fısıldadım. "Ne

olduğunu bilmiyorum..." "Taytını ve leotardını aşağı çek."

Titriyorum, karnımda ham bir ihtiyaç kıvrılıp sıkışırken nefesim kesiliyor. Yutkunuyorum, sadece birkaç

sahnedeyanıyor.

Burada, bu kadar yakınında onunla konuşmak yeterince tehlikeli. Ama... *o mu?*

"Kir..."

"Lanet olası taytını ve leotardını aşağı indir dedim, küçük günahkar," diye karanlık bir sesle mırıldanıyor. "Dizlerinin üzerine çok."

Elini geri çekip kırıma hafifçe vurunca irkilirim ve nefesim kesilir.

"Şimdi."

Şok içinde ona bakarken gözlerim fal taşı gibi

açılır. "Ne?!" diye fısıldarım. "Kir, çıplak

kalacağım..." "Evet, sanırım öyle olacak."

Gözleri benimkilere kilitlenir, dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılır.

Vücudum titrer ve yerinden oynar, uyluklarım birbirine sıkışır ve kanım damarlarımdan ateş gibi akar.

"Şimdi dedim, küçük günahkar," diye mırıldanır.

Titrek bir nefes alıp, ona doğru bakarak uzanıp leotardımın spagetti askılarından birini omzumdan aşağı çekiyorum. Aynı şeyi diğer tarafta da yapıp, yavaşça göğsümün üzerinden vücuduma doğru indiriyorum. Kir'in gözleri açgözlülükle göğüslerime ve meme uçlarıma kayıyor, içimdeki ateş daha da şiddetli bir şekilde alevleniyor. Leotardımı göğsümden aşağıya, sonra kalçalarımın üzerinden aşağıya doğru itiyorum, yüzüm ateş gibi yanarken, leotardımı uyluklarımdan dizlerime kadar indirmek için biraz sallanıyorum. Sonra başparmaklarımı taytımın bel kısmına takıp aynı şeyi taytla da yapıyorum.

Titreyerek, çıplak vücudumu kucaklayarak sahneden üçüncü sıranın ortasında duruyorum, cildim onun bakışları altında zonkluyor.

"Dizlerimin üzerine uzan. Yüzün aşağıya baksın."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, nabzım hızlanırken kulaklarımda çınlıyor. Ağzımı yutuyorum, vücudum arzuyla titriyor.

O sandalyesine geri yaslanıyor, kollarını iki yanındaki koltukların sırtlarına rahatça yayıyor. Sakin bir nefes alıyor, sonra geniş ve titrek ama istekli gözlerine bakıyor.

"*Şimdi*, küçük günahkar."

Nabzım o kadar hızlı atıyor ki, kendimi indirip dizlerinin üzerine eğildiğimde vücudum titriyor. Göğüs uçlarım pantolonuna sürtünüyor, karnım kaslı bacaklarına yapışıyor.

Ellerinin bana dokunduğunu hissedince sıçradım — biri omuzlarımin arasında dolaşıyor, diğeri kıkımda duruyor. Parmaklarını yavaş, kasıtlı daireler çizerek yanaklarımin üzerinde gezdiriyor, bacaklarımin arasında sıcaklık yayılırken içim acıyla doluyor.

"Ah, neredeyse unutuyordum."

Hareket ederek elini omzumdan çekip ceketinin cebine uzanıyor. "Sanırım bu sabah ceketimin cebinde bir şey unuttun."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, yanaklarım kızarır, parmağının ucunda pembe tangayı yüzümün hemen önünde sallandırır.

"Ağzını aç."

İçimde düşük, boğuk bir inilti

yükseliyor. "*Ağzını aç*."

Ne olacağını bilmeme rağmen yapıyorum. Dantelli tangayı ağzıma tıkaç gibi tıkadığında inliyorum, sonra elini geri çekip saçlarıminı kıvrıyor.

"*Yirmiye* kadar sayacaksın," diye karanlık bir sesle mırıldanıyor.

Külotum ağzımda olduğu için net konuşamıyorum, dantelden mırıldanıyorum. Kir bana gülümserken gözleri parlıyor.

"Elinden geleni yap," diye mırıldanır.

Eli yine popomu okşadı ve omurgamda bir titreme hissettim. Eli yavaşça benden uzaklaştığında gerildim ve bekledim.

Sonra avucunun içi kıcıımı *sertçe* vurur ve ben külotun içine çığlık atarım.

"*BİR!*" diye çığlık atarım, sesim boğuk ve anlaşılmaz çıkar.

Eli diğer yanağıma iner, acı ve ateşli zevkin karışımı bir dalga vücudumu sarar.

"*İKİ!*"

Yavaşça, lezzetli karanlığa dalmaya başlıyorum, avuç içlerinin ters çevrilmiş kıcıma vurduğu her keskin şaplak sesini duyuyorum, yaramaz davranışımın cezası olarak içimi saran her sıcak titremeyi hissediyorum.

Yediye geldiğimde, hem avucunun acısı hem de her şaplakla bacaklarımın arasında yarattığı zonklayan, arzulu ıslaklık yüzünden kucağında kıvranıyorum.

On ikide titriyorum. On üçüncüyü boğuk bir sesle söylerken, utanmadan onun uyluğuna sürtünüyorum, o benim kıcıımı bir yana bir yana, bir tekme bir tekme cezalandırırken onu arzuluyorum. Acı, dizlerimi titretip içimi sıkıştıran acımasız kontrolüne olan özlemle karışarak içimde dalgalanıyor.

On altıncı vuruşunu, elini bacaklarımın arasına kaydırarak yapar. Utanmadan inlerim, ona doğru iterek, parmaklarını içimde hissetmek için çaresizce çabalarım.

Kir karanlık bir şekilde, sessizce gülüyor.

"*Açgözlü* küçük günahkar," diye gürleri. "Şimdiden parmaklarımı istiyorsun, değil mi?"

İnlerim, zevkten titreyerek. "*Evet, efendim...*" Külotun içine boğulurcasına söylerim.

On yedi acımasız bir vuruş, elinin keskin acısı vücuduma yayılırken çığlık atıyorum.

On dokuzuncu vuruşta, zavallı kıcıımı acımasızca dövdüğü sırada karnımda zonklayan *kocaman* şişkinliği hissediyorum. Eli hassas tenimi yoğururken, sikini bana doğru gerginleştirip sıkıştırıyor.

"*YİRMİ!*" diye bağıriyorum.

Nefesimi bile alamadan beni hareket ettiriyor.

Beni yukarı çekip döndürüyor, sırtımı göğsüne çekerek kucağına düşmemi sağlıyor. Elleri her yerimde, arkamdan göğüslerimi avuçlayıp sertleşmiş meme uçlarımı parmakları arasında yuvarlayarak.

Dudakları boynumu okşuyor, dişleri derimi tırmalarken, kulağımda düşük bir uğultu duyuyorum.

"Çıkar sikimi, bebeğim."

Onun kucağından yavaşça kalkarken inliyorum ve arkama uzanıp kemerini, sonra pantolonunun düğmesini, sonra fermuarını açmaya çalışıyorum. İçine uzandığımda kalbim hızla atıyor ve parmaklarım onun *kalın* sikini bulduğunda sessizce inliyorum.

Onu dışarı çıkarırım, nefesim titreyip düzensizleşir, küçük elimle onu yavaşça yukarı aşağı pompalarken.

Siktir. Çok

büyük.

Kir bacaklarını benim bacaklarımın iki yanına yerleştirip beni geriye doğru yatırıyor. Sert, sıcak, şişmiş sikiinin başının dudaklarımı okşadığını hissedince inleyerek titriyorum.

"Aynen öyle, bebeğim," diye sessizce homurdanıyor. Kalçaları dönüyor ve büyük penisinin dudaklarımın arasında yavaşça kaymasını hissedince inliyorum. "Üstüne otur," diye mırıldanıyor. "Güzel amcığının benim sikimi yutmasını izlemek istiyorum."

Geri ittiğimde dudaklarımdan inlemeler dökülür, beni açtığını hissedince sessizce nefes nefese kalırım. Yavaşça onun penisinin üzerine çökerken içimde zevk ve sıcaklık zonklar.

"Sonuna kadar," diye mırıldanır. "Açgözlü amcığın beni her santimimi yutmasını istiyorum. Yapabileceğini biliyorum."

Derin bir inilti çıkararak saçımı avuçlayıp kalçalarını bana doğru iterek, ben onun üzerinde geri kayarken, onun güzel penisini içime daha da fazla alıyorum.

"Çok iyi gidiyorsun, bebeğim," Kir kulağıma karanlık bir sesle fısıldadı. Kolları beni sardı, elleri göğüslerimi kavradı ve ben onun üzerine daha fazla batmaya başladıkça ağrıyan meme uçlarımla oynadı. "Sikimi ne kadar iyi alıyorsun."

Zevk içimde uğulduyor ve dalgalanıyor, tüm o "uslu kızlar" beni *eritiyor*. Kendimi aşıağıya doğru indirmeye devam ediyorum, her santimini içime girerken, beni daha da genişletirken, gözlerim geriye dönüyor ve ihtiyaçla inliyorum.

Kıçım sonunda kalçalarına yaslandığında, büyük sikini içime sonuna kadar gömdüğünde, titrek bir nefes alıyorum. Kir inliyor, içimde derinlerde seğıriyor ve nabız gibi atıyor. Onun sikini sürtünürken, inlerken, amımdan sızan ve onun üzerine damlayan sıvılarla onu *karnımda* hissedebildiğıime yemin edebilirim.

"Ne uslu bir kız," diye kulağıma homurdanıyor. "İşte böyle. O büyük siki üzerinde sürtün. O dağılık küçük amcığın sikimi sıkıp boğduğunu hissetmeme izin ver, bebeğim."

Saçımı çekince ağızıma tıklımış külota inliyorum. Acıyan kıçımı kavrayıp sahiplenircesine sıkarken, şişmiş başı içime girene kadar sikinin her santimini içime sokuyor, ön sıvısı içime akıyor.

"Şimdi iyi kızların sik nasıl sürölür göster bana."

Onun üzerine geri çökerken dantele zevk dolu bir inilti çıkarırım. *Siktir*, kalın sikini içime kaydırırken çok sıkı oturuyor. Tekrar yükselirim, kaslarım kasılır ve onun muhteşem sikini sürmeye başlarken amım onun etrafında dalgalanır.

Açık avucuyla kıçıma vurduğunda çığlık attım. Kir, içime derinlemesine girerken saçımı inlememe yetecek kadar sertçe çekerek homurdandı.

"İşte böyle," diye boğuk bir sesle söylüyor, bir eliyle kıçıma, diğeri eliyle saçımı çekerek beni kalın sikinin her santimini yukarı aşıağı yönlendiriyor. "Sıkı küçük amınla sikimi boğ. O pis amını her tarafıma sürt."

Ağızımdaki külotun içine salya akıtarak inliyorum ve onu daha hızlı sikmeye başlıyorum, her santimini alıyorum—karnımı umursamıyorum, yemin ederim onu *boğazımda* hissedebiliyorum. Kıçımı tokatlıyor, saçımı çekiyor ve arkama uzanıp meme uçlarımı büküp çekiyor, ben onu sikerken kucağında çılgınca titriyorum.

Kalçaları vurmaya başlıyor ve ben tüm kontrolümü kaybediyorum, o beni siktiğı sırada göğsüne düşüyorum. Elleri uyluklarımdan aşıağıya doğru kayıyor, sıkıyor ve birbirine yapııştırıyor, muhteşem sikini bana tekrar tekrar sokuyor.

"O sikin üstünde binmeye devam et, bebeğim," diye kulağıma homurdanıyor ve meme uçlarımı çimdikleyip yuvarlayarak zevkten çığlık attırıyor. "Benim için ortalığı batır," diye homurdanıyor. "O büyük sikin üstünde zıpla. Güzel amcığın sikimi boğduğunu hissetmeme izin ver. Ve üzerine boşaldığında, uslu bir kız ol ve dilinle temizle."

Tanrım.

İçimde bir şey kırılıyor. Onun aşırı sahiplenici karanlığı ile yatıştırıcı, rahatlatıcı övgülerinin karışımı - "iyi kızlar", parmaklarının cildimi okşama şekli. Hem "seni ikiye böleceğim" gibi tamamen hakimiyet kurarken, hem de beni değerli bir şey gibi tutması.

Dizlerimi daha sıkı birbirine bastırıp kaldırdığında inliyorum, beni ikiye katlayarak o pozisyonda tutarken içime girip çıkıyor. Muhteşem, büyük sikinın amıma girip çıkarken çıkardığı ıslak, kaygan ses kulaklarımı dolduruyor, kendi inlemelerimle, boğuk inlemelerimle ve onun ultra erkeksi zevk inlemeleriyle karışıyor.

Eli boğazıma kayıyor ve parmakları nefes borumu sıkıca kavradığında, dünyanın kenarları bulanıklaşmaya başlıyor.

"İşte böyle, bebeğim," diye kulağıma kısık bir sesle fısıldadı. "O siktiğimin sikini sık. Bu aç küçük amcığın beni siktiğini hissedebiliyorum. Şimdi boşalacak mısın? Uslu bir kız olup benim şişko sikimi pisleyecek misin?"

O içime girip çıkarken, beni bez bebek gibi sert ve şiddetli darbelerle siktiğinde, ıslak külotuma çığlık atıyorum.

Ağzı kulağıma değiyor, dişleri kulak mememi ısıyor ve tüm vücudum titremeye başlıyor.

"Şimdi durma, bebeğim," diye homurdanıyor. "Çok yaklaştın. Bu güzel amcığın her seğirmesini, her çaresiz sıkışmasını hissedebiliyorum. Benden hiçbir şey saklamıyorsun, küçük günahkar. Öyleyse bu güzel amcık sikimin her yerine boşal, ben de seni spermimle doldurayım."

Orgazm içime çarptığında tüm gerçekliğim bulanıklaşıyor ve spazmlar başlıyor. Tıkanmış ağzımdan çığlık atıyorum, titreyerek ve parçalanarak onun sikinde *patlıyorum*. Bir zevk dalgası içimi yırtıyor, duvarlarım onun kocaman sikini sıkıp kavrarken ciğerlerimdeki havayı emiyor.

Kir inleyerek boynumu sertçe ısırır ve eli boğazımı sıkar. Sikini içimde şişer ve ilk sıcak sperm fişkırması içime dolduğunda tekrar boşalmaya başlarım. O, boynumu ısırıp emerek, testisleri klitorisime sürtünürken beni kucağında ikiye katlanmış halde tutar. Görüşüm bulanıklaşıp siyah noktalar yüzümde dans etmeye başlayana kadar içime tekrar tekrar pompaladığını hissediyorum.

Onun göğsüne yığılır, kaslarım lezzetli bir acı içinde çığlık atarken nefes nefese kalırım. İçimde seğirdiğini hissediyorum, sonra dudaklarımın kenarlarında kötü bir gülümseme belirir.

Kir, yavaşça kucağından kayarken inler, şişmiş amımdan sikinin çıktığını hissederim. Tek kelime etmeden dönüp dizlerimin üzerine çöküyorum, gözlerimi onun gözlerine kilitliyorum.

"Brooklyn..." diye homurdanıyor, parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor.

"İyi kızlar bunu dilleriyle temizler sanıyordum," diyorum sessizce.

Ona uzanıyorum, yapışkan sikini elimle kavrayıp okşuyorum, sonra eğiliyorum. Dilim başının her yerini geziyor, uzunluğunu aşağı aşağı okşuyor, sonra tekrar yukarı çıkıp ucundaki yarığı yalıyorum. Dilimi kalın sikinin aşağısına doğru gezdiriyorum, okşarken taşaklarını yalayıp emiyorum.

Alt tarafına doğru kayarak, dilimi penisinde ve gözlerimi onun gözlerinde tutuyorum. Dudaklarımı onun devasa penisinin etrafına gererek, onu derinlemesine alırken mırıldanıyorum.

Kir, yapışkan sikini okşadığımı, emdiğimi ve salya akıttığımı izlerken gözleri siyah ateşle parlıyor, ikimizin tadını birlikte alıyor. Kalçalarını sallamaya başlar ve elleri saçlarıma kayıp sıkıca tutunur, içimde bir heyecan dalgası yayılır.

Onu daha sert ve daha derine emiyorum, başımı yukarı aşağı sallayarak, ondan daha fazlasını *istiyorum*. Onun her şeyini.

Her zaman.

Karın kasları kasılır ve inerken sikini dilime karşı elik gibi sertleştirir.

"Brooklyn..."

Bir homurtuyla ağızımın içine patlar. Sıcak sperm dilimin üzerinde akarken, her yapışkan tatlı damlayı yutarken inlerim ve onun başını emerim.

Kir'in karanlık gözleri arzuyla parlıyor, beni yakalayıp yerden kaldırıp kucağına oturtuyor. Üstüne yerleşirken inliyorum, sert penisinin amıma dokunduğunu hissediyorum.

"Sen..." Ona bakıyorum. "Sen az önce geldin..."

Beni üzerine kaydırıyor, hala kalın olan her santimini içime gömüyor ve saçlarımı yumruğıyla kavırıyor.

"Eğer benden vazgeçmek istersen," diye homurdanıyor. "Sadece güven kelimesini kullan."

Bu adam...

"GERİ DÖNMEK GÜZEL Mİ?"

Freya iç çeker. "Bu çok anlamlı bir soru gibi."

Evden çalışmak istemediğimde Midtown ofisimin bulunduğu binanın altındaki yeraltı otoparkına arabayı park ederken sııttım.

"*Evet*, Kyoto'ya dönmek güzel demek istersem, New York'tan ayrıldığıma sevindiğim anlamına gelir ve bu da beni pislik yapar. Ama eğer..."

"Freya," diye iç geçiriyorum. "Fazla düşünme. Üçünüzün de artık çoğunlukla dünyanın diğer ucunda olacağınızı kabullendim."

Dişlerini ısırđı. "Dünyanın en havalı kızının sana eşlik ettiğini bilmesem, kendimi daha suçlu hissederdim."

Freya şehirdeyken üçümüz iki kez daha akşam yemeği yedik ve o ile Brooklyn o kadar yakınlaştılar ki, bunun bir gün başıma bela olacağından eminim.

"Ona selam söyleyeyim mi?"

"Tabii." Asansörden çıkıp Bryant Park'a bakan geniş cam ve çelik ofis alanına adım attım. "Sana sorduğum şeyi buldun mu?"

Freya burnunu çekerek güldü. "*Tabii* ki. Dört dakika sürdü."

"Dört dakika mı?" Dişlerimi gıcırdattım. "Formdan düşüyorsun."

"Bana bir rahat ver. Uçaktaydım." Derin bir nefes aldı. "Bu adam *kim*? İğrenç biri."

Çenem sıkılaşıır. "Bu adam" James Lucareli, Brooklyn'in şiddet uygulayan pislik eski erkek arkadaşı.

Amcası Giovanni liman işçileri sendikasının başkanı olduğu için çok şanslı. Yine de bu zor bir engel değil, sadece aşmam gereken bir engel.

Ve eğer onu aşmanın bir yolu yoksa ve o duvarı *yıkamam* gerekiyorsa? Öyle olsun.

Onun için tüm dünyayı yakıp yıkarım.

"O sadece... bir sorun," diye homurdandım. "Benim halledeceğim bir sorun."

"İyi," diye mırıldanır. "Bu adam ciddi bir pislik. Bulduğum her şeyi sana gönderiyorum."

Veda ettikten sonra dizüstü bilgisayarımı açıp Freya'nın bana gönderdiği dosyayı indiriyorum, dirseklerimi masaya dayayıp sayfalarını çevirmeye başlıyorum.

İnanılmaz bir şekilde, okuduktan sonra o orospu çocuğundan daha da nefret ediyorum.

Brooklyn'e elini sürmek, onu korkutmak ve manipüle etmek, bu pisliği canlı canlı öğütücüye atmak için bana fazlasıyla yeterli. Ama Freya'nın bulduklarını görünce kanım daha da kaynıyor.

Freya, insanlar hakkında bilinen ve *bilinmeyen* şeyleri araştırma konusunda uzmandır.

—mahkeme belgeleri mühürlü olsa bile. Örneğin, bulduğu belgelerin bir kısmı James'in gençlik yıllarına kadar uzanan sayısız tutuklanma ve düşürülen suçlamalarla ilgili: saldırı, cinsel taciz, *daha fazla* saldırı, cinsel saldırı, tecavüz, başka bir tecavüz, üç farklı kadından alınan uzaklaştırma emirleri, sarhoşluk ve asayiş bozma ile birlikte başka bir saldırı suçlaması ve hepsinin üstüne bir de cinsel saldırı.

Ekranı ölümcül bir bakış attım. Bir şekilde, tüm suçlamalardan kurtulmuş — muhtemelen amcasının polis sendikasında nüfuzunu kullanması ve burada orada rüşvet verilmesi sayesinde. Ayrıca, korkutmanın da bunda önemli bir rol oynadığını tahmin ediyorum.

Saldırı davalarının üçünde, şikayetçiler suçlamaları geri çekti. *Tüm* tecavüz tutuklamaları da aynı şekilde.

Öfkeyle kaynıyorum.

James'in "şanslı serisi" resmen *sona erdi*.

Çünkü Freya sadece "bilinenleri" ortaya çıkarmıyor. İnsanların *gerçekten* ortaya çıkmasını istemedikleri tüm bilinmeyenleri de buluyor. Her kirli sırrı. Her ahlaksızlığı. Her günahı.

James'in günahları *çok fazla*.

Tecavüz ve saldırı, o orospu çocuğunun iğrenç açlığını gidermeye yetmiyor gibi görünüyor. James'in kızlara karşı bir takıntısı var.

Ve gerçekten *kızlara*.

İnternet geçmişine, karanlık web'e yaptığı gezintilere ve sabit diskindeki dosyalara bakılırsa, Brooklyn onun için aslında yaşça büyük sayılır.

...Yaklaşık *on yıl* kadar.

Öfke ve kin midemde kaynıyor. Dosyayı kapatıp dizüstü bilgisayarını kapatıyorum.

Artık James'le nasıl başa çıkacağımı *çok iyi* biliyorum.

Ona ne yapacağımı planlarken duyduğum kendini beğenmiş tatmin duygusu, ne yazık ki telefonumun çalmasıyla kesintiye uğruyor.

Bununla birlikte, Taylor Crown'dan şu anda bir telefon gelmesi çok iyi bir haber olabilir. "Bayan Crown," diye gülümsüyorum.

Teknik olarak, o artık "Bayan Krylov". Ancak Crown ve Black, New York'un en prestijli hukuk firmalarından biri olduğu için, kocasının adını almak - kötü şöhretli ve acımasız bir Bratva patronu - işleri için kötü olabilir.

"Umarım bu arama her şeyin yolunda gittiği anlamına gelir?"

Brooklyn'in üvey babasının avukatı Diego Padilla ile *tek bir* görüşme yeterince oldu, ona hiç güvenemeyeceğime karar verdim. Brooklyn'in ona ödediği paraya bakılırsa, Derrick'i hapisten çıkarmakla kalmamalı, tüm suçlamaları düşürmeli ve adalet bakanlığını haksız kovuşturma nedeniyle dava etmeliydi. Ancak, Brooklyn'in çeşitli "uzmanlar" için ona ödediği hatırı sayılır miktarda paraya rağmen, dava hiçbir ilerleme kaydetmiyor.

Bu yüzden ağır topları çağırdım, daha önce benim için hukuki işler yapmış olan Crown ve Black'e ulaştım ve Taylor'ı davayı devralması için tuttum.

Taylor derin bir nefes aldı. "Küçük bir engel var, Kir."

Kaşlarımı çattım. "Padilla mı? Davayı teslim etmeyi geciktiriyorsa, ona bir numara verip defolmasını söyle, parasını ben öderim."

"Padilla değil," diyor yavaşça. "Derrick Wagner."

Siktir.

"O iyi, değil mi?" diye hırılıyorum. Adamı umursamadığımdan değil, ama *Brooklyn* umursuyor ve hapishanede başına bir şey gelirse, bu onu mahveder.

"Korkarım buna bir cevabım yok," diyor Taylor. "Ama sana onun ne *olmadığını* söyleyebilirim, o *bir mahkum* değil."

Çenem sıkışıyor. "Anlamadım?"

"Derrick Wagner, New York'ta veya Amerika Birleşik Devletleri'nin başka herhangi bir yargı bölgesinde tutuklu değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Onu serbest mi bıraktılar?"

"Doğru," dedi sertçe. "Üç yıl önce, tel dolandırıcılığından son cezasını çektikten sonra."

Hay sike.

"Federal büyük hırsızlık suçlamaları mı?"

"Yasal olarak," Taylor dikkatlice söylüyor, "avukat-müvekkil gizliliği nedeniyle size söyleyebileceğim tek şey bu. Ama sizi, şey..."

Kendiniz tanışın. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm, Kir."

Başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, çabana minnettarım. Teşekkürler,

Taylor." "Tabii ki. Seni Peter'a bağlıyorum."

Hat kesildi.

"Bay Nikolayev? Ben Peter Traif. Sanırım daha önce tanışmıştık."

Gerçekten tanışmıştık. "Peter, yeteneklerin hala hizmetlerde olduğunu görmek güzel."

Peter bir tür özel dedektiftir, ancak çoğu özel dedektif için bağlayıcı olan yasal kuralların *dışında* çalışmaktan çekinmeyen biridir. Bu yüzden Taylor az önce beni ona yönlendirirken çok dikkatli davrandı, ancak onun geçmişte Crown ve Black için çalıştığını *biliyorum*.

"Taylor'ın zorunlu olarak atlamak zorunda kaldığı boşlukları doldurabilir misiniz?"

Peter boğazını temizledi. "Açıkçası, Derrick Wagner bir yalancı. Hiçbir hapisanede değil, sözde hırsızlık yaptığı oto tamircisi de yok."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Şaka yapıyorsunuz."

"Korkarım ki hayır, Bay Nikolayev. Derrick Wagner yıllardır dolandırıcıdır. Teksas'ta Mike Brommer adıyla, bir askerin dul eşinden ölen kocasının ölüm tazminatını dolandırdığı için aranıyor. Tennessee'de Carl Willoughby olarak tanınıyor ve Mount Juliet'teki bir huzurevinde yaptığı yatırım dolandırıcılığı hakkında onunla konuşmak istiyorlar."

Orospu çocuğu.

"Nerede olduğunu biliyorsun, söyle!" diye bağırarak öfkeyle soruyorum.

"Bilmiyorum, henüz," dedi Peter. "Ama umut verici bazı ipuçları var. Bu adamı bulmamı ister misin?"

"Kesinlikle," diye tısladım. "Diğer işlerini bırakıp buna odaklanabilirsen, ücretini üç katına çıkarırım."

"Tamamdır, Bay Nikolayev, teşekkür ederim. Seni haberdar ederim. Çok uzun sürmez."

Telefonu kapattığımda masamdan fırlayıp pencerelere doğru yürüdüm ve pencerelerin önünde volta atarken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim.

Annem.

Orospu çocuğu.

Zaten Brooklyn'i koruyucu aile sistemine kaptırdığı için o pislikten hiç hoşlanmıyordum. Onu hapisten kurtarmak için striptiz yapmasından *nefret ediyordum*.

Ama şimdi onun ve Diego'nun, zar zor geçinen bir kızdan para sızdırdığını ve annemin bunu *boşuna* yaptığını duyunca...

Damarlarımdan saf zehir akıyor.

En kötüsü, Brooklyn'e söyleyemem. Derrick'in bu dünyada gerçekten güvenebileceği *tek* adam olduğunu düşündüğü çok açık, onu dolandırmaya, oyun oynamaya ya da sikmeye çalışmayan tek adam.

Eğer ona tüm bunları söylersem, bu onu mahveder. Ve bunu yapamam.

... Ancak, Derrick'i elime geçirdiğimde kafasını vücudundan koparacağım.

Telefonum tekrar çalıyor ve Derrick'i çıplak elle parçalama hayallerimi paramparça ediyor.

"Dimitri," diye homurdandım. "Ne için arıyorsun?" "Görülmemiz gerek, Kir," diye homurdandı. "*Hemen*." Gerildim. "Ne hakkında?"

"Yüz yüze, Kir," diye iç çekiyor. "West Village'daki restoranımda. Biliyorsun, *değil mi?*"

Evet. Doğrusu, anlaşmamız tamamlandıktan sonra Dimitri New York'tan ayrıldığında onu özleyeceğim. Şehirde gerçek vareniki, yani Rus köftesi bulmak kolay değil.

mantısı bulmak kolay değil.

Onunla buluşmayı kabul edip arabaya binerek şehir merkezine doğru yola çıktım.

Dimitri'nin adamları geldiğimde başlarını sallayarak beni kapalı restoranın arka kapısından içeri alıyorlar.

"Ahhh, Kir." Dimitri arka masadan kalkar ve oturmadan önce elini uzatır. Önüme boş bir bardak iter ve masadaki açık şişeden pahalı votkayı bardağa döker. Kadehlerimizi tokuşturup içeriz, sonra bardağımlı bırakıp ona bakarım.

"Ee, bu kadar önemli olan neydi?"

Yüzü kararır. "Hoş bir iş değil, Kir." Dimitri iç geçirir. "Bu büyük bir ricadır... Bir dakika sonra kendini tutman gerekecek."

Gözlerimi kısarım. "Kendimi *tutmam* mı? Neden?"

Odanın diğer ucunda, mutfak kapısının yanında duran iki adamına bakar. "Getirin onu," diye homurdanır.

O pislik içeri girdiğinde her şey siyah ve kırmızı bir sis haline dönüşür. Milisaniyeler içinde ayağa kalkarım, dudaklarımdan bir hırıltı çıkar ve votka şişesini boynundan yakalarım, masanın kenarına vurup kırarak Lou'nun göğsüne bir delik açmaya hazırdır.

"Kir, lütfen!" Dimitri havlayarak bana doğru ilerler. "Bu iş."

"Bu pislikle tek işim," diye tıslıyorum, The Mirage'ın müdürüne bakarak, "onu ait olduğı yere, toprağın altına sokmak."

Lou, hala berbat halde olan yüzünden bana öfkeyle bakarak sertleşir. Burnunun köprüsünde ve bir gözünün üzerinde bandajlar vardır, boynunda bir destek, bir kolu askıda ve yürümek için bastona ağır bir şekilde dayanmaktadır.

İyi.

Dimitri omzuma destek olmak için elini koyduğunda, onu tekrar nasıl mahvedeceğimi planlıyorum.

"Çok şey istediğimin farkındayım," diye tıslar. "Ama *bu iş*. Kir. Kişisel düşüncelerini bir kenara bırak. Hepimiz mecbur kaldığımızda bunu yaparız."

Lou topallayarak yaklaşp Dimitri'nin yanındaki sandalyeye ağır bir şekilde otururken dişlerimi sıkıyorum.

"Peki," diye iç çekiyor Dimitri. "Sanırım, şu anda senin evinde yaşayan kız hakkında konuşmamız gerektiğini söylediğimde, ne dediğimi anlamamış gibi davranma kısmını atlayabiliriz."

"Beni buraya *ne* diye çağırdın, Dimitri?" diye sessizce homurdandım.

"Görünüşe göre bir..." Yüzünü buruşturur. "Anlaşmamızda *bir aksaklık* var."

Homurdandım. "*Anlaşmamızın* bu pislikle hiçbir ilgisi yok. Gerçi, ilgisi olmasını sağlamak üzereyim. Yani, bu pisliği bir yerlerde sessiz bir bodruma kapatıp bir ay kadar kaynak makinesi ve bahçe makasıyla oynamadan anlaşmamızın yürümesi mümkün değil."

Lou'nun parçalanmış yüzü solarken, Dimitri'ye gergin bir şekilde bakar. "Bay Moskovici," diye yutkunur. "Biz... biz bir anlaşma yaptık..."

"Kapa çeneni," diye mırıldanır Dimitri, sonra dikkatini tekrar bana çevirir ve iç geçirir. "Maalesef Kir, buradaki Bay Cassavetti ve kulübü benim korumam altında. Bildiğin gibi, bana belirli bir hizmet sunuyor ve karşılığında kulübün günlük işlerini istediği gibi yürütmesine izin veriyorum."

Gözlerim kısılır. "Bu, orada çalışan kızlara saldırmayı da içeriyor mu?"

Dimitri'nin gözleri karanlık bir şekilde parlar, ama ellerini açar ve omuz silker.

"Orası *onun* kulübü, Kir."

"*Evet*, orospu çocuğu," diye tükürdü Lou. "O benim lanet olası... Bay Moskovici!"

Küçük *piç* koltuğundan fırlayıp *Dimitri'nin arkasına saklanır* ben ayağa fırladığımda.

"Kir, *lütfen*," diye homurdandı Dimitri. "Otur. Onun kulübündeki kızlarla aynı yaşta bir kızım var. İnan bana, onun gibi pisliklerle çalışmak istemiyorum

istemeden çalışmıyorum."

Lou, Dimitri'ye ters ters bakarak tekrar yerine

oturur. "Birlikte yaşadığın kızıdan bahsedelim, Kir."

"Bunun seni ilgilendirmediğini düşünüyorum, Dimitri. *Kesinlikle* onu ilgilendirmiyor."

"Şey..." Dimitri boğazını temizledi. "Maalesef Kir, bu ikimizin de ilgilendirir. Bu dansçı... *bale* dansçısıymış, duydum... Sen... onunla *ilişkili misin*?"

"Buna cevap vermeyeceğim."

Dimitri sırtıttı. "Senin evinde yaşıyor, Kir." "Evim büyük."

Bana bakar ve iç çeker. "Her neyse, Bay Cassavetti dansçısını geri istiyor."

Soğuk, neşesiz bir kahkaha attım. "Affedersiniz, şaka mı yapıyorsunuz?"

Dimitri daha da derin bir nefes alır. "Bay Cassavetti benim için önemli bir hizmet veriyor, Kir. Ve tekrar söylüyorum, o ve işi benim korumam altında. Ondan çaldığın şey bunun *bir parçası*..."

"O, *hayır* kelimesini duyamıyor. Onun açgözlü küçük ellerinden aldığım şey bir *insan*, Dimitri. Birinin işinin bir parçası değil. Bir *insan*."

O nefes verip yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Ama Kir, eğer sen..."

"O bir *insan*, Dimitri," diye hırıldadım. "Bir mal gibi iade edilmeyecek. Eğer bu konuda ısrar edersen, hemen kalkıp giderim."

Ellerini kaldırır. "Tamam, tamam. Anladım." Lou'ya küçümseyerek bakar. "Bu konu kapanmıştır."

Lou kaşlarını çattı. "Ama..."

Dimitri Lou'nun yüzüne tokat atınca Lou çığlık attı.

"Konu *kapandı* dedim." Dimitri ona öfkeyle bakar. "O kızlara kötü davrandığını bir daha duyarsam, seni kendi ellerimle öldürürüm. Anladın mı?"

Lou mutsuz bir şekilde başını sallar ve sandalyesine geri çöker.

Dimitri bana döner. "Şimdi, bu balerin... Duyduğuma göre oldukça iyiymiş."

Ben hiçbir şey söylemem. Dimitri'nin çenesi biraz gerilir.

"O kadar iyi ki, *Ballet Imperiya Korona'nın* seçmelerine katıldığına dair söylentiler duyuyorum."

Kahretsin.

Dilini şaklatır. "Düşünsene. Güzel bir kız, senin evinde yaşıyor. Sen, Ivan Yelchin ile yakın ilişkilerin var. Ve yanıyorsam düzelt beni, bu kızın da bunun farkında olduğu neredeyse kesin."

Masadan kalkıp sakince ceketimin düğmelerini ilikledim. "Beni buraya kişisel hayatım hakkında konuşmak için davet etmek niyetindeysen, bunu daha önce söyleyebilirdin Dimitri." Lou'ya buz gibi bir bakış attım. "Ve bu orospu çocuğunu bulduğun yerde, pisuarda bırakabilirdin."

Lou bana ölümcül bir bakış attı. Ama aslında daha kızgın görünen Dimitri'ydi.

"Müzakerelerimiz sırasında gösterdiğim dostane tavırları zayıflık ya da aptallıkla karıştırma, Kir," diye homurdandı. "Bayan Ellis'e koçluk yaptığını biliyorum. Bunun, anlaşılmamızın geleceğinden şüphe etmeme neden olduğunu söylememe gerek yok herhalde." Bana soğuk bir bakış attı. "O çiraklık pozisyonu Inessa'dan başkasına verilirse, anlaşılmamız kalmaz." Parmaklarını yine bardağa vurur. "Hatta Kir, *savaş* çıkar."

Başımı eğiyorum. "Ben de babalarımızın şiddet ve aptallığını geride bıraktığımızı sanıyordum."

"Anlaşılmaların adil olması için her iki tarafın da fedakarlık yapması gerekir, Kir. New York'u alıyorsun. Görünüşe göre kızı da alıyorsun. *Alın hepsini. Imperiya Korona* konusunda geri adım atarsan, sana söz veriyorum..." Gözleri buz gibi oldu. "Kaybedeceksin."

BROOKLYN

"NE, NE?"

"Bir balo," Kir, sanki *çarşamba* günü, üstelik resmi bir baloya gitmek dünyanın en normal şeyiymiş gibi, gayet doğal bir şekilde cevap verdi.

"Bu bir bağış toplama etkinliği..." Hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor. "HIV araştırmaları için." Tekrar kaşlarını çatıyor. "Hayır, o bu yılın sonlarında. Bu... yunuslar için olabilir mi?"

Başımı yana eğip şaşkınlıkla sallıyorum. "Gerçekten o kadar çok *baloya* davet ediliyorsun ki hangisinin hangisi olduğunu karıştırıyorsun?"

"Mümkün."

"Ve bu gece benimle gitmemi mi istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Bilmem... *balo* tipi bir kız olmadığımı için mi?"

"Neden *peki*?" diye sırtıttı, ceketinin manşetlerini düzeltti. Saat sabahın sekizi ve adam şimdiden takım elbise giymiş, *günahkar* gibi görünüyor.

Ben ise pijamalarımın ve dağınık at kuyruğumla, sanki yataktan tekmeleyip bağırarak çıkarılmış gibi görünüyorum.

"Çünkü... neden?" Omuzlarımı silkiyorum.

"Tam olarak kaç tane baloya gittin, bebeğim?" diye mırıldanıyor.

"Hiç!" diye patladım. "Ben de tam bunu diyorum!"

"Daha önce hiç yapmadığın için balenin denemeye karar vermeseydin ne olurdu?"

"Kötü örnek," diye iç çekiyorum. "Baleye ilk başladığımda *berbatımdı*."

"Diline dikkat," diye homurdandı.

...Şu anda, sırf onun bunu söylemesini duymak için konuşmama kasten küfürler ekliyorum olabilir.

"Ama daha iyi oldun."

Gözlerimi devirdim. "Evet, *yıllar* sonra. Ama ilk seferinde berbatmışım, baloya gitmek kadar berbat. Ayrıca," omuz silktim ve tekrar kahveme baktım. "Bizim... bilirsin..."

Kir kaşlarını kaldırır. "Ne?"

İç çekiyorum. "Bir sır. Yani..." Kaşlarımı çatarak sözümü kesiyorum. "Bak, umurumda değil..."

"O," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Sabahları bilmece çözmek pek benim işim değil..."

"Yaş farkı!" diye patladım. "Beni rahatsız etmiyor..." "Bunu

duyduğuma *çok* sevindim," dedi kuru bir şekilde.

Kıkırdayarak, sert karnını dürttüm. "Ve başkalarının ne düşüneceği de umurumda değil. Ama..."

"...İş söz konusu olduğunda," diye düşüncemi tamamladı.

Kederli bir şekilde başımı sallıyorum. "Ne diyeceklerini biliyorsun. Yani, *bazılarının* ne diyeceğini. Ben *benim*, sen ise benim dans ettiğim bale şirketinin süper seksi, güçlü sahibi." Kaşlarımı çatıyorum. "Kariyerimi ilerletmek için seninle yattığımı falan söylerler."

Omzunu kaldırır. "Ve sonra *benim* hakkımda söyledikleri şeyler var: Benim sadece ego tatmini için genç, seksi ve *son derece* yetenekli bir dansçıyla yattığımı

yükseltmek ya da orta yaş krizinin bir parçası olarak."

"Aynen," diyorum sessizce. "Bu yüzden gizlilik." Omuz silkiyorum. "Mesela, dışarı çıkmıyoruz. O tür şeyler."

Kaşlarını çatar. "Dışarı çıkmak *ister*

misin?" Kaşlarımı çatıyorum. "Öyle

demedim." "Ne demek istiyorsun?"

"Emin değilim," diye inleyerek alnımı göğsüne yaslarım. "Ama gala mı? Biraz... halka açık gibi. Bu tür etkinliklerde magazin dergileri için zenginlerin fotoğraflarını çeken fotoğrafçılar olmaz mı?"

"Çekiyorlar."

"Ee?"

Kir'in dudakları gülümsemeye kıvrılır. "Bu balo *maskeli*

bir balo." Kaşlarımı kaldırırım. "Ciddi misin?"

O başını sallar. "Son bahanen de ortadan kalktığına göre, saat yedide hazır ol..."

"Elbisem yok." Kaşlarımı çattım. "Yani, senin sayende tonlarca kıyafetim var. Ama *balo* bana çok şık geliyor..."

"Stilistim seni giydirir," der, saatine bakarak. "Beş buçukta evde olursan, saçını da yapmaya yeter."

Ona bakıyorum. "Affedersiniz, saçımı kim yapıyor?"

"Saat beş buçukta eve gelecek kuaförüm," diyor eğlenerek ve saatine tekrar bakıyor. "Geç kalma."

Başımı sallıyorum. "Tamam, peki... Pardon, neden saatine bakıp duruyorsun? Bir yere geç mi kalacaksın?"

"Henüz değil."

Merakla gülümserim. "Peki, ne..."

Beni kaldırıp mutfak tezgahının kenarına oturtunca nefesim kesildi. "Emin olmak istediğim şey, bebeğim," diye homurdandı, kıcımlı kaldırıp pijama pantolonumu aşağı çekerek, "evden çıkmadan önce *kahvaltı* için yeterince zamanım olup olmadığını."

O bacaklarımı ayırırken titriyorum. "Ve kahvaltıda ne var... oh..."

Dizlerinin üzerine çöküp dilini klitorisimin etrafında dolandırdığında dudaklarımdan bir inilti kopar.

Oh, O kahvaltı...

* * *

Aynada kendime BAKIYORUM.

Vay anasını.

Lanet olası bir *prezses* gibi görünüyorum. Evie'nin işten çıkıp kimse onu Disney prezsesi gibi giyindiği için alay etmeden önce giyindiğini hayal ettiğim gibi görünüyorum.

Tamam, pek sayılmaz. Ama kendim söyleyeyim, *çok seksi* görünüyorum.

Siyah straplez, yere kadar uzanan bir elbise giyiyorum, sağ omzumun yanında siyah tül gibi çiçek motifleri var ve yanlarından zarif, neredeyse fark edilmeyen gümüş parıltılar dökülüyor. Kalçadan dizlere kadar kalem etek gibi dar, sonra da çok sevdiğim bir şekilde genişliyor.

Tabii ki Balenciaga. Eminim bir servete mal olmuştur.

Saç stilisti de *sihirli ellerini* konuşturmuş, saçlarımı binlerce saç tokasıyla tutturarak karmaşık ama eğlenceli bir stile dönüştürmüştü. Bir de makyöz gelip beni... şey... *muhteşem hale* getirmiş.

Artık bunu yapma zamanı geldi.

Nefes alıp odamdan çıkıyorum, koridordan geçip kıvrımlı merdivenlerden aşağı iniyorum ve Kir'in beklediği ön fuayeye varıyorum. O dönüyor ve ben gülümsüyorum

gölümsüyorum. Her zamanki stoik ifadesinden çok farklı. Bakışları üzerimde dolaşıyor, ağzı açılıyor ve yutkunurken kapanıyor.

"Sen..."

Kaşlarımı çattım. "Çok mu abarttım? Biraz fazla gibi..."

"Muhteşemsin Brooklyn," diye homurdanıyor. "Lanet olası *muhteşemsin*."

Derinden kızarak başımı eğiyorum. "*Lütfen*," diyorum, Kir'i taklit ederek.

Sadece başını sallar. "Bu sefer gerekli."

Gölümsayarak merdivenlerden inip ona katılıyorum. "Sen de fena değilsin," diye alay ediyorum, mükemmel smokininde gözlerimi ondan alamıyorum.

"Bu eski şey mi?"

O gülümserken burnumu çekiyorum ve kolumu tutup beni dışarı çıkarıyor.

...*Gerçek* bir *limuzin* bizi bekliyor.

Daha önce hiç binmemiştim, ama bu lüks limuzinin arka koltuğuna oturur oturmaz, buna alışabileceğime emin oldum.

Çok, *çok* alışabilirim.

Kir bana bir *kadeh şampanya* uzattı... evet, gerçekten... ve boğazını temizledi.
"Sana bir şey söylemek istiyorum."

Merakla gülümsüyorum. "Öyle mi?"

O başını sallar. "James hakkında."

Anında yüzüm düşer, içimi buz gibi bir soğukluk kaplar. Ama sonra Kir hemen yanımda, beni koltuktan çekip kucağına oturtur. Çenemi tutar, sert, karanlık gözleri bakmamı engeller.

"Bunun hakkında konuşmak

istemiyorum..." "Onu bir daha

asla göremeyeceksin."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Ciddiyim. Bundan emin oldum."

Kalbim hızla atmaya başladı. "Sen... o...?"

"Hayır. *Henüz* değil," diye homurdandı. "Onu öldürmekle ilgili bazı... siyasi sorunlar vardı. Amcası liman işçileri sendikasının başkanı, New York Limanı'nda her şey onun kontrolünde."

Başımı salladım. "Yani, onu öldürürsen, amcası..."

"Bu sadece *benim* işim olsaydı," diye homurdanıyor, "umurumda olmazdı. Onu kendi ellerimle parçalardım."

Dudaklarımı ısııyorum. Bu adamın benim için gerçekten *öldürebileceği* düşüncesi *çok çılgınca*.

...Ve aslında, biraz sapkın bir şekilde, oldukça seksi.

"Ama sendika, bazı müttefiklerimin ve düşmanlarımin lojistiğini de denetliyor."

"Ve o her şeyi kapatabilir," diye mırıldanıyorum. "Bu da..."

"Birçok insan çok mutsuz olurdu," diye bitiriyor Kir. "Bu yüzden işleri biraz farklı yaptım. James'in *genç* kadınlara bir düşkünlüğü var gibi görünüyor. Yani, sen onun normal tercihlerinden yaklaşık on yaş büyüksün."

Ona bakıyorum. "*Ciddi* misin?! Bu..." Titreyerek smokin ceketine yapışıyorum.

"Tanıdığım birine James'e gerçek yaşlarından çok daha genç olduklarını söylemesini ve ona seks için para teklif ederken onu filme almasını istedim."

Burnumu kırıştırıyorum. "İğrenç."

"Katılıyorum. Amcası da öyle düşünüyor." Sırıttıyor. "James... New York'tan *uzaklaştırıldı* ve biraz farklı bir sektörde çalışan diğer amcasının yanına gönderildi."

Kaşlarımı çattım. "Nereye...?"

"Kuzey Yukon'daki, Kuzey Kutup Dairesi'nin hemen içindeki şeyl petrol sahaları." Geniş bir gülümsemeyle. "Orada, günlük hayatın sıkıcılığını bir çocuk tacizcisini döverek öldürerek kırmak isteyen birkaç kişi tanıyorum."

Yavaşça içimi kaplayan his, göğsümden bir yük kalkmış ya da üzerimde duran gölge aniden güneş tarafından kovulmuş gibi, saf *bir rahatlama*.

Başımı sallayıp ellerimi göğsüne bastırırken Kir'in gözlerine bakıyorum.

"Bunu benim için mi yaptın?"

Kaşları çatılır ve ellerimden birini tutup dudaklarına götürür. "Tanıdığın tüm canavarları yok edeceğim," diye fısıldar. "Tereddüt etmeden."

Kalbim hızla çarpar ve ona yaslanırım.

"*Teşekkür ederim*," diye fısıldadım, dudakları dudaklarıma değmeden önce.

"Bence bu yunuslu olan değil."

Brooklyn'e bakıp gülümsedikten sonra, az önce girdiğimiz galaya ve sonra tekrar ona bakıyorum. O, bu şeyin ne olduğu her neyse, ondan *çok* daha ilginç.

İlginç ve *muhteşem*. Elbise ona mükemmel oturmuş ve onu lanet olası bir kraliçe gibi gösteriyor. Güzel yüzünün üst yarısını, özellikle de gözlerini Venedik maskesi ile kapatmak gerçekten yazık, bu akşamın kıyafet kuralları gereği olsa bile.

Duvarların üzerinde bağışları teşvik etmek için asılmış bazı afişleri incelerken, bu gecenin ne için düzenlendiğini aniden hatırlıyorum.

"Onları Kurtarın Vakfı," diyor Brooklyn. "Yunuslar *değil*." "Evet.

Çocuk istismarı ve kaçakçılığına son vermek için çalışıyorlar."

Bana bakarken ağızı bükülür. "Bu çok korkunç. Yani, böyle kuruluşların var olması korkunç, tabii ki."

Başımı sallıyorum. "Dünyada gerçek canavarlar var. Ama bu insanlar onları durdurmak için çok şey yapıyorlar." Kulağına yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Bu kuruluş, Kashenko Bratva tarafından büyük ölçüde finanse ediliyor. İnsan kaçakçılığıyla mücadele için daha *açık* kahramanlıklarını kamuoyuna duyururken, kuruluşun çok daha gizli çalışan bir kolu var."

Viktor Komarov ve eşi Fiona, oğulları Lukas ve Lukas'ın eşi Lizbet'in büyük yardımıyla Free Them Foundation'ı yönetiyor. Evet, bu kuruluş yerel kolluk kuvvetlerine yardım etmek, yasalar çıkarmak ve çocukları korkunç durumlardan kurtarmak için çok şey yapıyor, ama Kashenko Bratva, çocuklara zarar veren canavarları durdurmanın daha çok... *görünmeyen* yönleriyle ilgileniyor.

Bu canavarları köpek gibi avlayıp içlerini deşmek gibi.

Yarın bu kuruluşa *çok* büyük bir çek yazmam gerektiğini not alıyorum. "Seni burada göreceğimi sanmıyordum, eski dostum."

Gülümseyerek dönüp, Viktor ile birlikte Bratva Yüksek Konseyi'nde yer alan Volkov Bratva'nın başkanı Yuri Volkov'un gözlerine bakıyorum. Yüksek Konsey, *benim* de üyesi olduğum Demir Masa'ya benzer şekilde çalışan bir yeraltı yasama organıdır. Yuri ve ben şu anda birlikte iş yapmıyoruz, ama eskiden yaptık ve her zaman iyi ilişkilerimizi koruduk.

"Yuri," diyorum gülümseyerek, elini sıkıca sıkarak. "Uzun zaman oldu."

"*Çok* uzun," diye gülerek, yanında duran güzel kadına döndü. Kadının tanıtılmasına gerek yoktu, çünkü şu anda Times Meydanı'nda Louis Vuitton'un reklam panosunda yüzü var.

"Eşimi hatırlarsın..."

"River Finn!" Brooklyn, elini ağzına götürmeden önce pat diye söylüyor. "Kahretsin, özür dilerim, çok kabadayınca davrandım."

Ama Yuri'nin karısı River, gerçekten de ünlü bir manken, sadece başını salladı. "Oh, lütfen, hiç önemli değil!" diye gülerek bana dönüp hızlıca sarıldı. "Seni tekrar görmek güzel, Kir."

"Sen de." Kolumu Brooklyn'in beline doladım, Yuri ve River'ın maskelerin ardında kaşlarını kaldırdıklarından eminim.

"Bu Brooklyn, benim..."

Kahretsin.

"Kız arkadaşım" kulağa tuhaf geliyor. Ama "hızla aklımı kaçıran, hiç kimseyi bu kadar önemsemediğim ve uğruna seve seve öldürebileceğim kadın" da çok uzun geliyor.

"Benim... randevum," diyorum gülümseyerek, parmaklarımı kalçasına yayarak onu kendime çekiyorum.

"Sen mi?" Yuri gülerek Brooklyn'in elini sıkmak için dönüyor. "Ona ilaç vermiş olmalısın. Bu adam hiç çıkmaz. Ya da dışarı çıkıp eğlenmez, hiç. Sırrın ne?"

Brooklyn omuz silker. "Tam isabet. Uyuşturucu."

Yuri ve River kahkahalara boğulur, ardından River dönüp Brooklyn'in elini tutarak gülümser. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ve... gerçekten mi, Kir? *Randevun* bu mu? Daha iyisini bulamadın mı?"

İç
çektim.

Siktir
et.

Dönüp Brooklyn'e gülümserim, elim onun kalçasını sıkıca kavrar.

"Kız arkadaşım," diye homurdanırım, maskesinin altından benimkilerle buluştuğunda güzel gözlerinin parıldamasını zevkle izlerim.

"Çok daha iyi," der Yuri gülerek omzuma vurur. Brooklyn'e dönüp sırtarak, "Bu kızı sıkı tut, yoksa işine dalıp seni sıkıntıdan patlatır," der.

"O benim dikkatimi çekmekte çok ustadır," diye mırıldanıyorum, hala gözlerine bakarak.

"Ee, Brooklyn, ne iş yapıyorsun?"

"Ben balerinim," diyor Brooklyn gülümseyerek. "Zakharova'da."

"*Vay canına*," River'ın kaşları havaya kalktı. "Bu inanılmaz! Şirketinizin birkaç kez performansını izledim." Brooklyn'e gülümseyerek baktı. "Sen inanılmaz iyi bir dansçı olmalısın."

"O inanılmaz," diye mırıldanıyorum. "Kesinlikle inanılmaz." Onlara bakarken nazikçe öksürüyorum. "Ama, şey, biz biraz dikkat çekmemeye çalışıyoruz..."

"Onun patronu olduğunuz için mi?" Yuri sırtıttı. "Skandal çıkmasın diye mi?"

"Belki," diye cevapladım.

Yuri omuz silker. "Ben kabul et derim. Ben bunu *kaçırdım* sonuçta." Karısına kolunu dolayarak Brooklyn'e sırtarak bakar.

River güler. "O... şaka yapmıyor."

"Yine de sırrınız bizde güvende," Yuri gülerek. Bana dönüyor. "Hadi, Viktor burada olduğunuzu duymak ister."

"Çek defterimin burada olduğunu bilmek ister," diye mırıldanıyorum.

Yuri kahkahayı patlatır. "Ona büyük bir borcun var, değil mi?"

Burnumdan nefes veririm. "Hem de ne borç. Unutmadım, Viktor'un da unutmadığından eminim. Ama bu gece ona çok özel bir şey getirdim, onun gibi özel zevkleri olan birinin kesinlikle beğeneceğı bir şey."

Yuri, Brooklyn'e bakarak gülümser. "Bu özel sürprizin bir parçası mısın?"

"Oh," diye gülümserim, "*hem de çok*."

River, yürürken kolunu kocasının koluna doladı. Ben geride kalarak kolumu Brooklyn'in beline doladım ve eğilip kulağına dudaklarımı değdirdim.

"Seni herkese tanıtmadan önce," diye fısıldıyorum, "senin için bir şey yapmanı istiyorum."

Gözlerini bana kaldırdığında yüzünde tuhaf bir ifade belirir. "Öyle mi?"

Sikim pantolonumun içinde kıpırdanıyor. "Kadınlar tuvaletine git, külotunu çıkar ve bana getir."

Ağızına öpmek ya da onu çıldırttığını bildiğim boynundaki noktaya burnumu sürtmek için eğilmeye hazırlanırken, yüzündeki ifade değişir.

Anlaşılmaz bir ifadeden *korku dolu bir* ifadeye geçer, yüzü solup gerilir.

"Ne?" diye boğuk bir ses çıkar.

Kaşlarım çatıldı. "Dedim ki, tuvalete git, külotunu çıkar..."

"*Lütfen yapma,*" diye fısıldadı soğuk, panik bir sesle. "Kir, *lütfen...*"

"Bekle." Durup ona dönerim, ellerimi kollarına koyarak kaşlarımı çatarım.

"Ne..."

"*Lütfen bana bunu yaptırma.*"

"Ben..."

Yerine oturduğunda, hangi duyguyu daha çok hissettiğimi bilemiyorum: dehşet ve üzüntü mü, yoksa saf öfke mi?

Belki de ikisi de.

"*Gel benimle,*" diye gürlerim, elini tutup balo salonundan geçerek ilerleriz.

Brooklyn arkamdan sendeleyerek geliyor, elini avucumda soğuk soğuk hissediyorum. Onu sayısız koridordan geçiriyorum. Sonunda bir kapıyı açıp içeriye bakıyorum ve karanlık bir kütüphane görüyorum. Onu içeri çekip kapıyı çarpıyorum.

Brooklyn korkarak bükülür, ellerine bakarken benim bakışlarım altında ezilir.

"Orada ne demek istediğimi sandın, bebeğim?"

O, sefil bir şekilde başını salladı. Lanet olsun, bu benim kalbimi kırıyor.

"Gerçekten beni, *seni* başka bir adama *verecek*, sanki lanet bir borç senedi gibi ödeyecek türden bir adam mı sanıyorsun?"

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde, *tam da* bunu düşündüğünü anlıyorum.

Ona büyük bir iyilik borcun var, değil mi?

Hem de çok. Ama bu gece onun için çok özel bir şey getirdim, onun gibi zevkleri olan bir adamın kesinlikle beğeneceği bir şey.

Tanrım. Sonra Yuri'ye Brooklyn'in sürprizin "çok önemli" bir parçası olduğunu söyledim, tam ona dönüp Viktor'la tanıştırmadan önce lanet külotunu çıkarmasını söylemeden önce...

"Bebeğim..."

Ona doğru fırladığımda irkildi. Sonra onu kollarıma sardım ve arkasındaki kitaplığa çarpana kadar geri ittim.

"Öyle mi düşündün? Gerçekten mi?"

Bana acınacak bir şekilde bakarken ağzı bükülüyor. "Ben... ben sadece..."

Yine öfkem kabardı. Onun hayatı ve tanıdığı alçaklar aklıma geldi; onu sanki lanet olası bir hediye çantası gibi sunan ya da onu "ödünç verilecek" bir mal gibi gören alçaklar.

Onun başına gelenlerin intikamı için tüm dünyayı yakıp yıkmak istiyorum.

"Öncelikle, bir şeyi çok net bir şekilde açıklamam gerek," diyorum, ellerim onun başının iki yanındaki kitap rafına yumruklar halinde kapanıyor. "Sen. *Benim*. Kimsenin değil. Ne şimdi... ne de sonsuza kadar."

Elimi uzatıp çenesini kavradım ve gözlerinin derinliklerine baktım.

"İkincisi, Viktor da *karısına* aynı şekilde davranıyor," diye hırıldadım. "Üçüncüsü, onun *özel sürpriziyle* çok ilgilenmelisin çünkü ona hediye olarak Zakharova'ya Fiona ile birlikte sezonluk bilet aldım. İkisi de büyük balet hayranları."

Ağzı küçük bir "O" şekli aldı, gözleri karanlık kütüphanede bana bakarken genişledi.

"Ve son olarak," diye mırıldanıyorum, onu arkasındaki kitaplara yapıştırarak, "Sana *benim için* külotunu çıkarmanı söylemiştim." Gözlerim parlıyor. "Bu sabah onu yediğimden beri mükemmel amını hayal ediyorum."

Yüzü buruşur, gözlerimin önünde sönükleşir. "*Siktir*, benim neyim var? Neden hemen böyle... böyle... *iğrenç* bir şeye atladım?"

"Çünkü hayatın boyunca sana sunulan erkekler *iğrenç erkeklerdi*," diye tısladım. Titreyerek, elim yavaşça boğazını sararken nefes nefese kaldı.

Alt dudağını dişlerinin arasına ısırır. "Sen... sen *iğrenç* bir adam değilsin," diye fısıldar.

"Hayır, değilim." Kafamı sallarım. "Ben sadece *senin* erkeğim."

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde ikimizin içinde ateş yanar. Ağına doğru homurdanarak, onu kitaplığa sıkıştırırken dilimle onu sahiplenirim. Brooklyn smokin gömleğimi kavrar, ağıma inleyerek ve beni öperek bana yapışır.

"Sen *benimim*, bebeğim," diye ağına hırıltıyla söylüyorum. "Asla başkasının olmayacaksın." Gözlerime bakmak için geri çekilip, çenesini avuçlarımla kavrayarak başparmağımı dolgun dudaklarında yavaşça gezdiriyorum. "Ama belki de bu konuda yeterince açık olmadım."

Yaklaşıp başparmağımı dudaklarının arasına soktuğumda inliyor.

"*Bunu düzeltmeme* izin ver."

Ağım kulağına yaklaşırken Brooklyn sessizce nefesini tutar, dişlerim kulak kepçesini ısırırken boynuna nefesimi üflerim.

"Lanet külotunu çıkar ve bana ver." Nefesi kesildi.

"*Hemen*, küçük günahkar."

Gözleri benimkilerle kilitlenirken mavi ateşle yanıyor. Yüzü kızarıyor, dilini benim öpücüğümünden hala şişmiş olan alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Yavaşça elbisesini yukarı çekip ellerini altına sokarken bakışlarını benden ayırmıyor. Yutkunuyor, dizlerini büküp külotunu bacaklarından aşağı indiriyor, topuklu ayakkabısını birini sonra diğerini kaldırıp çıkarıyor.

Küçük siyah dantelli tangayı avucuma koyarken titriyor.

"Şimdi dön, ağına aç ve iki elinle üst rafı tut."

Brooklyn'in çıplak omuzlarında bir titreme yayılır, ama o başını sallar, kitaplığa dönerek en üst rafa uzanır.

"*Aferin kızım*. Şimdi ağına aç."

Külotunu burnuma götürür, tatlı kokusunu içime çekerim. Dantele yapışan nemli ıslaklığı hissedebiliyorum ve elimi onun etrafına dolayarak tangayı ağızına tıkar en sikim Őışer ve seğırir.

Brooklyn sessizce inler, sonra arkadan elbisesini avuçlayıp uyluklarından yukarı, sıkı dansçı k çının üzerine kadar çekince tekrar titrer.

"Yüksek sesle say," diye sertçe mırıldanıyorum. "Bu k çın *kime ait olduğunu* ona hatırlatacağım."

Geri çekildim ve avucumu k çına vurduğumda, sanki ona yaşıattığı tüm kötülükler için dünyayı cezalandırıyormuőum gibi hissettim.

 AT.

Brooklyn  ığlık atar, parmak uçlarına yükselir ve yumuşak teninde kırmızı izler belirir. "*Bir*," diye mırıldanır, ağızındaki külotun içinden.

İkinci kez topağıma g   verip avucumu diğer yanağına vuruyorum, onu kıvrandırıp irkilip tekrar ayak parmaklarının ucuna dikilmesine neden oluyorum.

"*İki*!"

Onu dövmeye devam ediyorum, lanet olası dünyayı acımasızca cezalandırmak ve ona bir anda tam olarak bana ait olduğunu hatırlatmak istiyorum. Sekize geldiğimde, kıvranıyor ve bacaklarını birbirine sıkıştırıyor. Onuncu Şaplakla, kitap raflarına yaslanıp lanet olası k lotuna salya akıtarak inleyen, titreyerek bir hal alıyor.

Ona kaç tane olacağını söylememiőtim, ama on birde kendimi tutamıyorum.

Brooklyn, kemerimi açıp fermuarımı indirince hevesle inliyor. Őışmiő sikimi çıkarıp, bir avuç saçını tutup, ağırlığını kullanarak onu yerinde sabitliyorum. Uyluklarımı onun uyluklarının arasına sokup, bacaklarını genişçe ayırıyorum ve sikimi onun kaygan küçük amına yavaşça sokuyorum.

 ılgın bir hamle ile içine giriyorum, Brooklyn ayak parmaklarının ucuna yükselirken k lotlu bezle ağızını tıkayarak * ığlık atıyor*. Ben olabildiğince derine girerken o çaresizce inliyor.

Elim kalçasının üzerinden kayarak bacaklarının arasına dalar, önünden amını avuçlarım ve başparmağımla klitorisini yuvarlarım. Çıkarırım, şişmiş başımla onu tahrik ederken, şişmiş klitorisini ovuşturduğumda inlemesi ve titremesini zevkle izlerim. Sonra tekrar içeri girerim, sırtının kavislenişine ve nefesinin kısa, kesik kesik inlemelerine inleyerek.

Uzun sarı saçlarını diğer elimle büküp yumruklayarak sertçe çekerim, başını geriye doğru çekince çığlık atar. Klitorisini yuvarlarken dişlerimi boynuna geçirir ve sikimi *sertçe* içine sokarım.

"Başka hiçbir erkek sana dokunamayacak," diye hırlıyorum, kalçalarımı sallayıp kalın sikimi amına gömüyorum. Kaygan, kadifemsi duvarları sikimi sıkıca kavıyor, onu siktiğimde beni sağarak kitaplığın önünde sahipleniyor. İnliyor, sırtını kavrayarak kıcını geriye doğru iterek benim darbelerime karşılık veriyor.

"Bu *kimin* amcığı?" diye tısladım, ona o kadar sert bir şekilde giriyorum ki, ayak parmaklarının ucuna kalkıyor, kollarındaki kaslar geriliyor ve başının üstündeki rafa tutunurken damarları belirginleşiyor.

Külotunu ağzından çekmeden önce, külotunun içine anlaşılmaz bir şey mırıldanıyor. Uzanıp külotunu bileklerine sarıyorum, onları birbirine bağladıktan sonra, üst rafa çakılmış bir kancaya dantelin bir kısmını geçirerek onu orada, merhametime bırakıyorum.

"*Cevap ver*," diye inlerim, ona girerken dişlerimi sıkarak, şişmiş sikimin her yerine tatlı amının sızdığını hissedirim. "*Bu am kimin?*"

"*Senin!!*" diye hıçkırarak, arkadan onu sikerken ve şişmiş klitorisini okşarken zevkten kıvranıyor. "*Senin amcığın, efendim!*"

"Ve *benim* siktiğim amcık bu şişko sikin üzerine boşalmak istiyor mu?"

Bir titreme onu sarsar, sırtını kamburlaştırır ve kolları onu raflara bağlayan dantele karşı gerilirken daha da yüksek sesle inler.

"*Evet, efendim!*" diye çığlık attı, vücudu titriyordu ve amcığı benim sikimi sıkıca sıkıyordu.

"O zaman uslu bir kız ol," diye hırıldayarak ona sertçe girip çıkarken geriye doğru eğilip kıcını tokatlıyorum. "Ve o kocaman sikimin üzerine boşal, bebeğim. Uslu bir kız *ol* ve..."

"*Oh SİKİŞ!!*"

Çığlık atıyor, tüm vücudu saf zevkten boğazından çıkan seslerle titriyor. Çenesinden tutup başını çevirip ona acımasızca, *cezalandırırçasına* öpmeye başladığımda inliyor, ben de sikimi sonuna kadar içine sokuyorum.

"*Geliyorum!!*" diye ağlayarak ağzıma bağılıyor, ben de onu takip ederek doruğa ulaşıyorum. Sıcak amcığı dalgalanıyor ve sikimi sıkıyor, geri durma gücümün son damlasını da yok ediyor.

Bir iniltiyle klitorisini tekrar yuvarlar ve sonra sikimin her santimini onun içine gömerim, boşalmaya hazır olduğumu hissederken mümkün olduğunca derine girerim.

"*Benimle birlikte boşal, bebeğim. İyi bir kız gibi benim şişko sikimin üzerine boşal.*"

Mestesi sikimi doldurur, taşaklarım kasılır ve spazm geçirirken damlar. Ağzımı ağzına yapıştırırım, mestem onun dar amcığına akarken onu sahiplenircesine öperim.

Onun tam olarak *benim* ve sadece benim olduğunu bildiğinden emin olmak için, aynı odadaki masanın üzerinde onu bir kez daha sikiyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküp, yeni sikilmiş, şişmiş amını yalıyorum.

Külotları, onu bağladığım kancaya gerilip yırtılınca giyilemeyecek hale gelmiştir. Ama *bu*, gecenin geri kalanını onu galada dolaşırken, insanlarla konuşurken ve gülümserken izlerken yüzümde bir gülümseme ve sikimde sertlik bırakacak eğlenceli bir hatıra olarak kalır.

... Hepsi külotsuz ve benim spermim bacaklarından damlarken.

KIR

Asansörden çıktığımda, ofisimin bulunduğu binanın otoparkı karanlık. Telefonuma bakıyorum ve Brooklyn'den gelen mesajı görünce gülümsüyorum.

BROOKLYN

Biftekli akşam yemeği yapacaktım ama sonra yemek yapamadığımı hatırladım.

BROOKLYN

Umarım bu uygun bir alternatif olur.

BROOKLYN

Efen
dim

Sonraki mesaj geldiğinde, pantolonumun içindeki aletim çelik gibi sertleşti. Evdeki yemek masasında oturan, bacaklarını açmış, eteğini yukarı çekmiş ve parmaklarıyla külotunun dantelli kısmını kenara çekmiş bir selfie'siydi.

Evet, *siktir* et bifteği.

"Senin düşündüğünden çok daha akıllıyım."

Gölgelelerden Lou'nun sesini duyduğumda sadece biraz şaşıyorum. Çoğunlukla, aslında hiç de akıllı *olmadığı* için. Yukarıdaki dizüstü bilgisayarımdan, garajın acil çıkış kapısını zorla açmasını izledim. Matara içip, arabamı bulana kadar etrafta dolaşmasını acı bir eğlenceyle izledim.

Tek sürpriz, burada, tek başına benimle yüzleşecek kadar aptal olması.

Bu, senin düşündüğün gibi bitmeyecek, orospu çocuğu.

"Beş saniye," diye homurdandım, ona dönerek, gözlerimi ona dikerek, "Yüzünü *tekrar* kıracağım, sonra araba anahtarlarımla hayalarını keseceğim."

Lou bana öfkeyle bakar.

"Beş."

"O küçük orospuya ders verdiğini biliyorum," diye hırladı.

"Üç."

Lou'nun yüzü kararır. "Dörde ne oldu lan!?" "Ona küçük orospu dediğinde kaybettin. *İki*." Anahtarlarımı yüksek sesle sallarım.

"Öyle mi? Ben de *başka* bir şey biliyorum," diye tükürdü Lou. "Moskova'daki o lüks balerinlerin sadece yetenekle ilgilenmediğini biliyorum."

Duraklıyorum. Bu küçük sapık ne demeye çalışıyor?

Henüz "bir" demediğim için cesaretlenmiş gibi görünüyor. "*Karakter* de önemsiyorlar," der alaycı bir şekilde. "Yani, sadece *klas insanları* dansçı olarak kabul ediyorlar."

Lou kıkırdar.

"Lanet olası bir direk üzerinde striptiz yapan bir balerin hakkında ne düşünürlersin acaba? Erkeklerin siklerini parmaklarıyla okşayarak para kazanan bir *sürtüğü* isterler mi acaba?"

İçimde ölümcül bir öfke alevlenir. İlgimi çekmeyen zihinsel görüntüler beynimi doldurur — bir şeyleri kırmak istememe neden olan görüntüler.

Hayatta kalmak için yaptıklarından dolayı onu *hiç* yargılamıyorum. Yok olma ve iğrençlik arasında sıkışıp kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve yok olmaktan kaçınmak için *çok daha kötüsünü* yaptım.

Bu, onun eskiden yaptıklarını düşünmekten hoşlandığım anlamına gelmez.

Bana sırttan yağlı küçük pisliğe tehditkar bir adım atıyorum. Lou soluyor, benden uzaklaşıyor ve bana domuzcuk parmağını sallıyor.

"Hayır, hayır," diyor. "Beni öldürürsen, bunların hepsi o baleye gönderilir. Dene de gör!"

Lou, boğazından yakalayıp ona sert bir bakış attığımda çırpınır.

"Seni öldürmek zorunda değilim," diye hırlıyorum. "Seni lanet bir otobüsün önüne atıp, hayatının geri kalanını bitkisel hayatta geçirmeni sağlayabilirim, bu nasıl olur?"

Elime karşı yutkunur, boncuk gibi gözleri çılgınca etrafta dolaşır. "Ben...

güvenlik önlemlerim var!" diye patlar. "Güvenliğim için!"

"En iyi *güvenlik önlemin*," diye hırladım, "beni karanlık bir garajda köşeye sıkıştırmamak olurdu."

"Bana bir şey olursa!" diye çılgılık atıyor, "biri, onu iki kez aldattığının kanıtını Bay Moskovici'e e-postayla gönderir. O küçük sürtüğü Inessa'nın yerine baloya sokmaya çalıştığının kanıtını." —Elimi boğazına sıkıştırdıca boğuluyor— "*Brooklyn'i*. Ayrıca onun benim kulübümde çalıştığının kanıtını da e-postayla gönderirler."

Kendinden emin bir şekilde gülümser.

"Şimdi anladın mı? Lüks baleler direk dansçı kızları işe almazlar, değil mi?"

"Dimitri ile yaptığım anlaşma seni ilgilendirmez," diye homurdandım. "Ve senin *Imperiya Korona* gibi bir şirketin bir dansçıda ne aradığını bilmediğini de tahmin ediyorum." Soğuk bir gülümsemeyle. "İyi denemeydi, pislik. Bir dahaki sefere gerçek mafya işlerini büyük adamlara bırak. Sen striptiz kulübündeki pis ofisinde kal, *asla* sana dokunmayacak kadınları düşünerek sarkık sikini okşayarak."

Lou bana alaycı bir şekilde bakarken öfke yüzüne yansıyor.

"Bana dokunmayacaksın, ha?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Bale'nin ne istediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Telefonunu çıkarır. "Peki ya bu boktan şey ne, orospu çocuğu!"

Bir şeye dokunup telefonu yüzüme soktu. İlk başta neye baktığımı anlamadım ve kaşlarımı çattım.

Sonra damarlarım buz gibi olur ve midem yere çöker. Videoda Lou, ofisindeki masasında oturmuş, kameraya eliyle işaret ediyor.

Brooklyn, bir haftadır yemek yememiş gibi korkmuş ve *bitkin bir halde* kadrāja giriyor. Tüm vücut dili çökmüş, omuzları düşmüş, gözlerinin altında torbalar var.

"Lütfen, Lou," diyor, kalbimi parçalayan küçük bir sesle. "Ben... buna gerçekten ihtiyacım var. Ben..." Yutkunuyor, kendine sarılıyor. "Zor bir durumdayım..."

"Brooky, Brooklyn, Brooklyn," Lou kamera karşısında içini çekerek söylüyor. "Anlıyorum. Ama bak, sen buraya yeni geldin ve bu işin sana uygun olup olmadığını bilmiyorum..."

"*Lütfen*," diye boğuk bir sesle söyler, gözyaşları dolmak üzeredir. Ekranı bakarken dişlerimi o kadar sıkırm ki dişim kırılabilir.

Lou yavaşça nefes alır. "Bak ne diyeceğim, evlat," der sinsi sinsi. "Belki sen ve ben... bilirsin... *bir anlaşma yapabiliriz*."

Kemerini çözmeye başladığında, gözümün önü kararıyor. Fermuarını indirip elini içeri soktuğunda, içimi saf, zehirli bir öfke kaplıyor.

"En sevdiğim kızların hepsi bazen bunu benim için yapar, Brooklyn."

Serbest eliyle kızın elini tutup onu kendine doğru çekerken kız ağlamaya başlar.

"Sen bana yardım et, ben de sana iyi vardiyaları veririm."

Sikini çıkarır ve onu dizlerinin üzerine itmeye başlar.

... Evet, yeterince gördüm.

Yarım saniye içinde Lou'nun elinden telefonu kapıp garaj duvarına fırlattım. Telefon parçalandı ve betona çarparak yere düştü,

bana doğru yuvarlanır, ben de topuğumla üzerine basıp parçalanana kadar eziyorum.

Ona dönüp, lanet olası uzuvlarını vücudundan koparıp kendi kopmuş sikiyle boğmaya hazırlanırken, Lou kahkahalar atmaya başlar.

"Bir sürü kopyası var," diye sırtıttı. "*Kız arkadaşının dizlerinin üzerinde, benim...*"

Boğulur, gözleri şişer, elim demir gibi boğazını sarar ve sıkar.

"Sen çaresizleri avlıyorsun," dişlerimi sıkarak hırıldıyorum. "Sen..."

"*Beni öldürürsen o video Moskova'ya gönderilir!*" diye hırıltıyla söyler, yüzü morarmış, çaresizce bileklerimi tırmalıyor. "Eğer... *ben... ölürsem,*" diye kekeler, "onun hayatının *mahvolmasını* sağlarım. O balet topluluğu bunu öder. Lanet olası magazin dergileri bunu öder. Lanet olası internete yayınlarım!"

Nefes almaya çalışırken elim boğazından düşer.

Nasıl yaptığımı bilmediğimi söylemek isterdim, ama aslında *biliyorum*. Çünkü bu lanet olası avcıyı öldürmek istesem de, bu zevki Brooklyn'in hayatının çamurda sürünmesi ile takas etmek bir seçenek değil.

"Saçmalamayı kes," diye soğuk bir şekilde tısladım. "Ne istiyorsun?"

Lou şiddetle öksürür, boğazını ovuşturur. "Dimitri ile anlaşman tamamlanıp o şehirden ayrıldığında..." Suratını asar. "Ondan çok para kazanıyorum..."

Ona sertçe bakıyorum. "Ne. *İstiyorsun.*"

Lou yutar. "Beş milyon dolar. Beş milyon, o küçük ev videosu da ortadan kalkar. Kopyaları da."

Geri çekilirken beni dikkatle izliyor, hala boğazını ovuşturuyor.

"Haftaya, Bay Nikolayev."

Onu yavaşça ve acı içinde ikiye bölmek istiyorum. Ama onu soğukkanlılıkla izlerken duygularımı nispeten kontrol altında tutuyorum. *Nispeten.*

"Neden bekleyelim?"

Ceketimin cebine uzanıp çek defterini ve kalemi çıkarıyorum. "Diğer kopyalar nerede, Lou?"

Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"*Nerede. Lanet olası. Diğer kopyalar nerede.*"

Dönüp arabamın tavanına yaslanıyorum ve beş milyon dolarlık bir çek yazıyorum. Sonra çek defterinden çekini yırtıp geri dönüp ona uzatıyorum.

"Bu ne lan?" Lou şüpheyle homurdanır.

"*Büyük adamlar böyle yapar,*" diye homurdandım. "Seninle burada lanet olası bir güç oyunu oynamayacağım, ne de parmağımı kışıkta sokup daha büyük tehditler yapmanı bekleyeceğim. Lanet parayı al ve tüm kopyaların nerede olduğunu söyle."

Lou uzanır ve endişeyle çekimi parmaklarımdan alır. Çeki izler, ağzı yavaşça sersemlemiş bir gülümsemeye dönüşür.

O bir aptal. Akli başında hiçbir banka, Lou gibi bir adamın içeri girip *beş milyon dolarlık* bir çeki bozdumasına izin vermez. Özellikle de bu şehirdeki tüm bankalar benim kim olduğumu *çok* iyi biliyorlar.

"*Kopyalar, orospu çocuğu.*"

Gözlerini kırpıştırıp hızla bana bakar. "Oh... Evet, bekle," diye mırıldanır, sanki zengin olmanın anahtarı olduğunu sandığı şeyi elinde tutmaktan başı dönmüş gibi. Ceketinin cebinde bir şeyler arar ve başka bir cep telefonu çıkarır.

Ona bakıyorum. "Hepsi *bu*

mu?" O başını sallar.

"Bulut depolama yok mu?"

Lou başını sallar. "Hayır, yemin ederim. Tam orada, o telefonda." Bu adamın ne kadar aptal olduğunun daha fazla kanıtına ihtiyacım varsa...

Henüz ona dokunamadığım için şanslı. Dimitri onun işini bitirip New York'tan ayrılana kadar dokunamayacağım. O gün geldiğinde, bu canavarı bulup onu küçük parçalara ayıracağım.

Telefonu ondan alıp açıyorum, fabrika ayarlarına dönme ekranına tıklayıp onaylıyorum. Onun geçmişinden bir canavarı daha yok ederken telefonun ekranı kararıyor.

"Tanıştığımıza..."

"Bir tavsiye, Bay Cassavetti," diye homurdanarak arabamın kapısını açmak için arka dönüyorum. "Uzaklara kaç ve saklan. En azından dene. Dimitri seninle işini bitirince, seni avlayacağım. Bir köpek gibi."

Ona bir bakış atıyorum, yüzünün süt beyazı olmasına zevkle bakıyorum.

"Şey..." diye mırıldanır. "D-Dimitri, Rusya'da onun için çalışabileceğimi söyledi."

Evet, bu bir hız tümseği, altın paraşüt değil.

"Bu benim tavsiyem, orospu çocuğu," diyorum kısaca. "Uzaklara kaç ve iyi saklan. Seni bulduğumda, sana *sefalet* ve *insanlık dışı* gibi kelimelerin anlamını yeniden öğreteceğim. Anladın mı?"

Hızla başını salladı.

"İyi. Şimdi siktir git. Bir daha görürsem seni öldürürüm."

* * *

BROOKLYN, arka kapıdan fırlayıp mutfığa girdiğimde telefonundan başını kaldırır.

"A-merhaba?" der, kaşlarını çatarak. "Her şey yolunda mı?"

Ona doğru atılır, onu sıkıca yakalar ve acımasızca öperim. Sanki ağzını fethediyormuşum ve içindeki şeytanları yok ediyormuşum gibi öperim.

"*Seni sikmeliyim*," diye karanlık bir sesle fısıldadım.

Gözleri kapanır ve dudağı dişlerinin arasına kayar. "*Tamam,*" diye nefes verir.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir, içime bir şeytan girer. "Nazik olmayacağım," diye tıslarım. "Vazgeçmeyeceğim. Ve güven kelimesini hatırlamalısın." Gözlerimi kısarım. "Hatırlıyor musun?"

Brooklyn başını sallar ve bana yaslanarak inler, parmak uçlarına yükselir ve dudaklarını kulağıma değdirir.

"*Bana acı ver, efendim...*"

BROOKLYN

"Bayanlar ve baylar, lütfen dikkat. Bir duyuru var."

Val ayağıma daha sert bastırınca yüzümü buruşturuyorum, yerde yatarken hamstringim geriliyor. Sonra bırakıyor ve hepimiz stüdyonun önüne süzülen Madam Kuzmina'ya dönerken bana yardım ediyor.

"Eğer bu, yüzünü çıkarıp altındaki iblisi ortaya çıkaracağı kısımsa," diye fısıldadı Val. "Ben buradayım."

"Paylaşacak bir şey mi var, Bay Bancroft?" diye bağırır Madam Kuzmina.

"Sadece özel olarak, Madam," diye sırtarak ona kurt gibi sırtıyor, ellerini başının arkasında birleştirip dövmeli kollarını esnetiyor. "Tabii halka açık olmasını seviyorsanız başka."

Ona dönüp bakıyorum, Milena da onun diğer tarafında aynı "sen tamamen deli misin" bakışını atıyor.

Madame Kuzmina gözünü bile kırpmadı. Sadece buz gibi bir gülümsemeyle, yüzüklerle süslenmiş parmaklarını esneterek.

"Bugün biraz şişmiş görünüyorsunuz, Bay Bancroft."

Milena, Val'in çenesi düşerken burnundan hava çıkararak güldü. "Anlamadım?" "Tombul. Formda değilsiniz. Şişman."

Val hem eğlenmiş hem de şok olmuş bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Bunu başka kimse duyuyor mu?"

"Kadın dansçılarım belirli bir kiloda kalmak zorundaysa," diye içini çeken Madam Kuzmina, "bunun erkekler için de geçerli olmaması için bir neden göremiyorum." Ona gülümsedi. "Neden Central Park'ta hızlıca bir tur atmıyorsun? Koşarak tabii."

Val'in kaşları yükselir. "O... sekiz mil gibi bir şey."

"Öyle." Madam Kuzmina'nın gülümsemesi kaybolur. "Bugün işimiz bitmeden dönmek istiyorsan acele etmelisin."

Val'e baktığımızda oda sessizdir. Yüzü bir an kararmıştır. Ama sonra omuz silkerken yine o rahat, kendini beğenmiş gülümsemesi belirir. "Sanırım öyle."

Hâlâ gülümsüyor, dönüp bana "*lanet sadist*" diye mırıldanıyor ve kapıdan çıkıyor.

Madame Kuzmina boğazını temizledi. "*Başka* kimse içinden atmak istediği bir şaka yoksa..."

Tamam.

"Bugün aramızda bir misafirimiz olduğunu size bildirmek istedim."

O odanın arkasına doğru işaret etti ve ben dönünce, orada daha önce hiç görmediğim yeni bir kızın durduğunu fark ederek şaşırdım.

"Inessa Moskovici. Şu anda New York'ta ziyaretçi ve onu bugün bizimle çalışmaya davet etmekten mutluluk duydum. Inessa daha önce Londra'daki Royal Ballet ve Floransa'daki Teatro dell'Aurora'da dans etti."

Kahretsin.

Bunlar *gerçekten çok* etkileyici iki topluluk ve kız benden daha genç görünüyor.

Madame daha fazla zaman kaybetmez. Hemen gruplara ayrılır ve çalışmaya başlarız. Ara sıra yeni kıza bakıyorum ve ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"O *gerçekten* çok iyi," diye iç geçiriyor Naomi, yanımdaki barede esneme hareketleri yaparken.

"O sahtekarlık sendromunu yenmiştin sanıyordum," diye alay ediyorum.

Gözlerini devirir. "Yendin. Şey..." Yanakları kızarır. "Nico yardım etti."

Gülümsedikten sonra tekrar Inessa'ya dönüyorum.

"Vay canına," diye ıslık çalar Naomi. "O özgeçmiş mi? Dalga mı geçiyorsun?"

"Yani, *ona bak*," diye ekliyor Lyra. "Hareketleri *kusursuz*. Ve eminim o koreografiyi on dakika önce öğrenmiştir."

Madame bize bakmayı kesip işimize dönmemizi söylüyor. Bir saat sonra, yeniden toplandığımızda, kendimi Inessa'nın yanında dans ederken buluyorum.

"Hey... rahatsız ettiğim için özür dilerim..."

Dönüşün ortasında durup ona gülümseyerek bakıyorum. "Oh, hiç sorun değil." Omuzlarımı silkiyorum. "Biraz nefes almam lazım," diyorum gülümseyerek.

O da gülümser. "Inessa, merhaba."

"Merhaba," elini sıkıyorum. "Brooklyn."

Kaşlarını çattı. "*Grand jeté en tournant'tan penché'ye* nasıl geçtiğini gösterir misin? Hiç böyle bir koreografi yapmadım ve bir türlü anlayamıyorum."

Ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Yüzü düşüyor. "Evet... Neden bu kadar zorlanıyorum bilmiyorum..." "Oh!

Hayır!" Gülüyorum. "Üzgünüm, öyle demek istemedim. Sadece, sen *İnanılmazsın*. Bütün gün hepimiz sana bakıyorduk. *Benim yardımına* ihtiyacın olmasına şaşırdım. yardımına ihtiyaç duymana şaşırdım."

O gülümsüyor. "Ciddi misin?" Başını sallıyor. "Sanırım hepimizde sahtekarlık sendromu var." Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum ve o hafifçe gülüyor. "Brooklyn, sen *çok* yeteneklisin. Bütün gün gizlice dansını izledim. Çok iyisin."

Yüzüm kızarır. "Ben... iltifat almakta kötüyüm." O gülüyor.

"Kulübe hoş geldin."

"Gel," gülümsüyorum. "*Penché*'yi nasıl yaptığımı göstereyim. Karın kaslarını ve iç uyluklarını kullan."

Hareketi birkaç kez yapıp ona nasıl yaptığımı gösteririm. Kabul etmek gerekirse, oldukça zor ve garip bir geçiş.

"Aman Tanrım, *teşekkür ederim*," diye iç geçirir. "Bu beni deli edecekti."

Gülümserim. "Önemli değil. New York'ta ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç hafta. Babam burada bazı işlerini bitirip Rusya'ya geri dönecek." Üzüntüyle gülümser. "New York'u çok seviyorum, ama ne zaman geri döneceğim belli değil."

"Burada kalırken bir planın var mı?" gülümsüyorum. "Bir arkadaşımın bir hafta sonra doğum günü partisi var ve buradan bir grup arkadaşım gidiyoruz. Sen de mutlaka gelmelisin!"

Gülümser. "Gerçekten mi? Garip olmaz mı?"

"Lütfen." Başımı sallıyorum. "Çok eğlenceli bir kulüpte olacak ve harika bir gece olacak. Kesinlikle gelmelisin!"

Prova sona ermek üzereyken, perişan haldeki Val stüdyonun kapısından koşarak girer ve terden sıılsıklam, gömleksiz bir şekilde dizlerinin üzerine çöker.

"Siktir, dışarısı milyon derece falan," diye inliyor.

Inessa gitmeden önce numaralarımızı değiştiriyoruz. Val'e biraz daha su almaya gidiyorum ama Dove önüme geçip çok şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne oldu?"

Dove'un kaşları havaya kalkar. "Sen... onu tanımıyor musun?" Kaşlarımı çatarım. "Yani, *babası* kim?"

Dove başını sallar. "Hayır, yani, *o* senin Moskova için rakibin."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "*Ne?*" Inessa stüdyodan çıkarken ona dönüp bakarım.

"Evet," diyor Dove sessizce. "Ve duyduğuma göre, *Ballet Imperiya Korona'da* stajyerlik garantisi almış." Etkilenmemiş bir ifadeyle ekliyor. "*Kir* onu içeri sokacak."

KIR

AN Eve adımıımı attığım anda gerginliğin dağıldığını hissediyorum.

Brooklyn taşındığından beri böyleydi. Sanki evde daha önce olmayan bir sükûnet vardı. Bir huzur. Açıkçası, buna çok alışabilirdim.

Onun burada olmasına da çok alıştım. Bunun bir bitiş tarihi yoktu, ona buraya ilk geldiğinde "artık burada yaşıyorsun" demiştim.

Şimdi, bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyorum.

"Kalması umurumda değil" demek bile değil. Bundan çok daha fazlası.

Onun gitmesini

istemiyorum. Asla.

Onun bu evden ya da benden ayrıldığı bir günün gelmesini istemiyorum. O artık sadece hayatımın bir *parçası* değil, hiç tahmin etmediğim ve asla bıkmayacağımı bildiğim bir şekilde hayatımın bir parçası.

Omuzlarımı silkiyorum ve bir içki almak için mutfağın karşısına geçiyorum, ama duruyorum. Hafifçe dönüp evin içinden gelen klasik müzik sesini duyunca kaşlarım çatılıyor.

Sesi takip ediyorum — *Grand Pas Classique*, yaklaştıkça fark ediyorum — ve balo salonunun kapısında duruyorum, gözlerim ona kilitlenmiş.

Tanrım, dans ederken çok güzel.

Yine de bir tuhaflık var. Onu izledikçe, yüzünde neredeyse manik bir ifade görüyorum: dudakları büzülmüş, ateşi var gibi konsantre olmuş. Saçlarının gevşek tutamları yüzünün yanlarına yapışmış, ter leotardının sırtını ıslatmış.

Her hareketinde ve yüzündeki her tikte, saf yorgunlukla acımasız bir azim savaşıyor.

Müzik bittiğinde Brooklyn bana sırtını dönmüş, nefes nefese, elleri dizlerinde ve bacakları titreyerek öne eğilmiş durumda.

Müzik hemen tekrar başlıyor, bir döngü halinde. Brooklyn tekrar pozisyonunu alıyor, yeniden başlamaya hazırlanıyor.

Müziği kapattığımda Brooklyn irkilir ve bana doğru döner.

"Tekrar aç," diyor, gözlerime bakmadan. "Bitirmemiştim."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Dinlenmen lazım." "Ben

iyiyim."

"Brooklyn, sen..."

"Pratik yapıyorum, evet," diye soğuk bir şekilde cevap verdi.

"Lütfen tekrar aç." O ayakta zor dururken müziği tekrar açmayacağım. "Bu ne?" diye dikkatlice sordum.

"Sana söyledim: Çalışıyorum. *Imperiya Korona*'ya girmek için en ufak bir şansım varsa, daha iyi olmam lazım."

Çenem kilitlenir. "Brooklyn..."

"Lütfen. Müziği aç."

"Lütfen bir saniye bana bakabilir misin..."

"Müziği aç."

Kafamı sallıyorum. "Neden kendini böyle öldürtüyorsun? Kızım, sen olağanüstü birisin..."

"*Inessa Moskovic kadar olağanüstü değilsin.*"

Sözler bir tokat gibi çarptı. Hâlâ bana sırtını dönmüş durumda, ama yavaşça dönüyor, yüzü gergin ve sert.

"Onu içeri sokmak için Ivan'la olan bağlantını kullanıyorsun, değil mi?"

Siktir.

Gözlerimi onun gözlerine dikip başımı sallıyorum. "O kadar basit değil," diyorum sessizce.

Omuz silkiyor. "Oh, ama öyle. Tek bir yer var ve sen kimin alacağına çoktan karar verdin."

"İşler öyle *yürümüyor...*"

"Önemli değil," diye soğuk bir şekilde cevap verdi. "İncindim." Ağzı büküldü. "Ama şimdi sadece motive oldum. O *gerçekten* çok iyi." Bana anlamlı bir bakış attı. "Inessa, yani. Bugün bizimle dans etmeye geldi."

Çenem sıkılaşıyor.

"Yine de, gelecek ay Ivan'la görüşmem var. Sadece bir çiraklık yeri olduğunu biliyorum... Aslında, yer doldu, yani *hiç* yok. Ama o zamana kadar çok çalışırsam, belki onu ikna edebilirim..."

"*Brooklyn.*"

Ona doğru yürümeye başlıyorum, ama o dudaklarını sıkıp benden uzaklaşıyor ve başlangıç pozisyonuna geçiyor.

"*Gerçekten* işe dönmem gerek," diyor düz bir sesle. "O yüzden müziği açabilir misin... *Hey!*"

Ben onu kollarımın arasına alıp şöminenin yanındaki büyük kanepelere doğru yürürken, o tıslayarak tekmeliyor ve bağırıyor. Ağır ağır birine oturuyorum ve kıvranan, direnen, bükülen Brooklyn'i kucağıma zorla oturtuyorum.

"Bırak beni!" diye bağırıyor, kollarını kurtarmaya çalışıyor. "Benim..."

"*Hayır,*" diye tıslayarak bileklerini yakalayıp sırtının alt kısmına çekiyorum ve o kucağımda debelenirken ellerini orada sabitliyorum.

"Bırak beni lanet olasıca!"

"Yeter!" diye bağıyorum, bileklerini sıkıca tutup onu sallıyorum. Gözlerim onun gözlerine dikiliyor. "Başka bir Bratva örgütü var, Moskovici Bratva. Benim örgütü ve onların örgütü, babam hayattayken ve Nikolayev Bratva sadece küçük bir sokak çetesi iken birbirine düşman olmuştu. On yıllardır süren saçmalıklar, kavgalar ve savaş ilanları var ve bu *böyle devam edemez*."

Derin bir nefes veriyorum. "İnessa'nın babası Dimitri şimdi aileyi yönetiyor. Kalıcı bir barış antlaşması için yaptığımız anlaşmanın bir parçası, *benim* Rusya'dan uzak durmam, *onun* New York'tan uzak durması ve Ivan Yelchin üzerindeki nüfuzumu kullanarak İnessa'yı *Imperiya Korona* 'ya sokmam."

Brooklyn hâlâ gözlerime bakmıyor, ama en azından kıvrınmayı bıraktı.

"*Bununla birlikte*," diye homurdandım. "İvan kendi başına bir adam ve *Imperiya Korona* onun şirketi. Tavsiyelerde bulunabilirim ve bunlar onun üzerinde etkili olabilir. Ama bunlar sadece *tavsiyeler*. Sonuçta, Ivan o pozisyonu doldurmak için gördüğü en iyi dansçıyı seçecektir."

"Bunu yapma," diyor sıkı bir sesle.

"Neyi yapmayayım?"

"Bana boş umutlar verme. İstemiyorum ve ihtiyacım da yok."

"*Haklısın*," diye tısladım. "Umuda, duaya, dileğe ya da bu tür saçmalıklara ihtiyacın yok. Çünkü sende daha iyi bir şey var: *saf yetenek*!"

Brooklyn bana öfkeyle bakar ve kollarını tekrar çekmeye çalışır. Ama ben bileklerini daha sıkı tutar ve gözlerinin içine bakarım.

"Dimitri ile yaptığım anlaşmayı sana anlatmam gerektiğini biliyorum," diye sessizce homurdandım. "Çok üzgünüm. Ama o hayalinle gözlerinin parladığı hali..."

Gözlerini kaçırır, gözyaşlarını siler. "Evet, İnessa'ya söz verdiğin bir rüya," der sessizce. Tüm öfkesi kaybolur ve

"Bak, belirli bir şirkette dans etme hayallerimin mafya politikası kadar önemli olmadığını anlıyorum..."

"Bu doğru değil..."

"Elbette öyle, Kir," diyor sessizce, dönüp gözlerimin içine bakarak. "Zakharova harika ve olduğum yerde mutlu olmam gerektiğini biliyorum, ama..." Aşağıya bakıyor, yavaşça nefes veriyor. "*İmperiya Korona*... Son hedef gibi görünüyordu, anlıyor musun? Tepenin zirvesi. Son oyun."

Çenemi sıkarken, bir elimle ellerini sabit tutarken, diğer elimle yanağına uzanıyorum.

"Hayallerin, sıkıcı mafya politikası saçmalıkları kadar önemli, küçük günahkar. Aslında daha da önemli."

O alaycı bir gülümsemeyle, "Ama Inessa'ya o yeri vermezsen... ne yapacaksın, savaşa mı gireceksin?"

"Tekrar söylüyorum, teknik olarak konuşursak," diye sessizce homurdanarak nefes veriyorum, "Dimitri ile yaptığım anlaşmaya göre Inessa'yı *önermek* zorundayım." Gözlerini gözlerime kilitliyorum. "Ama son sözü Ivan söyleyecek ve senin o seçmelere hazırlanmanı engelleyecek hiçbir şey yok."

"Dimitri Moskovici bunu nasıl karşılayacak?" Omuz

silkiyorum. "Nasıl isterse."

"*Kir*," diye kaşlarını çatı. "Şaka yapma. Ciddi ciddi tam anlamıyla bir Bratva *savaşından* mı bahsediyorsun?"

Kafasından sarkan sarı saçlarını geri iterek başımı salladım. "Eğer hayalin Moskova'ya gitmekse," diye fısıldadım, "seni oraya götürmek için cenneti yerinden oynatır, cehennemi yakarım."

Onu kaybetmek pahasına bile olsa.

Çünkü ona söylemeye cesaret edemediğim ikinci kötü haber de bu: Moskova'ya giderse, Dimitri ile yaptığım anlaşma gereği *onunla gidemem*. Bu sadece iş açısından Rusya'dan uzak durmamla ilgili değil. O da buraya, ABD'ye geri dönemeyeceği gibi, ben de *oraya gidemem*.

Orada olabilir olabilir bir bir bir bana bir benimbenim anlaşmamı
sözümü Dimitri anlaşmamı
anlaştım, ama yine de Brooklyn'in işi almasını sağlayacağım.

Ama kaçınamayacağım bir gerçek var: Eğer onun hayallerini gerçekleştirmesine yardım edersem, onu kaybederim.

Brooklyn alnını alnıma dayadı ve dudağını ısırđı. "Üzgünüm,"
dedi sessizce.

"Özür dilenecek bir şey yok."

"Hmm..." Omuzlarını silkiyor. "Sen içeri girdiğinde biraz cadalozluk yaptım." "Sen konsantrasyonundaydın. Ben seni rahatsız ettim."

"Yine de, ben bir
velettim." "Sen
gerçekten..."

Brooklyn bana tokat attı. Sert değıl, sadece beni ürkütüp içimde bir öfke uyandırmaya yetecek kadar. Şeytani bir gülümsemeyle alt dudağını dişleriyle ısırđı.

"Bu neydi lan?" diye homurdanıyorum.

Omzunu kaldırıyor, hala dudağını ısıırıyor. "Ben yaramazlık yapıyorum." "Bu yaramazlık değıl, bu..."

Bana tekrar tokat atıyor.

"Şimdi nasıl?" diye fısıldadı, gözlerinde ateş parıldıyordu. "*Efendim?* Yoksa..."

Yine yapmaya kalkıştı. Bu sefer bileklerini yakaladım ve arkasına sıkıca çektim.

"Tamam..." diye homurdanıyorum, kaslarım geriliyor. Brooklyn, onu hızla döndürüp kucağıma çekince nefesini tutuyor. "*Şimdi* yaramazlık yapıyorsun. Ve tayt giymeyeceksin."

Leotardının arkasını yumruğumla tutup, pürüzsüz kalçalarının arasında sıkıca çekince nefesi kesildi. Leotardını çekince, amına sürtünerek inledi. Sonra elim yukarı doğru sallandı ve çıplak kıkına keskin *bir şaplak* atarak geri indi.

Brooklyn, yumuşak bir iniltiyle karışık bir nefes verdi. Vücudu kucağında gevşedi ve ben tekrar yapmaya hazırlanırken sikim zonkladı.

Siktir, onun bunu bu kadar sevmesini seviyorum. Vücudunun kontrol ve hakimiyete bu kadar hevesle tepki vermesini. Ceza ve acının getirdiğı arınmayı bu kadar arzulamasını.

O zevkle inerken onu tekrar şaplakladım. Onu tekrar tekrar şaplaklarken, bacaklarımın arasında onun kaygan sıcaklığını hissedebiliyordum, sonra aniden leotardının kasıklarını yana çekip parmaklarımı bacaklarının arasına ittim.

"*Oh, lanet olsun...*" diye inliyor, ben iki parmağımı açgözlü küçük amına batırırken sırtını kamburlaştırıyor. Derin, kararlı hareketlerle parmaklarımı içeri dışarı pompalarken, elimi tamamen kirletirken ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum.

"Bunu mu istedin, küçük günahkar?" diye hırlıyorum. "Beni, amın parmaklarımın her yerine akıncaya kadar bu kıcını cezalandırmaya *kışkırtmak* mı?"

Brooklyn'in tek cevabı, parmaklarımın onu dövmesi ve balo salonunu, parmaklarımı ıslatan dağınık amının lezzetli ıslak ve kaygan sesleriyle doldurmasıyla boğuk bir inilti çıkarmak oldu. Başparmağım kıcının kıvrımından yukarı kaydı ve Brooklyn, onu büzülmüş arka deliğine bastırdığımda inledi.

"Efendim..." diye boğuk bir ses çıkarır.

Parmaklarımı onun sıkı amına sokup çıkardım, onu gittikçe daha hızlı parmakladım. Başparmağım kıç deliğinin etrafında yavaş, tembel daireler çizerek onu titretip kucağında sallandırdı.

Leotardının askılarını tutup omuzlarından çekiştiriyorum. Tam askıları bileklerinden kaydırmak üzereyken kumaşı bükerek kollarını kendi leotardılla arkasında bağılıyorum.

Brooklyn, kemerimi hızla çözüp fermuarımı açtığımda inliyor. İçeri uzanıp şişmiş sikimi çıkarıyorum, onun yüzünün önünde okşarken amını parmaklayıp göt deliğini tahrik ediyorum.

"İyi bir kız gibi ağzını aç," diye homurdanıyorum, yüzünün şehvetle buruşmasını zevkle izliyorum. "Güzel ağzını *sıkacağım*."

O inleyerek ağzını genişçe açar, gözleri benimkilere doğru dönerek kapanır. Kalın başımı dudaklarının arasına sokarım ve parmaklarımı saçlarının arkasına geçiririm.

"*Lütfen ağzımı sikin, efendim,*" diye mırıldanıyor, çenesi açık ve dudakları sikimin etrafında.

Madem istedi...

Kalçalarımı ileri iterek, şişmiş sikimin başını boğazının derinliklerine sokarken inliyorum. Etrafımda hevesle inliyor, deli gibi emiyor, yalıyor, öğürüyor ve inliyor. Parmaklarımı daha hızlı pompalıyorum, sikimin etrafında daha yüksek sesle inlemeye başladığında, parmaklarımla onun dağınık amını sikiyorum.

"Aynen öyle," diye homurdanıyorum, kıcıımı kaldırıp sikimi boğazının derinliklerine itiyorum. "Çok iyi gidiyorsun, küçük günahkar, çok iyi bir kızsın."

Uyarı vermeden, Brooklyn'in vücudu sarsılır, sikimde boğulur ve ağlarken sikimin her yerine salya akıtır. Amcığı spazmlar geçirir ve parmaklarımı sıkıca kavrar, elimi cumuyla doldururken parmaklarımı sıkıca sıkar.

Onu hızla sırt üstü çeviriyorum, tükürük ve ön sıvı muhteşem ağzına bulaşmış, elleri hala belinin arkasında bağlı. Tüm kıyafetlerimi çıkarıp bacaklarının arasına giriyorum, leotardını kenara çekip kalçalarımı bacaklarının arasına alırken, sikimi parlak pembe amına dayıyorum.

"İyi kızlar büyük, kalın bir sik nasıl alır, göster bana bebeğim."

İçine giriyorum, yüzünün gevşemesini, gözlerinin geriye dönmesini ve damlayan amının sikimi yutmasını görünce inliyorum.

"*Siktir, bebeğim,*" diye inleyerek, olabildiğince derine giriyorum. "Ne tatlı, ne *dar* bir amcık."

Brooklyn, içinden çıkıp tekrar girerken zevkle inliyor, sıkı amının ipeksi hissini, sikimi saran ve sıkın dalgalarını tadını çıkarıyorum.

Bir elimle kalçasını tutarken, diğer elimi boğazına doladım. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırmadan hemen önce gözlerimiz buluştu, inlemelerini yutarken

onu *sertçe* sikmeye başlıyorum.

Kalçalarım onun uyluklarına çarpar, bacakları belime sıkıca sarılırken onu sikiyorum. Amcığı etrafımda sıkıştığını hissederken ağzını, dudaklarını, dilini yalıyorum. Sırtını kavrayarak sırtımdan aşağı kayarken meme uçları sertleşir ve göğsümde sürtünür, bağlı elleri kanepeyi tırmalarken ecstasy içinde inler.

"*Bu kimin amcığı?*" diye ağzına bağıryorum, dudaklarını ısırıp ona *sertçe* girerken onu inlemeye zorluyorum.

"*Senin, efendim! Senin!*" Yüzü çöküyor. "*Oh, lanet olsun!*" diye nefes nefese. "*Kir, ben... ben... ben...*"

"*Uh-uh,*" diye dudaklarına fısıldarım, boğazını sıkarken daha hızlı girip çıkıyorum, amı parçalanırken sikimi boğuyor. "*Henüz boşalamazsın,*" diye tıslarım. "*Ben söylemeden boşalamazsın.*"

Derin bir inilti çıkarır, uylukları kalçalarımı sıkıca sarar. Onu sikmeye devam ederim, daha sert vururum, ta ki uzun, boğuk bir inilti çıkarana ve amcığı sikimi mengene gibi sıkana kadar.

"*LÜTFEN, efendim!*" diye sızlanıyor. "*Lütfen*

boşalmama izin ver!" diye inliyorum, gözlerimiz

kilitlenirken taşaklarım sıkışıyor.

"İşte böyle, bebeğim. O güzel gözlerini benden ayırma. Sadece *bana bak*. ben bu güzel amcığı alırken." "*Ben... oh sik!*

Oh sik!"

Ağzımı dudaklarından çekip ısırıp emiyorum, sonra çenesinden boynuna doğru kayıyorum. Isırıyorum, amcığı etrafımda kasılmaya başlayınca zevkten çılgık atıyor.

"*Şimdi, bebeğim,*" diye kulağına fısıldadım. "*Şimdi* benim için iyi bir kız gibi boşalabilirsin."

Sanki ona canlı bir tel batırmışım gibi. Brooklyn'in vücudu çılgın, şiddetli bir patlamayla kanepeden kalkar. Kalçaları benimkilerle birleşirken boğuk bir inilti boğazından çıkar.

Bir iniltiyle, onun içine *derinlemesine* giriyorum ve sikim onun içine sıcak sperm fişkırırken kendimi orada tutuyorum.

Gecenin geri kalanında, balo salonundaki kanepede öylece yatıyoruz, ben onu kollarımda tutuyorum, yüzu göğsümde. Bir ara yağmur yağmaya başlar ve bir süre pencereden dışarıya baktıktan sonra onu kucağıma çekip, yavaşça üzerimde sallanmasını izliyorum, kalçalarını yukarı aşağı hareket ettiriyor, pencerelere vuran yağmurla birlikte mümkün olduğunca uzun süre devam ediyoruz, ta ki birlikte patlayana kadar.

Bundan sonra ne olursa olsun, ya da ne olursa olsun, biz

böyle yapacağız. Birlikte.

Çünkü birlikte, durdurulamazız.

KIR

KAYITLARA GELSİN, Florida'dan *nefret ediyorum*.

Nem yüzünden. Sibiry'a'nın dondurucu, acı kuzeyinde yıllarca fare ve böcek yiyerek yaşamak? Tamam. Tavsiye etmem, bir daha yapmam, ama fena değildi.

Ama *Florida*? Burada on iki saatten fazla kalmak zorunda kalsam, aklımı kaçıırırdım.

Neyse ki, burada o kadar bile kalmayı planlamıyorum.

Motelin ikinci katındaki koridorda dışarıdan gelen gürültüyü duyduğumda, yavaşça nefes alıp *bekledim*. İki kadının tiz, kokain kokulu kahkahaları, bir adamın vücudunun kapıya çarpmasıyla aynı anda duyuldu.

"*Bir saniye, bir saniye,*" diye gülerek anahtarlarını sallayan adam, "İçeride sekiz top daha var. Siz iki bayan benim sikimden çekebilirsiniz."

Kızlar sevinç çılgınlıkları atıyor. Kaşlarım çatılıyor.

Gösteri zamanı.

Öncelikli görevim her zaman Brooklyn'i korumak olacak, hem fiziksel *hem* duygusal güvenliği.

Şu anda, Derrick'in dünyada güvenebileceği birkaç erkekten biri olduğu izlenimine hala kapılmış durumda. Eğer geçen bir yıl boyunca olanların

, bu onu mahveder. Ve bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Ona yalan söylemek bana acı verecek. Şey, cömert davranırsam, yarı gerçek. Ama yine de önceliğim onun kalbini korumak. Ve iki kötü seçenek arasında, bu daha az kötü olanı.

Kilit klik sesi çıkar ve kapı açılır, üç gülüşen, birbirini okşayan, dağınık beden motel odasına yuvarlanır.

"Tamam, tamam!" Derrick kıkırdar. "Şu kokaini bulayım. Siz kızlar da lanet olası kıyafetlerinizi çıkarın..."

Derrick ışıkları açtığında beni ilk gören kızlar olur. Çığlık çığlığa bağırlar, bu da *Derrick'i* çığlık çığlığa bağarmaya başlar, sonra üçü de motel odasının mutfağındaki masada sakince oturan bana dönerler.

"*Sen ve sen*," diyorum sessizce, elimdeki silahla sırayla her bir kıza işaret ederek. "Gelin. Buraya."

Korkmuş bir şekilde tereddüt edince iç çekip ceketimin cebine elimi sokup katlanmış bir deste parayı çıkarırım. Saymaya başlarım ama sonra siktir et derim ve önümdeki masaya atarım.

"Bu sizin. Karşılığında, bu gece hiç olmamış olacak. Bu adamı hiç görmediniz." Silahı Derrick'e doğrultuyorum. "Ve beni de *kesinlikle* görmediniz. Nasıl, kulağa hoş geliyor mu?"

İkisi paraya bakar, sonra birbirlerine bakar. Omuz silkip masaya yaklaşp parayı almaları yaklaşık bir saniye sürer.

"Akıllıca." Soğuk bir gülümsemeyle. "Şimdi gitme zamanı."

Kızlar hızla kapıdan çıkar. Derrick peşlerinden gitmek ister ama ben silahı ateşlemeye hazır hale getirerek onu durdururum.

"Sen de dahil olduğunu düşünmedin *herhalde*, *Derrick*," diye sessizce homurdandım. "Yoksa buradaki Mike Brommer mı? Yoksa... Hayır. Söyleme. Carl Willoughby."

Yüzü solarken boğazı hareket etti.

"Ne istiyorsun?"

"*Otur,*" diye mırıldandım, karşımdaki masayı hafifçe vurarak. "Buraya. Hemen."

O da sürünerek geldi, sandalyeyi çekip oturdu.

"Ş-şimdi ne?" diye kekeledi.

Derin bir nefes alıp ona soğuk gözlerle bakıyorum. "Şimdi hikaye zamanı, Derrick. Bu çok güzel bir hikaye. Bir kız hakkında... Güzel, akıllı, çoğu kızdan daha cesur. Hayat onu yere serip ezse bile, ruhunu kırmasına izin vermez. O... bu yönüyle inanılmaz bir kız."

Bir nefes daha alıyorum.

"Aynı zamanda *olağanüstü* bir dansçı." Sessizce gülerek iç çekiyorum. "Onu görmelisin, Derrick. İnanılmaz bir kız. Çok yetenekli."

O zayıf bir gülümsemeye karşılık verdi. "O... Harika birine benziyor."

Ona soğuk bir gülümsemeye bakıyorum. "Biliyorsun Derrick, *öyle*. Ve mesele şu ki, *sen onu çok iyi tanıyorsun*." Yüzümdeki gülümseme kayboluyor. "O *Brooklyn*, seni pislik."

Yüzündeki tüm renk kaybolur. Gözleri şişer, kan çanağına döner ve korku ile dolarken bitkin bir hal alır.

Onu bulmak zor olmadı, burada başka bir isimle yaşıyor olsa da — Mark Jepson. *Diego'yu* bulmak zor olmadı, çünkü Brooklyn'in üvey babasının davasında çalışmak üzere dünya çapında bir finansal adli tıp uzmanları ekibi tutmak istediğimi ve ne kadar tutarsa ödeyeceğimi söylediğimde hiç tereddüt etmedi. Açgözlü küçük pislik kırk bin dolar istedi, ben de parayı getirip ona vereceğimi söyledim.

... O zaman onu fena halde dövdüm, iki elindeki tüm kemikleri kırdım ve ona, üç eyalet bölgesinde bir daha görürsem kafasını keseceğimi söyledim.

Ve o da suç ortağını *seve seve* ele verdi.

Derrick, içine düştüğü boka tam olarak farkına vardıkça gözleri giderek büyüdü.

"Tamam, dur, açıklayabilirim..."

"Açıklamalarla ilgilenmiyorum," diyorum sessizce. "Aslında söylemek zorunda hissettiğin *hiçbir şeyle* ilgilenmiyorum. Lanet olası çeneni kapat ve beni dinle." Ona soğuk bir bakış atıyorum. "Asker eşlerini ve emeklileri dolandırmak oldukça alçakça, Derrick. Ama kendi üvey *kızını* dolandırmak?" Kafamı sallıyorum. "Son bir yıldır hayatta kalmak için neler yaptığını biliyor musun? Hayatta kalmak için ne kadar zorlu bir mücadele verdiğini? Hepsi *senin* her ay onu dolandırman için mi? Ne için, *kokain parası için mi?*" diye bağıyorum.

Derrick ağlamaya başlar. Umurumda bile değil.

"Ağlamayı kes, pislik," diye tıslarım. Devam edince, yumruğumu masaya vururum. "*Üzülmeye hakkın yok, orospu çocuğu!*" diye bağırırım. Yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle gözyaşlarını tutmaya çalışırken boğulur.

"*Lütfen,*" diye inler. "Eğer... sadece..." Elimde tuttuğum silaha bakar. "Sadece çabuk yapar mısın?"

Kıkırdarım. "Oh, *bu* mu? Hayır, hayır, hayır, Derrick," diye iç geçiririm. "Seni öldürmeyeceğim. Öncelikle, her ne kadar berbat olsan da, annesi öldükten sonra Brooklyn'e en azından çocukken bakmaya çalıştığın için sana küçük bir af veriyorum. Berbat bir bakıcıydın, ama en azından ona bir çatı ve *biraz* yemek sağladın." Kafamı sallarım. "Ama aynı zamanda, onu öldüreceğim tek aile üyesi olduğun için de öldürmeyeceğim. Bunu ondan almayacağım."

O rahatlamaya başlar, ta ki ben silahı kullanarak küçük kağıt ve kalemi masanın üzerinden ona doğru itene kadar.

"Öldüreceksin."

Şaşkın ve korkmuş bir şekilde gözlerini kırıştırır.

"Ortadan kaybolacaksın, Derrick," diye sessizce homurdandım. "Sonsuza kadar. Ama ondan önce Brooklyn'e bir mektup yazacaksın."

Hevesle başını sallamaya başlar ama elimi kaldırırım. "Bitirmeme izin ver, yoksa testislerinden birini patlatırım."

Donakaldı.

"Bu mektupta, ona suçlarının söylediğinden çok daha kötü olduğunu söyleyeceksin. Büyük hırsızlık suçuyla değil, çocuğa cinsel saldırı suçuyla yargılandığını söyleyeceksin. Hatta birkaç çocuğa cinsel saldırı diyelim."

Bana dehşetle bakar. "Ne?! Asla yapmam..." Silahı doğrultarak onu irkiltirim.

"Aslında *asla* yapmayacağın şey," diye hırlıyorum, "o zavallı kıza, sırf onu *dolandırmak* için, hayal bile edemeyeceği bir seviyeye düştüğünü söylemek. Çünkü bu onu mahveder." Dişlerimi sıkıp öne eğiliyorum. "Onu tiksindirmek, senin için iki kötülükten daha azı, Derrick. Eğer onu kırarsan..." Başımı sallıyorum. "Seni, sana yaşatacağım şeyin yanına *bile* yaklaşamayacak bir cehennemle tehdit edemem."

Kağıt ve kalemi işaret ettim. "Öyleyse: ona iğrenç, çocuk istismar eden bir pislik olduğunu söyleyeceksin. Ondan gerçek suçlarını sakladığını ve Diego'nun da senin isteğinle buna ortak olduğunu söyleyeceksin. Yaptıklarından ve olduğun kişiden dolayı üzgün olduğunu ve kendinden nefret ettiğini söyleyeceksin. Kefaletle serbest kaldığını, ama yaptıklarından sonra hapishaneye girmekten korktuğun için kaçmayı planladığını söyleyeceksin."

Derrick çöküyor, yüzü solgun, kağıda bakıyor. "Mektubu yazdıktan sonra ne olacak?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"*Kaybolursun*," diye bağırırım. "Ve gerçekten kaybolursun. Dünyanın en ücra köşesini bulur, orada kendine güzel bir çukur kazar ve ölene kadar o çukurda *kalırsın*. Çünkü senden haber alırsam, hatta senden haber alan birini *tanırısam*, seni hayal bile edemeyeceğin bir cehenneme sürüklemek için her şeyi yaparım. Bu sana da yeterince açık mı?"

O, gözlerime bakmadan acınacak bir şekilde başını sallar.

"İyi. Şimdi lanet mektubu yaz. Hiçbir şeyi atlama."

Kalemi alırken yutkunur. Sonra bana bakar. "O nasıl?" diye fısıldar. "Yani, o..."

"O artık senin düşünebileceğin biri değil. Onu dolandırmak için cehenneme çevirdiğinde bu ayrıcalığı kaybettin." Silahla masaya vurarak ona karanlık bir bakış attım. "Yaz, orospu çocuğu."

* * *

Bir hafta sonra, Florida'dan evimize gönderilen mektubu okurken onun çöküşünü görmek, göğsüme bıçak saplanıyor gibi.

O acı çekiyorsa ben de acı çekiyorum, teknik olarak bu acının sebebi ben olsam da.

Ama dürüst olmak gerekirse, onu incitmeyecek başka bir seçenek yoktu. Birinci seçenek, Derrick onu hayal kırıklığına uğratar ve onu bir kez daha kurban yapar. Bir erkeğin, dünyadaki en iyi şeyi görmek için doğuştan gelen arzusunu onu incitmek için kullanmasının bir örneği daha. İkinci seçenek, onu sadece hayal kırıklığına uğratar.

Gerçeği değil yalanı seçmek, hayatımda verdiğim en zor kararlardan biriydi. Ama şu anda önceliğim *o* ve onun güvenliği.

Ve yine, buna onun kalbi ve ruhu da dahil. O pisliğin onu bir yıl boyunca sömürmesine ve bu iki şeyi *de* mahvetmesine izin veremezdim.

Önemli olan tek şey, Derrick'in bir pislik olduğunu ve hayatından sonsuza kadar çıktığını bilmesi.

Mektuptan birkaç gün sonra, yavaş yavaş daha da parlak bir versiyonu haline gelmeye başladı. Sanki göğsünden son bir yük kalkmış ya da gökyüzündeki son kara bulutlar dağılmış gibi, hayatının o karanlık sayfasını nihayet kapatabilir ve birlikte yeni hayatımıza gerçekten başlayabiliriz.

Uzun bir gece düşündükten sonra, bunu insanlardan saklamaya son vermeye karar verdik. Kimsenin ne düşündüğü umurunda değil, onun da umurunda değil.

Böylece, bunu kamuoyuna açıklıyoruz.

...Çok, çok büyük bir şekilde.

Yavaş yavaş açıklamaya çalışmıyoruz. Zaten herkes konuşacak, değil mi?

Büyük açıklama, Laz Kislev'in ortak sahibi olduğu Doomsday Club'da düzenlenen doğum günü partisinde gerçekleşir.

Evet, Brooklyn ve ben içeri girdiğimizde, kolumu onun beline doladığım için herkes ağzı açık bakıyor. *Evet*, arkadaşları onu hemen çekip, ona *binlerce* soruyu fena sessizce sormaya başlıyor.

... *Evet*, Val Bancroft ona "ona düzenli olarak o büyük aleti veriyor musun" diye sorduğunda duyacak kadar yakınım. Cevap vermem gerektiğini hissediyorum, bu yüzden partinin gürültüsünün üstüne yüksek sesle cevap veriyorum.

Bu, *bir başka* çılgılık, kahkaha ve şaşkın sorular patlamasına neden olurken, Evelina ilginç bir kırmızıya bürünür.

Sonunda her şey bulanıklaşıyor ve kendimi garip bir şekilde mutlu hissediyorum: Doomsday'in VIP kabinlerinden birinde oturmuş, elimde içkim, *deli gibi* sevdiğim kadın diğer kolumda, başı omzumda.

Hayat mükemmel.

...Ta ki öyle olana kadar.

BROOKLYN

"Eee..."

Maya, siyah PVC çoraplarını ve bikini altını düzeltirken aynadan bana sırtıtıyor.

"Hayatında biraz... *skandal* bir şey olduğunu duydum?"

Gülümserim ve giyinme odasındaki sandalyede otururken kaşlarımı kaldırırım.

"Göğüsleri açıkta olan seksi rahibeden bunu duymak biraz yargılayıcı geldi."

Maya, bu gece giyeceği yeni fetişist seksi rahibe kıyafetini deniyor ve gülerek göğüslerini tutuyor. "Kıskanma, Bayan B-cup."

Kir, benim The Mirage'a geri döndüğümü öğrenirse *çığına* döner. Burada olan tüm korkunç şeyleri düşününce, kendim bile şaşırıyorum.

Ama Maya, aramadığım ama çaresizce ihtiyacım olan bir arkadaş, *da* burada ortaya çıktı. Bu yüzden, vardiyasından önce bu gece buluşmak isteyip istemediğimi soran mesajını aldığımda... ve Lou'nun gelmeyeceğini söylediğinde... siktir et dedim.

İyi ki öyle yaptım.

Evet, buraya tekrar gelmek korkunç anıları canlandırabilir. Ama artık onlarla savaşmak için daha hazır hissediyorum.

Daha güçlüyüm.

Artık hayaletlerden korkmuyorum. Buraya çaresizlik içinde giren kıza bakıp, kalbimi kırsa da, geldiği noktadan çok gurur duyuyorum.

... Yani, inanılmaz bir adamdan yardım aldı. Ama yine de.

Onunla gurur duyuyorum.

Maya göğüslerini avuçlayıp aynada salladığında burnumdan hava çıkıyor. "Yani, kıskanıyorum. Harika göğüsler." Omuz silkiyorum. "Ama benim de öyle olsaydı, balerin olamazdım. Pirouette yaparken *göğüsleri* yüzünden düşen kızıdan bahsetmiş miydin?"

Dişlerini tıkırdatıyor. "Gördün mü? Başkalarının göğüsleri her zaman daha güzel görünür."

Gülümserim. Maya PVC sütyeninin tokaları ayarlamayı bitirir. Sonra bana bir bakış atar. "Bu arada, az önce sorduğum çok kişisel soruyu çok iyi geçiştirdin."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Ne?"

O iç çeker. "Hayatında yeni bir erkek olduğu hakkında bir dedikodu duydum." Gülümserim, daha da kızarıyorum. "Öyle mi?"

Gözlerini devirir. "*Oh*, lanet olsun, kaltak. Instagram'da arkadaşlarını takip ediyorum ve geçen gün bir doğum günü partisinde çekilmiş bir fotoğraf gördüm... Lazarus mu ne adında bir adam?"

Gülüyorum. "Sadece Laz."

"Evet, ne sürpriz, söz konusu gönderinin arka planında kimi görüyorum? Sen... bu arada *çok seksi* görünüyorsun..."

"Teşekkürler."

"Senden... ne kadar... on beş yaş büyük görünen *süper seksi* bir adamın kucağında oturuyorsun?"

Gülümseyiyorum. "Aslında yirmi bir."

"Kızım," diye gülüyor. "Nefret edenleri takma. *Git al onu*. O adam *çok yakışıklı*." Kaşlarını kaldırıyor. "Ve... yanılmıyorsam, o adam senin son gecende buraya gelip Lou'yu fena halde dövmüş olan adam değil mi?"

Dudaklarımı ısırırım. "O olabilir."

"Ve benim daireme seni aramaya gelen aynı yakışıklı adam mı?" Gülümserim ve başımı sallarım.

Maya başını geriye atıp kahkahalarla güldü. "Kardeşi var mı?"

Kıkırdadım. "Hayır, üzgünüm. Ama kuzenleri varsa kulaklarım açık olacak." "Lütfen." Dönüp gülümserken gözleri üzerimde dolaştı. "Ne?"

"Mutluluk sana yakışıyor, hepsi bu."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen. O *kıyafet* sana yakışmış."

"Tabii ki," diye sırtıyor. "Ve konuyu espriyle geçiştirmeyi bırak." Kaşlarını kaldırıyor. "Bunu çok yapıyorsun, biliyor musun? Ama evet... Mutluluk sana yakışıyor." Gülümsüyor. "Mutlusun, değil mi?"

Yüzümde kocaman bir gülümseme yayılır. "*Gerçekten* çok mutluyum."

Maya da gülümser. "Buradan çıktığından beri *çok* büyümüşsün." Ben alaycı bir gülümsemeyle cevap veririm. "Kendini terk etmeyi hiç düşündün mü?"

Soyunma odasını işaret eder. "Bütün bunları bırakıp gitmeyi mi? Bak, Lou lanet olası bir avcı, ama aynı zamanda benden korkuyor. Müşteriler bazen iğrenç olabiliyor, ama..." Omuzlarını silker. "Bilmiyorum. Burayı seviyorum. O sahnede olmayı seviyorum, diğer kızlara göz kulak olmayı seviyorum... Bazen derinlemesine temizlik yapıp çöpleri atmak istesem de, burada kendimi evimde hissediyorum."

Saate bakar ve iç geçirir. "Gösteri zamanı. Bak, Lou gerçekten birkaç günlüğüne gitti. İşim bittiğinde takılmak ister misin? Eğlenceli bir yere gidelim, aptal pembe kız içkileri içelim?"

Gülümserim. "Çok isterim."

O giyinme odasından çıkıp giderken suçluluk duygusu beni sarar. Kir burada olduğumu bilmiyor ve bu beni rahatsız ediyor.

Tam o sırada, daha önce hiç çalışmadığımı sandığım iki dansçı soyunma odasına girip bana tuhaf bakışlar atıyor. Özür dileyip arka otoparka çıkıyorum. Kir'i arayıp nerede olduğumu ve sorun olmadığını, sonra Maya ile bir şeyler içmeye gideceğimi söylüyorum.

Arka kapıyı açıp dışarı çıktığımda nemli yaz havası yüzüme çarptı ve cebimden telefonumu çıkardım.

Sonra karnımda bir acı patladı ve siyah noktalar gördüm, tekrar yumruk karnıma çarptığında acı içinde bağırarak yere yığıldım.

Sert bir el saçımın arkasını yakaladı ve beni asfaltın üzerine dizlerimin üzerine çöktürdü, soğuk, öfkeli, çok tanıdık bir ses kulağıma bağırdı.

"Beni özledin mi, *orospu*?"

James beni saçımdan tutup kaldırıp bir arabanın açık bagajına doğru ittiğinde çığlık attım.

"Sanırım yapacağımız *çok* şey var, değil mi?"

Beni bagaja itip kapıyı çarparak kapatınca tekrar çığlık attım, karanlıkta boğulurken korku beni parçalıyordu.

KIR

Aston Martin neredeyse iki tekerlek üzerinde kalkacak kadar hızlı bir viraj alırken kendimi hazırlıyorum. Araba savruluyor, kontrolü geri kazanmak için mücadele ederken dudaklarım kıvrılıyor ve motoru gaza basarak Greenpoint'e doğru hızla ilerliyorum.

Kötü şeyler üçer üçer gelir derler. İlki, Kanada'nın kuzeyindeki petrol sahalarında James'i gözetlemesi için para ödediğim adamdan gelen telefondur. James'in ilk geldiği günlerdeki raporları beni çok mutlu etmişti: James, yemek kuyruğunda hiyerarşiye uymadığı için ilk gün dayak yemiştir, *ertesi gün* de seks düşkün olduğu söylentisi yayılınca yine dayak yemiştir.

Son birkaç hafta boyunca, diğer petrol işçilerinin onu dövdüğüne dair keyifli hikayeler gelmeye devam etti. Sonra, yirmi dakika önce, yüzüme hiç gülümseme getirmeyen bir telefon aldım.

Görünüşe göre James o kadar kötü dövülmüş ki revire gönderilmiş. Ve yirmi dört saat sonra, doktor *James'in orada olmadığını* fark etmiş.

Kendime, o pisliğin New York'a gelmeyeceğini söylemeye çalıştım, çünkü reşit olmayan birine tecavüz girişiminden zar zor kurtulmuştu - aslında reşit *değildi*, ama o bunu bilmiyordu.

Ama bu, Brooklyn'in The Mirage'daki arkadaşı Maya'dan *ikinci* telefonu almadan önceydi. Brooklyn'in onu görmeye geldiğini ve Maya'nın vardiyası bittikten sonra bir şeyler içmeyi planladıklarını bana o söyledi.

Brooklyn ortadan kaybolmuş ve Maya onu aramaya gittiğinde, telefonunu arka otoparkta lastik izlerinin yanında kırık bir halde bulmuş.

Damarlarda zehir ve ateş dolaşırken, bir köşeyi dönüp dur işaretini geçip The Mirage'ın arkasında frenleri gıcırdatarak durdum.

Kötü şeyler üçer üçer gelir...

Eğer ona zarar vermişse... Eğer onun saçının tek bir teline bile

dokunmuşsa... Motoru kapatıp arabadan atlayacağım.

"Kır?!"

Maya ile sadece bir kez tanıştım, Brooklyn'i aramak için onun dairesine gittiğimde. Ama onun Brooklyn'i neredeyse benim kadar sevdiğini anında anlayabiliyorum. Arka kapıdan bana doğru koşarken çok korkmuş görünüyor.

"Orada," diyor, asfaltta bir yeri işaret ederek. "Soyunma odasındaki kızlardan bazıları dışarıya telefon etmeye çıktığını söylediler, ama telefonunu orada buldum." Bana çılgın, yalvaran gözlerle bakıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum... Bilmiyorum... Aman Tanrım..."

"Nefes al," diye homurdandım, hissetmediğim sakinliği sesime yansıtmaya çalışarak. "James'i tanıyor m u ydun?"

Maya'nın yüzü her şeyi anlatıyor.

"Evet," diye tısladı. "O orospu çocuğunu tanıyordum. Ama duyduğuma göre, reşit olmayan birini tavlamaya çalışırken yakalanmış ve Sibiry'a falan kaçmış, öyle mi?"

"Yukon," diye homurdandım. "Ve artık orada değil." Yüzü

soldu. "Ne?"

"Saklandığı maden kampından ayrıldı ve..." Maya'nın gözlerine bakmadan önce yere bakarak lastik izlerine göz gezdiriyorum.

"Bunu *James* mi yaptı?" diye korkuyla sorar.

"Onun hakkında *bir şey* biliyorsan, bana söylemelisin. *Hemen*," diye homurdandım. Sonra arka kapının üzerindeki kamerayı işaret ettim. "Bu çalışıyor mu?"

Maya başını sallar. "Evet. Hadi."

Ofiste, görüntüleri açar ve geri sarar. O pisliğin Brooklyn'e iki kez karnına yumruk attığını, sonra onu arabaya sürükleyip bagaja tıktırdığını izlerken kanım donar, nefesim kesilir.

Bunu gördüğümde dünya sanki yok oluyor. Öyle ki, yumruğumdaki acıyla şaşkınlık içinde gözlerimi kırpana kadar ne olduğunu bile fark etmiyorum ve duvardaki üç yeni çentik izinin nereden geldiğini merak ediyorum.

Maya tedirgin bir şekilde yutkunarak bana bakar. "Eskiden Bushwick'te yaşadığını biliyorum. Dekalb'da. Hipster bowling salonunun yakınında, değil mi?"

"Teşekkürler," diye homurdanarak telefonumu çıkarıyorum.

"Kir?" Freya uyuklu bir sesle telefona cevap veriyor. Kyoto'da öğlen vakti, yani gececi kızım için tam gece yarısı.

"Frey, acil bir durum. Brooklyn'deyiz."

"*Siktir*. Bir saniye." Sesi çok daha uyanık hale geldi. Arka planda ayak sesleri ve Mal'ın "kim o" diye homurdandığını duyuyorum, ardından klavyede hızlıca tuşlara basma sesleri geliyor.

"Tamam," diyor Freya. "Ne lazım?"

"Bir araba plakasını takip etmen lazım. Eski sevgilisine ait. Kanada'ya gönderdiğim pislik." Maya kaseti geri sarar ve ben Freya'ya numarayı söylerim. Sonra telefonu kapatıp Isaak'ı ararım. Plaka takibi en doğru sonuç verecektir, ama James tanıdık bir bölgeye giderse diye Isaak'tan birkaç araba dolusu adamı Bushwick'e gönderip Dekalb Caddesi'ni taramalarını isterim. James'in gidebileceğini düşündüğüm her yere adamlar gönderiyorum: limandaki amcasının ofisi, bir arkadaşının dairesi, her yer.

Maya, olayın merkezinde olmak için The Mirage'da kalıyor. Arabaya atlıyorum, kanım damarlarımdan napalm gibi akıyor. Freya'yı tekrar arıyorum.

"Yaklaşıyoruz!" diye bağılıyor telefonda. "Manhattan'daki gibi yeni hız kameraları her yerde yok, bu yüzden sabit kareler üzerinde görüntü tanıma yapıyorum. İstedğimden biraz uzun sürüyor... Oh! Bir şey buldum!"

"Nerede?!"

"Brooklyn-Queens Otoyolu, güneye doğru."

Direksiyonu kırıp arabayı U dönüşü yapıyorum ve meridyen çizgisini geçtikten sonra gaza basıp Greenpoint'ten Williamsburg'a doğru gürültüyle ilerliyorum. Orada otoyola giriyorum ve deli gibi trafikte zikzaklar çizerek ilerliyorum.

"BQE'de bir tane daha!" diye bağılıyor Freya. "Ve bir tane daha, on beş dakika önce Red Hook'ta bir trafik ışığında!"

On beş dakika. Kahretsin.

Araba çıkış rampasından Red Hook'a doğru gürültüyle iner. Freya, eski rıhtıma yakın bir nakliye deposunun yanında James'in plakası ile başka bir fotoğraf bulur, ben de oraya giderim, ellerim direksiyonu demir gibi sıkar, kulaklarımda savaş davulu gibi atan nabzımı hissederken, yıkık dökük eski depoları tararım.

Beni oraya yönlendiren, paslı menteşelerle açık duran ve kilidi yeni kesilmiş kapıdır. Aston Martin kapıdan geçer, lastikleri çakıl taşlarını saçarken eski nakliye konteynırlarının yanından gürültüyle geçer ve bir köşeyi viraj alır.

HAYIR.

James, farlarım sahneyi aydınlattığında gözlerini kocaman açarak yukarı bakar. Brooklyn, yüzüstü, pantolonu dizlerinde, pantolonunun paçaları dizlerinde, James'in eli bacaklarının arasında, Brooklyn'in arabasının kaputunun üzerinde uzanmış durumda.

Arabam durur durmaz, kaçak bir tren gibi ona doğru koşuyorum. Ona çarptığımda, nefesini *bir anda vererek* yere düşüyor ve yere yapışıyor.

Sonra ona kutsal *cehennemi* yağdırırım.

Yumruklarım uyuşana kadar ona vuruyorum, yüzü kanlı bir lapa haline geliyor ve kaburgalarının kırıldığını duyuyorum. O yerde hareketsizce yatarken, ondan uzaklaşıp Brooklyn'e koşuyorum.

"Bebeğim..."

"Ben... ben..."

O yere kıvrılmış, titriyor, pantolonu hala aşağıda ve kolları vücudunu sarıyor. Bir an için, ona dokunmamın bile onu kırabileceğinden korkuyorum. Ama ona sarılmak için uzandığımda, sanki onu dünyaya bağlayan tek şey benimmişim gibi anında bana sıkıca sarılıyor.

"O... o denedi..." diye göğsüme hıçkırarak ağlıyor. "Ama... ben ona karşı koydum. *Ona karşı koydum, Kir!*"

"*Sorun yok, bebeğim,*" diye fısıldayarak saçlarını okşuyorum ve onu yere yatırıp kollarımın arasına alıyorum. Bana sarılıyor, göğsüme ağlıyor. Onu sadece tutuyorum, başının üstüne öpücükler konduruyorum ve bu dünyada hiçbir şeyin ona bir daha zarar vermeyeceğini söylüyorum.

Onu dikkatlice ayağa kaldırdım ve pantolonunu yukarı çekti. Onu nazıkçe arabama götürdüm ve Freya'ya onu aldığımı mesaj attım. Bir gözünün üzerinde şişmiş çirkin mor bir çürük ve dudağındaki kesik görünce çenem sıkıştı.

"Bir işim var," diyorum sessizce Brooklyn'i yolcu koltuğuna oturturken. Elleri benimkini sıkıca tutuyor. "*Hemen dönerim,*" diyorum sertçe.

Hızla başını sallar, gözleri hala yaşlı ama sert bir bakışla bana doğru eğilirim ve yanağına öpücük kondururum.

Sonra dönüp James'in yerde yattığı yere doğru yavaşça yürüdüm. Yüzü mahvolmuştu ama tek sağlam gözü yavaşça bana doğru döndü ve beni sakın bir şekilde ceketimden silahımı çıkarırken, onu ateşlemeye hazır hale getirirken ve ona doğrulturken gördüğünde ağlamaya başladı.

"Cehenneme gittiğinde," diyorum soğuk bir sesle, "arkana bakmaya devam et. Çünkü ben oraya vardığımda seni bulacağım ve bunu tekrar *tekrar* yapacağız."

Sonra ilk seferinde yapmam gerekeni yapıyorum.

Kanla boğulur, parçalanmış yüzünden çılglık atar ve ilk atışımda sikini uçurduğumda kıvrılır. Sonraki iki kurşun kafasını delip geçer ve tüm bu korkunç sahne sessizliğe bürünür.

Isaak'e aramayı iptal etmesini ve evimin etrafındaki güvenliği üç katına çıkarmasını mesaj atarım. Sonra arabaya geri dönerim. Limandan uzaklaşırken elini sıkıca tutarım, başı omzuma yaslanmıştır.

"Eve gidelim, bebeğim."

KIR

Onun soyunmasına yardım edip onu sıcak, köpüklü banyo suyuna indiriyorum. Dudakındaki kesik temizledikten sonra o kadar da kötü değil, ama biraz şişecek. Gözündeki morluk ise oldukça kötü ve geçmesi biraz zaman alacak.

Ama iyileşecek.

O küçük pislik denedi, ama o kadar sert direndi ki, ben gelmeden pantolonunu bile indiremedi. *Tanrıya şükür.*

"Yalnız kalmak istersen..."

"Bu istediğim son şey," diye boğuk bir sesle söylüyor, elini sudan çıkarıp bileğimi sıkıca kavırıyor.

Küvetin yanına diz çöküp, elimi onun elini tutmak için çevirirken gülümsedim ve başımı salladım. "O zaman ben de hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandım ve elimi uzatıp yanağını okşadım.

Kollarımı sıvayıp onu yavaşça suya geri yatırıyorum. Saçlarına şampuan sürüp yavaşça duruladıktan sonra saç kremi uyguluyorum. Sonra vücudunun her santimetresini nazikçe temizliyorum, sanki her bir parçasını geri almak istercesine ellerimi üzerinde gezdiriyorum.

"Ne yapıyorsun... oh..." Köpüklerin içine batarken gülümsüyor ve bacağına sudan çıkararak tıraş kremiyle köpürmem için bana izin veriyor. Jiletle önce bir bacağına, sonra diğerini, ardından koltuk altlarını nazikçe tıraş ediyorum.

Son olarak, onu küvetin kenarına oturturum ve onun isteği üzerine amındaki tüyleri nazikçe temizlerim.

Sonra onu havluya sararak yatağıma taşıyorum ve çarşafın arasına yatırıyorum.

"*Kır?*" Sessiz ve kırılgan sesi, parmakları benimkilerle iç içe geçerken beni mahvediyor. Büyük mavi gözleri bakışlarımı tutuyor. "Burada benimle kalacak mısın?"

"Tabii ki, bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Giysilerimi çıkarıp yatağa yanına uzanıyorum. Brooklyn bana sokuluyor, sonra vücuduma yaslanıp hareketsiz kalıyor. Dudakları göğsüme yumuşak bir öpücük konduruyor. Sonra bir tane daha. Dilinin tenimde kaymasını hissettiğimde ona bakıyorum, bakışlarındaki yanan ateşi görünce kaşlarım çatılıyor.

"Sanırım bu gece sen de..."

"İstediğim şey," diye fısıldadı, "*sen*." Göğsümü tekrar öptü, gözleri gözlerime kilitlenmiş, dili dışarı çıkıp meme ucumu okşadı.

"Bebeğim..."

"*Seni* hissetmem lazım," der sıkıca. "Ellerin üzerimde. Ağzın."

Bacağını benim bacağıma kaydırıyor, kalçalarımın üzerine oturana kadar hareket ediyor, gözlerimiz hala birbirine sabit. Düşük bir homurtuyla, elimi çenesinden saçlarına kaydırıyorum ve onu sahiplenircesine kendime çekiyorum. Önce nazikçe öpüyorum, ama Brooklyn yüzümü tutuyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, beni şiddetle ve derinle öpüyor.

"*Kendini tutma*," diye inliyor. "*Seni* istiyorum, sulandırılmış halini değil."

Onu öperken inliyor, sonra dudaklarını çenemden kulağıma doğru kaydırıyor.

"*Acıtın, efendim... lütfen*." Dudakları benimkilerle alay ediyor. "*Şaplak atın, efendim*."

Mesele şu ki, onun neye ihtiyacı olduğunu anlıyorum, çünkü bizim aramızdaki bu dinamik onun için ne anlama geldiğini anlıyorum. O benim hakimiyetimi *arzuluyor*, tıpkı benim onun itaatini arzuladığım gibi. Acının ve kontrolün verdiği heyecanı istiyor, çünkü benimle birlikteyken nihayetinde kontrolün onda olduğunu biliyor. Çok fazla olursa ne zaman duracağına *o* karar veriyor. O sınırın nerede olduğunu sadece *o* belirliyor.

Bu yüzden elimi geri çekip kıkına sertçe indirdiğimde tereddüt etmiyorum. Brooklyn acı ve zevkten çığlık atıyor, sırtı kavisleniyor, göğüsleri yüzüme doğru çıkıyor. Dudaklarımı sıkı, pembe bir meme ucuna doluyorum ve diğer yanağına sertçe vururken ısırıyorum.

Brooklyn inliyor ve çığlık atıyor, ben önce bir meme ucunu, sonra diğerini vahşice ısırırken kucağında kıvrılıyor. Elim kıkına tekrar tekrar vuruyor, yumuşak soluk tenini kırmızı ve sıcak hale getiriyor. Sonunda, bir iniltiyle onu kucağımın üzerine sertçe itiyorum, kalın sikim karnına baskı yaparken, sıkı küçük kıkı havaya dikiliyor.

Açık avucum onun tenine çarptığında çığlık atar. "Bunu mu istedin, küçük günahkar?" diye homurdanırım.

"Evet!!" diye inleyerek sırtını çaresizce kavisler. "Lütfen beni cezalandırın, efendim!"

Avuç içim tekrar tekrar kıkına vuruyor, derisi ateş kırmızısına dönene kadar pembe lekeler yayılıyor. Elimi bacaklarının arasına kaydırıp, *sırlıklam* amını okşuyorum.

"Bu güzel amcık için ne kadar sert olduğumu hissediyor musun?" diye homurdanarak onu açıyorum. "Sana karşı sikim ne kadar sert?"

Brooklyn, iki parmağımı sıkı ıslaklığına batırıp içeri dışarı hareket ettirirken inliyor, am dudaklarının parmaklarımı sıkıca sardığını görünce inliyor.

Sikim karnına çarparak, parmaklarımı çıkarırken ve kıkına iki kez daha şaplak atarken, ön sıvımı her yerine yayıyor.

"Şimdi uslu bir kız ol ve bu sıkı küçük delikle sikimin her santimini yut."

Bir saniye içinde üstüme çıkar, bacaklarını benim bacaklarımın iki yanına açar. Bileklerini tutar, bir elimle sırtının alt kısmına sabitlerken, diğer elimle şişmiş sikimi amına sokarım. Kalın başı onu açar ve boğazından yumuşak bir inilti çıkar, sikimin her santimini içine alırken, taşaklarım kıkına değene kadar aşağı kayar.

"Oh, lanet olsun..."

"Beni sık, bebeğim," diye homurdandım. "İyi kızların büyük bir sık nasıl aldığını göster bana."

O benim sikimin üzerinde zıplamaya başlar, kalçalarını yukarı aşağı sallarken tüm vücudu kıvrır. O yukarı aşağı kayarken tatlı amcığı şişmiş sikimi boğar. Ellerini sırtının arkasında sabit tutarak kontrolünü elimden alırım ve kalçalarını onun kalçalarına doğru sallayarak sıkı küçük amcığını sikerim.

Dişlerim her yerde, meme uçlarını ısıyor, köprücük kemiğini çekiyor, boynunu ısıyor, daha fazlasını isterken çığlık atmasına neden oluyor.

"Daha sert sik beni, efendim!" diye bağılıyor. "Daha sert!"

Vahşi bir homurtuyla, bizi ters çevirip onu yatağa sabitliyorum. Bileklerini başının üzerine itip iki elimle orada tutarken, acımasız, vahşi darbelerle onu sikmeye başlıyorum. Brooklyn çığlık atıyor, bacakları kalçalarımın etrafına dolanmış, amcığı sertçe siktiğimde sikimi sıkıca sıkıyor.

Vücutlarımız sallanıp birbirine sürtünüyor, meme uçları göğsümde sürtünüyor. Bir elimle kollarını sabit tutarken diğer elimi boğazına götürüyorum. Parmaklarımı boynuna doladığımda amının *daha da* sıkılaştığına yemin edebilirim, gözleri geriye dönerken dudaklarından düşük, boğuk bir inilti çıkacak kadar sıkıyorum.

[illegible]

Onun etrafımda parçalandığını hissettiğimde inledim, orgazm onun içinden patladığında amcığı spazmlar geçirdi.

Onu sikmeye devam ediyorum, şişmiş sikimi ona tekrar tekrar sokuyorum, ta ki tek hissettiğim şey onun amının tatlı, kadifemsi, sıcacık öpücüğü olana kadar.

"*Kir!!*"

O tekrar boşaldığında, duvarları kasılır ve dalgalanır, ben de onunla birlikte boşalıyorum. Ben taşaklarımın dibine kadar girerken, vücudu yataktan kalkar, ağzımı ağzına yapıştırırım. Sikim şişer ve zonklar, içinden içinden sperm fişkirir. Dili benimkiyle dolanır, ayak bilekleri sırtımda çaprazlanırken, amcığı sikimden son damla spermi emer.

Hala titriyor, ben yavaşça çenesinden, boynundan, köprücük kemiğinden öpüyorum. Ağzımı göğüslerine doğru indiriyorum, dudaklarımla meme ucunu emip dilimle üzerinde yuvarlarken inlemesi ile onu tahrik ediyorum.

Düz karnını öperken karnı geriliyor. "Kir..."

Bacaklarını genişçe açıp arasına daldığımda yumuşak bir inilti çıkar. Dilim, az önce sikilmiş, şişmiş amını yalar, klitorisini dudaklarımla sarmadan önce derinlemesine iter. Dilim klitorisinin etrafında kıvrılır ve emmeye başladığımda vücudu altımda erir.

"Lanet olsun..."

Ağır nefesleri inlemeleriyle karışarak kulaklarımı doldururken, kalçaları ağzıma doğru itmeye başlar. Onu daha da yukarıya çıkarırım, amını yalarım ve klitorisini acımasızca okşarım, ta ki aniden tekrar boşalana kadar. Boşalırken amını ağzıma sürter ve çığlıklarla boşalır.

Ancak o zaman geri çekilip onu kollarıma sarıyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Dillerimiz dans ediyor, kollarını ve bacaklarını bana dolarken onun ve benim spermelerimizin tadını alıyoruz.

Sonra her şeyi tekrar yapıyoruz.

BROOKLYN

Ona uzandığımda ve onun orada olmadığını fark ettiğimde omurgamdan bir titreme geçer.

Yana dönüp komodinden kırık telefonumu alıyorum. Ekranı bakıp, saatin sabahın üç buçuk olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. Kir'i aramaya kalkışırken yeni bir e-posta bildirimi geliyor.

Kalbim durur.

Bu, Imperiya Korona'nın balerin şefi Liliya Rostova'dan gelen bir randevu hatırlatması.

İmperiya Korona'nın bale öğretmeni Liliya Rostova'dan, iki hafta sonra Ivan ile birlikte yapacağım geri görüşme için bir randevu hatırlatması. Heyecan ve endişenin karışımıyla kalbim hızla atmaya başlar. Sonra odaya göz gezdirirken kaşlarım çatılır.

Nerede bu adam?

Yorgana sarınıp sessizce evin içinde dolaşıyorum. Ofisinde ya da alt katta da yok. Sonunda, kütüphanenin yanındaki sarmaşıklarla kaplı verandada onu görüyorum.

"Seni yorduğumu sanmıştım," diyorum utangaç bir şekilde, yanına yaklaşmak için dışarı çıkarken.

Kir başını kaldırıp, günahkarca seksi gülümsemesini gösterir. "Sadece manzarayı seyrediyorum."

"Nasıl?"

"Son üç saniyede *radikal* bir şekilde iyileşti."

Gülümserim, vücuduna yaslanıp yorganı kenara iterek yanağımı çıplak göğsüne dayarım.

"Sen ve Dimitri Moskovic neden kavga ediyorsunuz?"

Yavaş ve derin bir nefes alırken göğsünün inip kalktığını hissediyorum.

"Artık hatırlıyor muyuz bile bilmiyorum. Babalarımız düşmandı. Bazen dostça davranırız ama ara sıra işler ters gider ya da anlaşmalar ve topraklar zorla ele geçirilir." Başını sallar. "O kadar aptalca bir hal aldı ki, ikimiz de barışarak her şeyi sil baştan başlatıp müttefik olarak yeniden başlamak istiyoruz."

"Yani... bu ateşkes..." Yutkunuyorum. "Inessa'yı baleye sokarsan barış mı olacak? Anlaşma bu *mu*?"

Kir düşünceli bir şekilde başını sallar. "Bratva genellikle böyle çalışır," diye homurdanır. "Sembolik, evet, ama bu, aralarındaki husumeti gömmek için bir yol. Yani sembolik, ama *gerekli*."

Kaşlarım çatılır. "Başka terimler var mı?"

O başka yere bakar. Çenesine uzanıp parmaklarımı çenesinden yukarı kaydırarak bakışlarını nazikçe bana çeviririm.

"Ivan'a ulaşacağım," diye mırıldanır. "Belki bir yolu vardır..." Başını sallar. "Bunu çözeceğim, bebeğim."

"Inessa *çok* iyi," diye fısıldadım. "Dürüst olmak gerekirse, benden daha iyi. Ya da en azından aynı seviyede, ve bu kendime karşı nazik davranışım. Bunun için *çok çalıştı*."

"Ivan'la konuşabilirim. Birkaç iyilik isteyebilirim, ya da..."

"İyilik *istemiyorum*. Kendi başıma girmek istiyorum." Gözlerim onun gözlerine takılır, hafifçe kaşlarımı çatarım. "Başka seçenek var mı, Kir?" diye sorarım sessizce.

Bakışlarımız kilitlenir, siyahla mavi çarpışır.

"Inessa, *Imperiya Korona Balesi*'ne gidecek. Dimitri, New York'taki tüm işlerini bırakacak ve bir daha geri dönmeyecek." Çenesi gerildi. "Ben de Rusya'da aynısını yapacağım."

Donakaldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yani ben girersem..." "Kes şunu," diye homurdandı.

"Hayır, Kir..."

"Senin hayallerini feda etmeye değmem, bebeğim," diyor alaycı bir gülümsemeye. "Güven bana."

Ona kararlı bir şekilde bakıyorum. "*Evet, değilsin.*"

Derin bir nefes alır, kolları beni sıkıca sarar ve elleri sırtımın çıplak derisinde yukarı aşağı kayar, saçlarımı sevdiğim şekilde karıştırır.

"Senin yaşında bunu söylemek kolay..."

"Yapma," diye terslerim. "Beni saf bir küçük kız gibi gösterme."

O başını sallar. "*Öyle demedim*, ama yaşlanana kadar karşılaşmayacağın hayatın karmaşıklıkları var..."

"O zaman *seninle birlikte* öğrenirim," diye tıslarım. "Senden uzak kalmak istemiyorum," diye fısıldayarak alnımı alnına yaslarım. "Sen gelemesen Moskova'ya gitmek istemiyorum."

"Bu senin geleceğin..."

"Hayır, benim geleceğim sensin," diyorum, kalbim deli gibi atıyor.

"Çünkü..." "Seni seviyorum."

Sözler dudaklarından döküldüğünde irkildim. Gözlerim onun gözlerine kilitlendi, açık mavi gözleri şeytani karanlıkla çalkalanırken, çenem düştü.

"*Seni seviyorum, Brooklyn*," diye tekrar mırıldanıyor.

"Seni *pislik!*" Boğuk bir gülümsemeye boğulurken, gözlerimden yaşlar süzülür. "Önce ben söyleyecektim ama sen çaldın..."

"Evet," diye homurdandı, çenemi avuçlayıp beni kendine çekti. "Sanırım yaptım."

"*Ben de seni seviyorum*," diye fısıldadım, dudakları dudaklarıma değdiğinde, itirazlarımı yutarak ve inlemelerimi boğarak, ay ışığı altında birbirimize sarılırken.

Onu seviyorum.

Bu yüzden bunu yapmak zorundayım.

Yüzümü uyuyan yüzüne yaklaştırıp, yanağına nazikçe öpüyorum ve yorganı omuzlarına çekiyorum.

Sonra zamanı geldi.

Dimitri, ben içeri girdiğimde restoranının arkasındaki masadan kalkar. Oturmadan önce elini sıkıca sıkarım.

"Bu kadar erken geldiğin için teşekkür ederim Dimitri."

O gülümser. "Eh, ben hep erkenci bir adam oldum. Sabah ışığında bir sonraki hedefimi daha kolay görebiliyorum."

Gülümserim ve çenemi eğirim.

"Öyleyse." Boğazını temizledi ve semaverden bana bir fincan çay doldurdu, sonra kendine de bir fincan. "Ne hakkında konuşmak istemiştin?"

Yavaşça derin bir nefes alıyorum. "Dimitri, sana *tüm saygımla* söylüyorum, ama korkarım anlaşmamız artık geçerli değil."

Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Şaka

yapıyorsun." "Hayır."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak bana bakar. "Ama... *neden*, Kir? Bu anlaşma ikimiz için de son derece avantajlı, *değil mi*? İkimiz de istediğimizi alıyoruz. Neden, affet bu lafımı, neden iptal etmek istiyorsun?"

Çenem sıkılaşıır. "Çünkü ne kadar barışmak istesem de..." Omuzlarımı silkerim. "Aşk, Dimitri," derim açıkça. "Sebep aşk."

Ağzında meraklı bir gülümseme belirir.

"*İlginç*," der, yavaşça başını sallar. "Biliyor musun, geçen gün hayır balosundaydım... Viktor Komarov'un bağış toplama etkinliğinde?"

"Gerçekten mi?"

Başını sallamaya devam ediyor. "Ve şunu söylemeliyim..." Eğri bir gülümsemeyle. "Partnerin tanıdık geldi. Zakharova'nın kızı, değil mi?"

Gözlerimi kısınca, özür dilercesine ellerini kaldırır.

"Kötü bir niyetim yok. Sadece Inessa'nın dansına çok meraklıyım ve onun çıraklık için en büyük rakiplerini biliyorum. Bayan Ellis de dahil." Bana anlamlı bir şekilde bakar. "Çok yetenekli."

Başımı sallarım. "*İkisi de* çok yetenekli, Dimitri." Nefes veririm. "Bak, bu sabah Ivan'la konuştum. Şu anda sadece bir boş yer var, ama bir buçuk yıl sonra bir tane daha olabilir. Üzgünüm Dimitri, ama yapmam gerekeni yapmalıyım, umarım anlarsın."

Dimitri sessizce başını sallar, gözleri benimkilere bakar. "Bu anlaşmadan vazgeçmenin savaş anlamına gelebileceğini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

"Bu, imparatorluğunu *küle* çevirmem anlamına gelebilir," diyor açıkça.

"Bunu da biliyorum." Bir iç çekerek sandalyemi geriye itip ayağa kalkarım ve ceketimin düğmelerini iliklerim. Dimitri de ayağa kalkar ve elini sıkarım. "Böyle olması gerektiği için üzgünüm, Dimitri. Gerçekten." Acı bir gülümsemeyle. "Aşk için yaptığımız şeyler, hmm?"

Ben kapıya doğru dönerken o sadece sessizce başını sallar. "Bu kız için *gerçekten* her şeyi feda eder misin?"

Durup ona döndüm. "Ve daha fazlasını," diye mırıldandım. "Kir."

Dimitri bana doğru yürür, yüzünde şaşkın bir ifadeyle gözleri benimkilere kilitlenir. "Ciddi misin? Onun için *her şeyi* riske atacak mısın?"

"Önemli değil, yaparım," dedim sessizce. "Zor bir seçim bile değil." Nefes alıp elimi uzattım. Dimitri elimi tuttu, yüzünde hala şaşkın bir ifade vardı, ben elini sıkıca sıktım. "Üzgünüm, Dimitri. Gerçekten üzgünüm."

Sonra kapıdan çıkıyorum.

Beş adım atmıştım ki telefonum çaldı. Arayan Ivan'dı.

"Kulakların çınlamış olmalı dostum," diye gülerek cevap veriyorum. "Tam da aramak üzereydin."

"Bir günde iki kez mi?" Ivan gülümseyerek sorar. "Şirketimdeki iş ilanlarıyla ilgili başka bir soru mu?"

"Hayır. Bu sefer, her zaman şaka yaptığımız iyiliği resmen istemek için aradım." Diye cevap veriyorum. "Mentorluk yaptığım bir dansçı var, Brooklyn Ellis. Liliya için bir kez seçmelere katıldı ve geri çağırıldı..."

"Az önce beni arayan Brooklyn Ellis mi?"

"Anlamadım?"

"Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, Kir. Sana olan borcumu ödemek isterdim ama... Brooklyn az önce beni aradı ve vazgeçti."

"Ne yaptı?"

"Çekildi. Fırsat için teşekkür etti, emin olup olmadığını sordum, emin olduğunu söyledi ve hepsi bu."

Ne oluyor lan, Brooklyn?

Tam o sırada, restoranın kapısı arkamda açıldı.

"Kir, bir dakika," dedi Dimitri.

"Ivan? Seni sonra ararım."

Telefonu kapatıyorum, yüzüm şaşkınlık maskesi gibi Dimitri'ye dönüyorum.

O derin bir nefes aldı. "Yeter artık, Kir," diye homurdandı. "Bu bizim babalarımızın inatçılığı, bizim değil. Öyleyse, kimse kimseye borçlu kalmadan bu işi halledelim. Sen New York'u istiyorsun, ben Moskova'yı istiyorum. Anlaşamadığımız bir şey yok, değil mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hiç yok."

Uzun zaman önce memleketimden bıkmıştım.

Dimitri başını sallar. "Inessa'm iyi bir dansçı, ama Brooklyn de öyle. Birbirimize iyilik yapmayalım ve *onların* geleceklerini *bizim* saçmalıklarımıza bağlamayalım. İkisi de Ivan'ın tek pozisyonu için seçmelere katılacak ve o kimi seçerse..."

"Inessa Moskova'ya gidiyor Dimitri," diyorum

sessizce. Gözleri büyür. "Ama..."

"Karar bizim için verilmiş gibi görünüyor." Omuz silkiyorum. "Brooklyn Ivan'ı aradı ve seçmelerden çekildi. Inessa isterse o yer onun olur herhalde. Duyduğuma göre, o yeri çok hak ediyor."

Dimitri gülerek omzuma vurur. "Bu kızı seviyor musun?" "Her şeyden çok."

O sırtıttı. "Onunla başın dertte olacak, dostum."

Bunu çok iyi biliyorum.

İkimiz de yeni anlaşmamızı resmen onaylayarak, adamlarımız gerekli evrakları hazırlarken iletişimimizi açık tutacağımıza söz verdik.

"Yine de Inessa'yı Ivan'a tavsiye edeceğim," diyorum. "Buna ihtiyacı olmadığını biliyorum, ama..."

"Bu jestin için teşekkürler," diyor Dimitri, çenesini eğerek. Sonra kaşları çatılıyor. "Bir şey daha var. Lou Cassavetti. O senin kızına zarar verdi, değil mi?"

"Evet," diye homurdandım.

Dimitri'nin yüzü kararır. "O zaman o senin. Onu Queens'teki güvenli evlerinden birinde tutuyordum. Yaptığı her şeyi bilmiyordum ve New York'taki mali işlerimi halletmesi için ona ihtiyacım vardı. Saldırıya uğradıktan sonra..."

"Şeffaflık adına, bunu benim yaptığımı bilmelisin, Dimitri," diye homurdandım.

Ağzı ekşiyor. "Ama Brooklyn'e zarar veriyordu?"

Başımı sallıyorum.

"O zaman benim için öldü. Sana güvenli evin adresini mesaj atarım ve dışarıdaki adamlarıma... dinlenebileceklerini söylerim."

Elini sıkarken acı bir gülümsemeyle "Teşekkür ederim" derim. "Yeni bir sayfa açmayı dört gözle bekliyorum dostum."

KIR

Dramatik bir son konuşma falan yok. Bir saat sonra Lou, metal hurdaliğında dizlerinin üzerinde lanet bir solucan gibi ağlayıp kıvranıyor.

Sanırım merhamet dilenmeye çalışıyor. Ağzına tıkılmış kanlı, kesik penisiyle bunu anlamak zor.

Evrendeki tüm merhameti yalvarabilir. Benden

hiç merhamet görmeyecek.

Ona dokmaya cüret ettiği için önce ellerini vuruyorum. Lou çığlık atıyor, ağlıyor ve kıvranıyor. Silahı kafasına doğrultmadan önce birkaç saniye boyunca ona tiksintiyle bakıyorum, sonra kafasına son kurşunu sıkıyorum.

Onun cansız bedenini bekleyen hurda arabanın bagajına tekmeledikten sonra, dev metal kolun kontrol kabininde bekleyen Isaak'a dönüp başımı salladım. Pençenin çelik sivri uçları eski Buick'e saplanarak onu havaya kaldırdı ve sıkıştırıcıya attı.

Düğmeye basarken acı bir gülümsemeyle, arabanın ve Lou'nun parçalanmış cesedinin toza dönüşmesini izledim.

Dans bitti.

Arabama doğru yürürken sııttım.

Ve yeni bir dans başlıyor.

* * *

Görünüşe göre bugünkü prova stüdyoda değil, sahnede yapılıyor. Tüm ekip sahneye dağılmış, bazıları yerde esneme hareketleri yapıyor, ama çoğu Magda'nın provada piyanistin ritmini tutmak için ellerini sertçe çırparak hareketlerini tekrarlıyor.

Kulaklarımda kalp atışlarım gümbür gümbür duyulurken, koridordan sahneye doğru koşuyorum. "Madam Kuzmina!" diye bağıryorum.

Magda alkışlamayı bırakıp bana kaşlarını çatarak dönüyor. "Bay Nikolayev?"

"Hanımefendi, provanıza karıştığım için özür dilerim, ama Bayan Ellis ile konuşmam gerekiyor. *Hemen.*"

Sahnede yürüyerek ustaca zıplayarak sahneye çıktığımda, kalabalığın arasından kıkırdamalar ve nefes kesen sesler yükseldi.

Brooklyn, Val Bancroft ve Dove Marchetti'nin arkasından çıkarken yüzü kızardı. Bana merakla gülümserken dişlerini alt dudağına bastırdı.

"*Şimdi* dedim Bayan Ellis," diye homurdandım, iki parmağımla işaret ederken hafifçe sııttım.

Bana doğru yürüdü, sonra durdu ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Bana bakarken yüzü kızardı. "Kir..."

"Moskova'yı reddettin."

Yüzümdeki ifadeyi anlamaya çalışırken boğazı hareket ediyor. "Evet," diyor sonunda sessizce. "Reddettim. Sen daha önemlisin." Çenem sıkılıyor. "*Bebeğim*, ben..."

"Ayrıca kaçmam gerekmiyor. Ben..." Kaşlarını çatıp gözleri göğsüme düşüyor. "Gömleğinde kan var."

"Benim değil."

Gözleri benimkilere dikildiğinde, sadece

başımı salladım. "*Lou,*" diye fısıldadım.

Dudaklarında bir gülümseme belirir ve kalbimi coşturan bir şekilde yayılır.

"Moskova'dan çekildim çünkü artık kaçmam gerekmiyor." Ellerimi ellerine alırken gözlerime bakar. "*Bütün canavarlarımı öldürdün.*"

"Ve bunu yapmaya devam edeceğim," diye fısıldadım.

Yutkunur. "*Tabii ki* dans etmeye devam edeceğim..."

"Öyle yapmalısın."

Brooklyn geniş bir gülümsemeyle, "O yüzden Zakharova'yla burada kalacağım," der. Bana yaklaşırken göz kırpar. "Biliyorsun, burası *dünya çapında* bir şirket."

"Duydum," diye mırıldanıyorum, ona gülümseyerek.

Brooklyn dudaklarını ısırır. "Moskova benim olmam gereken yer değil. Zakharova benim evim. New York benim evim. *Sen* benim evimsin. Ayrıca," omuz silker, "Moskova'da bir yıl yaşamak için yeterince para biriktiremedim."

Gülümserim. "Hiç kullanmadığın o Hermes spor çantasını satabilirsin."

"Tamam, ciddi, kim beş bin dolarlık spor salonu kullanır ki..." "Lütfen."

"Sen hallet."

"*Ne* şımarık bir veletsin," diye inleyerek ona gülümsüyorum.

Dudaklarını dişleriyle ısırıp gözlerini benimkilere dikerek yaramaca bir gülümsemeyle bana bakar. "*Beni sonra cezalandıracak mısın?*" diye fısıldar.

"Neden bekleyelim?"

Onun k1c1n1 sıkıca tutup kendime doğru çekiyorum. Elimle y1z1n1 kavrayıp kendime doğru kaldırıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde, alkışlar ve tezahüratlar patlar ve Val Bancroft'un "B-D-E!" diye bağırdığını duyduğuma eminim.

Siktir et.

Buna kimya deyin.

Yıldızların hizalanması

deyin. Büyük Dick Enerjisi

deyin. Ya da belki de sadece

aşk deyin.

EPİLOG

BROOKLYN

Sekiz Ay Sonra:

"Buraya bir daha gelmeyeceğini söylediğime eminim."

Gözlerimi devirerek kollarımı beline doladım ve gülümsedim, kızgın ama yine de yakışıklı yüzüne baktım.

"Evet, ama bu gerçekten aynı şey değil."

Aslında, kulüp *hiç de* aynı değil. Mirage artık resmi olarak The Oasis oldu, ki bu neredeyse komik derecede yerinde bir isim. Eskiden "mirage" tam da neyse oydu: sahte umutlar veren, bir çıkış yolu vaat eden ama aslında seni çöle daha da sürükleyen bir yer.

Şimdi ise tamamen yeni bir yer.

Dimitri Moskovic, Kir ile yaptığı barış anlaşması gereği New York'tan ayrıldığında, niyeti kulübü kapatmaktı. Sonuçta, nakit akışı yüksek bir iş olduğu için para aklamak için mükemmel bir yer olduğu için kulübün sahibiydi. Ve Rusya'ya geri dönüyorsa... Ne anlamı vardı ki?

İşte o zaman farklı bir fikirle devreye girdim.

"Hala beni nasıl lanet olası bir *striptiz kulübünün* sahibi olmaya ikna ettiğine tam olarak emin değilim," diye homurdandı Kir yanımda.

Gülerek sııttım. "Seni *nasıl* ikna ettiğimi tekrar anlatayım mı?"

Gözleri parlayarak bana açgözlü bir gülümsemeyle bakıyor. "*İstediğimi biliyorsun.*" İçimden bir sıcaklık yayılıyor ve yüzüm kızarıyor.

"Anlaştık. Ama önce içeri girmeliyiz. Sonuçta *orası* senin yerin."

Gözlerini devirir. "Evet, kağıt üzerinde. Tüm baş ağrıları, hiçbir avantajı yok."

"İyi ki beni seviyorsun, değil mi?"

Kolunu belime dolarken gülümsedi. "Sevdiğim iyi oldu."

Teknik olarak, kağıt üzerinde, Kir The Oasis'in sahibi. Ama işletmenin arkasındaki gerçek beyin, resmi olarak açıldığında işletmeyi yönetecek ve gelirleri toplayacak olan - ve Kir'e çok adil bir oranla yavaş yavaş geri ödeyecek olan - Maya.

Ve dediğim gibi, burada işler değişti.

Artık katı bir "sapık yasak" politikası var. Isaak, Maya ile birlikte ciddi ve profesyonel bir güvenlik ekibi kurmak için çalıştı. Tabii ki insanlar buraya T&A için geliyor. Ama eğlenceli, gösterişli striptiz kulüpleri de var, üzücü, avcı tipli kulüpler de.

Burası eğlenceli olan türden olacak ve Maya ve ekibi bunun için çalışacak.

Burada çalışan kızların hepsi Maya gibi bu işi gerçekten seven profesyoneller — kostümleri, erotizmle karışık atletizm ve bu tür yerlerin çaresizliği ortadan kalktığında ortaya çıkan *eğlenceyi* seviyorlar.

Burada daha önce çalışan kızların bazıları hala burada, diğerleri ise başka yerlere taşındı. Örneğin Caroline, şimdi Kir'in imparatorluğunun satın alma bölümünde çalışıyor.

Görünüşe göre, onun keskin iş taktikleri ve kendini savunma yeteneğinden çok etkilenmiş.

Artık burada sadece striptiz direkleri ve kucak dansları yok. Cumartesi günleri canlı müzik eşliğinde burlesk gösteriler olacak.

Daha da havalı olanı, tüm bölge yakında değişecek. Çoğunluğu terk edilmiş eski depolar ve harap binalar, Kir ve birkaç yatırımcıdan oluşan bir konsorsiyum tarafından satın alındı ve eski binaları yıkarak yerine barlar, havalı kahve dükkanları ve daha fazlası için zemin katında perakende alanları olan yeni apartmanlar inşa etmek için ilk aşamaya geçildi.

"Brooklyn!"

Val'in Evelina ve Dove ile birlikte geldiğini görünce dönüp gülümsüyorum.

"Selam!" Kir'den uzaklaşıp hepsine sarılmak için koşuyorum.

"M-Bay Nikolayev," Evie komik bir şekilde resmi bir şekilde eğilerek kekeliyor.

"Evelina," diyor o derin sesiyle gülümseyerek. "Son kez söylüyorum, *Kir* olacak."

Val, Kir'e sıkıca el sıkışır. "BDE. Seni görmek her zamanki gibi güzel."

Kir iç çekip gözlerini devirdi. Val, kulübün üzerindeki yeni neon tabelaya bakmak için başını çevirdi.

"Kimler memeler görmek ister?"

Kir derin bir kahkaha atarken ben inlerim. Sonra Val'in koluna dokunurum.

"Hey, nerede..." "Yolda," der aptalca bir gülümsemeyle. "Gidelim mi?"

"Aman Tanrım," diye bağırır Evie. "Inessa'nın son Instagram gönderisini gördünüz mü?" Dove inler. "İnanılmaz. O şirketin tamamı... akıl almaz."

Inessa, beklendiği gibi, *Ballet Imperiya Korona*'da rol aldı. Moskova'ya gitmeden önce New York'ta geçirdiği birkaç ayda da oldukça yakınlaştık.

Onun için gerçekten mutluyum. İçtenlikle söylüyorum.

Bir zamanlar *Imperiya Korona* benim hayalimdi. Ama şimdi o hayalin şirketin kendisi değil, beni boğulduğum gerçeklikten kurtaracağına dair fısıldadığı vaat olduğunu biliyorum.

Ama sonra gerçekliğim değişti.

Onun yüzünden.

Bu yüzden, Inessa için mutlu olduğumu ve onun orada olmasına sevindiğimi söylediğimde, bunu *gerçekten* içtenlikle söylüyorum, "gülümseyip numara yapma" şeklinde değil. *Ballet Imperiya Korona* artık benim hayalim değil.

Benim hayallerimi yaşıyorum.

Ve o şirket ne kadar etkileyici olursa olsun, Zakharova'nın da aynı derecede prestijli olduğunu sürekli hatırlıyorum. Maya'nın bir zamanlar esprili bir şekilde söylediği gibi, "komşunun çimleri her zaman daha yeşil görünür."

Burada ne kadar iyi olduğumu anlamak için Rusya'ya gitmeme gerek yok. Zakharova var. Benim için dünyalar kadar değerli arkadaşlarım var. *O* var.

Gerisi sadece... gürültü.

Oasis'in yeni güvenlik şefi Marcus, ön kapıya yaklaşırken sırtarak gülümsüyor. "Seni görünce çok sevinecek," diyor gülerek. Kir'e dönüp selam veriyor, onu başka işlerden tanıyor galiba. "Bay Nikolayev," diyor sert bir sesle.

"Oh, Kir yeter," diye patladı Evie.

İçeri girince yeni mekanı görünce ağızım *açık kalır*. Dışarısı nispeten aynıdır, ancak biraz yenilenmiştir. Ama içi?

"Eeee! Geldiniz!"

Maya'nın sesi duyunca dönüp ona koşarak sarılıyorum.

"Bu *mekan*!" diye hayretle etrafa bakarak nefes nefese kalıyorum.

Tüm iç mekan, kristallerle süslenmiş avizelerle tamamlanan, 20'lerin başındaki gizli barların sıcak ve coşkulu atmosferini yansıtacak şekilde yeniden dekore edilmiş. Derin kırmızı, siyah ve altın renklerle dekore edilmiş mekanın, bira lekeleriyle yapış yapış olan eski masalarının yerine, devasa sahneye bakan yepyeni yarım daire şeklindeki koltuklar yerleştirilmiş.

"Maya, burası *muhteşem*."

Gülümsüyor, sonra Kir'e bakıp sırtıyor. "Muhteşem demişken... Nasıl gidiyor, yakışıklı?"

"Hala kuzenim ya da kardeşim yok," diyor Kir gülerek. Maya iç çekiyor.

"Hay aksi. Peki, haber ver."

"Tabii ki."

Gülümsedi. "Ve yine, milyon kez söylemiş olsam da..." "Söylemedin ki..."

"Evet, *söyledim*." Elini uzatıp onun elini sıkar. "Bunun için teşekkür ederim. Cidden." Geriye dönüp hepimize gülümser. "Tamam! *Evimizde prima balerinler* var! Hadi, sizi ön tarafa, sıçrama bölgesine alayım."

Evie şaşkın görünüyor. "Sıçrama bölgesi mi?"

Val, Dove ve ben kahkahalara boğuluruz. Kir yüzünü buruşturur.

"Yüzündeki o yargılayıcı ifadeyi kaldır," diyorum gülümseyerek, Maya'yı takip ederek masamıza doğru ilerlerken ona dirsek atıyorum. "Buraya sürekli geleceğiz."

"Öyle mi?" diye sırtarak bana bakıyor.

"Biliyorsun."

Parlak altın renkli korsesi ve diz üstü çizmeleriyle bir kokteyl garsonu masamıza şampanya kadehleri getirdi. Salonun ışıkları kararırken hepimiz kadehlerimizi kaldırdık.

Maya sahneye çıkıp The Oasis'e hoş geldiniz diyerek yeni dansçıları tanıtmadan önce, kulüp alkışlar, ısıklar ve tezahüratlarla doldu.

"...Ayrıca, bir zamanlar bu sahneyi şerefleştirmiş eski bir dostumuza da özel bir hoş geldin diyoruz," dedi Maya, yanındaki direği okşayarak bana bakarak. "Ve onun *çok* cömert diğer yarısına da."

Kir'e dönüp gülümsediğimde alkışlar salonu doldurur. "Ne dersin?" diye göz kırparım. "Eski günlerin hatrına oraya geri çıkayım mı?"

Onun tepki vermesi beni güldürür... *tam* da beklediğiniz gibi. Beni kucağına çeker, bir elini uyluklarımın üzerine koyar, diğer elini belime dolayarak beni kendine çekip sahiplenir.

"Büyük bir kaza olayı Maya'nın yumuşak açılışını mahveder," diye homurdanıyor.

Onun yüzünü avuçlayıp öperken gülüyorum. "Bence burada iyiyiz." "İyi değil. *Mükemmel*," diye mırıldanıyor.

İlk iki dansçı alkışlar ve atılan paralar eşliğinde sahneye çıkıyor. Ama benim gözlerim onun gözlerinde, onun gözleri de benimkilerde.

"Seni çok seviyorum," diye

fısıldıyorum. "Ben de *seni*

seviyorum, küçük günahkar."

Sonra dudaklarım dudaklarını bulur ve tüm varlığımla onu öperim.

* * *

The Darkest Dance serisi, Roman & Val'ın (MM) hikayesiyle devam ediyor.

Dance of Defiance

Kir ve Brooklyn'e doyamayanlar için

Ekstra sahneyi buradan izleyin veya tarayıcınıza şu bağlantıyı

yazın: <https://BookHip.com/BRJXFLF>

Bu, *Dance of Devils'in* epilogu veya devamı değildir. Ancak bu ekstra ateşli "devam" hikayesi, heyecanı canlı tutacağı garantidir.

DANCE OF DECEPTION

Dance of Devils't okuduğunuz için çok teŖekkür ederiz! Kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız çok sevinirim!

Bahsettiğim gibi, Darkest Dance serisi, Roman ve Val'in hikayesiyle, karanlık bir MM mafya romantizmi olan *Dance of Defiance* ile devam ediyor.

Bu kitapta bahsedilen diğer karakterleri yakalamak isterseniz, Carmine ve Lyra'nın hikayesi olan *Dance of Deception'a* da dalabilirsiniz. Hatta aŖađıdaki sayfalarda bu kitabın bir ön izlemesi de var.

Uyarı: koŖu ayakkabılarınızı getirin...

Kitapların tam listesini ve önerilen okuma sırasını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Dance of Deception'dan bir ön izleme için aŖađıya kaydırın.

* * *

Bölüm 1

Lyra

Bale sanat değildir. Zarafet kılığına girmiş
savaştır. "Tekrar."

Vücudumdaki her kas çökmek üzere, ama Madam Kuzmina umursamıyor. Sahnenin dört sıra gerisinde, tam ortada oturmuş, ışıkların ötesindeki gölgelerden bir şahin gibi bizi izliyor, parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş.

Vaughn yanımda sertçe nefes vererek çenesini sıktı. Brooklyn inlemesini saklamaya bile tenezzül etmedi. Öne doğru yığıldı, ellerini dizlerine koydu ve sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese kaldı.

"Bunu dört kez yaptık lan," diye mırıldanıyor.

Madame Kuzmina, yüzüklerle parıldayan tek elini asil bir hareketle kaldırdı. Sesini yükseltmesine gerek yoktu. Bakışları tek başına boğmaya yetiyordu.

"Ve şimdi beşincisini yapacaksınız," diyor Rus aksanıyla sessizce, "çünkü dördüncüsü *bok* gibiydi."

Vaughn ve ben birbirimize bakıyoruz. Onun kristal mavisi gözleri eğlenceyle parılıyor, ama ben gülümsemiyorum. Çok yorgunum.

Beyzbolda ağlamak yok. Ve balede gülümsemek de kesinlikle yok.

Brooklyn iç çekerek dikleşir, elini leotardının üzerinde gezdirir. "Beşinci seferde şansım yaver gider mi?" diye mırıldanır.

Pas de trois'yu tekrar yapmaya başlıyoruz. Dans ettiğimde her zaman olduğu gibi zihnim boşalıyor, sadece müzik ve hareket var. Vaughn'un elleri belimde, sıkı ama kontrollü, beni zahmetsizce kaldırıyor. Brooklyn yanımıza dönerek pozisyonunu alıyor.

Her şeyi tekrar yapıyoruz ve son pozisyonumuza mükemmel bir şekilde ulaşıyoruz, Brooklyn ve ben Vaughn'un iki yanında. Bu gece ilk kez Madam Kuzmina bize tekrar yapmamızı söylemiyor.

Bunun yerine başını salladı.

Bir kez.

"Yeter. Şimdilik."

İçimde dalga dalga yayılan rahatlamayı saklıyorum. Vaughn dramatik bir iniltiyle ellerimizi bırakıyor, sonra sahnenin ortasına sırtüstü uzanıyor ve süslü tavana bakıyor.

"Bale lanet olası bir hastalık," diye haykırıyor.

Brooklyn gözlerini devirir ve ayağıyla Vaughn'un bacağına hafifçe vurur. "En azından düz ayakkabı giyebiliyorsun."

"İnan bana prenses, beni pointe yaparken görmek istemezsin."

Yorgunluğuma rağmen gülümsüyorum. Vaughn, sinir bozucu derecede inanılmaz bir yetenekle sarılmış bir kaos. Dans ederken, zahmetsiz bir zarafetle hareket ediyor. Sahneden indiğinde ise keskin kenarları ve vahşi enerjisiyle, hiç evcilleştirilmemiş bir sokak köpeği gibi.

Madame Kuzmina ayağa kalkar, kollarına sardığı ipekleri düzeltir. "Yarın saat dokuzda tekrar başlıyoruz. Isınmış ve hazır olarak gelin."

Bununla birlikte, şalını Maleficent'in cüppesi gibi etrafına sarar ve Mercury Opera House'un karanlık koridorunda eriyip gölgelerin içinde kaybolur. Lobi kapısı açılıp tekrar kapanırken kısa bir ışık parlaması olur.

Naomi sahnenin kenarında belirir, bir elinde su şişesini çevirerek Madame Kuzmina'nın gittiği yöne doğru başını sallar. "Ne kadar da güneş ışığı gibi," der ciddi bir ifadeyle.

Vaughn karnının üstüne yuvarlandı. "Yine de beni seviyor."

Brooklyn burnunu çekti. "Sana tahammül ediyor."

Vaughn göz kırparak kendini yukarı iter. "Tolerans, sevgi, aynı şey."

Başımı sallayıp kanatlara doğru dönerek soyunma odasına yöneldim. Bacaklarım ağrıyordu, cildim bile yorgun hissediyordu. Sıcak bir duş ve yaklaşık on dört saat uykuya ihtiyacım vardı.

Prova günü çoktan bittiği için soyunma odası boş. Ama Madam, keskin gözlerini Brooklyn, Vaughn ve bana çevirmeye karar verdi ve birkaç ay sonra Zakharova'nın sahneye çıkacağı *Swan Lake*'de pas de trois'yu biz oynayacağımız için geç saatlere kadar kalmamızı istedi.

Naomi peşimden içeri giriyor, saçlarını çözüyor. O, yaklaşan gösteride Odette/Odile, yani Kuğu Kraliçesi rolünü oynayacak. Geç kalmasının sebebi Madam Kuzmina ile ilgisi yok, tamamen *kendisiyle* ilgili.

Naomi'ye ne kadar harika olduğunu söylemeniz de, dinlemiyor. Yemin ederim, bu kız kahvaltıda sahtekarlık sendromu smoothie'si içiyor.

"Bu hafta sonu bizimle çıkacağını söyle," diye ikna etmeye çalışıyor, dolabına yaslanarak. "Yoksa ikimiz de olmadığını bildiğimiz halde heyecan verici bir sosyal hayatın varmış gibi mi davranacaksın?"

Sırıttım. "Cazip, ama pahalı kokteyllerden çok uykuya ihtiyacım var."

Sanki pahalı kokteylleri *alabileceğim* gibi. Ya da makul fiyatlı olanları. Aslında, şu anki mali durumuma bakılırsa, happy hour fiyatları bile söz konusu olamaz.

Naomi inler. "Sen tam bir büyükanne gibisin."

Brooklyn yanımdaki bankın üzerine çöküyor. "Hafta sonu gelmeden ölebilirim," diye mırıldanıyor. "Kuzmina lanet olası bir sadist."

"Sanırım aradığın kelime '*Rus*'." Naomi sırtır.

Vaughn kapıda belirir, parmaklarını dağınık koyu saçlarının arasına geçirir. "Şahsen ben kadınlarda organize suç kokusu severim."

Brooklyn yüzünü buruşturur. "Sen severdin. Çık *dışarı*, dostum. Erkeklerin soyunma odası koridorun sonunda, unuttuysan diye."

"Ama tek başıma çok yalnız kalıyorum." Kendinden emin bir şekilde sırtarak tişörtünü çıkarır ve omzuna atar.

Vaughn'un vücudu ancak "günahkar" olarak tanımlanabilir. Bu herifin vücut yağ oranı sıfır, *kasları patlıyor* ve stratejik yerlere dövmelele kaplı. Akdeniz teni

ten rengi ve belli belirsiz İtalyan görünüşüyle, sosyal takviminin neden sürekli dolu olduğunu anlamak kolaydı - her iki cinsiyetten randevularla dolu olduğunu da eklemeliyim.

Vaughn bir dolaba doğru yürür ve onu açar, sonra Brooklyn'e dönüp göz kırpar. "Burada eşyalarımı koyduğum ikinci bir dolabım olduğunu biliyorsun. Ve rahat ol, hiçbiriniz benim tipim değilsiniz."

Taytını çıkarmaya başlar. Evet, bu benim arkanı dönüp gözlerimi başka yere çevirmem için bir işaret. Günahkar bir vücudu olsa da olmasa da, Vaughn ile benim ilişkimiz, onun şirketteki diğer kızlarla olan ilişkisi gibi, kardeşlikten öteye geçmez.

Brooklyn kendi taytını ve leotardını çıkarırken burnunu çekiyor ve yerine iç çamaşırı ve yoga pantolonunu giyiyor.

"Senin 'tipin' 'nabızı atan ve en az bir deliği olan' sanıyordum." "Nabız abartılıyor," diye sırtıyor.

"*Dostum*," Brooklyn ekşi bir yüz yapıp başını salladı.

Vaughn arkasını dönerek gülüyor, en azından artık boxer giyiyor. "Sanki beni yanına yaklaştırırsın da, küçük kız."

Brooklyn bir kapüşonlu sweatshirt giyerken burnunu kırıstırır. "İğrenç mi?"

Vaughn omuz silkiyor. "Bu his karşılıklı ve bunu sevgiyle söylüyorum. Hayır, demek istediğim, zor elde edileni oynamam. Biri beni istemiyorsa, ben çoktan gitmişimdir. Bunu istiyor musun...?"

Üçümüz birden gözlerimizi deviririz, o ise gülünç derecede belirgin karın kaslarını parmağıyla okşar ve boxer şortunun üzerinden aletini avuçlar.

"Bunu istediğini bana göstermelisin."

"Evet, geç bu işten, *dostum*," der Brooklyn kuru bir şekilde. "Tekrar söylüyorum, bu his tamamen karşılıklı, bebeğim."

Kıkırdayarak dolabımdan dans çantamı çıkardım. Leotardımı çıkarıp havluyla sardım ve duş almaya hazırlandım, sonra çantamı karıştırarak MetroCard'ımı aradım. Ama tek bulduğum birkaç bozuk para ve buruşuk bir dolar banknottu.

Kahretsin. Eve gitmek için metroya yetmez.

Dudaklarımı sıkıştırıp hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyorum.

Su şişemi alırken, dolap kapısının iç tarafındaki aynada yansımamı görüyorum. Kaşlarım çatılıyor, bakışlarım birkaç ay öncesine göre daha belirgin hale gelen köprücük kemiklerimde takılıyor.

"Al."

Naomi'nin sesiyle irkilirim. Önemli bir şey gibi davranmaz, ama bana bir granola bar uzatır.

"Ben iyiyim."

Arkadaşım bir kaşını kaldırdı. "Ben istemiyorum," dedi sakın bir sesle. "O zaman al." Gözleri benim üzerimdeydi. "Ve ye," diye ekledi sessizce.

Alaycı bir gülümsemeyle ambalajı açıp küçük bir ısırik alıyorum. Naomi hayatım hakkında her şeyi bilmiyor, ama işlerin yolunda gitmediğini anlayacak kadar biliyor.

Benim gibi, Naomi de dansçı maaşıyla bir şekilde kendi başına idare ediyor. Aradaki fark, onun *gerçekten* ihtiyaç duyduğunda bir güvenlik ağı var. Kafasına silah dayamanız gerekir ki, kongre üyesi babasını arayıp yardım istesin. Ama bu seçenek var.

Benim için ise yok. Benim güvenlik ağım, canavar babam hapisane hücresinde kan kaybindan ölmeden çok önce yok olmuştu.

Brooklyn ve Vaughn, Zakharova Balesi'nin sahibi ve finansörü olan çok gizemli Bratva patronu Kir Nikolayev hakkında yüksek sesle konuşuyorlar... özellikle de onun ne kadar "sikilebilir" olduğu hakkında... Naomi ve ben onları bırakıp duşlara doğru ağır adımlarla ilerlerken.

Sıcak su üzerime dökülürken, uzun günün yorgunluğu biraz olsun azalır.

"Hey... Sen iyisin, değil mi?"

Yanımdaki duş başlığında kendini yıkayan Naomi'ye dönüp bakıyorum. Ne demek istediğini biliyorum.

"Evet, ben... iyiyim."

Uzun, koyu saçlarını yüzünden çekip bana delici bir bakış atıyor. "Gerçekten mi?"

Nefes veriyorum. "Evet, sadece..." Kafamı sallıyorum. "Bunun üstüne okul da eklenince çok mu fazla oluyor acaba diye düşünmeye başladım."

Lisedeki ileri düzey derslerden aldığım krediler ve birkaç yıl önce aldığım üniversite dersleriyle, insan psikolojisi bölümünden mezun olmaya yaklaşık üçte ikisini tamamladım. Büyük hedefim, balenin sonunda bittiğinde - ne zaman olursa olsun - MCAT sınavlarına girip tıp fakültesine girmeye çalışmak ve klinik psikiyatrist olmak.

Hey, "yüksek" demiştim.

Naomi sırtını durulamak için dönerken derin bir nefes alır. "Evet, tıp hazırlık bu işin üstüne çok fazla gibi, part time olsa bile." Bana bakar, kaşları hala çatık. "Hepsi bu mu?"

Lanet olsun, bu kız her zaman içimi okuyor. "Vera yine kumar oynuyor."

O inler. "Ciddi misin sen? Annen eyaletteki tüm kumarhanelerden ve yarış pistlerinden yasaklanmış sanıyordum."

"Evet, galiba bahis yapmasına izin veren birini bulmuş."

"Kahretsin." Naomi kaşlarını çattı. "Bak, biliyorum sen nefret ediyorsun..."

"Bir şey olmaz," diyorum gülümseyerek suyu kapatırken. "Ama teklifin için teşekkürler." O da ısrar etmeden başını sallar.

Vaughn ve Brooklyn duştan çıktığımızda çoktan giyinmişler ve *hâlâ* Kir'in "büyük penis enerjisi" hakkında konuşuyorlar. Eve gitmek için bir araç olmadığını hatırlayana kadar yoga pantolonumu ve kapüşonlu sweatshirt'ümü giyiyorum. Naomi'ye bakıp yüzümü buruşturuyorum.

"Hey, sende yedek MetroCard yok, değil mi?"

Naomi'nin gözleri, ön cebimde duran acınası bozuk para koleksiyonunun olduğu çantama kayıyor. Bir şey söylemiyor, sadece cüzdanından MetroCard'ını çıkarıp avucuma sıkıştırıyor.

"Al şunu. Ben Vaughn'la taksiye binerim."

"Emin misin?"

O burun kıvrarak, "Evet, çünkü gece yarısı metroya binmeyi *çok seviyorum*" der. Dans çantasını omzuna atar ve bana anlamlı bir bakış atar. "Eve vardığında mesaj at, lütfen."

Vaughn dramatik bir şekilde gerinerek Naomi'nin omuzlarına kolunu doladı ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Arabam bekliyor, hanımefendi." Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı, Naomi gözlerini kısarak ona baktı.

"O şeyi yanımda yakarsan, hayalarına tekmeyi basarım."

"Bana eğlenmekle tehdit etme, kızım."

Kapı arkalarından kapanır ve geriye sadece sessizlik kalır.

Brooklyn hala bankta oturuyor, bir bacağını altına kıstırmış, dalgın dalgın parmaklarıyla pointe ayakkabısının kurdelesinin kenarını okşuyor. Yorucu provadan kaynaklanan vücudundaki gerginlik başka bir şeye dönüşmüştür.

Sonunda konuşmaya başladığında bana bakmıyor.

"Bunun bize ne kadara mal olduğunu hiç düşündün mü?"

Kızıl saçlarımı dağınık bir topuz yaparken kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Bale mi?"

Keskin bir nefes verip başını salladı. "Sadece bale değil. Bu hayat. Çalışmak, tüm o antrenmanlar, neredeyse hiç olmayan maaşlar." Bana bir bakış attı, bir kaşını kaldırdı. "Her gün kendimizi öldürerek ne için? Düşük maaşla çalışmanın ve daha başlamadan biten bir kariyerin onuru için mi?"

Brooklyn benim gibi: dans hayallerini kendi başına gerçekleştirmeye çalışıyor. Hiçbir güvencesi yok.

Hemen cevap vermiyorum. Gerçek şu ki, ben de bunu düşündüm. Kirayı ödeyebilecek kadar para biriktirdiğim ama market alışverişi yapamayacak kadar az kaldığı her seferinde. Her yerim ağrıyorken, ertesi sabah yine barede olacağımı bildiğim her seferinde.

Brooklyn boğazını temizledi. "Bak, gururu anlıyorum Lyra. Sana borç isteyip istemediğini sorarak seni aşağılamak istemem. Ama..." Çantasından bir şey çıkarırken dudaklarının köşeleri kıvrıldı.

Gangster boyunda bir deste para çıkarınca ağzım açık kalır.

"Eğer *paraya* ihtiyacın varsa..."

Düzgünce katlanmış kalın yüzlük banknot yığınınına gözlerimi kırpyorum. Hayatımda gördüğüm en fazla nakit para.

"Ne oluyor Brooklyn?"

O sırtarak, "Sakin ol. Banka soymadım," diyor.

Gözlerimi paradan ayırıp sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "O zaman nereden...?"

Yavaşça nefes veriyor. "Geçen ay *Giselle'den* bir bölüm oynadığımız hayır etkinliğini hatırlıyor musun?"

şirketin seçkin üyeleri, çoğunlukla zengin bağışçılar kazanmak için, zaman zaman Polis Balosu gibi yardım etkinliklerinde gösteri yaparlar.

Brooklyn boğazını temizler. "Şey, biz bitirdikten sonra bir adam yanıma geldi ve ilgimi çekebilecek bir dans işi olduğunu söyledi. Fazla bilgi veremeyeceğini ama çok iyi para kazandığını söyledi. Ve... ben kabul ettim. Bu para oradan geldi."

Tuhaf bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayıldı.

Brooklyn yüzümdeki değişikliği fark etmiş olmalı ki, hemen başını salladı. "Bak, striptiz falan değil. Kimse sana dokunmaz, kimse seninle konuşmaz bile. Üstünde kıyafetlerin var. Ama bu iş bundan çok daha iyi para ediyor." Soyunma odasını işaret ederek etrafımızı belirsiz bir şekilde işaret etti. "Ayrıca gizli bir iş."

Bu kelime içimde bir şeyleri sıkıştırıyor. Gizli olan hiçbir zaman iyi değildir. Gizli olanın her zaman bir bedeli vardır. "*Gizli* derken neyi kastediyorsun?"

Brooklyn, kapüşonunun iplerini parmağıyla çevirir. "Özel bir kulüp gibi bir şey. Seni belirledikleri bir yerden alıyorlar, gözlerini bağlıyorlar ve oraya götürüyorlar."

Ağzım açık kalır.

"Ciddi misin sen? Brooklyn, bu çok şüpheli!" O sessizce güldü. "Evet, ben de ilk başta öyle düşündüm." Gözlerimi kısarak baktım. "*İlk başta* mı?"

Omuzlarını silker. "Düşündüğüm kadar kötü değildi. Soyunma odasında üstünü değiştiriyorsun, orada gözlerin açılıyor. Orada altı kız daha vardı, hepsi dansçıydı."

"Sonra?"

Brooklyn nefes verir, sesi artık daha sessizdir. "Bize yeni göz bağları, maskeler ve bize yol gösteren bir sesle senkronize müzik çalan kulaklıklar verirler. Bizi bir performans alanına götürdüler ve dans ettik."

Bu beni tedirgin ediyor. "Kaç kişi vardı?"

Kafasını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Onları hiç görmedim. Hiç duymadım. Ama oradaydılar, hissedebiliyordum."

Boğazım düğümlenir.

Ne oluyor lan?

Para destesini havaya kaldırıyor, kaşları belirgin bir şekilde çatılıyor. "Lyra, *dört saat* için beş bin dolar ödüyorlar."

Midem bulanıyor. Beş.

Bin. Dolar.

Bu kira, yemek, güvenlik. Annemin bizi içine sokmaya kararlı olduğu çukurdan çıkmanın yolu bu.

Brooklyn beni dikkatle izliyor. "Dinle... Tekrar söylüyorum, gururunu anlıyorum, Lyra. Ama paraları saydığını gördüm..." Omuzlarını kaldırıyor. "Daha fazla dansçı arayabileceklerini söylediler. Yani, eğer istersen..."

Titriyorum, davetimizin aramızda ateşlenmiş bir fitil gibi asılı kaldığını hissediyorum. Yutkunuyorum, elindeki paraya bakıyorum.

"Bak, şimdilik..." Bana iki yirmilik verir. "Eve taksiyle gider misin? Cidden, bu saatte metro tehlikeli. Lütfen? Ve iş ilginı çekerse... İşte bağlantımın numarası." Telefonunda bir girişı bulur ve bana mesaj atar.

Gururum parayı kibarca reddetmemi istiyor.

Sağduyum ve anahtarları sıkıca tutarak metroda saatler geçirme ihtimali galip geliyor.

"Teşekkürler," diyorum sessizce, parayı alırken. "Cidden, teşekkürler. Geri öderim."

* * *

Gece hava s 1 serin, cildimi ısıyor, kapüşonumu daha sıkı çekiyorum.

"Uber'imi paylaşmak ister misin?" Brooklyn, tiyatronun arkasındaki sokakta bekleyen arabaya başını salladı.

Nefes veriyorum. "Aslında, belki." Ona alaycı bir gülümseme atıyorum. "Bu gece beni şımartıyorsun sanki."

Kıkırdar. "Yani, *evet*. Sen benim kızımsın. Hadi."

Onu takip etmeye başlıyorum. Elimi kapüşonlu ceketimin cebine soktuğumda inlerim. "Kahretsin."

Brooklyn geriye bakar. "Ne oldu?"

Yüzüm düşer. "Telefonumu soyunma odasında unuttum." Kafamı sallarım. "Biliyor musun? Sen git. Taksi parası verdin zaten. Ben taksiyle giderim."

Kaşlarını çattı. "Saçmalama. Seni beklerim."

"Hayır, git arabanı al. Geç oldu. Ama teşekkürler. Ve... az önce için."

"Ne zaman istersen, kızım. Yarın yine Rus gulag eğitimi için görüşürüz?"

"Kaçırmam," diye inlerim.

Ceketini üzerine çekip, sokağın yukarısına koşarak bekleyen araca binerken onu izliyorum. Kırmızı arka lambaları gecenin karanlığında kayboluyor.

Kapı arkamda tıslayarak kapanırken, loş ve sessiz bale salonunun sıcaklığına geri daldım. Soyunma odasına doğru hızlı adımlarla ilerledim.

Telefonumu bulmak sadece bir dakika sürer ve onu kapüşonlu ceketimin cebine tıktırıp, başımı sallayarak dışarı çıkıyorum.

Bu sefer kapı arkamda kesin bir şekilde kapanıyor.

Sokak artık neredeyse boş, uzaktan araba kornalarının sesi duyuluyor. Mercury'nin arkasındaki sokak, yolun yarısında ikiye ayrılıyor: Düz devam ederseniz, kuzeye doğru tek yönlü Madison Avenue'ye çıkarsınız: Harlem'de yaşayan Brooklyn için mükemmel bir yol. Ama

sol taraftan çıkarsam, East^{49th}Street'e çıkarım. Oradan taksiye binip *şehir merkezine*, maalesef annemle birlikte Hell's Kitchen'da paylaştığım daireye gitmek daha kolaydır.

Gece yarısı burada olmanın her zaman verdiği tüyler ürpertici hissi görmezden gelerek sokağın içinden aceleyle ilerliyorum. Köşeyi dönüp East 49th'e çıkmak üzereyken sesler duyuyorum.

Alçak. Sert. Erkek.

Donup kalıyorum.

Sözler fısıltıyla söyleniyor, ama yine de duyabiliyorum. Duyduğum anda sırtımdan garip bir ürperti geçiyor.

"Burada ne yapıyorsun? Bianca provadan saatler önce çıktı."

İlk ses kaba, derin ve biraz korkutucu, tehlikeli bir tonu var.

Bianca'nın adını duyunca midem düğümleniyor.

Bianca provadan saatler önce çıktı.

Bianca Barone, yani Bianca *Drakos*, evlendiği için artık soyadı *Drakos* oldu —benimle birlikte Zakharova'da. O *inanılmaz* bir dansçı, çok tatlı ve Barone İtalyan mafya ailesinin en küçük kızı.

Nefesimi tutarak sırtımı tuğla duvara dayadım ve kendimi gölgelerin içine daha da çekmeye çalıştım.

"Hadi oradan. Onun için burada değilim," diye homurdandı ikinci adam. "Burada ne işin var, manyak?" Onun sesi de derin ve karanlıktı, ama aynı zamanda vahşi ve acımasızca çekici bir yanı vardı, sanki omurgamdan bir bıçak geçiyormuş ya da kulağıma karanlık bir söz fısıldanıyormuş gibi.

İlk adam sinirli bir şekilde keskin bir nefes verir. "Matteo'nun onu işe alması aptalca ve pervasızcaydı."

Kalbim deli gibi

atıyor. Kim?

"O *burada* dans ediyor," diye homurdandı ilk adam. "Senin kız kardeşin gibi insanlarla arkadaş. Konuşabilir..."

"Gözleri bağlıydı, seni aptal herif," diye bağırır ikinci adam. "Peki senin planın neydi tam olarak?"

İlk adam öfkeyle nefesini verip, "Sadece onu biraz korkutacaktım," der. "Ona, aldığı paranın sessiz kalmasını garanti ettiğini hatırlatacaktım."

Her şey yerine oturunca içim bir anda buz gibi oldu. Eminim *Brooklyn*'den bahsediyorlardı.

İkinci adamın sesi keskinleşir. "Kız kardeşimin dans ettiği yerden uzak dur, anladın mı?"

Gergin ve uzun bir sessizlik olur.

"Tamam." Zoraki bir ateşkes gibi yavaşça nefes verilir.

"Bu *evet* mi, yoksa *sana yalan söylüyorum* mu?"

"Evet, tamam, sakin ol," diye homurdanır ilk adam. "Neyse, konuyla alakasız bir haber, Mushkin çağrımıza cevap vermedi."

İkinci adam, sesinde otorite olan, konuşmayı yönlendiren adam, karanlık bir kahkaha atar. "İnsanlar Black Court'un çağrılarına nadiren cevap verir."

Duvara daha da yapıştım.

"En azından davranışlarıyla cevap veriyorlar," diye mırıldanır ilk adam. "Mushkin daha fazla güvenlik görevlisi tutmadı, kaçmadı, parayı başka yere aktarmadı. Hiçbir şey yapmadı. Yargılama gecesi için programı hala boş."

"Nasıl olduğunu bilirsin," diyor ikinci adam, sesi artık daha yumuşak. "Bazen o kadar kendilerinden emin olurlar ki, isteyerek gelirler."

İlk adam alçak ve karanlık bir kahkaha atar. "Ve eğer gelmezlerse..." Duraksar, sesinden eğlence sızar. "O zaman onları kovalamaya bile başlamadan avlamanın keyfini çıkarırız."

Omurgamdan yavaşça bir ürperti geçer.

"Kurt ve Geyik'e haber ver," ikinci adam emrederek. "Mushkin'in durumunu onlara bildir. Kara Mahkeme planlandığı gibi toplanacak."

Kurt mu? Geyik mi?

Kara Mahkeme mi?

Bu konuşmanın hiçbir anlamı yok.

Ayak sesleri giderek yaklaşıyor. Ayrılıyorlar. Panikleyerek gölgelerin içine daha da sokuluyorum, vücudumun soğuk tuğlalara erimesini diliyorum.

Sonra bir figür köşeyi dönüp aniden üzerime çökünce irkiliyorum ve olduğum yerde donup kalıyorum.

Uzun boylu. Tehditkar. Güçlü.

Aniden, Carmine Barone'nin soğuk, delici mavi gözlerine bakıyorum.

Midemi bir şey kaplıyor.

Onu daha önce görmüştüm — Bianca'yı bırakırken ya da alırken, bazen de gösterilerde ya da bazı hayır etkinliklerinde. Ama bu farklı.

Yakından bakınca, uzaktan gördüğümde daha da etkileyici. Bu kadar yakınken, saf güç yayıyor ve yüzeyin altında, ölümcül, zehirli bir yılan gibi saldırmak için bekleyen daha karanlık bir şey var. Koyu renkli bir takım elbise ve açık bir palto giymiş, geniş omuzlarına ve güçlü kollarına zırh gibi oturmuş.

Gölgelerden çıkan siyah bir şimşek gibi. Gözümü bile kırpmadan, eli aniden boğazıma yapıyor, parmakları boğazımı kavıyor ve şah damarına bastırıyor. Boğmak için değil, sadece bir uyarı. Gücünü gösteriyor.

Kontrolünü.

Nefesim kesildi.

"Ben... ben hiçbir şey duymadım," diye fısıldıyorum, kelimeler çok hızlı, çok çaresizce dökülüyor.

Kavrayışı hafifçe sıkılaştır ama bir an için hiçbir şey söylemez, soğuk mavi gözleri bıçak gibi içime işler, sanki ruhumu parçalayıp içine bakmak ve bulduklarıyla beslenmek istermiş gibi.

Başparmağı nabzımın üzerinde geziyor. "Kimse sana duyup duymadığın şeyleri sormadı."

Vücudum titrer, gözlerim daha da büyür.

"*Kimsin* sen?" diye mırıldanıyor sonunda, sesi alçak, odaklanmış ve neredeyse şehvetli bir şekilde tenimde okşuyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve boğazım onun eline karşı direniyor.

"Kimse," diye fısıldadım tekrar. "Ben kimse değilim."

Carmine'in dudakları kıvrılır, sırtıyla hırlama arasında bir şey.

"Kimse..." diye mırıldanır.

Elini hala boğazımda tutuyor, parmakları hala sıkı sıkı sarılmış, nabzımda hafif bir baskı hissedecek kadar bastırıyor. Bir test. Bir oyun.

İsterse beni ezebileceğini hatırlatmak için.

Başparmağı hafifçe hareket ediyor, sanki bir şey düşünüyormuş gibi boğazımın dibini okşuyor. Dokunduğu yerlerde cildim yanıyor, vücudum hareketsiz, kaslarım gergin. Kıpırdamıyorum. Cesaretim yok.

Başını eğiyor, sanki garip ve beklenmedik bir şey gibi beni inceliyor. "Ne duydun?" Sesi alçak ve kısık.

Onun tutuşunun izin verdiği kadar başımı sallıyorum. "Hiçbir şey," diyorum nefes nefese. Carmine ikna olmamış gibi mırıldanıyor. "Hiçbir şey mi?"

Yutkunuyorum. "Ben... sinemadan çıkıyordum. Ben... dikkat etmiyordum."

Elini bir saniye sıkıyor, nabzımın elinde atmasına yetecek kadar, sonra tekrar gevşiyor. "Komik," diyor. "Hiçbir şey duymamış insanlar genelde bu kadar korkmuş görünmezler."

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım, nefesimi düzenli tutmaya çalıştım. Beni sınıyordu, pes edip etmeyeceğimi bekliyordu.

Bunu yapamam.

Onun gibi adamlar zayıflığı kahvaltı niyetine yerler.

Parmaklarımı yumruk haline getirip yanlarıma sıkıştırdım. "Sen... Beni korkuttun, hepsi bu."

"Bu *korkmaksa, gerçekten* korkarsan nasıl olacağını görmek isterdim."

Bunu bir arzu gibi söylüyor. Sanki benim korkumdan tahrik olmayı düşünüyormuş gibi.

Carminc bcnl br an daha izliyor. Sonra, sonunda, bırakıyor. Nefes alıyorum, elinin boğazımda olduğu yerde cildim karıncalanıyor, dokunuşunun izi br yara izi gibi kalıyor.

Yavaşça br adım geri atar, keskin mavi bakışları benimkilerden hiç ayrılmaz.

"Peki, hiçbir şey duymayan Bayan Kimse," diye mırıldanıyor, dudakları eğlenceli ve acımasız br gülümsemeye bürünüyor. "Umarım öyle kalır."

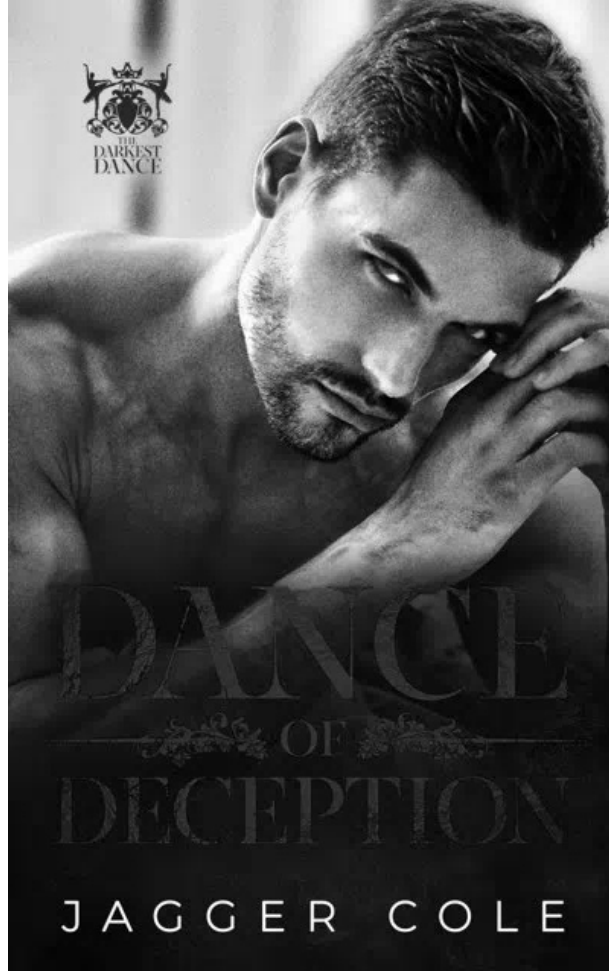
Ve sonra, ortaya çıktığı kadar hızlı br şekilde kaybolur ve sokak br kez daha sessizliğe bürünür.

Hava ağır, gergin, sanki onun hayaleti hâlâ orada durmuş, beni izliyormuş gibi.

Kıpırdamıyorum. Nefes almıyorum.

Sonunda bacaklarımın kilidi açılır ve sendeleyerek ilerleyebiliyorum, kalbim hala deli gibi atıyor, sözleri omurgamda ağır br yük gibi duruyor ve sıcak bıçaklar gibi tenimde kayıyor.

[Okumaya devam edin!](#)

[Dance of Deception - Amazon ve Kindle Unlimited'da özel olarak!](#)

* * *

Kapakların ilk görüntülerini, yeni kitapları, ARC fırsatlarını ve canlı okumaları görmek için okuyuculara özel Facebook grubumda bize katılın. Orada görüşmek üzere!

ALSO BY JAGGER COLE

En Karanlık Dans:

[Aldatma Dansı Yıkım](#)

[Dansı Çılgınlık Dansı](#)

[Şeytanlar Dansı](#)

[Meydan Okuma](#) Dansı

Dikenler Dansı

Memento Mori:

[Öfkenin İmparatoru](#)

[Hiddetin](#)

[İmparatoru](#)

[Şehvetin](#)

[İmparatoru Kiyımın](#)

[İmparatoru](#)

Zehirli Tanrılar:

[Zehirli Aşk Kurnaz](#)

[Yemin Zehirli](#)

[Öpücük Yozlaşmış](#)

[Kalp Canavarca](#)

[Dürtüler](#)

Karanlık Kalpler:

[Sapkın Kalpler](#)

[Vahşi Kalpler](#)

[Günahkar Kalpler](#)

[Çarpık Kalpler](#)

[Çalınmış Kalpler](#)

[Pervasız Kalpler](#)

Krallar ve Kötüler:

[Karanlık Krallık](#)

[Yanmış Kül](#) (Kül Düeti #1) [Kül](#)

[İmparatorluğu](#) (Kül Düeti #2)

Avcı Kral (Av Dueti # 1) Avlanan

Kraliçe (Av Dueti #2) Nefret Prensi

Vahşi Mirasçılar:

Vahşi Mirasçı

Karanlık Prens

Zalim Kral Yasak

Taç Kırık Tanrı

İtaatsiz Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu

Ödemek Bratva'nın Çalınan

Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Bratva Kralının Esiri

Bratva Prensesi Bratva'nın

Kilitli Aşkı

Scaliame Suç Ailesi: Tetikçinin

Takıntısı Patronun Cazibesi

Korumanın Zayıflığı

Güç:

Zalim

Haydut

Savaşçı

Tek Başına: Kırık

Hatlar Patron Delisi

Grumpaholic Benim

Takipçim

ABOUT THE AUTHOR

Jagger Cole

Öncelikle bir okur olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli ateşli hayran kurgu hikayeleri yazarak romantik roman yazmaya başladı. Yazmayı bırakmaya karar verdikten sonra, Jagger reklamcılıkta Don Draper gibi davranarak çalıştı. Bu, onun liginin çok üstünde bir kadını kendisiyle evlenmeye ikna etmek için yeterli oldu, ki bu tam bir zaferdi.

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavye başına dönmekten büyük heyecan duyuyor.

Romantik kitaplar yazmadığı veya okumadığı zamanlarda, yağmur çamur demeden ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viski içiyor ve dışarıda mangal yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

